

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE ITALIAN

TL SWAN

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

İTALYAN

T L SWAN

Telif Hakkı © 2019 T L Swan

Bu kitap bir kurgu eseridir. Gerçek olaylara, gerçek kişilere ve gerçek yerlere yapılan atıflar kurgusal olarak kullanılmıştır. Diğer isimler, karakterler, yerler ve olaylar

Yazarın hayal gücünün ürünüdür ve kişilerle herhangi bir benzerliği yoktur, yaşayan veya ölü, gerçek olaylar, kuruluşlar veya yerler tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitap, bu e-kitabı satın alanlar için hazırlanmıştır SADECE. Bu kitabın hiçbir bölümü Yazarın açık yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt, teyp veya herhangi bir bilgi depolama erişim sistemi dahil olmak üzere grafik, elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez. Tüm şarkılar, şarkı adları ve sözleri

Bu kitapta yer alan şarkılar, ilgili şarkı yazarlarının ve telif hakkı sahiplerinin mülkiyetindedir.

İÇİNDEKİLER

Minnettarlık

Bölüm 1 Bölüm

2 Bölüm 3

Bölüm 4 Bölüm

5 Bölüm 6

Bölüm 7 Bölüm

8 Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Sonsöz

Ferrara - Çok Yakında

Sonsöz Teşekkür

Ayrıca yazan T L Swan

Stanton Adore Alıntı

Ailem için

GRATITUDE

Minnettar olma niteliği;

Nezaket için takdir göstermeye ve nezakete karşılık
vermeye hazır olma.

Evrene güven.
Her zaman teslim eder.

Olivia

Kapının üzerindeki tabelaya baktım ve gülümsedim.

Roma'dayken

Bu benim, Roma'da, kendimi hasta gibi seviyorum.

Hava sıcak, manzara nefes kesici ve Roma hayal ettiğim her şeye sahip.

Beş haftalık İtalya tatilimin ikinci haftasımdayım. Venedik'e ve Toskana'ya gittim. Küçük bir orta yaş krizinin ortasında da olabilirim, ama her neyse. Beni konfor alanımdan çıkmaya ve bu cennete girmeye zorladı, bu yüzden kabul edeceğim.

Karanlık, ağır, ahşap kapıyı iterek açıyorum ve bar ve restorana giriyorum. Dışarıda alacakaranlık var ve restoran büyük bir arka bahçe alanına sahip. Peri ışıkları mekânı aydınlatıyor ve etrafımda yüksek sesle yankılanan neşeli kahkahalarla bir parti havası var. Ön tarafta üç parçadan oluşan bir grup çalışıyor ve mekan tam bir hareketlilik kovanı. Bir adam şarkı söylüyor, diğer ikisi ise gitar çalışıyor. Ne söylediklerini anlayamıyorum ama anlamama da gerek yok. Kulağa çok hoş geliyor, çok İtalyan.

Dışarıda, avluda iki kişilik bir masaya oturuyorum.

"Buona sera." Garson yaklaşırken sırtıyor. Gergin bir şekilde gülümsüyorum. "İngilizce biliyor musunuz?"

"Ah, evet, Madam. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Menüye hızlıca göz attım. "Bir Prosecco alabilir miyim, lütfen?"

"Ottimo." Başını sallayıp bara doğru ilerliyor ve beni muhteşem çevreye hayretle bakmaya bırakıyor.

İtalya'da her şey abartılıdır. El hareketleri, gülüşmeler, hikaye anlatmalar.

Dilin güzelliği. Bütün gün oturup İtalyanca konuşan insanları dinleyebilirim ve bunu on dört gündür aralıksız yapıyorum.

Bu en iyi yolculuktu. Tek başıma seyahat ederken gergin olacağımı düşünmüştüm, ancak sahip olduğumu bilmediğim bir iç cesaret buldum. Her gece dışarıda tek başıma yemek yedim ve bir kez bile kendimi utangaç ya da güvensiz hissetmedim. İnsanların hepsi o kadar sevimli ve arkadaş canlısı ki kendimi tamamen evimde hissediyorum.

Kalabalık barın etrafına bakıyorum ve insanların içtiğini, güldüğünü ve hayatlarının en güzel zamanlarını geçirdiğini görüyorum. Onları arkadaşlarıyla konuşurken izlerken kendimi gülümserken buluyorum.

Garson koca bir şişe Prosecco ile geri geldi ve yüzüm düştü. Oh Tanrım,

Bir bardak demek istemiştım, bütün şişeyi değil. Kendime çeki düzen vermem gerekecek.

Bana bir bardak doldururken izliyorum. "Grazie." Gülümsüyorum.

Yemek menüsünü işaret ederken başını sallıyor. "Yakında dönerim, tamam mı?"

"Evet, tamam." Menümü açıyorum ve o diğer müşterilerle ilgilenmek için koşarken seçeneklere bakıyorum.

Her şey İtalyanca yazılmış. Bazı seçenekleri anlayabiliyorum, bazıları hakkında ise hiçbir fikrim yok. Ne yediklerini görmek için etrafımdaki masalarda oturan insanlara bakıyorum. Pizza, makarna, güveçte bir şeyler var. Yine de her şey lezzetli görünüyor. Bara bakıyorum ve

doğrudan bir adamın gözlerine baktım. Onu daha önce fark etmemiştim. Bir grup adamla birlikte duruyordu. İri yarı, etrafındakilerin üzerinde yükseliyor. Siyah saçları biraz uzun, kıvrımlı ve gözleri koyu renk. Bu gözler açık bir şekilde bana kilitlenmiş durumda ve başka tarafa bakmıyor. Bunun yerine başını eğiyor ve bana yavaş, seksi bir gülümseme veriyor.

Midem bulanıyor, bakışları yoğun... aç.

Bunu bana mı yapıyor yoksa arkamda kız arkadaşı mı var?

İçkimi yudumluyorum ve çevredeki masalara gelişigüzel bakıyorum. Gözlerimi menüme geri götürüyorum ve seçenekleri tekrar gözden geçiriyorum. Tek bir bakışıyla beni telaşlandırdı. Çevresel görüşümde hâlâ beni izlediğini hissediyorum ve tekrar bakıyorum.

Gözlerimiz buluşuyor ve tekrar gülümseyerek ona bir tepki vermemi istiyor. Bana gülümseyip gülümsemediği hakkında hiçbir fikrim yok ama onun fantezisine uymaya karar veriyorum.

Zayıf bir gülümseme veriyorum ve sonra yavaş çekimde dudakları şimdiye kadar gördüğüm en seksi gülümsemeye dönüşüyor. Bir gülümseme nasıl bu kadar seksi olabilir?

Kesinlikle muhteşem biri. Uzun boylu, esmer, egzotik. O benim olmadığım her şey.

Menüme tekrar bakıyorum.

Aptala odaklan.

Abbacchio alla Cacciatora
Abbacchio Brodettato
Bistecca Fiorentina
Bracirole
Braciolone
Bresaola
Brodo
Cacciatore

Seçeneklere bakarken kaşlarımı çatıyorum ve sayfayı çeviriyorum. Menüde milyonlarca lezzetli şey var ve ben

Hiç şüphesiz nefret edeceğim saçma sapan bir şey sipariş edeceğim.

İtalyan Aygırı'na tekrar bakıyorum ve o gitmiş.
Kalbim yerinden çıkacak.

"Beni mi arıyordun?" Arkamdan derinden gelen bir ses duyuyorum.

Sıçradım ve arkamı döndüğümde onun arkamda durduğunu gördüm. "Ne?" Tanrı'ya bakarken kekeliyorum.

Gözleri benimkileri tutuyor. "Beni arayıp aramadığımı sordum." Ona bakıyorum, aramızdaki havada elektrik zaplıyor. Yakınlığı yüzünden düşünemiyorum. O yakından daha da lezzetli, tabii bu mümkünse.

"Ahh." İçimi elime aldım ve büyük bir yudum aldım.
"Hayır, aslında."

Kıkırdıyor, sesi derin ve hırıltılı. İçime bir şeyler yapıyor.
Tutmam için elini uzattı. "Benim adım Enrico Ferrara."

Elimi onunkine koyuyorum. Büyük, sıcak ve kutsal cehennem, bu oluyor mu?

Enrico kulağa çok egzotik geliyor.
"Bardan seni izliyordum," diyor ağır bir aksanla.
"Öyle mi?"

"Yardıma ihtiyacın var mı?"
Ne için yardım? Öpüşmeye mi? Soyunmaya mı?
Pantolonunun fermuarını açmaya mı?

Kes şunu.
Tam olarak ne düşündüğümü biliyormuş gibi kendi kendine sırıtıyor. "Menüye yardım et." Elimdeki menüyü işaret ediyor. "Okurken kaşlarını çatıldığını gördüm."

"Ah, tabii ki." Sinirli bir şekilde kıkırdıyorum ve bardağımı boşaltıyorum.

Salak. "Evet, bu harika olur, teşekkür ederim."

Karşıma oturuyor ve ellerini çenesinin altında birleştiriyor. Gözleri beni değerlendiriyor. "Come ti chiami?"

Az önce ne dediğini bilmiyorum ama kulağa hoş geliyordu. "İtalyanca bilmiyorum, özür dilerim."

"Adın ne?" diye İngilizce tekrarlıyor.

"Oh." Başımı salladım, telaşlıydım. Cidden, bu adamın gitmesi gerekiyor, burada kendimi utandırıyorum. "Olivia Reynolds."

Masanın üzerinden elimi tutuyor ve parmaklarımın arkasını yavaşça öperek beni seyretmeye bırakıyor. "Olivia," diye mırıldanıyor. "Ne güzel bir isim."

Oh Tanrım. "Teşekkür ederim."

Birbirimize bakıyoruz ve dudaklarının hissi yüzünden kalbim göğsümde sertçe atıyor. Ağzından bir gülümseme izi geçiyor ve benim ona verdiğim fiziksel tepkiyle açıkça eğleniyor.

Kendime kızarak elimi çekiyorum ve menümü açıyorum. Beklenmedik bir şekilde o da aynısını yapıyor.

"Ne yemek istersin, Bella?"

Sen. Seni yemek istiyorum. "Ne önerirsiniz?" Seçenekleri okuyormuş gibi yaparken gelişigüzel soruyorum. Hiçbir şey göremiyorum. Tıraş losyonunun kokusu yüzünden çift görüyorum. Neden bu kadar güzel kokuyor?

Kaşlarını kaldırıp bana baktı. "Et sever misin?" Boğazımdaki yumruyu yutuyorum.

"Evet."

Gözleri dudaklarıma kayıyor ve içimin sıkıştığını hissediyorum.

Tamam... Burada neler oluyor? Bu adam delicesine seksi.

"En son ne zaman yemek yediniz?"

Bakışlarına bakıyorum... Burada ne hakkında konuşuyoruz? Yemekten mi? Seks mi? Yemek yemeyeli on iki saat, seks yapmayalı on iki ay oldu.

Her alanda açlıktan ölüyorum. "Çok uzun."

Gözlerinde uyarılma parlıyor ve o anda seksten bahsettiğimizi anlıyorum.

Arkasına yaslanıyor ve ellerini tekrar çenesinin altında birleştiriyor. "Çok güzelsin. Nerelisin?"

"Avustralya."

"Adamın nerede?"

Kaşlarımı çattım. "Onunla henüz tanışmadım."

Aramızdaki gerilim artarken gözlerimiz kilitleniyor. Daha önce birine karşı böyle bir cinsel çekim hissetmemiştim. Bu konuda bir şeyler okudun ama benim başıma hiç gelmedi.

Sessizliği ben bozdum. "Senin... diğer yarın nerede?" "Benim bir tane yok."

"Oh." Menüü bir kez daha okuyormuş gibi yapıyorum. "Roma'da ne yapıyorsun?" diye soruyor.

"Tatildeyim." "Yalnız mı?"

"Hayır, kız arkadaşlarım otelde," diye yalan söyledim. Kural 101: Asla kimseye yalnız seyahat ettiğinizi söylemeyin. Gördün mü anne, bazı kuralları hatırlıyorum.

"Neden burada, bu barda yalnızsın?"

"Çok meraklısın." Sanki bu terimi anlamamış gibi kaşlarını çatıyor. "Meraklı," diye ekliyorum.

"Anlamıyorum."

"Her şeyi bilmek istiyorsun."

Geniş ve güzel bir gülümsemeye dönüşüyor. "Seviyorum." Uzanıp omuz hizamdaki bal sarısı saçlarımdan bir parça alıyor. "Çok güzel," diyor. "Saçların her yerde böyle açık mı?"

Kalbim epilepsi krizi geçirirken boğazımdaki yumruyu yutuyorum.

Büyülenmiş gibi gülümsüyor ve yüzümü ellerinin arasına alıyor. "Mavi gözler."

"Senin tam tersin," diye nefes alıyorum.

"Zıt kutuplar birbirini çeker." Gözleri tekrar dudaklarıma düşüyor.

Tamam, burada ne haltlar dönüyor?

Elinden kurtuluyorum ve telaş içinde menüü açıyorum. "Yemek," diye hatırlatıyorum ona.

Arkasına yaslandı, ondan uzaklaştığım için açıkça sinirlenmişti. "Bu akşam ne yiyeceğini zaten biliyorum."

"Öyle mi?"

Gözleri benimkileri tutuyor. "Ve sen de öyle."

Kalp atışlarımın kulaklarımda attığını duymaya başladım. O da benim düşündüğümü mü düşünüyor? "Bu da ne?"

"Makarna."

"Makarna mı?" Kaşlarımı çattım.

"Evet, tabii ki. Ne demek istediğimi sandın?"

Kıkırdıyorum ve bardağımı yeniden dolduruyorum.

"Ne düşünüyordun Olivia?"

"Bilmiyorum. Beni telaşlandırdın."

Kaşlarını çattı. "Telaşlı mı?" Kelimeyi tercüme etmeye çalıştığını görebiliyorum. "Tavuk gibi mi? Yolunmuş mu demek istiyorsun?"

Gülüyorum. "Evet, tavuk gibi yolunmuş."

Gülümsüyor ve kadehini benimkiyle tokuşturmak için kaldırıyor. "Umarım bu gece seni birçok kez daha koparabilirim Olivia."

P ve F arasındaki kelime oyunu hiç bu kadar yüksek olmamıştı. Birbirimize bakarken aptalca gülümsüyorum, aramızda elektrik vızıldıyor, gözlüklerimiz birbirine değiyor.

Konuyu değiştirmem gerek. "Ne iş yapıyorsun, Enrico?"

"Poliziotto."

"Ha?"

"Polis mi?"

"Ah." Gülümsüyorum. "Kanun uygulayıcısı." "Evet."

Kendimi biraz rahatlamış hissediyorum. Eğer o bir polis ise, güvendeyim demektir.

Bir adam masaya yaklaşıyor ve İtalyanca bir şeyler söylüyor. Enrico ona cevap veriyor ve sonra bana dönüyor.

"Olivia, kardeşim Andrea ile tanış."

"Merhaba." El sıkışırken gülümsedim.

"Merhaba, tanıştığımıza memnun oldum." Gülümsüyor. Enrico'dan biraz daha genç ama aynı muhteşem soydan geliyor: siyah saçlar, zeytin rengi bir ten ve iri kahverengi gözler. Kardeşinden tamamen farklı bir şekilde olsa da o da nefis bir yakışıklılığa sahip. Daha yumuşak görünüyor ama aile benzerliği güçlü.

Enrico gururla, "Andrea burada, Roma'da bir doktor," diyor.

"Vay canına, bu harika." Kendimi rahat hissetmeye başladım. O bir polis ve kardeşi de bir doktor. Belki de Enrico bir seri katil değildir.

"Teşekkür ederim. İngiliz misiniz?" Andrea soruyor. "Avustralyalıyım."

"Ah, anlıyorum." Gülümsüyor ve kardeşine dönüyor. "Benimle geliyor musun Rico, yoksa kalıyor musun? Şimdi gitmem gerek. Sabah işim var."

Rico. Ona Rico diyorlar. Bu hoşuma gitti.

Enrico'nun gözleri tekrar bana döndü. "Hayır, Olivia ile makarna yiyeceğim ve sonra ona neden tüm İtalya'daki en iyi dansçı olduğumu göstereceğim."

Andrea gözlerini deviriyor, ben de içkime gülümsüyorum. Kulağa çok eğlenceli geliyor.

"Pekâlâ o zaman, iyi şanslar Bayan Olivia." Andrea yanaklarımı öpmek için eğildi. "Buna ihtiyacın olacak. Sizinle tanıştığıma memnun oldum."

"Güle güle Andrea."

Kayboluyor ve Enrico memnun bir gülümsemeyle bana dönüyor. "Seni neyle besliyorum, güzelim? Dans etmek için enerjiye ihtiyacın var."

Kıkırdıyorum ve menümü açıyorum, bu hayatımın en güzel gecesi. "Makarna," diye hatırlatıyorum ona.

"Ah, evet." Gözleri zevkle dans ediyor. "Bu doğru. Makarna o zaman."

"Peki, bana kendinden bahset." Dirseği masanın üzerinde dururken çenesini elinin üzerine bırakıyor. "Olivia Reynolds hikâyesi nedir?"

Yemek yedik, iki şişe şarap içtik ve şimdi karanlık avluda oturuyoruz, peri ışıkları mekânı aydınlatıyor ve müzik şimdi yumuşak ve romantik. Kendimi çok çakırkeyif hissediyorum.

"Peki." Şarabımı yudumluyorum. "Buraya tatile geldim... Sanırım kendimi bulmaya çalışıyorum."

"Kayıp mı oldun?"

"Belki de." Masanın üzerinden ona utangaç bir şekilde gülümsüyorum. "Neden?"

"Bilmiyorum." Sorusunu düşünüyorum. "Bir şey arıyormuşum gibi hissediyorum ama henüz ne olduğunu bilmiyorum. Bunu anlamaya çalışmak için buradayım."

Bana yavaş ve seksi bir gülümseme veriyor. "Belki de benim. Belki de bir Enrico Ferrara arıyorsundur?"

"Evet, mantıklı cevap bu, kaç kişisiniz?" Kıkırdıyorum.

"Sadece bir tane." Gülümsüyor. "Bir tane yeter." "Ne kadar zamandır Roma'da yaşıyorsun?"

"Yaklaşık on yıl. Polis teşkilatına katıldığımda buraya taşındım. Avustralya'da nerede yaşıyorsunuz?"

"Sydney. Hiç gittin mi?"

"Hayır, yine de listemde var. Fazla uzağa gitmem." "Gerçekten mi, neden olmasın? Seyahat etmeyi severim."

"İtalya'yı tercih ederim. Avrupa'yı düzenli olarak geziyorum ama Avustralya buradan çok uzakta. Oraya uçakla seyahat etmek ne kadar sürer?"

"Yirmi bir saat."

"Yirmi bir saat," diye alay ediyor. "Uçakta mı? Delirmiş olmalısın, kadın."

Dehşeti karşısında kıkırdıyorum. "Biz buna alıştık. Avustralya dünyanın her yerinden uzakta. Seyahat etmek istediğimizde çoğu yere yirmi dört saatlik bir uçak yolculuğu gerekiyor. Bu, zaman dilimlerinden kaynaklanan korkunç jetlag ile birleşince pek çok insanı kaçırıyor."

Kaşlarını çatıyor ve içkisini yudumluyor. "Evde mi çalışıyorsun?" "Evet, moda tasarımcısıyım."

Şaşırmış gibi gülümsüyor.

"Gerçekten mi?" "Uh-huh."

"Ne tasarlıyorsun?"

Omuz silktim, utandım. "Şey, şu anda Kmart için pijama tasarlıyorum."

"Kmart mı?" Kaşlarını
çattı. "Büyük bir
mağaza."

"Bana hangi pijamayı giydirirdin?" diye soruyor. İçkisini yudumlarırken dilinin dışarı fırlayışını izliyorum ve seksim takdirle kenetleniyor.

"Pijamaların sana yakışacağını sanmıyorum. Doğum günü kıyafetinizin yeterli olduğunu düşünüyorum."

Beni izlerken gözlerinde şefkatli bir parıltı var ve kalbim göğsümde daralıyor. O gerçekten çok güzel bir adam.

Açık sözlülüğümden utanarak konuyu değiştiriyorum. "Ama bu sadece geçici bir durum. Bir gün moda sektöründe çalışmayı çok isterim. En büyük hayalim bu."

"En sevdiğin tasarımcı kim?"

"Umm, bir bakalım." Gözlerimi kısıyorum. "Valentino ya da Dolce ve Gabbana."

"Ve bu iki eve de başvurduunuz?" "Evet ama henüz bir dönüş olmadı."

"Bir gün," diye
yanıtlıyor. Ben de
gülümsüyorum. "Bir
gün."

"İçkini bitir, güzelim. Seni dansa götüreceğim."

"Bella?" Kaşlarımı çatıyorum. Tanrım, adımlı bile hatırlamıyor.

Elimi masanın üzerinden alıp ağzına götürüyor. "Bella güzel demek."

O Öpücükler benim parmak uçları. "Ve sen
gerçekten vardır Çok güzelsin Olivia.
Gözlerimi senden alamıyorum."

Ondan hoşlandım.

"Dürüst olmak gerekirse, masanın kendi tarafımda kalmakta zorlanıyorum. Seni kollarıma alabilmek için dans etmemizi istiyorum," diyor usulca.

Sinirlerim midemde dans ediyor. "O zaman beni dansa kaldırın Bay Ferrara," diye fısıldıyorum.

Karanlık bir şekilde gülümsüyor, başını geriye atıyor ve kadehini boşaltıyor. "Hadi gidelim."

Üç saat sonra oda kahkahalarımın sesiyle dönüyordu. Enrico ve ben dans ediyoruz ve o beni bir bez bebek gibi fırlatıp atıyor. Elimden tutuyor ve beni kendi etrafımda döndürüyor.

Çok fazla içtik ve şimdi saat geç oldu - tam olarak söylemek gerekirse sabahın üçü - ve gecenin üçüncü barına geldik. En son ne zaman bu kadar güldüğümü hatırlamıyorum. Komik, zeki ve cidden muhteşem biri. Ayrıca bana kendimi dünyanın en güzel kadını gibi hissettiriyor.

Burada başka biri olup olmadığını söyleyemem, çünkü tek görebildiğim o.

Kare çenesi, koyu renk dalgalı saçları ve şimdiye kadar gördüğüm en büyük kahverengi gözleriyle uzun, esmer ve yakışıklılığın timsali. Dudakları somurtkan ve kırmızının güzel bir tonu. İçinden sızan bir neşe var, sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi. Kahkahası gürültülü, yankılanıyor ve sesi içimde derinlerde bir şeylere seslenen derin bir boşukluğa sahip.

Yavaş bir şarkı çalıyor. Enrico beni kendine çekiyor ve kollarını bana doluyor. Şakağımı öperken "Sonunda" diye fısıldıyor.

"Nihayet mi?" Gülümsüyorum, dudaklarının üzerimde bıraktığı his hoşuma gidiyor.

"Sonunda, seni yakınımda tutmamı sağlayan yavaş bir şarkı."

Üstümde yükseliyor. O kadar uzun ki sadece omzuna kadar gelebiliyorum. Bir elim onun kinde, diğer eliyle beni belimden tutuyor. Aramızdaki hava elektrik gibi. Kalbim sert ve hızlı atıyor.

Böyle erkeksi, yoğun bir adamla seks yapmak nasıl bir şey olurdu?

Onu becerdiğini hayal et.

İçimde derin bir sızı büyümeye başlıyor. Onun bedenine duyduğum ihtiyaç arttıkça ıslandığımı hissedebiliyorum. Enrico yavaşça başını eğiyor ve dudakları usulca dudaklarımın tozunu alıyor, dili nazıkçe ağzıma girmek için izin istiyor. Ona erişim izni veriyorum. Öpücüğü yavaş ve erotik ve onu üstümde gördüğümde bana bir şeyler yapıyor. Çırlçıplak. Beni sertçe beceriyor, çok sert. Vücutlarımız terden ıslanmış. Bana dokunması için can atıyorum.

Eli belime dolanıyor, öpüşürken beni kendine çekiyor. Kontrolümü kaybediyorum ve ellerim saçlarına gidiyor, onu kendime yaklaşıtıyorum.

On beş dakika boyunca dans pistinde durduk, odadaki tek insanlar bizmişiz gibi öpüştük. Sertleşmiş sikini karnımda hissedebiliyorum. Gözleri kararmış, neredeyse siyaha dönmüştü ve mengene gibi kavrayışındaki arzuyu hissedebiliyordum.

Tanıdığım tüm erkeklerden farklı. İtalyan olmasından kaynaklanıyor olabilir elbette ama bundan daha fazlası olduğunu hissediyorum. Onda görüldüğünden daha fazlası var. Belki de bu sadece benim muhteşem erkeklerle olan tecrübesizliğimden kaynaklanıyordur. Belki de tüm oyuncular kadınlara böyle hissettiriyordur. Belki de bu sadece birkaç erkeğin nasıl yapılacağını bildiği bir büyüdür.

Özel bir tür kara büyü.

Birden, sırılsıklam olduğumun ve azgın bir fahişe gibi davrandığımın acıyla farkına vararak, "Gitmeliyim," diye fısıldıyorum.

Gözleri gözlerimi tutuyor ve aramızda bir tür sessiz onay geçiyor. Eğiliyor ve beni usulca öpüyor, daha fazlası için söz veriyor.

Bir süre sonra, "Seni eve bırakayım." diye cevap veriyor.

Yarım saat sonra el ele otelime vardık. "Bu benim," diyorum endişeyle.

Bana doğru dönüyor, yüzümü ellerinin arasına alıyor ve beni tekrar öpüyor, içeri girmek için bir davet bekliyor.

Bizim

Zihnim dakikada bir milyon mil hızla koşarken dudaklarım dans ediyor. Birlikte çıplak olduğumuz görüntüler zihnimde mükemmel bir porno gibi oynuyor.

Ama yapamam. Bunu yapamam. Ne kadar istesem de, bir yabancıyla yatamam. Ben böyle biri değilim.

Lanet olsun sana, vicdan.

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum," diyorum.

Bana bakarken yüzü düşüyor, uyarılmışlığıyla savaşıırken göğsü inip kalkıyor.

"Özür dilerim," diye fısıldadım. "I..." Tereddüt ediyorum, çünkü lanet olsun, bunu yüksek sesle söylemek çok ezikçe geliyor. "Ben etrafta yatıp kalkan bir kız değilim."

Yüzünden şefkat geçiyor ama sessiz kalıyor.

"Keşke olsaydım dedirtiyorsun bana." Utangaç bir şekilde gülümsüyorum.

Öpüşüyoruz ve sonra ikimiz de yüksekliğimizden inmeye çalışırken o alnımızı birbirine tutuyor.

"Yarın görüşebilir miyiz?" diye soruyor. "Hafta sonu iznim var. Seni gezmeye götürebilirim."

"Gerçekten mi?"

Benden bir adım geri çekilerek mesafe yaratıyor ve zonklayan bedenini sakinleştirmeye çalıştığını biliyorum.

"Tamam." Gülümsüyorum.

"Seni saat 10'da alırım?"

Saatime baktım. "Sadece altı saat uzaklıkta."

Gözleri muziplikle dans ediyor. "Biliyorum. Eve kadar onca yolu gitmek aptalca geliyor. O zamana kadar burada kalabilirim."

Kıkırdıyorum. "İyi denemeydi. Evine git Ricki."

Kıkırdıyor ve son bir öpücükle otelimizin ön kapısını açıyor. Soğukkanlı davranmaya ve yüzümdeki aşırı gülümsemeyi gizlemeye çalışarak içeri giriyorum.

Camın arkasından ona dönüyorum. Beni izlerken ellerini ceplerine sokmuştu. Ona el sallıyorum, o da bana bir öpücük konduruyor. Kalbim yerinden fırlayacakmış gibi atarak asansöre biniyorum. Asansörün aynalı duvarındaki yansımama genişçe gülümsüyorum.

Lanet olsun.... az önce ne oldu öyle?

Olivia

Kapı çalınıyor. Giderek artıyor.

Tak, tak, tak.

Ha?

Ağırlaşan başımı yastığımdan kaldırıyorum. O da neydi?

Kapı çalmaya devam ediyor. Ne oluyor lan? Bu lanet saatte kapıda kim var? Telefonumu almak için yuvarlandım.

Sabah 8:30

Tiksintiyle irkildim.

Kapıyı çalmak şimdi daha da zorlaşıyor, daha acil.

Kahretsin, ya binalar yanıyorsa? Bir başlangıçla doğruluyorum. "Geliyorum!" Sesleniyorum.

Kapıya doğru yürüyorum ve koridorda duran Enrico'yu görmek için küçük delikten içeri bakıyorum.

Ne oluyor be?

Zinciri takılı tutuyorum, kapıyı açıyorum ve aralıktan bakıyorum.

"Günaydın, Olivia." Gururla gülümsüyor.

"Ne...?" Duraksıyorum ve elimi bilinçsizce saçlarımda gezdiriyorum. Korkunç görünüyor olmalıyım. "Burada ne yapıyorsun?"

"Randevumuz için geldim."

"On demiştin hani?" Kaşlarımı çattım. "Bekleyemedim."

Ona bakıyorum, sanki milyonlarca saat uyumuş gibi canlı ve neşeli görünüyor, oysa ben yolda ölmüş gibiyim. "Hazır değilim. Daha yeni uyandım."

"Sorun değil." Sırıttıyor ve ayak parmaklarının üzerinde zıplıyor. "Bekleyebilirim."

Dağınık odama göz gezdiriyorum. "Bana bir dakika ver."

Kapıyı suratına kapattım ve deli bir kadın gibi koşarak tüm eşyalarımı bavuluma doldurdum. Üzerimde sadece külot ve atlet varken kendime bakıyorum. Bu olmaz. Üzerime bir elbise geçiriyorum ve dişlerimi fırçalamak için banyoya koşuyorum, bir yandan da gözlerimin altındaki rimeli silmek için elimden geleni yapıyorum.

Bekleyemedi.

İçimi bir heyecan kaplıyor ve dişlerimi hararetle fırçalarken gülümsüyorum. Aceleyle dışarı çıkıyorum ve bavulumdan düşen bir çift külot görüyorum. Onları alıyorum ve hızlıca yastığımın altına koyuyorum.

Doğru.

Kapıyı açmadan önce kendimi sakinleştirmeye çalışırken omuzlarımı düşürüyorum ve tamamen sakin davranıyorum.

Rico bilerek gülümsüyor. "Merhaba."

"Merhaba." Sırıttıyorum. Tanrım, gerçekten çok lezzetli. "Lütfen, içeri gel."

Yanımdan geçip odama bakıyor. "Saatin 8:34 olduğunu biliyorsun, değil mi?" Kuru kuru mırıldanıyorum.

"İstiyorum." Ayağa kalkıyor, nereye oturacağını bilemiyor. Kalçalarına tam oturan mavi bir kot pantolon ve beyaz bir tişört giyiyor. Koyu renk saçları dağınık ve büyük kırmızı dudakları tamamen öpülebilir. Kısacası bacaklarda seks.

"Daha beş saat önce yattık. Neden bu kadar canlı görünüyorsun?" Onun muhteşemliğini işaret ediyorum.

Ellerini kalçalarına indiriyor. "Şımarık mı? Bu kelime de ne?"

Yuva saçımı kaşıdım. "Hevesli."

Gözleri muziplikle dans ediyor. "Çok hevesliyim. Birlikte kahvaltı edebileceğimizi düşündüm."

Ona bakıyorum, bu kadar enerjisi olan biriyle bu kadar erken buluşmanın gerçekten akıllıca bir şey olup olmadığından emin değilim. "Önce duş almam lazım. Gidip kahve ya da başka bir şey almak ister misin? Yaklaşık yirmi dakika sürer."

"Hayır. Bekleyeceğim." Yatağıma oturmak için düştü.

Ona bakıyorum. Mükemmel kıyafeti bulmak için bavulumu karıştırmam gerekiyor ve o orada oturmuş beni izlerken bunu nasıl yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok.

"Umm." Bavulumu bakıyorum.

"Balkonda bekleyeceğim, olur mu?"

"Evet," diyorum, rahatlamış bir şekilde. "Öyle yap." Kapıyı açıyorum ve o dışarı çıkıyor. Sokağa bakan küçük masaya oturuyor. "Telefonunla falan oyna," diyorum ona.

Beni izlerken gözlerinde zevk dans ediyor. "Tamam."

Odaya geri dönüyorum ve bavulumu açıyorum, gerçekten yapmak istediğim şey yatağımın üzerinde amuda kalkmak ya da başka bir şey yapmak.

Lanet olsun, bu gerçekten oluyor mu?

Kıyafetlerimi karıştırıyorum; hepsi buruşuk ve dağınık. Neden ütülü bir şeyim yok, Tanrı aşkına? Ne giyeceğim ben?

"Bugün ne yapıyoruz?" Ben sesleniyorum. "Her şeyi!" diye karşılık veriyor.

Her şeyi. Köşeden kafamı uzattım. "Her şeyi tanımla."

Yukarı bakıyor ve gözlerimiz buluşuyor. Nefesim kesildi. Sanırım o şimdiye kadar gördüğüm en güzel adam.

"Yüzmek," diyor sonunda.

Kaşlarımı çattım. "Yüzmek mi?"

"Diğer şeylerin yanı sıra. Motosikletimle biraz etrafı gezeriz, sonra da öğleden sonra sahile doğru bir gezintiye çıkarız diye düşündüm."

Gözlerim açıldı. "Motosikletin mi var?"

"Seviyorum. Motosikletleri sever misin?" "Motosikletleri severim."

"Ben de."

"Kulağa eğlenceli geliyor," dedim.

"O benim." Bana arsızca göz kırpmıyor. "Bay Eğlence."

Kıkırdıyorum çünkü ikimiz de bunun korkunç bir yalan olduğunu biliyoruz, o Bay Yoğun, Bay Eğlenceli değil.

"Sen öyle diyorsan," diye takılıyorum. İçeri geri dönüyorum ve kendi kendime küçük bir jig daha yapıyorum. Bu lanet hayatımın en güzel günü.

Eşyalarımı alıp duşa giriyorum, olabildiğince hızlı olmaya çalışıyorum çünkü beklediğini biliyorum.

Beni bekliyor.

On dakika sonra kot şort ve soluk pembe bir tişörtle odaya geri döndüğümde yatağımın yapıldığını ve külotumun serildiğini görüyorum. Onlara baktım, utanç içindeydim. O geldiğinde yastığımın altına tıktırdığım külotlardı bunlar.

Ona döndüm. "Yatağımı mı yaptın?"

"Evet."

"Neden?"

Gözleri benimkileri tutuyor, karanlık ve tehlikeli.

"İstedim." Boğazımdaki yumruyu yutuyorum.

"Bunları yastığının altında buldum." Onları alıyor ve parmağında döndürüyor. "Dün gece yatakta yalnızken bunları çıkardın mı?"

Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum ama hiçbir kelime çıkmıyor.

Bir adım öne çıkıyor, bana yaklaşıyor. "Dün gece randevumuzdan döndüğünde kendine dokundun mu?"

Kaşlarımı çatıyorum. Önümde iki seçenek var. Birincisi, benim seksi bir fahişe olduğum düşüncesine uymak... ya da ikincisi, hayallerini yıkmak ve ona külotumu yerde bırakan bir pasaklı olduğumu söylemek. "Sen mi yaptın?" Dudaklarımdan bir yalanı geçiremeyerek karşılık verdim.

Tekrar öne çıkar. "Ben yaptım."

Aramızdaki hava çatırdıyor.

"Ve?" Fısıldıyorum.

"Üç kez üfledim." Karanlık gözleri benimkileri tutuyor.
"Görünüşe göre tam bir afrodizyaksınız, Bayan Olivia Reynolds."

Onu karanlıkta tek başına, kendini tatmin ederken hayal ettiğimde hava ciğerlerimi terk ediyor.

Yüce Tanrım.

Parmak uçlarını yanağımda gezdiriyor ve ben ona bakıyorum. Bakışları dudaklarıma düşüyor ve cinsel organım sıkılıyor.

Öp beni.

Enrico yüzümü kavriyor ve saçımdan bir avuç tutuyor.

Öp beni.

Başparmağını alt dudağımın altına yerleştiriyor ve bir şey hayal ediyormuş gibi ağzımı hafifçe açıyor. Açık ağzıma bakarken kaşları çatılıyor.

Öp beni, lanet olsun.

Aniden yeniden odaklanır gibi oluyor ve sonra bir kez göz kırpmıyor. "Artık gitmeliyiz. Kahvaltı bizi bekliyor." Benden uzaklaşıyor.

Bekle, ne? Öpücüğüm nerede?

"Tamam, tabii." Çantamı ve malzemelerimi aldım ve telaşla ona döndüm. "Ben hazırım, ya sen?"

Beni öpmesini beklediğimi çok iyi bildiği için sırtlıyor.
"Oh, ben hazırım. Hadi gidelim Olivia."

"İki kişilik masa lütfen," diye sorar Enrico garsona. İtalyan garson "Bu taraftan lütfen" diye yanıtlar.

Onu restoranın içinden takip ediyoruz ve bir avluya açılan bir kapıdan çıkıyoruz. Zemin parke taşlarından yapılmış ve büyük saksılarda rengarenk çiçekler alanı aydınlatıyor. İlginç ve şirin bir yer.

Garson sandalyemi çekti. "Teşekkür ederim." Rico karşıma oturdu.

"Size içecek bir şey getireyim mi?" diye soruyor garson.

Rico bana bakıyor. "Bir espresso ister misiniz? Olivia?"

Menüyü hızlıca taradım. Akşamdan kalma zavallı midemin bu sabah sert bir kahveyi kaldırabileceğini sanmıyorum. "İngiliz kahvaltı çayı alayım lütfen."

Garson gülümsüyor ve siparişimi yazıyor.

Rico, "Ekstra kahve shot'lı bir espresso alacağım," diyor.

"Teşekkür ederim."

Garson bizi yalnız bırakıyor ve midemde yine sinirler kabarıyor.

Rico ikimize de birer bardak su doldurdu. "Bugün çok güzel görünüyorsun."

Gülümsüyorum. "Yalancı." Kucağımdaki peçeteyi yeniden düzenliyorum. "Kendimi çok ikinci el hissediyorum."

Kaşlarını çatıyor, ne demek istediğimi anlamıyor.

"Dün gece akşamdan kalma hissediyorum. Kendimi biraz hasta hissediyorum" diye açıklıyorum.

"Oh." Gülümsüyor. "Anlıyorum." Menüyü açıp seçenekleri inceliyor, ben de aynısını yapıyorum. "Ne alırdınız?"

Kendimi daha iyi hissetmek için tam yağlı ve her şeyin iki katına ihtiyacım var. Ama sonra Rico'nun beni öpmesini sağlamak için daha az domuz gibi görünmem gerekiyor.

"Belki meyve?" Suyu test ederek yalan söylüyorum. Kesinlikle meyve almayacağım ama konuşmaya bununla başlayacağım.

Okurken kaşlarını çatıyor. "Doyurucu bir şeyler yemelisin. Bu seni daha iyi hissettirecektir."

"Tamam." Bu plan harika işledi. "Madem ısrar ediyorsun." Seçeneklere bakıyorum. "Ne yiyorsun?"

"Granola ve meyve."

"Biliyor musun, harika bir granola yapıyorum," diyorum gururla. "Kendim kavuruyorum." Çok fazla yapmıyorum ama bunu yapıyorum.

"Öyle mi?" Kaşlarını kaldırıyor. "Umarım bir gün bunu benim için yaparsın."

Sanki süper seksi erkekler her gün benim granolamı istiyormuş gibi rahatça omuz silkiyorum. "Ne yapabileceğime bakarım."

Kıkırdıyor ve gözleri yüzümde oyalanıyor. Bakışları altında midemde sinirler dans ediyor. Daha önce hiç bu kadar yakışıklı bir adamla vakit geçirmemiştim. Enrico'dan seksapeli sızıyor ve bu misyoner tarzı seksapeli de değil. Kemik kıran, terden sıırılsıklam, seni unutturacak türden bir seksten bahsediyorum. Kablolu yayında görüp haftalarca düşüneceğiniz türden.

"Siparişinizi alabilir miyim?" diye sorar garson.

Rico bana el hareketi yapıyor. Tam bir centilmen. "Avokado ve yumurta alayım lütfen." Kaşlarımı çatıyorum çünkü ben de tatlı bir şeyler istiyorum.

Garson Rico'ya bakar. "Ya siz, efendim?"

"Daha bitirmedi," diye mırıldandı, garsonun beni kovmasından etkilenmemiştir.

"Oh, özür dilerim." Garson bana döndü. "Hepsi bu kadar mı?"

İkisi de beni izlediği için telaşlıyım. "Sadece tatlı bir şeyler alacaktım ama önemli değil."

"Getir ..." Rico hızlı bir şekilde taramalar ve Menü. "Maritozzo."

Omuz silkiyorum. "Tabii. Kulağa hoş geliyor."

"Ben granola alacağım, yanında da bir kase meyve." Menüleri katlayıp garsona geri veriyor ve biz de onun gözden kayboluşunu izliyoruz.

Rico arkasına yaslanıyor ve beni izlerken işaret parmağını dudaklarına götürüyor. Sanki beni değerlendiriyor gibi.

"Ne?" Gülümsüyorum.

"Hiçbir şey." Suyunu yudumluyor. "Sadece manzarayı seyrediyorum."

Yanaklarımın utançtan kızardığını hissediyorum ve ona dün gece aletini çekerken ne hayal ettiğini sormak istiyorum. Tabii ki sormayacağım.

"Buraya sık gelir misin?" Ben soruyorum.

"İlk kez. Evim şehrin diğer tarafında.

Eski Roma."

"Çok güzel bir şehir, değil mi?" "Burayı seviyorum."

"Yalnız mı yaşıyorsun?"

"Artık biliyorum. Kardeşim Andrea ve ben eskiden birlikte yaşadık ama beş altı yıldır birlikte yaşamıyoruz. O artık hastaneye yakın bir yerde yaşıyor."

"Sadece bir kardeşin mi var?"

"Hayır, bir kardeşim daha var, Matteo. Şu anda Fransa'da yaşıyor. Kendisi bir bilim insanı ve bir ilaç şirketinde araştırma yapıyor."

"Vay canına." Gülümsüyorum. "Bir doktor, bir bilim adamı ve bir polis.

Ailen seninle gurur duyuyor olmalı."

"Benim de bir kız kardeşim var. Francesca. Sadece on beş yaşında." Özlemle gülümsüyor ve ona karşı bir zaafı olduğunu anlayabiliyorum.

"Onu koruyacak üç ağabey." Gözlerimi büyüttüm. "Şanslı kız."

İçkilerimiz geldiğinde kıkırdıyor. Rico bana dönmeden önce garsona, "Teşekkür ederim," diyor. "Francesca öyle düşünmüyor. Görünüşe göre biz onun baş belasıyız."

Enrico'nun yanlış tarafında olduğumu hayal ederek kıkırdıyorum.

Ne büyük bir kabus olurdu.

"Peki ya sen? Nerede yaşıyorsun?" diye sorar.

"Sydney'de yaşıyorum."

"Kiminle?"

"Yalnız."

Yüzü düştü. "Yalnız mı yaşıyorsun?" "Evet."

"Kaç yaşındasın sen?"

"Yirmi yedi. Sen kaç yaşındasın?"

"Otuz iki."

"Yaşlı," diyorum.

Kıkırdıyor ve gözleri tekrar yüzümde geziniyor. "Yani, sen..." Kendini durdurur.

"Devam et. Ne istersen sor." "Bir ilişkiden yeni mi çıktın?" Omuz silktim. "Hem evet hem hayır."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Yirmi dört yaşımdayken çocukluk aşkımdan ayrıldım ve sonra..." Duraksadım, utandım. "Sonra bir sonraki erkek arkadaşım ile tanıştım ve birkaç yıl onunla birlikte oldum. Bir yıl önce ayrıldık."

Kahvaltımız geldi. Garson önümüze koyarken harika görünüyordu. "Grazie." Tekrar yalnız kalmadan önce gülümsüyorum.

Rico tekrar bana bakıyor. "Son erkek arkadaşından neden ayrıldın?"

"O değildi." "Kim ayırdı?" "Ben kopardım."

Kahvesini alıp yudumluyor, görünüşe göre yatışmış.

"Neden hala bekarsın Rico?"

"Yıllardır ciddi bir kız arkadaşım olmadı."

"Neden olmasın?"

"Sanırım yuva kurmaya hazır değildim." Duraklıyor ve sonra omuz silkiyor. "Bilmiyorum."

Alarm zilleri çalmaya başladı. Oyuncu.

Kendimi cesur hissederek, "Yatıp kalkıyor musun?" diye sordum.

Çatal bıçağını havada tutuyor, soruma şaşırdığı belli.

"Yapsam fark eder mi?"

"Pek sayılmaz, ama bu bana kim olduğunuza dair bir fikir verebilir."

"Sizce kaç kişiyle yattığınız sizin nasıl bir insan olduğunuzu belirler mi?"

"Belki."

"Bu durumda, kaç erkekle seks yaptın?" "İki."

Bana bakıyor ve sonra gözlerini kırıştırıyor. Şoktan mı, korkudan mı, yoksa dehşetten mi, anlayamıyorum.

"İki mi?" diye nefes nefese kalır.

Gülmemek için alt dudağımı ısırıyorum. "Bu seni korkutuyor mu?"

Kahvesini eline alıyor ve cevap vermeden önce kocaman bir yudum alıyor. "Öyle mi olmalı?"

"Hiç de değil. Sadece çok titizim. Konu erkekler olduğunda inanılmaz yüksek ideallerim var." Şirin görünmeye çalışmak için kirpiklerimi kırıştırıyorum.

Cevabımdan memnun olmuş gibi sırtlıyor.

"Soruma cevap vermedin Rico," diye takılıyorum tostumu keserken.

"Çünkü bundan kaçınmayı seçiyorum."

Kıkırdıyorum. "Yine de cevap verdin."

Genişçe gülümsüyor ve bana arsızca göz kırıyor.

Aramızdaki enerji aniden eğlenceli ve hafif bir hal alıyor. O bir oyuncu. Ben iyi bir kızım. Sınırlar belirlendi. Sahte bahaneler yok.

"Peki, bugün beni bisikletinizin arkasında nereye götürüyorsunuz Bay Ferrara?"

Bana hayatımda gördüğüm en güzel bakışı atıyor. "Daha önce hiç gitmediğin bir yere."

Aramızdaki hava çatırdıyor ve iyi kız imajımın az önce onun nihai meydan okuması haline geldiğini hissediyorum. Karnımda gergin kelebekler dans ediyor.

Bir kaşık granola alıyor. "Roma'dayken, Olivia."

"Romalıların yaptığı gibi mi?"

"Ya da." Omuzlarını rahatça silkiyor. "Sadece Romalıları yap." "Oh, bu çok zekice."

Kıkırdıyorum.

Kıkırdıyor. "Hoşuna gitti mi?"

"Çok romantiksin."

"Doğal geliyor." Kahve fincanını bana doğru kaldırıyor ve ben yüksek sesle gülüyorum.

"Ne şanslıyım."

Ostia Antica harabelerine, Kolezyum'a ve Roma'nın eklektik sokaklarına gittik. Rico'nun motosikleti plajın park yerinde yavaşça dururken motorun gürültüsü yankılanıyor. Öğleden sonra saat üç civarı ve güneş gökyüzünde yükseliyor. Geniş sırtına yapışıyorum. Bacaklarım ona dolanmış durumda ve gün rüya gibi geçiyor.

Güldük, konuştuk ve itiraf etmeliyim ki Enrico Ferrara müthiş bir tur rehberi. Gerçi o gezilecek yerlerden bahsederken ben sadece dudaklarına bakıyor, onları üzerimde hayal ediyordum. Hayal etmek anahtar kelime çünkü bütün gün bana dokunmadı bile. Bir kere bile.

Elimi tutmadı, kolumu sıyırmadı ya da başka bir şey yapmadı. Motosikletin üzerinde bir hayranı gibi sırtına yapıştım elbette, ama bunun dışında... hiçbir şey. Hiç öpüşme olmadı. Bir öpücük bile.

Ne haltlar dönüyor burada?

Dün gece bütün gece öpüştük, her yerimdeydi. Doyamadı, bugün.... hiçbir şey. Belki de artık benden hoşlanmıyor.

Belki de bu sabah kendim hakkında çok fazla bilgi verdim. Kahretsin, neden ona acınası sevgili sayımı söyledim ki? Muhtemelen benim bir fiyasko olduğumu düşünüyordur.

Ve haklı da olurdu. Kimin iki sevgilisi olur ki? Kaybedenler, işte onlar.

Her zaman iyi kız olmaktan bıktım. Bir kez olsun vahşi ve özgür olmak için neler vermezdim.

Rico motosikleti durduruyor ve ben yavaşça arkadan inip yola çıkıyorum. Bana dönüyor ve kaskımı çıkarıyor. Nefesimi tutuyorum ve o bana gülümsüyor. Ne düşündüğümü biliyor mu?

"Üstünü değiştirmek istersen tuvaletler şurada." Tuvaleti işaret ediyor.

"Tamam, teşekkürler." Beyaz ipli bikinimi giymek için banyoya ve kabine doğru ilerliyorum. Ellerim gergin bir şekilde titriyor. Kumaşı arkama doğru germeye çalışıyorum ama bu bikini bana o kadar küçük geliyor ki, şimdi onunla dışarı çıkmak zorundayım. Yüzümü ellerimin arasına aldım. Gergin bir enerji topuyum. Beni düğüm düğüm etti.

Telefonumu çıkardım ve en iyi arkadaşım Natalie'ye mesaj attım. Muhtemelen işte olacak ama ilk defa dün gece ve bugün hakkında ona mesaj atacak kadar yalnız zamanım oluyor. Lanet olsun, ona anlatacak çok şey var.

**Merhaba, plajda bikiniliyim.
Bütün gün bir tanrının motosikletinin
arkasındaydım, etrafı geziyordum.
Roma'yı çok seviyorum xoxoxox**

Gönder tuşuna bastım.

"Tamam, hadi yapalım şunu" diye fısıldıyorum kendi kendime. Sahile doğru yürümeden önce derin bir nefes veriyorum ve kendime güveniyormuş gibi yapıyorum.

Rico beni bekliyor, üzerinde siyah bir şort var... sadece şort. Çok uzun boylu ve geniş bir göğsü var, siyah saçları göğsünü kaplıyor. Bronzlaşmış, zeytin rengi teni kaslarla dalgalanıyor. Karın kaslarını sayıyorum. Nefesim kesilirken olduğum yerde duruyorum.

Vay anasını.

Rico'nun gözleri neredeyse çıplak bedenimde geziniyor ve gülümsemesini gizlemek için alt dudaklarını ısıırıyor. "Merhaba," diye mırıldanıyor.

"Merhaba," diye nefes alıyorum hava ciğerlerimi terk ederken. "Güzel mayo."

Kaşlarını kaldırıyor.

Göğsümü daha fazla örtmek için üst kısmı ayarlıyorum. "Teşekkürler. Mağazada daha büyük gelmişti."

Sanki söylememesi gereken bir şeyi söylemekten kendini alıkoyuyormuş gibi başını öne eğiyor. "Şuraya gidelim mi?"

"Uh-huh."

Önünde yürümemi işaret ediyor ve ben biraz ölüyorum. Tanrım, ben yürürken arkamı izlemek istiyor. Cehenneme kadar sallanacak.

"Hayır, senden sonra, ısrar ediyorum," diyorum.

Sırıttıyor ve yan yana sahile doğru yürüyoruz. "Bir şezlong almak ister misin?"

"Kumda uzanmaktan mutluyum."

Bir süre bana baktı. "Sırt üstü kuma uzan o zaman."

Bu ifade kulağa o kadar seksi geliyor ki, gülünç.

Bir yer buluyoruz ve bir tanesinin üzerine uzanmadan önce iki havluyu seriyor. Ben de yanına oturdum. Gözlerini kapatıyor ve yüzünü güneşe doğru çeviriyor. "Sol bize iyi davrandı."

Yanına kaydım. "Kim?" "Sol, güneş tanrısı."

Gözlerimi kapatırken hülyalı bir şekilde gülümsüyorum. "Ülkenizin tarihi hakkında nasıl bu kadar çok şey biliyorsunuz? Bugün profesyonel bir tur rehberi gibi her şeyi anlattın."

"İlgimi çekiyor."

"Bugün için teşekkür ederim. İnanılmazdı. Bana etrafı gezdirmek için zaman ayırdığınız için minnettarım."

"Gün henüz bitmedi, güzelim," diye mırıldanıyor gözleri kapalı.

Bir an ona baktım. Neden bana dokunmadı? "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Herhangi bir şey."

"Bir sorun mu var?" "Hayır, neden?"

"Bugün bana hiç dokunmadın," diye fısıldıyorum.

Gözleri bana doğru geliyor ve yüzünü bana dönmek için yan dönüyor. "Neden burada gözlerim kapalı yattığımı sanıyorsun?" Elimi tutuyor ve parmak uçlarımı öpüyor. "I

Bugün sana dokunmadım çünkü dokunursam kendimi durduramayacağımı biliyorum. Sana olan çekimim benden daha güçlü Olivia."

Yumuşakça gülümsüyorum.

"Dün gece kendimi senin yanından sürükledim ve sonra eve geldiğimde..." Gözleri kararıyor ve dudaklarına düşüyor. "Sikimin inmesi için iki saat boyunca mastürbasyon yaptım. Seni o kadar çok istiyordu ki."

Kaşlarım kalktı. "Nasıl gitti?" Fısıldıyorum.

"Elim kesinlikle sen değildin ve sikim kesinlikle tatmin olmadı."

"Tanrım, Rico," diye fısıldıyorum. "Lafını esirgeme, olur mu?"

"Neden yapayım ki?"

Aramızdaki hava dönerken ona bakıyorum. Onu istiyorum. Bu muhteşem adamın her santimini istiyorum. İyi bir kız olmanın canı cehenneme. Daha önce hiç tek gecelik ilişki yaşamadım ve lanet olsun, bunu hak ediyorum. Bu benim sinir bozucu vicdanımdan bir geçiş izni olabilir. Onu bir daha görmeyeceğimi biliyorum ve sorun değil. Onu istiyorum ve siktir et, ona sahip olacağım. O her zaman İtalya'da tanıştığım, başka bir dünyadan gelen o güzel adam olabilir.

Güneş kremimi aldım ve Rico'ya şişeyi uzattım. "Bana güneş kremi sürebilir misin lütfen?" diye soruyorum.

Dudaklarını yalıyor. "Ateşle oynuyorsun."

Gözlerimiz kilitlendi.

"Roma'dayken, değil mi?" Kaşlarımı kaldırıyorum ve sonra heyecan sistemimi yırtmaya başladığında karnımın üzerine yuvarlanıyorum. Bunu gerçekten yapıyorum. İçimin derinliklerinden bir yerlerden kadın parçalarımın tezahüratlarını duyabiliyorum. Bir süre sonra güneş kremi şişesinin sıkıldığını duyuyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Yağ bazlı bir güneş kremi. Kalbim çok hızlı atıyor. Ellerini birbirine sürttüğünü duyuyorum ve sonra arkama geçtiğini hissediyorum. Vücudunun üstümdeki ağırlığı beni kumun içine itiyor ve içimdeki şeytanı uyandırıyor. Ağır, geniş ve... oh, kahretsin...

Bikininimin üstünü açıyor ve ben gözlerimi havluya bastırıyorum. Kahretsin!

Elleri güçlü ve yavaş bir hareketle sırtımdan yukarı kayıyor ve seksim takdirle sıkılıyor. Parmakları omuzlarımdan üzerinden yukarıya, sonra da yanlarımdan aşağıya kayarak göğüslerimin yanlarını sıyrıyor. Tüylerim diken diken oluyor.

Nefes alamıyorum.

Öne doğru itiyor ve ereksiyonunu arkamda hissediyorum. Kalbim göğsümden fırlıyor. Oh, evet. Tanrım, çok iyi hissettiriyor.

Sakin ol, sakın ol, sakın ol, kafamın içinde tekrar tekrar söylüyorum.

Yine de sakinleşemiyorum çünkü bir tanrının elleri üzerimde ve herkesin içinde yağlı bir orgazm yaşamak üzereyim.

Çok uzun zaman oldu.

Elleri sırtımın ve bacaklarımdan her santimini keşfederken gözlerimi kapatıyorum.

"Yuvarlan bebeğim."

Bebeğim! Kulağa hoş geliyor.

Bikini üstümü göğüslerime tutuyorum ve sırtüstü dönüyorum. Gözleri karanlık ve arzu dolu. Eline güneş kremi tekrar sürüyor ve vücuduma daha fazla yağ sürmeye başlamadan önce yanımda dirseğine yaslanıyor. Gözlerimi kısıtırıp kapatıyorum.

Beni ilk kez bu şekilde incelerken sınırdan yüzünü izleyemiyorum. Avuçlarını karnıma, kalça kemiklerime ve iç uyluklarıma sürüyor.

İçgüdülerimin bana bağırdığı gibi bacaklarımı açmamak için çok konsantre olmalıyım.

"Olivia," diye fısıldıyor. "Kremsi, beyaz, mükemmel bir ten." Sesi neredeyse bir mırıltıya dönüşüyor ve içime bir şeyler işliyor. "Bu kıvrımlar." Onaylarcasına tıslıyor ve eli bikini üstümün altından kayarak göğsümü avuçluyor, bir an için odağını kaybediyor.

"Güneş oraya ulaşmıyor." Gülümsüyorum.

"Ah." Elini çeker. "Doğru, özür dilerim. Kendimi kaptırmışım."

Kıkırdıyorum ve yağın tekrar döküldüğünü duyuyorum. "Yeterince sürmedim mi?" diye soruyorum.

"Hayır, muhtemelen bütün gün bunu yapmak zorunda kalacağım." Eli tekrar karnıma iniyor, daireler çiziyor.

Gülüyorum ve rahatlamaya başladığımı hissediyorum..... oh, ondan gerçekten hoşlanıyorum. Bu hafta sonu bir yabancıya karşı utangaç ve çekingen davranabileceğimi biliyorum - ki normalde de böyle yapardım

-Ama her zaman her erkekle aynı şekilde bitiyor. Tanışıyoruz, mutlu bir şekilde devam ediyoruz, ama iş zora gelince onu engelliyorum ve uzaklaştırıyorum. Yıllar boyunca yatmak için birçok fırsatım oldu. Sadece daha önce hiç ihtiyaç hissetmemiştim. Bu sefer farklı hissediyorum ve belki de bu hafta sonuna Rico'yu gerçekte tanıdığımdan daha iyi tanıyormuşum gibi davranarak girebilirim.

Seksi seviyorum. Sevişmeyi seviyorum. Güzel erkek vücuduyla ilgili her şeyi seviyorum. Kahretsin, bunu özlemişim. Sadece iki erkekle birlikte olmuş olabilirim ama onlar beni cinsel olarak şımarttı. Bir kızın isteyebileceği en iyi öğretmenler onlardı. İkişiyse de cinsel olarak uyumluydum ve ikisinin de beni zihinsel olarak tutamaması kalbimi kırdı. Her ikisini de farklı nedenlerle sevdim ama hiçbir zaman kendimi tamamlanmış hissetmedim, onların kollarında güvende olduğumda bile. Hayatımda hep bir şeyler eksikti; ilerlememi engelleyen görünmez bir bariyer. Kariyerim mi, seyahat ya da deneyim eksikliğim mi bilmiyorum. Belki de en iyi arkadaşım Natalie'nin düşündüğü şeydir ve gerçekten de boşanma sürecinden sonra çocukluğumdan kalma bir takıntım var.

Belki de ailemin boşanmasıyla yaşadığım hayal kırıklığını asla atlatamayacağım. Bilemiyorum. İki için de "sen değil, ben" durumu söz konusuydu.

Mükemmellerdi... sadece benim için mükemmel değillerdi.

Rico'nun eli kalça kemiğimi sıyırdığında ve keskin bir

nefes aldığında o ana geri dönüyorum. Tahrik olduğunu ellerinden hissedebiliyorum, sınırda.

Bir erkeği vücuduma duyduğu ihtiyaçla çılgına çevirmek neden bu kadar iyi hissettiriyor?

Güç, sistemime uyuşturuğu gibi geliyor ve siktir et, onu delirtmeyi kendime görev edineceğim. Onun İtalyan karyola direğinde bir çentik daha olabilirim ama beni hatırlayacağından emin olacağım. Bir balta alacağım ve onun lanet yatak direğini keseceğim. Sırtımı kamburlaştırdım ve bacaklarımı biraz açtım.

"Bana dokunulmayalı çok uzun zaman oldu," diye fısıldıyorum.

Rico'nun gözleri kararıyor ve dudakları yavaşça aralanıyor. Bana dokunmayı hayal ettiğini biliyorum. "Ne kadar sürecek?" diye nefes alıyor.

"On iki aydan fazla."

Sanki bu fikre şaşırmış gibi kaşlarını çatıyor. "On iki ay boyunca seks yapmadan nasıl durabiliyorsun Olivia?"

Adımı söyleyişine bayılıyorum. Aksanıyla dört heceli söylüyor.

Ol-liv-i-a.

Sırtımı tekrar kamburlaştırıyorum. "Büyük zorluklarla," diye fısıldıyorum ona bakarken. Seksimin zonkladığını hissedebiliyorum. Ağrıyor... Eli bir kez daha bikini üstümün altından kayarken, "Davranmamı çok zorlaştırıyorsun," di ye mırıldanıyor. Meme ucum heyecanla zirve yapıyor ve onu yuvarlıyor parmak uçları arasında.

"Belki de yapmanı istemiyorum," diye fısıldıyorum. "Belki de seni eve götürmem gerekiyordur."

"Belki biliyorsundur."

Eğiliyor ve dudakları dudaklarımı alıyor. Dili ağzımın içinde doğru miktarda basınçla yavaşça kayıyor.

Sikeyim.

Boşalabilirdim. Sadece öpücüğüyle bile boşalabilirdim.

Tekrar öpüşüyoruz, bu sefer daha acil bir şekilde ve kalçama karşı ereksiyonunu hissedebilmem için eğiliyor.

Onu çı ld ı r t m a k istiyorum. Onu herkesin içinde çı ld ı r t m a k istiyorum.

Oyun başlasın.

"Hadi yüzmeye gidelim," diye nefes alıyorum. Ayağa kalkıyorum ve bir elimle onu ayağa kaldırıyorum. Aletinin ucu şortunun üstünden görünüyor. Pembe, geniş ve lanet olsun, hiç bu kadar mükemmel bir şey görmemiştim. Elimde olmadan gülümsüyorum ve onu tekrar yatırırken öpüyorum. Libidom tavan yaptı. Bir maratonun yolda olduğunu bilerek ısınmaya başlıyor.

Enrico ve ben denize doğru yürüdük. Kumsal neredeyse bomboş, sadece birkaç kişi diğer uçta yüzüyor. Boynumuza kadar suya giriyoruz. Su taze ve tuzlu, Rico beni kollarına alıyor ve bacaklarımı beline doluyor. Yüzerken ellerim geniş omuzlarında geziniyor. Kesik vücudundaki her kası hissedebiliyorum. Birbirimizin vücudunu hissetmekten keyif alarak usulca öpüşüyoruz.

Onun kollarında bir tüy gibiyim.

Seksimi şişmiş sikine sürttükçe öpüşmemiz çaresizleşiyor.

Duyamıyorum, göremiyorum. Sadece onu ve ellerimin altındaki büyümlü bedenini hissedebiliyorum.

Elimde olmadan uzanıyorum ve şortunun önünü aşağı kaydırıyorum. Onu hissetmek istiyorum. Sahip olmak üzere olduğum şeyi hissetmek istiyorum.

Çok büyük. Elim etrafına zor sığıyor ve dolgun uzunluğundaki her damarı hissedebiliyorum. İçim sıkışıyor ve takdirle inliyorum.

Hareketsiz kalıyor ve ben onu yavaşça okşarken birbirimize bakıyoruz.

"Ben söyleyene kadar gelme," diye nefes alıyorum.

İsteğimle eğlenmiş gibi karanlık bir şekilde gülümsüyor. "Altan üste çıkmaya çalışıyorsun, bebeğim."

Onu sertçe çekiyorum ve neredeyse ayağını kaybederken gözleri kapanıyor. "Benim durduğum yerden Rico, alttan üste çıkmaya çalışan sensin."

Kıkırdıyor ve elimi sertçe pompalıyor. Gözleri daha önce hiçbir erkekte görmediğim düzeyde bir uyarılmışlıkla parlıyor.

"Hazır olduğumda geleceğim," diye homurdanıyor.

İçim sivilaşmaya başladı. Lanet olsun. Çok ateşli.

Bir ritme giriyoruz; ben çekiyorum, o pompalıyor. Dudaklarımız birbirine kenetlendi ve bizi izleyen biri var mı ya da karadan nasıl görünüyoruz bilmiyorum ama umurumda değil.

Bunu istiyorum. Rico Ferrara'nın aklını Akdeniz'de uçurmak istiyorum.

Gözleri kapalı ve elleri kalçalarımnda gevşek duruyor. Yaklaştığını biliyorum. İşlevini yerine getiremiyor. Nefes alış veriş düzensiz ve orgazmın neden olduğu bir sersemlik içinde pompalamaya devam ediyor. Dudaklarına karşı gülümsüyorum, kendimle gurur duyuyorum. Bu kadar vahşi ve spontane olabileceğimi kim bilebilirdi? Diğer elimle taşaklarını avuçlamak için aşağı uzanıyorum. Sikini sıkıca kavrarken onları yukarı kaldırıyorum.

Bir iniltiyle titriyor. Onu tekrar sertçe okşuyorum ve gözleri titriyor.

Ağzımı kulağına dayadım. "Artık gelebilirsin Rici," diye fısıldıyorum. "İznimi aldın."

Saçlarımı ensemden tutuyor ve yüzümü kendine doğru çekiyor. "Bu işler böyle yürümüyor Olivia. Burada orgazmların kontrolü bende."

"Ama sen öyle misin?" Gülüyorum. Onu sertçe pompalıyorum ve kontrolünü kaybedip hızla boşalmak için öne doğru sarsılırken başını geriye eğiyor. Onu boşaltırken okşamaya devam ediyorum. Artık nefes almakta zorlanıyor. Gözleri kafasının içinde geriye doğru dönüyor.

Ve ben zafer kazandım.

Bunu yatağının direğine as.

Öpücüğü şefkatli ve yumuşak ve Dünya'ya geri dönerken alnını benimkine dayıyor.

"Tanrım, Olivia," diye pantolonunu indirdi.

Onu öpüyorum ve sırt üstü yüzmek için geri itiyorum. Kollarımı açtım ve güneşin altında süzüldüm. Kendimi coşkulu hissediyorum, bulutların üzerinde.

Enrico hareketsiz duruyor, beni izliyor. Şaşırmış görünüyor... ya da belki de kafası karışmış. Onu okuyamıyorum ama bu daha önce görmediğim bir bakış. Yüzerek yanıma geliyor ve beni kollarının arasına alıp şefkatle öpüyor. "Hadi eve gidelim." Dokunuşu nazik, o an için uysal.

Saçlarını alnından geriye doğru tararken dudaklarına gülümsüyorum. "Hayır, margarita içmek ve güneşin altında uzanmak istiyorum. Bir süre daha birbirimizin arkadaşlığının tadını çıkaralım."

Bana bakarken keskin bir nefes alıyor. "Ne tür bir tanrıçasın sen Olivia Reynolds?"

"Ferrara Tanrıçası," diye takılıyorum.

Yüksek sesle gülüyor. Derin ve nüfuz edici bir kahkaha ve havada yankılanıyor. Rico arkamdan tutup beni daha yakına çekiyor. "Daha önce hiç bu kadar doğru bir söz söylenmemiştir."

Hava aramızda dönüyor, "Bana Rici dedin."

"Doğru hissettim."

Karanlık bir şekilde gülümsüyor, "Evet... evet, öyle oldu."

Beş saat sonra otel odama vardık.

Güneş batana kadar altında yayıldık. Margarita içtik ve güzel bir deniz ürünleri yemeği yedik. Gün şimdiden mükemmeldi. Rico beni eve götürmek için can atıyordu. İlk gelenin o olması ve benim henüz gelmemiş olmam onu yiyip bitiriyor.

Sonunda kapıyı açtığımda dudakları enseme yapışmıştı. Bir çift ergen gibi, öpüşmeden duramıyoruz. Erkek türünün mükemmel bir versiyonu gibi - doyamadığım biri.

Odama giriyoruz ve aramızdaki atmosfer anında değişiyor.

Kaygısız kahkahalar ciddileşiyor ve öpüşmemiz yoğunlaşıyor. Artık aramızda hiçbir şey kalmamıştı. Tereddüt etmeden aşağı uzanıyor ve güneş elbisemi başımın üzerinden kaldırıyor. O

ayağa kalkıyor ve geri çekiliyor, ben bikinimle burada dururken gözleri vücudumda geziniyor. Yavaşça etrafımda daireler çiziyor ve gözleri her santimetreyi içiyor. Gözlerimi kapatıyorum.

Ya gördüklerini beğenmezse?

Başımı eğip yere bakıyorum. Bu durumun yoğunluğu katlanılamayacak kadar fazla.

"La donna più bella che abbia mai visto." Bir an duraksıyor ve sonra sanki onu anlayamadığımı fark etmiş gibi şöyle diyor. "Olivia, bana bak."

Gözlerimi onunkilerle buluşturmak için yukarı kaldırıyorum.

Yüzümü avuçlarının arasına aldı. "Sen hayatımda gördüğüm en güzel kadınsın. Her santimin solgun ve mükemmel."

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum.

Gözleri onun hareketlerini takip ederken, elini köprücük kemiğimin üzerinde gezdiriyor. Bikini üstümü çözüyor ve yana atıyor. Eli göğsümü avuçluyor.

Yavaşça eğiliyor, her birini öpüyor ve sonra meme ucumu ağzına alıyor. Göğüslerim onun için bir avuçtan daha fazlası. Takdirle tıslıyor. "Muhteşem."

Muhteşem.

Kendimi tutmaya çalışırken nefesim titriyor.

Aşağıya inmeden önce karnımın üzerinden öpüyor.

Gözlerimi tekrar kapatıyorum.

Tanrım, tek gecelik bir ilişkinin böyle hissettireceğini düşünmemiştim. Her şeyin karanlıkta bam bam sikişmek olduğunu sanıyordum.

Eğilip başını seksime doğru eğiyor ve orada derin bir nefes alıyor. Gözleri kapanıyor, yüzü zevkle doluyor.

"Dolce Madre di Dio, sto per leccarti." Dizlerinin üzerinde bana bakıyor. Az önce ne söylediği hakkında hiçbir fikrim yok, ama gözlerindeki bakıştan pis bir şey olduğunu anladım. Ve kulağa çok hoş geliyordu.

Beni öpmek için ayağa kalktı. Derin, uzun ve sert. Rico beni odanın içinde geriye doğru yürütüyor ve

yatağın üstüne yan yattım. Bacaklarım yan tarafa sarkıyor.

Kaşlarımı çatıyorum ve o da öpmek için ayağımı tutuyor.
"Rahatla, bella."

Onu izlerken içim eriyor.

Bu sefer kontrolün kimde olduğu belli. Plajda bir an için aklını kaybetmiş olabilir ama ikimiz de kontrolün onda olmasını sevdiğini biliyoruz.

Bacaklarımın arasında duruyor ve yavaşça bikini altımı çıkarıyor. Oradaki küçük sarı saç parçasını görünce karanlık bir şekilde gülümsüyor.

"Bana yalan söylemiyordun. Sen her yerde sarışsın."

Parmak uçlarının arkasını kısa saçlarımın arasında gezdiriyor. Koyu renk gözleriyle bir bacağımı yana itiyor, sonra diğer ayağımı omzuna koyuyor.

Yüce Tanrım, onun için tamamen açığım. Bana neredeyse hiç dokunmadı ve ben boşalmak üzereyim.

"Hai mai avuto un grande uomo prima?"

"İngilizce konuş ki anlayabileyim," diye fısıldıyorum.

Sanki az önce söylediklerini bana tercüme etmeyi düşünüyormuş gibi bir an duraksıyor. "Bunu yaparken yüzünü izlemem gerekiyor." Elini omzunun üzerinde duran kalçamın arkasından geçiriyor ve parmak uçlarını seksimin dudaklarında dolaştırıyor. Gözlerimiz kilitleniyor ve iki kalın parmağını yavaşça içime kaydırıyor.

Sırtım yataktan kalkarken kendimi sıkıyorum. Rico onaylarcasına tıslıyor. Düşük bir gırtlak iniltisi çıkarıyor, parmaklarını yavaşça dışarı çıkarıyor ve sonra tekrar içeri kaydırıyor.

Uyarılma sesim odayı dolduruyor.

"Tanrım," diye fısıldıyorum. Bu çok saçma. Ben tamamen açığım ve o hâlâ tamamen giyinik. "Kıyafetlerini çıkar."

Parmaklarıyla beni pompalamaya devam ediyor, dikkati tamamen görevinde.

"Rici," diyorum. "Giysilerini çıkar. Şimdi."

Gömleğini başının üzerinden çıkarıyor ve nefesim kesiliyor. Bütün günü ona bakarak geçirdiğimi biliyorum.

hiç böyle bir adam görmemiştim. Kaslarla dalgalanan göğsü geniş ve koyu renk kıllarla kaplı. Zeytin rengi teni, karın kasları ve şortunun içinde kaybolan o belirgin V harfi var. Hâlâ bana bakıyor, şortunu indiriyor ve bir korku yumağını yutarken gözlerim açılıyor.

Tepkime kıkırdadı.

"BEN... BEN..." Kahretsin, bu sik için söyleyecek sözüm yok. "İyi olacaksın," diye fısıldıyor karanlık bir şekilde.

Yapacak mıyım? Gerçekten yapacak mıyım? Yoksa gelecek yıllarda benim hakkımda bir tür seyahat edilmemesi gerekenler broşüründe mi okuyacaklar? Beyaz tenli Avustralyalı kız İtalyan aygırı tarafından sikiliyor ve kazıkta ölüyor... kelimenin tam anlamıyla.

Rico önce iki parmağıyla, sonra üç parmağıyla beni çalıştırmaya başladı. Tüm çekingenliğimi kaybederken yıldızları görüyorum. Bacaklarım onun için gevşek duruyor ve ona tüm erişim iznini veriyor.

Altımdaki battaniyeyi ellerimle kavıyorum ve birkaç pompa içinde, yaklaşan yük trenini hissetmeye başladığımda ürperiyorum.

Henüz değil...

Henüz değil. Dur bakalım.

Lütfen tut şunu.

Siktir git, seks yoksunluğu. Bu kadar havasız olup dört dakika içinde boşalamam.

Ama yapıyorum ve yıldızları görüyorum. İtalyanca bir şeyler fısıldayan sesiyle haykırıyorum. Ondan sonra her şey bulanıklaşıyor.

Bir paketin yırtıldığını duyuyorum ve prezervatifi yuvarlamasını izliyorum. Diğer bacağımı göğsüne doğru kaldırıyor ve yavaşça içime giriyor. Gözleri buluştuğumuz yere kilitleniyor. İddiası karşısında ağzım açık kalıyor ve o da bana gülümsüyor.

"Ah," diye inliyorum. Baskı çok fazla hale geldikçe onun altında çırpınmaya başlıyorum. "Rici."

"Sei nata per cavalcare questo cazzo. Prendilo." Soru sorar gibi kaşlarımı çattım. "Sorun yok, sorun yok." Eğildi

ve öptü

Ben. "Dikkatli davranıyorum. Önce bana alışmana izin vereceğim. Sana zarar vermeyeceğim." İrkildim. "Olivia."

Sahip olduğu şeylerin yakıcılığı neredeyse çok fazla gelirken gözlerimi kapatıyorum.

"Bana bak," diye fısıldıyor.

Gözlerimi onunkilere
dikiyorum.

"Kapıyı aç ve beni içeri al. Sana ihtiyacım var." Sesi kısık ve sakinleştirici.

Sanki bedenim sadece onun emrine boyun eğiyormuş gibi, biraz açılıyor ve adam ileri doğru itiyor.

"Öp beni," diye yalvarıyorum, ona doğru uzanıyorum.

Üzerime çöküyor ve alnımdaki saçları geriye doğru tararken bir süre bana bakıyor. Aramızda beklenmedik bir şefkat dolaşüyor ve sonuna kadar içeri iterken dudakları usulca benimkileri içine alıyor.

Kıpırdamadan duruyoruz, kalbim onun sahiplenmesiyle çarpıyor. Öpüşmemiz çılgınlığa dönüşüyor. Tanrım, benim de ona ihtiyacım var.

"Sono rovinato," diye fısıldıyor.

"Ne?" Nefes nefese kaldım.

Dudaklarıma karşı gülümsüyor. "Mahvoldum, Olivia."

Leğen kemiğimi kaldırıyorum. "Henüz sizi mahvetmeye başlamadım, Mr.

Ferrara."

Kıkırdıyor ve beni sertçe pompalıyor. "Oh, evet, lanet olsun." Beni kaldırıyor ve yavaşça geri itmeden önce yavaşça dışarı çekiyor. Kocaman sikinin beni iyice açıp germesinin acısı neredeyse dayanılmaz. Bir süre yavaş gidiyoruz, huşu içinde birbirimize bakıyoruz. Daha önce hiç böyle seks yapmamıştım. Hiç böyle tamamen sahiplenilmemiştim.

Sert, cezalandırıcı vuruşlarla bana binmeye başladı. Yatak duvara çarpıyor, dişleri boynumda, elleri bacaklarımı geride tutuyor... iri siki içimde, beni okşuyor, geriyor. Vücudumdan ihtiyacı olanı alıyor.

Bazı erkekler sevişir ama Enrico Ferrara sikişir. O güçlü ve sert... çok sert.

Onu içine çekerken çıkardığım uyarılma sesi çok yüksek. Tenlerimizin birbirine çarpması odanın içinde yankılanıyor.

Ben darım, o iri ama bir şekilde aramızdaki ilişki yürüyor. Sevişirken hayvan gibiyiz. Hiçbir şey bizi birbirimizden ihtiyacımız olanı almaktan alıkoyamaz.

"Siktir, siktir, siktir," diye inliyor. "Hayır, henüz değil," diye pantolonunu indiriyor. Gülümsüyorum, orgazmını tutmaya çalıştığını ve tutamadığını biliyorum.

Yapamamasını seviyorum.

"Becer beni," diye nefes nefese dudaklarına yapıştım.

"Daha sert."

Kalçalarımı kaldırıyor ve kendini derinlere bırakıyor. Aceleyle boşalırken sertçe sarsılıyor, ben onun etrafında kenetlenirken zonklayan siki vücuduma şok dalgaları gönderiyor.

İkimiz de haykırıyoruz ve bir araya geliyoruz.

Ve sonra beni öpüyor. Yumuşak, sevgi dolu ve şefkatli. Kalbimin göğsümden serbestçe düşmesine neden oluyor.

Her şeyi yanlış anlamış. Şimdi mahvolan benim.

Güneş perdelerin yanından sızıyor ve uyandığımda kaşlarımı çatıyorum.

Karnımda büyük bir elin sıcaklığını hissediyorum ve şaşkınlıkla başımı çeviriyorum.

Rici yan yatmış, yüzü bana dönük, derin uykuda, Adonis gibi görünüyor. Koyu renk bukleleri ve zeytin rengi teni beyaz nevresim takımıyla tam bir tezat oluşturuyor.

Bacağımı oynattım ve irkildim. Siktir, ağrıyor. Acıdan da acı.

İlk seferinde bana nazik davranmış olabilir ama diğer üç seferde o kadar da değil.

Beni çiğ olana kadar becerdi.

Adam bir hayvan ve bir tanrıdır.

Banyoya gidiyorum, üzerime uzun bir gömlek geçiriyorum ve sonra oda hala karanlıkken yatağa geri

dönüyorum. Enrico

Yavaşça uyanıyor ve sonra sanki içgüdüsel olarak hareket ediyormuş gibi beni tutuyor ve vücudumu kendine çekiyor. Arı gibi iri dudaklarıyla beni usulca öpüyor. "Günaydın, Olivia'm." Sesi boğuk.

İşte bu uyandırıcı bir merhaba. "Günaydın."

Bana sıkıca sarılıyor ve dudaklarını şakağında gezdiriyor. "Ne geceydi ama, değil mi?"

Beni bu kadar delirttiği için utanarak gülümsedim. Bir hayvana dönüştüm. Göğsünü öpüyorum. "Seninle seks yapmak inanılmaz... ve farklı."

Bana bakmak için geri çekildi. "Farklı mı? Nasıl farklı?"

"Şey." Düşüncelerimi ifade etmeye çalışırken duraksıyorum. "Daha önce sadece aşık olduğum biriyle seks yaptım."

Söylediklerimle eğlenerek sırtıyor. Eli omzumda geziniyor ve saçlarımı düzeltiyor. "Bu daha farklıydı o zaman?"

"Daha iyi demezdim. Sadece farklı."

"Aynı fikirde değilim. Hiçbir seks dün gece yaşadığımızdan daha iyi olamaz. Bu seksin altın madalyasıydı." Boynumu ısıırıyor ve göğsüme sokulmak için yatakta daha aşağılara iniyor.

Gülüyorum ve alnından öpüyorum. Birbirimize karşı bu kadar rahat olmamız çok garip. Tek gecelik bir ilişkiyi hiç de böyle hayal etmemiştim. Soğuk ve klinik bir şey olacağını düşünmüştüm.

Başını göğsüme yaslariken gözleri muziplikle dans ediyor. "Şu aşk seksi olayını bana açıkla."

Parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum. "İkinizin arasında bir his var."

"Can sıkıntısı mı?" diye mırıldanıyor kuru bir sesle.

Yüksek sesle gülüyorum.

"Hayır."

"Dur tahmin edeyim," diye alay ediyor. "Yani sen onu seviyorsun, o da seni seviyor. Birbiriniz olmadan yaşayamayacağınızı hissediyorsunuz ve birbirinizi günde on kez arayıp sıkıcı konulardan bahsediyorsunuz."

Boktan. Sadece birbirinizle seks yapıyorsunuz, her zaman misyoner tarzı ve her şey önceden planlanmış. Uykuya dalmadan bu konuda konuşamıyorum bile." Meme ucumu sertçe ısırdı. Cevabına kıkırdarken irkiliyorum.

"Hayır, öyle
değil." "Ne o
zaman?"

Siyah saçlarını alnından geriye doğru tarıyorum. İri kahverengi gözleri cevabımı beklerken bana bakıyor. "Kendini sevmeyi unuttuğun zamanlarda bile birinin seni ve tüm hatalarını sevmesidir."

Bana bakıyor ve ben de usulca gülümsüyorum. "Belli ki bu yüzden daha önce hiç aşık olmamışım."

"Neymiş o?"

"Benim hiçbir hatam yok ve kimse beni benim kendimi sevdiğimden daha iyi sevemez." Meme ucumu sertçe ısıırıyor ve sonra kalça kemiklerimi ısırarak için aşağı iniyor. Kahkahalarla ciyaklıyorum.

Başını yukarı çekmek için mücadele ediyorum. "Seni aptal. İstesem seni kendime aşık edebilirim."

Dişlerini aşağı indirirken karnıma doğru gülüyor. "Sen öyle diyorsan."

"Şaka yapmıyorum." Onun saldırısından kaçmaya çalışırken ciyaklıyorum. İç uyluğumu ısıırıyor ve ben debeleniyorum. Parmaklarıyla cinsel organımı ayırıyor ve ikimiz de sessizliğe gömülüyoruz, çünkü ruh halimiz aniden şakadan yoğunluğa dönüşüyor.

"Senin gerçekten sevdiğim bir yanın var," diye fısıldıyor beni ağzı açık bir şekilde öpmeden önce. Cinsel organım sıkıştı.

Oh.... o sadece öyle.

Dili açık tenimde geziniyor ve parmaklarımı kıvrıcık saçlarında gezdirirken gözlerimi kapatıyorum. Bacaklarımı kaldırıyor ve omuzlarının üzerine koyuyor. Beni tekrar yalıyor ve nefesini en mahrem yerlerimde hissediyorum. Tüylerim diken diken oluyor.

"Seni uyarmalıyım... Eğer bana bunu yaparsan bir daha asla eskisi gibi olamazsın. Seni diğer tüm kadınlar için mahvederim."

"Şüphesiz." O gülüyor ve ben de tavana doğru gülümsüyorum.

Beni tekrar yalıyor, bu sefer daha derinden ve kalın dilinin düz kısmıyla. Ayak parmaklarım kıvrılıyor. Ellerim kaslı omuzlarına yapışıyor.

Vay canına.

Roma'ya bayılıyorum.

Bir saat sonra, Rico beni yıkarken sabunlu ellerini her tarafıma sürerken duştaki fayanslara yaslanıyorum. Uykum var, doymuşum ve lanet olsun ki hayatımın en güzel gecesini geçirmedim. Benimle ilgileniyor ve bacaklarımı, seksimi, arkamı yıkıyor ve sonra sırtımı yıkamak için arkamda dolaşiyor.

Gözlerim kapalı, hülyalı bir şekilde gülümsüyorum. "Avustralya'ya taşınıp kölem olur musun?"

Saçlarımı yana yatırıyor ve boynumu şefkatle öpüyor. "İşte bir fikir."

Sabunlu elleri göğüslerimin ve karnımın üzerinde dolaşiyor. Sanki ezberlemiş gibi vücudumun her santimini keşfetti. "Planların nedir?" diye soruyor.

"Ne demek istiyorsun?" "Ne zaman gidiyorsun?"

"Pazartesi sabahı. Arkadaşım Natalie ile Sorrento'da buluşacağım ve iki hafta boyunca Amalfi Sahili'ni gezeceğiz. Sonrasında, eve uçmadan önce birkaç günlüğüne Roma'ya döneceğim."

"Biliyorsun... Roma deneyimini tam olarak yaşamak için bir gece gerçekten yeterli değil."

Gülümsüyorum. "Gerçekten mi?"

Dudakları tekrar boynuma doğru kayıyor. "Muhtemelen hafta sonu için evime gelmelisin."

Gülümsememi gizlemek için dudağımı ısıırıyorum. "Peki bunu neden yapayım?"

"Banyomu temizlemek için."

Bir kahkaha patlattım ve ona doğru döndüm. Birden ciddileşiyoruz. "Seninle kalmamı mı istiyorsun?" Başını sallıyor ve parmaklarımı iki günlük kirli sakalında gezdiriyorum.

"Seni uyarmalıyım," diye başlıyorum.

"Biliyorum. Eğer banyomu temizlersen diğer kadınlar için mahvolurum."

Yüksek sesle güldüm. Bunu hiç söylemeyecektim. "Kesinlikle."

Olivia

Önümüzdeki egzotik binaya bakıyorum. Krem rengi kaplaması ve pişmiş toprak kiremitli güzel bir çatısı var.

"Burada mı yaşıyorsun?" Kaşlarımı çattım.

Rico şoföre parasını öderken "Hı-hı," diyor. Birbirleriyle İtalyanca konuşmaya başlarlar.

Bavulumu getirmek için Uber'e binmek zorunda kaldık. Motosikletini sonra alırız.

Elimi tutuyor ve arabadan inmeme yardım ediyor.

"Grazie," diye sesleniyor.

Bina gösterişli, büyük bir bahçesi ve dairesel bir araba yolu var. Şok içinde etrafıma bakındım. Burası onun yaşamasını beklediğim yer değildi.

Beni süslü metal kapılardan geçirip büyük çift kapıya doğru götürüyor. "Burada kiminle yaşıyorsun?" diye sordum.

"Tek başıma."

"Yani burası bir daire mi?"

"Sanırım."

"Tahmin ettin mi?"

Kocaman, siyah bir çift kapıya vardık. Yuvarlak, piring kapı tokmağı yaklaşık kafam büyüklüğünde.

"İtalya'da biz buna çatı katı deriz." Kapıyı iterek açıyor ve büyük, geniş bir merdiven ortaya çıkıyor. Fuayenin yan tarafında bir asansör var. "Ben ikinci katta oturuyorum."

Kafam karışmış bir şekilde ona bakıyorum. "Yani burada başka insanlar da mı yaşıyor?"

"Hayır, diğer iki daire boş." Beni elimden tutup asansöre götürüyor. "Bu binanın sahibi büyükbabam. Diğer çatı katları o ve babam şehirdeyken kullanılıyor."

Etrafımdaki mermer zeminlere ve dumanlı duvarlara bakıyorum. Tanrım, paralı biri olmalı. "Roma'da burada yaşamıyorlar mı?" diye soruyorum.

"Kır malikanelerinde yaşıyorlar."

"Birlikte mi?" Merdivenlerden yukarı çıkarken sordum.

"Hayır, eşleri, annem ve büyükannemle birlikte yaşadıkları ayrı mülkleri var."

"Bu çok hoş." Merdivenleri çıkmaya devam ederken gülümsüyorum. "Ailen hâlâ bir arada mı?"

Dönüyor, söylediklerime şaşıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani, anne babanız ve büyükanne ve büyükbabanız hala evli mi?"

"Elbette," diye alay ediyor. "Ferrara'lar ömür boyu evlidir. Aile bizim için her şeydir."

Başımı sallıyorum, boşanma konusunda bu kadar umursamaz görüldüğüm için utanıyorum. Annemle babam ben küçük bir çocukken boşandılar ve ikisi de o zamandan beri tekrar boşandılar. Bu benim normalliğim. Birinci kata çıkıyoruz ve o anahtarlarını çıkarıyor. "Annemle babam boşandı," diye açıkladım.

Bana bakarken kaşlarını çatıyor. "Ve bunun iyi bir şey olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hayır, ama olan oldu." Omuz silkiyorum. "Bunu değiştiremem."

Bana bakarken kaşlarını kaldırıyor ve ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yok. Kapıyı açıyor ve gördüklerim karşısında gözlerim açılıyor. Vay anasını.

"Sen ciddi misin?" Gözlerim boşlukta uçuşurken fısıldıyorum.

Bu para değil. Bu lüksün de ötesinde bir şey. Saray gibi, ama çok daha iyi. Üstümüzde altın yaldızlı ve el boyaması tavanlar var. Yerler devasa İran halılarıyla kaplı, muhteşem, koyu ahşap antika mobilyalarla kontrast oluşturuyor. Renkler zengin ve egzotik, neredeyse tarihi.

Vatikan'a falan benziyor. "Burada mı yaşıyorsun?" Gıcırdıyorum.

Tepkime gülümsüyor ve içeri giriyor. Sanki iki bin yıllık bir eser değil de normal bir sehpaymış gibi anahtarlarını dikkatsizce tezgâhın üzerine fırlatıyor.

"Evet." Etrafına bakarken ellerini kalçalarına koyar, etkilenmemiştir.

"Tanrım." Yüzümdeki kanın çekildiğini hissediyorum.

"Fark etmedim. Ben böyle evlerde büyüdüm, o yüzden hiç..." Bir an duraklar. "Bu benim normalim. Burası sadece bir ev. Modern mobilyalar tercih ederdim ama burası bir aile mülkü, o yüzden idare ediyorum."

"İdare etmek mi?" Alay ediyorum. "Enrico, bu idare etmek değil. Bu
-"

"Ne?"

Aşağılayıcı bir şey söylemeden önce kendimi durduruyorum. Aklıma şımarık velet geliyor. "Bunun sahibi büyükbaban mı?"

Elimi tutuyor ve beni daireye doğru götürüyor. "Evet."

"Ne iş yapıyor?"

"Birden fazla işletmesi var - babamın da." "Ah."

Etrafıma bakarken kaşlarımı çattım.

Bir filminden fırlamış gibi görünen kocaman bir oturma alanı var. Koyu kırmızı kadife koltuklarla dolu ve her yerde antikalar var. Sadece sanat eserleri bile inanılmaz. Her şey çok havasız. Resmi bir yemek odasından geçiyoruz ve devasa masadaki sandalyeleri sayıyorum. Yirmi! Masada yirmi tane lanet sandalye var.

"Ne tür işletmeler?" Ben soruyorum. Amazon'un falan mı sahibi?

"Spor araba üretiyor. Bir futbol takımı var. Çok sayıda mülkü var. Pek çok farklı gelir kapısı var."

Mutfak siyah mermerden yapılmış ve ortasında kocaman bir ada tezgahı var. Koridordan geçip başka bir oturma odasına giriyoruz. Biraz daha az resmi ama yine de bu dünyanın dışında. Bir spor salonunu, beş yatak odasını geçiyoruz ve banyoların sayısını unuttum.

Kendimi hasta hissediyorum.

Tanrıya şükür Sydney'deki tek odalı boktan daireme gelmiyor. Nasıl bir fakirle yattığını bilseydi, muhtemelen tepelere kaçırdı. Bu yolculuk için para biriktirmem bir yılımı aldı. Gerçekten onun lanet banyosunu temizlemeliyim.

"Burası da benim yatak odam." Koridorun sonundaki kapıyı açıyor ve ben rahatlamış bir şekilde gülümsüyorum.

Bu daha iyi.

Burası modern. Beyaz ketenle kaplı büyük bir kral yatak var. Duvarlarda parlak soyut sanat eserleri yer alıyor ve sağ tarafta kahverengi deri bir kanepe ve televizyon bulunan havadar bir oturma odası var. Pişmiş toprak saksılardaki büyük palmyeler mekanın her yerine serpiştirilmiştir. Sol tarafta, içinde büyük bir taş küvet ve çift duş bulunan bembeyaz bir banyo yer alıyor. Ev gibi bir yer ve ondan beklediğimden çok daha fazlası.

"Çoğunlukla burada yaşıyorum," diyor.

"Dairenin geri kalanını beğenmedin mi?"

"Evet. Benim olsaydı böyle olmazdı ama değiştiremem. Bu bina ve mobilyalar yüzyıllardır ailemize ait."

"Ne zamandır burada yalnız yaşıyorsun?" Odasında dolaşp eşyalara bakarken sordum.

"On yıl." Beni kollarının arasına aldı. "Bugün nereye gitmek istiyorsun?"

"Seninle her yere."

Yüzüme vuran rüzgar beni gülümsetiyor. Arabayı sürerken Rico'nun eli koruyucu bir şekilde kalçamda. Omzunu öpüyorum ve mutlulukla doluyorum.

Hayatımın en güzel gününü geçirdim.

Onun motosikletiyle dolaşıyorduk. Öğle yemeği için dışarı çıktık ve tembel bir öğleden sonra Roma'yı gezdik.

O tüm tur rehberlerinin tur rehberi. Güldük, konuştuk ve sanırım o şimdiye kadar tanıdığım en güzel adam olabilir.

Muhteşem biri, bunu söylemeye gerek yok, ama onda görüldüğünden fazlası var. Evet, o bir İtalyan aygırı ve evet, sikilebilir bir paketi var, ama aslında onunla konuşmaktan hoşlanıyorum. İlginç, zeki, komik ve çok seksi biri. Tanıştığı her kadının ona delicesine aşık olduğunu hayal ediyorum.

Nedenini anlayabiliyorum.

Değil o Ben yaparım. hiç söyle onu Bu. O var tüm Roma için yeterli güven. Onun egosuna katkıda bulunmama gerek yok.

Ama ben bile bu adamla geçirdiğim her dakikanın bir hediye olduğunu kabul etmeliyim.

Bir pişmanlık sancıları başlar. Neden, neden lanet İtalya'da yaşamak zorunda?

Sadece elimden gelenin en iyisini yapmalıyım.

Rici Ferrara'nın anısı benim en büyük hatıram olacak. O her zaman hatırlayacağım biri.

Mum ışığı yüzlerimizde titreşiyor ve ben k a r ş ı m d a oturan adama gülümsüyorum. İronik bir şekilde, bir İtalyan

restoranda akşam yemeği yedik. Akşamın erken saatlerini yatakta geçirdik. Hafta sonumuzun her saniyesini değerlendirmeye kararlı bir şekilde beni yemeğe sürükledi. Yatakta çıplak olmaktan mutluydum. Bana kalsa akşam yemeği için tost iyi olurdu.

"Bana ne iş yaptığını tekrar söyler misin? Unuttum, geçen gece güzelliğiniz gözümü kamaştırdı" diyor. "Tasarım dediğini biliyorum, ama ne için?"

Gülümsüyorum. "Pijama tasarlıyorum," diye hatırlatıyorum ona. "Kendi dükkanınız mı var?"

"Hayır. Kmart için tasarım yapıyorum."

"Kmart mı?"

"Avustralya'da bir mağaza."

"Oh." Kaşlarını kaldırıyor. "Bu iş için nasıl eğitim aldın?"

"Tasarım okuluna gittim. Sonunda bu işi yapacağımı hiç hayal etmemiştim."

"Neden olmasın?"

"Her zaman Gucci, Hermes veya Chanel gibi bir moda markası için tasarım yapmak istemişimdir."

Şarabını kadehinde evirip çeviriyor. "Neden yapmıyorsun?" "Bilmiyorum." Ağır ağır nefes veriyorum.

"Denedim ama bu tür bir etiketle iş bulmanın gülünç derecede zor olduğunu biliyorum. Demek istediğim, işimi sevmediğimden değil, çünkü seviyorum. Sadece Hayal ettiğim gibi değil. Anlıyor musun?"

Başını sallıyor. "Sonunda polis olacağımı hiç düşünmemiştim."

"Gerçekten mi?" Şaşırarak sordum. "Çocukların hayatları boyunca yapmak isteyecekleri türden bir iş değil mi bu?"

Kıkırdıyor. "Sanırım."

"Senin bruschetta," ve GARSON diyor ki olarak o koyar Önümüzdeki masaya mezelerimizi koyduk.

"Grazie."

Rico önce benim servisimi sonra onunkini atıyor. Kontrolün onda olmasını seviyor. Hiç umursadığımdan değil. Benimle uğraşması güzel.

"O zaman neden polis oldun?" diye sordum. "Bu tesadüfen içine düştüğün bir şey değil."

"Babam bunu yapmamı istedi."

"Gerçekten mi?"

"Evet, biraz hayat tecrübesi edinmemi istedi. Arkadaşlarından biri aracılığıyla bana bir mülakat ayarladı. Gönlümde başka bir şey yatmıyordu, bu yüzden onu kırmadım ve beğenmezsem daha sonra ayrılabilceğimi düşündüm."

"Ne yapmak istiyordun?"

"Ben sadece mutlu olmak istedim. Bir iş benim için bunu yapmaz."

Arzulamak için ne harika bir şey. Elime yaslanıyorum ve masanın üzerinden ona aptalca gülümsüyorum.

"Ne?" Sırıttıyor.

"Biliyor musun, bir sikici çocuk için gerçekten çok sevimlisin."

Şaşkınlıkla gülüyor. "Sikişen çocuk mu?" Elini karnına koyup gerçekten gülüyor ve ben de kendimi gülerken buluyorum. Restorandaki diğer insanlar masamıza bakıyor.

"Ne?" Ben soruyorum.

"Daha önce hiç böyle çağırılmadım. Çocukken bile bana hiç böyle seslenmediler." Gözleri zevkle dans ediyor. "Sen gerçekten de tam bir sürpriz paketisin Olivia."

Elini dudaklarıma götürüyorum ve parmak uçlarını öpüyorum, beni izlerken gözlerinde şefkatli bir parıltı var.

"Banyonu temizlediğimi görene kadar bekle."

Gülümsüyorum. Yine kıkırdıyor. "Dört gözle bekliyorum."

Rico yatağında yanıma uzanırken, "Bu gece sana bir sürprizim var," diyor.

Dirseğimin üzerine oturdum. "Ne?"

Bugün Pazar sabahı ve o telefonda bir şeyler organize ediyor. İtalyanca konuştuğu için ne olup bittiği hakkında hiçbir fikrim yok.

Sırıttıyor. "Benden memnun kalacağınızı düşünüyorum diyelim."

Aramızda bir şey akarken birbirimize bakıyoruz. Dün gece seviştiğimizden beri var olan bir şefkat. Bir yakınlık hissi. Beklenmedik ve silahsızlandırıcı.

O da hissediyor mu?

Tamamen kendim oluyorum ve o da beni olduğum gibi seviyor. Değer verildiğimi hissediyorum. Önemsendiğimi ve arzulandığımı hissediyorum ve lanet olsun, neden İtalya'da yaşıyor?

"Sürpriz ne?" Düşüncelerimin yönünü değiştirmek için soruyorum.

"Saat 11:00'de olur."

"Merak ettim. Neden o zaman?"

"Tanrıların seçtiği zaman bu." Beni sırt üstü çeviriyor ve bana gülümsüyor.

"Beni 11:11'de mi becereceksin?" diye takılıyorum. "Tanrılar bunu mu istiyor?"

Yüksek sesle gülüyor ve bu çok güzel bir ses. "Hayır, seni 12:11'de becereceğim. 11:11 başka bir şey için, daha iyi bir şey."

Dudakları dudaklarıma değdiğinde kıkırdıyorum. "Hiçbir şey bu kadar iyi olamaz."

Saat 11:00 ve Pantheon'un yan kapısında duruyorum.

Enrico arkamda ve ben onun koruyucu kolları tarafından sarılmış durumdayım. Harika bir gün daha geçirdik ve bu onun bana sürprizi.

"Rici," diye fısıldıyorum ona.

"Evet?"

"Bu sürprizi şimdiden sevdim."

Dudaklarımı nazikçe öpüyor.

Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Pantheon açık bile değil ama burada bu muhteşemliğin içinde olmak çok güzel.

Kapı açılır ve bir adam görünür. Takım elbise giyiyor ve önemli birine benziyor. Başını eğiyor. "Enrico, çocuğum, içeri gel."

Dudağımı ısırdım. "Bu da ne böyle?" Adamı takip ederken fısıldıyorum.

Pantheon mumlar ve spot ışıklarıyla aydınlatılmış. Mükemmel.

Bir filminden fırlamış gibi.

Rico bana dönüyor ve ellerimi ellerinin arasına alıyor. "Bu gece Olivia, tanrılarla konuşacağız."

"Ne?"

"Yüzyıllar boyunca bu benim ailemin geleneği oldu. Her birimizin bir sırası vardır. Benim yılım değildi ama siz de bunu deneyimleyebilin diye biriyle yer değiştirdim."

"Rici," diye fısıldıyorum merakla. Gözlerim kocaman yuvarlak mekânda, mermer sütunlarda ve güzel döşemelerde geziniyor.

"Pantheon tanrıların onuru anlamına geliyor ve Roma'nın en iyi korunmuş anıtı" diyor. "İki bin yıldan daha eski ve hala orijinal döşeme ve mermerlere sahip."

Etrafta ihtişamı korur gibi duran mermer heykelleri işaret ederken gözlerim sesini takip ediyor.

"Burası birçok büyük İtalyan'ın mezarıdır. Vittorio Emmanuelle II. Umberto ve kraliçesi Margherita. Rafael ve sevgilisi."

Bana bakıyor ve ben de onu öpmek için parmak uçlarımda yükseliyorum. "Beni buraya getirdiğin için teşekkür ederim."

"Oculus." Tavanı işaret ediyor. Yukarı bakıyorum ve şaşkınlıktan ağızım açık kalıyor. Tavandaki dairesel bir delik açık, yani gökyüzündeki bulutları görebiliyorum.

"Açık mı?" Ben soruyorum. "Evet."

"Yağmur buraya giriyor mu?"

"Evet, zemin eğimli ve drenajı var." "Bu inanılmaz," diye fısıldıyorum.

Saatine bakar. "Gel, neredeyse zamanı geldi." Ellerimi tutuyor ve beni odanın ortasına götürüp işaretli bir yerde durmamı sağlıyor.

"Her yıl 21 Nisan günü saat 11:11'de ay Oculus'un içinden parlar ve bir ışık huzmesi oluşturur. Bu ışıkta tanrılarla konuştuğunuz söylenir."

Önce tavana sonra da ona bakıyorum. "Bekle, o bugündü."

"Tanrılarla konuşacağız, Olivia."

"Ne?" Fısıldıyorum.

"Ay ışığı üzerimizde parladığında, kendi gerçeğini söylemen gerekir."

Ona bakıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Önce ben giderim ve tanrılara kendi doğrularımı söylerim. Ondan sonra sen kendi gerçeğini anlatırsın."

"Ciddi misin sen?"

Ellerimi ellerinin arasında tutuyor ve yukarıdaki tavandaki açıklığa bakıp ay ışığını bekliyoruz.

Bu şimdiye kadar yaptığım, gördüğüm en inanılmaz şey.

Bekliyoruz, bekliyoruz, bekliyoruz ve sonra aniden ay ışığı odanın etrafındaki aynalardan dans ediyor ve büyülü bir ışın gibi doğrudan üzerimize parlıyor.

Birbirimize bakıyoruz.

"Senin gerçeğin ne, Enrico?" Fısıldıyorum.

Söyleyeceği şeyden rahatsız olmuş gibi çenesini sıkıyor ve kaşlarını çatıyor. "Hikâyemizin burada bittiğini sanmıyorum."

Ona bakarken gözyaşlarım oluşmakla tehdit ediyor, çünkü bu büyülü ve mükemmel ve bu nasıl gerçek olabilir? O da bunu hissediyor mu?

"Şimdi senin gerçeğin, Olivia," diye fısıldıyor.

Duraksadım. Ne diyeceğim ki?

"Acele et bella," diye ısrar ediyor.

Ona bakıyorum. "Sanırım hikâyemiz daha yeni başlıyor."

Mükemmel bir berraklık anında, umut içimi dolduruyor.

Enrico beni kollarına alıyor ve ışığın içinde öpüyor... ve geldiği kadar hızlı bir şekilde, ay ilerlerken kayboluyor.

Işık gitmiş olabilir ama sihir odayı terk etmedi.

Birdenbire ona

ihtiyacım oldu. Her

şeyine ihtiyacım var.

"Beni eve götür," diye yalvarıyorum ona.

Beni çaresizlikle öpüyor ve ben de dudaklarına gülümsüyorum.

Pantheon tüm zamanların en iyi turist ödülünü kazandı.

Vay anasını.

Enrico

Şafak söküyor ve ben yatağın kenarında oturmuş Olivia'nın uyumasını izliyorum.

Çıplak göğüsleri her nefesinde yükselip alçalıyor ve uzun, kalın, sarı saçları yastığımın üzerine yayılıyor.

Nefes kesici.

Bu kadın tamamen nefes kesici.

Hissettiğim tek şey uyarılma değil. Bu bir yakınlık... garip bir bağlılık.

Pencereye doğru yürüyorum, perdeleri geri çekiyorum ve Olivia'yı ailemle tanıştırmaya getirdiğimde neler olacağını hayal ederken aşağıdaki sokağa bakıyorum.

Bir Avustralyalı.

Bu hoş karşılanmazdı. Küfür!

Ferrara'nın en büyük oğlu bir İtalyan'ı ortak olarak kabul etmiyor mu? Büyükanнемle büyükbabamı ve tepkilerini hayal ediyorum.

Ardından gelecek dedikodular. Bu onları öldürür.

Onları hayal kırıklığına uğratma düşüncesi midemi bulandırıyor.

Yıllardır ailemin tanıdığı her iyi yetiştirilmiş İtalyan kadınla birlikte oldum. Her seferinde, aşık olacağım kişinin o olmasını umuyor ve dua ediyorlar. Onları sıraya dizdiler ve listelerinden işaretlediler. Ailem beni kiminle çıkmam gerektiği konusunda ikna etmeye çalışırken, kadınlar çok uzaklardan geldi.

Benim için iyi olan biri.

Bir sonraki Ferrara olacak biri.

Şimdiye kadar, kimse benimle en ufak bir şekilde ilgilenmedi.

Derin bir nefes veriyorum. Dünyanın öbür ucundan gelen ve benim için tamamen yanlış olan bir kadın neden bana bir şeyler hissettiriyor?

Tipik.

Yuvarlanırken keskin bir nefes alıyor ve kolunu bana uzatıyor. "Rici?" diye mırıldanıyor uykusunda, yatağın etrafını yoklarken.

Yanına gidip oturuyorum ve saçlarını alnından geriye doğru tarıyorum. "Buradayım, güzelim."

Gözleri hâlâ kapalıyken gülümsüyor ve elimi tutup arkasından öpüyor. "Yatağa dön bebeğim," diye fısıldıyor, sesi uykudan boğuklaşmış.

"Kalkmalısın. Gitme vakti geldi meleğim." Onu izlerken usulca gülümsüyorum.

Yüzünü buruşturuyor, inlerken gözlerini kapatıyor.

Dilimi tutmaya çalışırken ona bakıyorum. Kalmasını istiyorum. O uçağa binmesine izin vermek istemiyorum. Burada benimle kalmasını istiyorum... Şu anda.

Ama yapmayacağım.

Gitmesi gerekiyor ve bir an önce gitmesi gerekiyor.

Sessizlik içinde havaalanına gidiyoruz. Olivia'nın eli kucağımda, ben derin düşüncelere dalmışken.

"Yine nereye gidiyorsun?" diye sordum.

"Arkadaşım Natalie ile Amalfi Sahili'ne gidiyoruz."

"Natalie kim?"

"O benim en iyi arkadaşım. On altı yaşındayken tanıştık ve o zamandan beri birbirimizden ayrılmadık. Londra'da yaşıyor. Benimle orada buluşacak. Tanıdığım en komik insan. Ona sıçan Nat diyorum."

Gözlerim ona kayıyor. "Nedenmiş o?"

Olivia sırtıyor, arkadaşına olan sevgisi çok açık. "Her zaman bir tür belaya bulaşıyor."

Yani, o etrafta sikişiyor.

Dilimi tutmaya çalışıyorum. "Ne demek istiyorsun?" Acınası bir şekilde başarısız oluyorum.

"Yok bir şey, sadece komik biri. Bu benim ona taktığım isim." Ben arabayı sürerken eğilip yanağımdan öpüyor.

"Aşağıda ne yapacaksın?" diye sordum. "Etrafı gezeceğim. Etrafa bakacağım."

"Bekar mı?" "Evet."

"Gece dışarı çıkacak mısınız?" "Tabii ki."

Kırmızı görüyorum ve çenemi sıkıyorum.

Sakın söyleme. Sakın söyleme. Sakın söyleme.

"Yani aşağıda dört numarayı mı arayacaksın?" Şak diye söyledim.

Olivia hiç umursamadan pencereden dışarı bakar.

"Hiç sanmıyorum."

Ona döndüm, neredeyse yoldan çıkıyorduk. "Öyle düşünmüyorsun değil mi?" Homurdanıyorum. "Nedir bu? İtalyan sikiş festivali mi?"

Yüksek sesle gülüyor. "Seninle dalga geçiyorum, Rici." Ben kırmızı görmeye devam ederken eğilip yüzümü öpüyor. "Yine de, bu kıskançlık olayını sevdiğimi söylemeliyim."

Direksiyonu elim kolum bağlı tutuyorum... Bu da bizi bir yapar.

"Roma'ya döndüğünde seni görebilir miyim?" diye sordum.

"Bunu düşüneneğim," diyor rahatça.

İnanılmaz bir öfkeyle ona ters ters bakıyorum. Daha önce hiçbir kadın benimle oynamamıştı.

Bir kahkaha patlattı. "Rici, seni kızdırmak çok kolay. Seni tekrar görmek için gün sayıyorum." Elim tutuyor ve parmak uçlarımı öpüyor. "Sen benim güneşimsin, unuttun mu?"

"Yalnız seyahat etmenden hoşlanmıyorum." "Yalnız değilim, Natalie ile birlikteyim."

"Peki ya Natalie bir erkeği tavladığında? Sonra ne olacak?"

"O zaman on altı yaşımızdan beri yaptığım şeyi yapacağım. Eve yalnız gideceğim. Bunun için kendi odalarımız var."

Ani kıskançlık patlamamla öfkelenerek yolu izliyorum. Bu da ne böyle?

"İki hafta sonra döndüğümde aynı otelde kalacağım" diyor.

"Benimle kalacaksın." Tanrım, bir an bile sakın davranamıyorum.

"Tamam. Beni havaalanından alır mısınız?"

"Eğer işten çıkabilirsem." Bir an düşündüm ve telefonumu ona uzattım. "Numaramı telefonuna yazar mısın lütfen?" Yazdı. "Şimdi de beni seninkine yaz." Benim telefonumdan onun numarasını çeviriyor ve arama kaydediliyor. "Bu gece oraya varır varmaz beni ara ki güvende olduğumu bileyim."

"Tamam."

"Ve orada kimseye güvenme," diye ekliyorum. Gözlerini deviriyor. "Rici."

"Beni Rici yapma. Lanet olası sefil adamların nasıl düşündüğünü bilirim."

"Az önce keyifsiz bir adam olduğumu mu itiraf ettin?" Sırıttıyor.

"Olivia," diye uyarıyorum. "Ciddiyim. Hiçbir yere yalnız gitme. Tehlikede olmanı istemiyorum."

"İyi olacağım." Dramatik bir şekilde gözlerini deviriyor.

Biz çek içine ve havaalanı park etme çok, ve midem bulanıyor. Onun gitmesini istemiyorum.

Biniş salonunda durduk, el ele tutuştuk, birbirimize baktık.

"Son çağrı!" diye anons ediyor görevli.

"Gitmek zorundasın," diyorum. Gözleri benimkileri arıyor. "İyi uçuşlar," diye fısıldıyorum onu kucağıma çekerken.

"İki hafta sonra görüşürüz." "Evet."

Hüzünle gülümsüyor. "Beni arayacak mısın?"

Sessiz kalma savaşını kaybettiğimi hissetmeye başladığımda ona bakıyorum. "Her gün." Kollarını bana doluyor ve dudaklarımız birbirine değiyor. "Çılgın bir hafta sonu geçirdik, değil mi?"

"Çılgınca iyi. Beni bu gece arar mısın?" diye fısıltıyla soruyor.

Birden etrafımızdaki insanların uzun soluklu vedalaşmamıza baktığını fark ediyorum. Kendimden utanarak ondan bir adım geri çekiliyorum, ellerimiz hâlâ birbirine bağlı. "İyi yolculuklar, güzelim."

Yumuşakça gülümsüyor ve omuzlarını birleştiriyor. "Yakında görüşürüz."

Ellerimi ceplerime sokuyorum. "Yeterince yakın değil."

Bana parmak ucuyla bir el sallıyor ve bir öpücük konduruyor. Onun çıkış kapısında kayboluşunu izliyorum, içimi ezici bir korku duygusu kaplıyor.

Çünkü o gitti.

Çünkü onu 14 gün boyunca göremeyeceğim.

Hay sikeyim.

Döndüm ve havaalanından çıktım. Park alanını geçerken telefonum çalıyor.

Arayanın annem olduğunu görünce genişçe gülümsüyorum. "Ciao, Mamma."

"Enrico, devi andare all'ospedale," diyor annemin panik içindeki sesi.

"Ne?"

"Hemen hastaneye gidin. Bir araba kazası oldu."

Yüzüm düştü. "Kim?"

"Senin Baba ve senin Büyükbaba. Onlar Olay olduğunda bu sabah Roma'ya gidiyorduk."

"Ne?" Panik başlar. "Onlar iyi mi?"

"Sadece Gernelli Üniversite Hastanesi'ne git, Enrico. Ailenin geri kalanı saatler uzaklıkta. Biz de şimdi yola çıkıyoruz. Andrea iş için Paris'te ve Mattia da hâlâ Fransa'da."

Düşüncelerim kız kardeşime gidiyor. "Francesca nerede?"

"O da bizimle geliyor. Oraya git, Enrico-çabuk ol." Hıçkırmaya başladı ve ben bunun ciddi olduğunu anladım.

"Tamam anne, geliyorum. Merak etme, her şey yoluna girecek."

Yirmi dakika sonra koridorda hastanenin yoğun bakım ünitesine doğru koşuyorum.

Resepsiyondaki kıza "Merhaba," dedim. "Giuliano Ferrara, büyükbabam Stefano ile birlikte buraya getirildi."

Yüzü düştü. "Adınız nedir, efendim?"

"Enrico Ferrara. Onları görebilir miyim?"

"Bir dakika. " Telefonu eline alır ve birini arar. "Enrico Ferrara burada." Bir süre dinler. "Evet, Giuliano'nun oğlu."

Göz teması kuran diğer hemşirelerle onun arasına bakıyorum. "Sorun nedir?" İçimi bir tedirginlik kaplarken patlıyorum.

"Oturun," diyor nazikçe. "Doktor yolda geliyor."

Elimi yüzümde gezdirirken adım atmaya başlıyorum. "Doktoru görmek istemiyorum. Onları görmek istiyorum. Şimdi." Tedirgin olmaya başlıyorum. Bir polis olarak, bu konuşmanın karşı tarafında çok kez bulundum.

İki doktor ortaya çıkıyor ve yüzlerindeki ifade... Bunu daha önce de görmüştüm.

"Bay Ferrara, bizimle ofise gelebilir misiniz lütfen?"

Oda dönmeye başlar. "Hayır." Duygularımı kontrol altına almak için burun deliklerimi genişletiyorum. "Bana burada söyle."

"Lütfen, efendim." Kadın doktor dirseğimden tutarak beni ofise götürüyor ve kapıyı arkamızdan kapatıyor.

Kendimi desteklemek için ellerimi iki yanımda kenetliyorum. "Üzgünüm efendim ama babanız gelemedi."

Ona bakıyorum.

"Araba kazasının etkisi kafasında ağır yaralanmalara neden oldu. Ambulansla hastaneye götürülürken yolda öldü. Onu kurtarmak için ellerinden gelen her şeyi yaptılar ama sonunda yeterli olmadı. Lütfen acı çekmediğini bilmenin rahatlığını yaşayın."

Kendimi desteklemek için duvara tutunurken kaşlarım kendiliğinden kalkıyor.

"Büyükbabanızın durumu yoğun bakım ünitesinde kritik."

Boğazım düğümlenmeye başlarken gözyaşlarımın arasından yere bakıyorum.

Başaramadı.

Hayır.

Papa.

"Sizin için ailenizin geri kalanıyla iletişime geçmemizi ister misiniz?"

"Hayır." Biraz güç kazanmaya çalışırken gözlerimi kapatıyorum. "Onlara söyleyeceğim. Yoldalar." Başımı ellerimin arasına aldım.

Papa.

"Büyükbabanı görmek ister misin?"

Burnumun kenarını çimdikliyorum. "Bana bir dakika izin verir misin lütfen?" Gözlerimden yaşlar süzülürken fısıldıyorum.

"Eğer yapabileceğimiz bir şey varsa." "Beni rahat bırakın!"

Öfkeyle bağırdım.

Kapı sessizce kapanıyor ve ben gözyaşlarımı bastırmak için yüzümü kapatıyorum. Başımı tekrar tavana doğru eğiyorum. "Hayır, baba... hayır."

Sonra tüm kontrolü kaybediyorum.

Sevgili babam... gitti.

Hayır.

Yeni, karanlık gerçekliğim içime işlemeye başladığında duvardan aşağı kayıyor ve buruşuk bir yığın halinde yere oturuyorum.

Babam.

Gözyaşları içinde duvara bakıyorum... Bu olamaz.

Üç saat sonra, kalp monitörünün sesi biraz rahatlatıcı geliyor.

Bip...

Bip...

Bip...

Büyükbabam Stefano'nun siyah ve mavi yüzüne bakıyorum. Tanınmaz haldeydi.

Doktorlar gelip gidiyor. Yaşayacağını düşünmüyorlar.

**I olabilir söyle tarafından ve DİL
onlar kullanıyorum. Zaten geçmiş zaman.**

Annem, büyükannem ve Francesca iki ya da üç saat içinde burada olacaklar.

Onlara nasıl söyleyeceğim?

Birine kırk yıllık kocasının öldüğünü nasıl söylersiniz?

Birbirlerini çok seviyorlardı.

Ve benim güzel kız kardeşim, babasının gözbebeği.

Ona öldüğünü söylediğimde kalbinin nasıl attığını hayal ettiğimde yine gözyaşları doluyor.

"Bay Ferrara," diyor hemşire

usulca. Şaşkınlıkla ona dönüyorum.

"Büyükbabanın bir ziyaretçisi var. Ölüm kalım meselesi olduğu için onu görmesi gerektiğini söyledi."

Kaşlarımı çattım. "Kim o?"

"Babanın en iyi arkadaşı olduğunu söyledi. Adı Marcello. Şans eseri Roma'da bulunuyor."

Ayağa kalkıyorum. "Evet, tabii ki. Onu içeri alın."

O gider Dışarıda ve geri döner ile ve Adam onu takip ediyor ve yüzüm düşüyor.

"Merhaba,

Enrico."

Kaşlarımı

çattım.

Eğiliyor, büyükbabamı iki yanağından öpüyor ve ağlamaya başlıyor.

"Stefano. Stefano, hayır, hayır. Savaşacaksın, beni duyuyor musun? Savaş. Sana ihtiyacımız var," diye fısıldar. Dizlerinin üzerine çöker ve dua etmeye başlar.

Tüm varlığımdaki tektonik plakalar kaymaya başlarken onu izliyorum.

Onun kim olduğunu biliyorum.

İtalya'daki her polis onun kim olduğunu

bilir. Onun burada ne işi var?

Marcello Baroni bir tetikçidir; karanlık suçluların en karanlığı.

"Büyükbabamı nereden tanıyorsun?" diye sordum.

Gözleri benimkilerle buluşmak için yükseldi. "O benim patronum, Enrico." Gözlerimiz kilitlendi. "Patron o."

"Yalancı," diye fısıldadım. "Çık dışarı. Çık dışarı." Kapiya doğru yürüyorum ve yoğun bakım ünitesinin takım elbiseli adamlarla dolu bekleme odasını görmek için aceleyle açıyorum. Gözlerim onları arıyor, her biri tanıdık bir yüz.

Suçlular.

En kötüsü.

Tarih kitaplarında okuduklarınız.

Bazıları diz çökmüş dua ediyor, bazıları tespih çekiyor... ama hepsi ağlıyor.

"Burada ne haltlar dönüyor?" Mırıldanıyorum.

Beeeeep.

Aceleyle döndüğümde kalp atış hızı monitörünün alarminin çaldığını görüyorum. Hemşireler her yönden koşuşturuyor.

Paniklemeye başladığımda ellerimi başıma bastırıyorum. Arkamdan yüksek sesle hıçkırıklar geliyor, bazı adamlar artık açıkça ağlıyor.

Burada ne haltlar dönüyor?

Doktorlar ve hemşireler büyükbabam üzerinde çalışıyorlar.

İnsanlar etrafta koşuşturuyor ve farklı talimatlar veriyorlar.

Temiz.

..

Temiz.

..

Temiz.

..

Oda panik içindeydi.

Kalbini yeniden çalıştırmak için göğsünü pompalıyorlar.

Garip bir kopukluk hissediyorum, sanki bunu çok

yukarıdan izliyormuşum gibi.

Hayır, bu gün gerçekleşiyor olamaz. Bütün bunlar... Bunlar olamaz.

Monitördeki çizgi düzleşiyor ve ben nefesimi tutuyorum.

**"Hayır, hayır, hayır," diye bağırmaya başladım.
"Gitme, gitme."**

Doktorlar ve hemşireler onun üzerinde çalışıp dururlar, ta ki sonunda durana kadar.

**Kargaşa diner ve oda sessizliğe gömülür.
Mekânı ürkütücü bir sessizlik kaplıyor.**

Sanki onun enerjisinin odadan çıktığını hissedebiliyorum.

Gitmiş.

Bir süre sonra hemşire eliyle gözlerini kapatıyor ve doktor bana dönüyor. "Çok üzgünüm efendim. Elimizden gelen her şeyi yaptık. Yaraları çok ağırdı."

Uyuşmuş bir halde ona bakıyorum.

"Vedalaşmanız için sizi yalnız bırakacağız."

Sağlık ekibi dönüp gidiyor ve ben yabancılarla dolu bir bekleme odasında kalıyorum.

Gözyaşlarımın arasından büyükbabamı iki yanağından öpüyorum.

"Birbirinize göz kulak olun," diye fısıldıyorum.

Dayak yemiş yüzüne bakarken saçlarını alnından geriye doğru tarıyorum. İşkence görmüş gözlerim, dizlerinin üzerine çökmüş ağlayan Lorenzo'nunkilerle buluşuyor ve başımı sallıyorum.

Vedalaşması için ona sessiz bir giriş izni veriyorum.

Odanın arka tarafında duruyorum ve adamların teker teker gelip büyükbabama veda öpücüğü vermelerini izliyorum. Her biri açıkça ağlarken ona sevgi ve saygı sözcükleri fısıldıyor. Aklıma büyükbabam geliyor - tanıdığım sadık, harika adam...

Biliyordum.

Stefano Ferrara kimdi?

Ailemin parası nereden geliyor?

Eğer eski paraysa, ne kadar geriye gidiyor?

Düşündükçe midem bulanıyor. Bu bir hata.

Korkunç bir hata.

Duvarlar kapanmaya başlar. Bu çok fazla. Buradan çıkmam lazım.

Buradan siktir olup gitmeliyim. Gitmek için dönüyorum ve Lorenzo ayaklarımın dibinde diz çöküyor. Elimi tutuyor ve arkasından öpüyor.

Ona bakarken kaşlarımı çatıyorum ve sonra hepsi topluca diz çöküp başlarını eğerken adamlara bakıyorum.

"Il capo," der Lorenzo.

Adamların hepsi "Don" diye tekrarlar. Dehşetin şafağı söküyor.

Don lider demektir.

Ben en büyük oğluyum. Babam öldüğüne göre, sırada ben varım.

Ama sırada ne var?

Enrico

Hastanenin fuayesinde oturuyorum ve halının üzerindeki bir noktaya bakıyorum. Halı yeni döşenmiş. Neden değiştirildi? Birisi kederli bir öfkeyle mi yırttı?

Öyle yapsalardı onları suçlamazdım.

Ailemin -annemin, büyükannemin ve Francesca'nın- gelmesini bekliyorum.

Her an gelebilir. Altı saatlik bir araba yolculuğu. Bu işin nasıl sonuçlanacağını bilseydim, uçmalarını önerirdim.

Geriye dönüp baktığımda, en iyisinin bu olduğunu görüyorum. Bugün sahip olduğum şeyi görmelerini istemezdim.

Ölümün her yerde olduğu bir polis memuru olarak bile hiçbir şey beni buna hazırlayamazdı. Hiç kimse sevdiklerini ölüm döşğinde görmek zorunda kalmamalı. Yalnız bırakılması daha iyi olan acımasız bir gerçeklik.

Bu saat içinde saatime onuncu kez bakıyorum. Telefonda onlara tüm dünyamızın yıkıldığını söylemek istemedim.

Nasıl yapabilirim?

O yüzden onlara yüz yüze söylemek için burada bekleyeceğim.

Salonda annemi beklemek için geride kalan birkaç erkeğe bakıyorum ve onların rolünün ne olduğunu merak ediyorum.

Annem biliyor muydu?

Kocasının ve kayınpederinin neler yapabileceğini biliyor muydu?

Midem bulanıyor. Ne yapabilirlerdi ki?

Bunların hiçbirisi mantıklı değil. Suçlu aileler çocuklarını bunun ortasında yetiştiriyor. Çocuklarına ipleri öğretiyorlar, onları yaşayacakları hayata hazırlıyorlar.

Bilmiyordum.

Babamın beni polis olmaya zorladığı zamanı düşünüyorum. Onun sözleri aklıma geliyor.

Bu hayat tecrübesine ihtiyacın var, Enrico, güven bana. Bir gün ihtiyacın olacak.

Biliyor muydu? Tabii ki biliyordu.

Parayı, gayrimenkulleri, yaşam tarzını ve ailemin gittiği her yerdeki özel muameleyi düşünüp çenemi sıkıyorum. Nasıl oldu da bunu göremedim? Bunun ailemin geçmişi olduğu neden hiç aklıma gelmedi?

Hayatım boyunca birkaç kez söylentiler duymuştum. Bir keresinde babama bu hikâyelerin doğru olup olmadığını sordum. Bana çoğu insanın başarıyı kışkırdığını ve tabii ki suçlu olduklarına dair söylentiler çıkacağını söyledi.

Bana kıskançlığın tüm kötülüklerin anası olduğunu söyledi ve ben de ona inandım.

Belki de doğru değildir. Belki de bunların hepsi büyük bir hatadır. Saatile tekrar bakıyorum. Neredeler?

Kapı bir telaşla açılıyor ve onlar içeri koşarken durup izliyorum.

"Rico!" diye bağırıyor annem. "Onlar iyi mi?"

Annemin şoförü Roberto ile göz göze geliyorum ve o da başını öne eğiyor.

O zaten biliyor. O bir şoför değil. O bir koruma.

Üçü de bana bakıyor, yüzleri umutla doluyor ve benim gözlerim yaşlarla doluyor. "Özür dilerim."

"Ne?" Annemin yüzü düşer.

"Başaramadılar, anne."

"Hayır. Stefano?" diye ağlıyor büyükannem.

Yüzüm acıdan iki büklüm olurken başımı sallıyorum. "Hayıır!" diye bağırıyor büyükannem.

Onun adımı

bocalıyor ve şok içinde tökezliyor.

Francesca destek olmak için duvara tutunurken, erkekler etrafımdan gelip kızları tutmaya çalışıyor.

Adamlar bu yüzden kaldı. Bunu tek başıma yapamayacağımı biliyorlardı.

"Hayır, Enrico, hayır," diye feryat ediyor annem onu kollarımda tutarken. Omuzları titriyor ve ben onu zor tutuyorum. "Bana bunun doğru olmadığını söyle. Bu doğru değil! Bu doğru olamaz."

Hıçkırık sesleri arasında bakışlarım bir kez daha halıya düşüyor ve keşke buradan başka bir yerde olsaydım diyorum. Benim güzel ailem dağıldı.

Karanlık bir

gün. En

karanlık.

Amarettomu yudumlarken boşluğa bakıyorum. Dışarısı karanlık ve evim sessiz.

Bu öğleden sonra resmi kimlik tespiti için morga gittik. Daha sonra doktor büyükannemi ve annemi sakinleştirmek zorunda kaldı. Kendilerini tamamen kaybettiler.

Francesca yatıyor, kardeşlerim de yolda. Ben burada ne yapacağımı bilmeden oturuyorum. Lorenzo, babamın en iyi arkadaşı, apartmanda, sessizce yardım etmeye çalışıyor. Nasıl yardım edebilir ki? Bu telafi edilemez.

Sokakta adamlar var, dairenin etrafını belli belirsiz sarmışlar ve şu anda koruma altında olduğumuzu biliyorum. Neye karşı, bilmiyorum.

Kapı çalıyor. Dahili telefona gidiyorum ve tanıdık bir yüz görüyorum. Bu Mario, aile avukatı. Onu iyi tanırız. Tüm aile etkinliklerimize katılır. Yıllardır buralardadır. Kapıyı açıyorum ve o gelene kadar bekliyorum.

"Rico," diye fısıldıyor hüzünle. Uzun bir süre birbirimize sarılıyor ve yapışıyoruz. Onun varlığı sadece gerçekliğimize katkıda bulunuyor.

"Lütfen içeri gelin." Geri adım atıyorum ve bana dönmeden önce yanımdan geçip daireye giriyor.

"Seninle konuşmam
gerek." "Evet."

"Üst katta."

Kaşlarımı çattım. "Kızları bırakamam."

"Güvendeler. Etrafları sarıldı."

Ona bakıyorum, zihnim karmakarışık bir karmaşa içinde.

Neyden güvende?

"Üst kattaki ofislerde size göstermem gereken evraklar var. Lorenzo nerede?"

"O burada."

"Ona ihtiyacınız olacak."

Gözlerimiz kilitlendi. Ona neden ihtiyacım olsun ki?

Lorenzo ortaya çıkıyor. Açıkça ağlamaktadır ve gözyaşları yüzünden akmaktadır. Mario'yu kucaklıyor.

Mario arkadaşına sarılırken, "Enrico ile konuşmamız gerek," diye fısıldar.

Lorenzo'nun gözleri benimkilerle buluştu. "Evet, evet, biliyorum."

Onları üst kata, büyükbabamın dairesine kadar takip ediyorum. Burada neler olduğunu bilmiyorum ama herkes biliyor gibi görünüyor. Odaklanamıyorum, hissedemiyorum... Uyuşmuş durumdayım.

Tek bir düşünceyi bile ifade edemeyecek kadar kafam karışık. Görebildiğim tek şey kör edici bir öfke.

Lorenzo kendi anahtarıyla kapıyı açıyor ve biz de onu takip ediyoruz. Etrafıma bakarken kalbim sıkışıyor. Burası tam Stefano'ya göre. Burayı çok severdi.

Göğsüm boğazımda, Mario'yu koridorun sonundaki ofise kadar takip ediyorum.

"Lütfen oturun," diyor.

Büyük maun masaya oturdum. Lorenzo yanıma oturmuş, mendiliyle gözlerini siliyor. Gözyaşları durmuyor.

Mario anahtarlarıyla kilitli dolapları açmaya başlıyor, büyük klasörleri çıkarıp önümdeki masanın üzerine koyuyor. On dakika boyunca onu izledim. Sonunda karşıma oturdu.

Bana bakarken sessizleşiyor ve bir süre sonra iç geçiriyor. "En derin taziyelerimi sunuyorum Rico. Bugün kalbim kırılıyor."

Duygularım beni ele geçirmekle tehdit ederken derin bir nefes veriyorum. "Burada olduğum için çok üzgünüm ama

Böyle bir durumda sıkı talimatlar. Sen bilerek aile işinin dışında tutuldun."

Lorenzo'ya bakıyorum. "Neden?" diye soruyorum.

"Baban senin kaygısız bir çocukluk geçirmeni istedi." Duraklıyor. "Onların ölümü halinde senin ihtiyacın olan her şeyi bulacağını biliyordu. İhtiyacınız olan bilgiye sahip olacağınıza ve ne yapacağınızı bileceğinize inanıyordu. Öyle görünmese de, yıllar boyunca sizi hazırladı. İleriyi düşündü."

Şaşkınlıkla kaşlarımı çattım.

Mario, içinde bir dosya bulunan büyük bir deri kutuyu açar. "Ferrara'nın en büyük oğlu olarak, şu andan itibaren tüm aile işlerinin artık senin ellerinde olduğunu bildirmek zorundayım. Ferrara şirketlerinin tek sahibi sensin." Okumaya başladı. "Dokuz milyar avro değerindeki Ferrara Spor Arabaları Flamingo Bell Futbol Ligi takımı ve dört futbol stadyumu. Yetmiş milyon avro değerinde gayrimenkul." Okurken parmağını mal varlığı listesinin üzerinde kaydırıyor. "Beş yüz yirmi iki yüksek sınıf genelev. Yetmiş iki VIP striptiz kulübü."

Ne oluyor lan?

Telefonum bip sesi çıkarıyor ve annem olabileceğini düşünerek çeviriyorum. Ekranda bir mesajla birlikte okyanusa bakan bir kayalık resmi canlanıyor.

**Güvenli bir şekilde geldi.
Keşke burada olsaydın.
Olivia.**

Burnumun kenarını sıkıyorum, patlayacakmışım gibi hissediyorum. "Devam et."

"Dünya çapında dokuz kumarhane, tahmini on dört milyar avro değerinde."

Listeyi okurken ona bakıyorum. Oda dönmeye başladı.

"Dört bin personel ve on bir yüz kişisel personel daha."

"Özel personel mi?"

Mario gözlüklerinin üzerinden bakar ve kitabı kapatır. Ellerini önünde kavuşturur. "Sen aptal bir adam değilsin, Enrico."

Çenemi sıkıyorum.

"Ferrara işletmelerinin hepsi saygın değil." Duraklıyor. "Ama bu bölgeleri korumak hayati önem taşıyor."

yasal işletmeleri desteklemek için. Büyükbabanız kurnaz bir iş adamıydı. Ancak ondan önceki nesiller öyle değildi. Yine de Stefano'ya bir imparatorluk kurması için gereken fonları sağlayan bu işlerdi."

"Uyuşturucu mu?"

Gözleri benimkileri tutuyor. "Diğer şeylerin yanı sıra. İşin bu tarafı hakkında bilgilendirileceksiniz."

Utanç içinde başımı öne eğiyorum ve Lorenzo elini omzuma koyuyor. "Her şey yolunda oğlum," diye fısıldıyor.

Mario, "Eğitiminize başlamak için derhal polis teşkilatından istifa etmeniz gerekecek" diyor.

"Siktir git. Böyle bir şey yapmayacağım." Ayağa kalkmaya çalışıyorum ve Lorenzo beni koltuğuma geri itiyor.

Mario'nun yüzünde bir gülümseme izi belirir. "Baban her zaman ailenin sahip olduğu en iyi liderin sen olacağını söylerdi. Kanunların diğer tarafının nasıl işlediğini öğrenmen için seni polis olmaya zorladı."

Tamamen kaybolmuş bir halde ona bakıyorum.

"Neden?"

"Böylece diğer herkese karşı bir üstünlüğünüz olacaktı."

"Bununla hiçbir ilgim olsun istemiyorum."

Hüzünle gülümsüyor. "Korkarım başka seçeneğin yok evlat. Tahtını ele geçirmek isteyen pek çok insan var. Babanın korumalarının kayıp olduğu haberini aldık."

Ayağa kalktım. "Ne demek istiyorsun?"

"Adamlarımız ölmedikçe kaybolmazlar. Bu bir kaza değildi Rico."

Öfke kanıma karışmaya başladı.

"Bildiğimizi düşünüyoruz," diyor Lorenzo, "ve doğrulama bekliyoruz."

Gözlerim ikisi arasında gidip geliyor. "Bunu kim yaptı?" Talep ediyorum.

"Rico," diyor Mario bakışlarımı tutarken. "Bu noktada iki seçeneğin var. Ya dizginleri eline alırsın ya da ölmeye hazırlanırsın. Bir sonraki ganimet olarak isteyecekleri şey senin derindir."

Ona bakıyorum.

"İmparatorluğu ele geçirin... yoksa siz ve aileniz - anneniz, büyükanneniz ve kız kardeşiniz - hiç şüphesiz soğukkanlılıkla öldürüleceksiniz. Bu sadece bir zaman meselesi." "Siktir git. Böyle bir şey yapmayacağım," diye tısladım.

Öfkeyle.

Gözlerini kısar. "O zaman bu işi Andrea'ya bırakacaksın. Ya da belki Matteo'ya?"

Aklım iki nazik kardeşime giderken ona bakıyorum.

"Aile varlıklarının korunması gerekiyor, Enrico. Andrea bu işi yapamaz. O yeterince güçlü değil. Bunu ikimiz de biliyoruz ve Matteo çok genç."

"O biliyor mu?"

"Annen mi?" Lorenzo soruyor. Başımı sallıyorum. "Hayır ve asla da olmayacak. Tabii sen doğru şeyi yapmazsan ve bir gün kafasında bir çuvalla ya da bir arabanın bagajında uyanmazsa. Belki de onun yerine Francesca'nın ölümünün yasını tutuyor olacak," diyor üzüntüyle.

Midem bulanıyor.

"Bunu vicdanında hissetmek nasıl bir duygu olacak, Enrico?" Mario diyor ki. "Ailenin şimdi senin gücüne ihtiyacı var. Adamlarımızın senin gücüne ihtiyacı var," diye yalvarıyor Lorenzo.

"Kapa çeneni," diye fısıldıyorum. "Kapa şu lanet çeneni."

"Yalnız olmayacaksın. Sizi eğitecek adamlarımız var. Personeliniz sadık. Babanı seviyorlardı. Sana göz kulak olacağız. Biz senin aileniz. Senin kederin bizim kederimizdir," diyor Mario.

"Biz mi?"

"Ben de bu işin bir parçasıyım, Enrico. Her şey kötü değil ve Stefano'nun maaş bordrosunda kimlerin olduğuna şaşıracaksın."

"Defol," diye alay ediyorum.

Ayağa kalktı ve elini omzuma koydu. "Zamanla, senden önceki ailenin yaptığı seçimlerin değerini anlayacaksın. Bir Ferrara olduğun için çok şanslısın."

Onunla göz teması kuramadan dümdüz önüme bakıyorum.

"Aldırma. Düzenlemeniz gereken cenazeler var. Babalarınızı gururlandırın." Mario ayağa kalkar, gider ve kapı arkasından sessizce kapanır.

Nefesimi kontrol etmeye çalışırken nefesim titriyor.

Lorenzo beni kucaklıyor ve yanaklarımdan öfke gözyaşları süzülürken bana sarılıyor.

Tüm hayatım bir yalanmış.

Olivia

SORRENTO. Ne büyölü bir yer.

Deniz meltemi saçlarımı savururken gülümsüyorum ve nefes kesici manzaraya bakıyorum.

Uçurumun yüzü güzel renkli eski binalarla kaplıdır ve en altta turkuaz mavisinin derin bir tonu olan Tiren Denizi yer almaktadır.

Yüksekte, ikonik Grand Hotel Capodimonte'deki odamın balkonunda duruyorum.

Oda, eski bir Hollywood filminde görebileceğiniz gibi zamansız bir havaya sahiptir. Terrazzo karo zeminler, lüks yatak takımları ve mobilyalar ve paha biçilmez manzarayı seyredabilmeniz için açılan büyük beyaz pencereler var.

Vay canına, Natalie bu rezervasyonu gerçekten doğru yapmış. Bu kaldığım otellerden çok daha iyi. Tüm seyahatimi ona organize ettirmeliydim. Bunu da ucuza almış.

Natalie ve ben Sydney'de birlikte büyüdük. Şimdi Londra'da yaşıyor. Neredeyse her gün Facebook üzerinden konuşmamıza rağmen onu çok özliyorum. Uçağı bu öğleden sonra Sorrento'ya varıyor. Bu bizim çok beklenen iki buluşmamız.

birlikte bir haftalık tatil. Tüm zaman boyunca gelemedi, ancak seyahatimin kalan ayağı için benimle burada buluşabilmesi için bunu değiştirdik.

Balkona oturuyorum ve kendi kendime gülümsüyorum. Geçirdiğim hafta sonuna inanamıyorum.

Telefonumu elime alıyorum ve Rico'yla Roma'yı gezerken birlikte çektiirdiğimiz fotoğrafları karıştırıyorum.

Çok mutlu görünüyorum. Saçlarım dağınık, makyajsız ve kızarmış görünüyorum. Enrico her resimde gülüyor. Parmağımı yüzünde gezdiriyorum. Ne kadar güzel bir örnek. Uzun zamandır mutlu olmamıştım... gerçekten mutlu.

Yirmi yedi yaşındayım ve sanırım erkeklerden ümidimi kesmişim. Son zamanlarda bir küvet çikolatalı dondurmadan daha çok zevk alıyorum. Kendimi tek başıma bir daire satın almaya hazırlıyordum; bir kedi ve birkaç saksı bitkisi alacaktım. İş ve spor salonu muhtemelen tek sosyal hayatım olacaktı. Hayatımın bir sonraki evresine, yalnızlığa adım atıyordum.

Mutsuz değildim. Sadece var oluyordum.

Natalie çaresizliğimi hissetmiş gibi beni bu yolculuğa çıkmaya ve onunla burada buluşmaya ikna etti.

Bunu yaptığımı çok memnunum.

Şimdi maceraya olan açlığım yeniden alevlendi. Seyahat etmek ve egzotik yerlere gitmek istiyorum. Vazgeçtiğim o rüya işi istiyorum ve lanet olsun, kendi rüya erkeğimi istiyorum.

Ben iyi bir kızım. İyi bir adamı hak ediyorum.

Ya İtalya'daysa?

Bu iyi bir adam için bile çok sert. En iyi adam için bile.

Burada yaşamak için Avustralya'daki evimden gerçekten vazgeçebilir miyim?

Sevdiğim bir işim var ve bundan vazgeçmek istemiyorum. Onu elde etmek için çok çalıştım. Ama sonra, her zaman bir şekilde bir moda tasarımcısıyla çalışmak istedim.

İşim dışında beni orada tutan hiçbir şey yok. Sosyal hayatım yok, en iyi arkadaşım

dünyanın öbür ucunda ve ailem embesillerle çıkıyor.

Ferrara ömür boyu evli.

Enrico'nun sözleri, aptal gülümsememle birlikte aklıma geliyor. Neden onu her düşündüğümde böyle gülümsüyorum?

Bu konuda heyecanlanmayacağım. Birlikte sadece üç gün geçirdik... ama ne muhteşem üç gündü.

Aslında, ondan uzakta geçirdiğim bu iki hafta olabilecek en kötü zamanlama. Keşke onun yerine bu zamanı onunla geçirebilseydim.

Kes şunu, kendini aşma. Sadece bir hafta sonuydu.

Ayağa kalkıp güzel manzaranın birkaç fotoğrafını çekiyorum ve bir tanesini Enrico'ya gönderiyorum:

Güvenli bir şekilde geldi.

Keşke burada olsaydın.

Olivia.

Onu okurken hayal ettiğimde gülümsüyorum. Muhtemelen şu anda isterdir ve geç saatlere kadar alamaz. Ben şuradaki güzel havuzda yüzmeye gidiyorum.

Mayomu giydim ve güneş şapkamı aldım. Odamdan çıkıyorum, macera arıyorum.

Hayat güzel. Gerçekten iyi.

"Bize." Natalie masaya mutluluk ışıkları saçarken kadehini benimkiyle tokuşturuyor.

"Bize." Kıkırdıyorum. "Burada olduğumuza inanabiliyor musun?"

"Hayır." Elimi tuttu. "Seni görmek çok güzel Liv. Seni özledim."

"Biliyorum. Ben de biliyorum."

Otelimizin geniş balkonunda akşam yemeği yiyoruz. Nat'in uçuşundan sonra, bu gece sakın olacağımızı düşündük. Masalar mumlarla aydınlatılmış ve uçurum, binalardan gelen parıldayan ışıklarla canlı. Uçurumun yüzüne çarpan okyanusun sesi çok yüksek.

"Ee?" Tavuğumu kestim. "Bana her şeyi anlat. Londra nasıl?"

"Evet, güzel." Yemeğini çiğnıyor. "Yine de hava berbat."

Londra'ya hiç gitmedim. "Sürekli yağmur mu yağıyor? Her Avustralyalı orada havanın ne kadar kötü olduğundan bahsedip duruyor."

"Her gün hava kapalı. Güneş neredeyse hiç çıkmıyor. Bir süre sonra iç karartıcı oluyor. Tüm yıl boyunca her gün sekiz saat güneş ışığına çok alışkırım."

"Daha kötüsü de olabilirdi. Soğuk, cehennem gibi sıcaktan iyidir, değil mi?"

Gülüyor. "Sanırım." Şarabından bir yudum alır. "Bana seyahatinden bahset."

Gururla gülümsüyorum. "Biriyle

tanıştım." "Ne?"

"Roma'da."

"Ve?"

"Ve tüm hafta sonu boyunca hayatımın en iyi seksini yaptık."

Ellerini ağzına kapattı. "Sen mi? Bir yabancıyla seks mi yaptın?"

Yaşadığı şoka gülüyorum. "Herhangi bir yabancı değil. Tanrı'nın kadınlara armağanı."

"Siktir git."

Gülüyorum. "Evet." Telefonumu çıkarıp fotoğraflara gidiyorum ve ona uzatıyorum. "Adı Enrico Ferrara."

"Kulağa çok egzotik geliyor." Adamın fotoğraflarını görünce gözleri büyüdü. "Ne oluyor lan?"

"Muhteşem, değil mi?"

"Tanrım." Resimler arasında geziniyor. "Muhteşemlik bunu kesmiyor."

"O bir polis."

Elini kalbinin üzerine koyar. "Oh, lütfen, daha iyi olacak."

"Ve beni Pantheon'a götürdü ve bana hikayemizin bitmediğini düşündüğünü söyledi."

Dinlerken kaşlarını çatıyor.

"Artık beni Avustralya'da tutan hiçbir şey olmadığını biliyorsun." Elini kaldırdı. "Woah... yavaşla kızım."

"Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum-"

"Çünkü öyle. Bu adamı tanımıyorsun bile." Tiksintiyle telefonumu geri verdi.

"Mantıklı davranarak bunu benim için mahvetme."

"Tanrım, Liv." İç çekiyor. "Burada birinin sağlıklı düşünmesi gerekiyor. Sen pek öyle görünmüyorsun." Bir süre sessizce yemek yiyoruz. "Özür dilerim. Kaltaklık yapıyorum. Bana onunla geçirdiğin hafta sonunu anlat."

Üzülerek gülümsüyorum, onun benim kadar heyecanlı olmamasından nefret ediyorum. "Gerçekten harikaydı, biliyor musun? Birbirimize bağlandık ve bu sadece harika seks yüzünden değildi."

"Seks harika mıydı?"

Ellerimi alnıma koyuyorum ve sonra parmaklarımla havada bir patlama taklidi yapıyorum. "Akıllara durgunluk veriyor."

Gülümsüyor.

"Ve ben buraya taşınmıyorum, ben..." Omuz silkiyorum ve sesim kesiliyor.

Beni dikkatle izliyor. "Ne?"

"Evimde hayatım bok gibi. Sıkıcı ve rahatım ve hayatta hep güvenli şeyleri yaptım. Bu beni şimdiye kadar nereye getirdi?"

"Bu doğru." Şarabını yudumluyor.

"Belki de bu yolculuk bana kendimi öğretmek içindir."

Gözlerini deviriyor. "Bana "Sev, Ye, Dua Et" demiyorsun, değil mi?"

Kıkırdıyorum. "Belki."

"Belki de Bali'ye gitmeli, yoga yapmalı ve Julia'nın yaptığı gibi o filmdeki muhteşem adamı becermelisin."

Gülüyorum. "Benim adamım daha iyi."

Gözleri benimkileri tutuyor. "Sadece diyorum ki... dikkatli ol, hepsi bu." Masanın üzerinden elimi tutuyor. "Dünyanın öbür ucunda tanıdığını sandığın bir adama bağlanıp sonra da onun tarafından incitilmeni istemiyorum. Bütün erkekler senin eski erkek arkadaşların gibi değil Liv. Bu Enrico büyük bir oyuncu olabilir. Böyle görüldüğüne göre muhtemelen öyledir."

"Biliyorum." İç çekiyorum, onun gerçeklik kontrolünden dolayı üzülüyorum.

"Bak." Gülümseyerek omuz silkiyor. "Eylemler kelimelerden daha yüksek sesle konuşur ve tamamen yanılıyor olabilirim. Belki de o harika biridir ve bu iş yürüyebilir."

"Heyecanlanmıyorum. Söylediklerinin doğru olduğunu biliyorum. Eve uçmadan önce hafta sonunu onunla geçirmek için Roma'ya geri döneceğim, o zaman ne olacağını görecek."

Genişçe gülümsüyor. "Güzel, ağırdan al. Aceleye gerek yok."

"Öyleyim."

"Bugün seni aradı mı?"

"Çalışıyor." Peçetemi kucacımda yeniden düzenliyorum. "Onunla yarın konuşacağım."

Rahat davranmaya çalışırken şarabımı yudumluyorum. Neden beni geri aramadı? Beynimin arkasında sinir bozucu küçük bir alarm zili çalıyor. Şimdiye kadar beni geri arayacağından emindim.

"Peki, yarın ne yapacağız?" diye soruyor. Ona gülümsüyorum. "Her şeyi."

Enrico

Kırmızı közler karanlıkta parlıyor ve ara sıra çıkan çatlaklar odunun öldüğünü gösteriyor. Yanımdaki iki kardeşimle birlikte ateşin alevlerine bakıyorum.

Şok olduk.

Babamız ve büyükbabamız bizi terk ettiği için çok üzgünüz. Öğrendiklerimiz bizi dehşete düşürdü.

aile geçmişimiz hakkında. Artık kim olduğumuzu bile bilmiyoruz.

"Her şey yalan." Matteo başını arkaya yaslayıp birasını yudumlarken hüznle iç geçiriyor.

"Bilmen gerekirdi." Gözleri suçlayıcı bir ifadeyle bana yöneldiğinde Andrea kaşlarını çatıyor. "Nasıl bilmezsin? Sen lanet olası bir polissin, Tanrı aşkına."

"Fısıltılar duydum ama sorduğumda bunun kıskançlıktan kaynaklandığı söylendi - insanlar başarılı insanlar hakkında hep en kötüsünü düşünürmüş. Tüm paranın kötü olması gerektiği ve birkaç kumarhane dışında tüm işletmelerin... artık yasal olduğu söylendi."

Tekrar sessizliğe gömüldük, kendi düşüncelerimizin içinde kaybolduk.

Elimi yüzümden aşağı sürüklüyorum. Yorgunum - düşünemeyecek kadar yorgunum ve tüm bunların ne kadar berbat olduğundan başka bir şeye odaklanamayacak kadar yorgunum.

Francesca, kız kardeşimiz, içeri girdi ve yanıma oturdu. Uzun siyah saçları ve porselen gibi teniyle çok güzel. Kardeşlerinden çok daha açık tenli ama aynı kahverengi gözlere sahip. Kolumu ona doladım ve kendime çektim. "İyi misin, bebeğim?"

"Pek sayılmaz." Gözyaşlarıyla dolu bakışları ateşe düşüyor. Onu sıkıca tutuyorum. "Annem nerede?"

"İçeride." Gözleri benimkilerle buluştu. "İyi olacak mıyız Rico... babam olmadan?"

Kalbim sıkışıyor ve ona daha sıkı sarılıyorum. "Elbette meleğim. Bundan emin olacağım. Güvendesin, artık bize ben bakacağım. Ben buradayım. Bana yaslan."

O ağlarken bana sarılıyor ve ben de kendi acıma gözlerimi kapatıyorum.

Dördümüz, Ferrara çocukları, ateşin etrafında oturduk ve ağladık.

Siyah takım elbisemle masada oturuyorum. Annemin kocasının cenazesi için hazırlanmasını bekliyorum.

Ev ölümcül bir sessizliğe büründü.

Babam öldüğünde ardında bir boşluk bıraktı.

Neşeli kahkahaları ve bilge yüzü de kayıp. Derin sesi ve etrafındaki herkese sevildiğini hissettirme şekli gitti.

Onun gücü.

Onu çok özlüyorum ve içim bomboş.

Sunacak hiçbir şeyim kalmadı. Tek görebildiğim keder.

Lorenzo öne çıktı ve bizim yerimize geçti. Ailemizle ilgileniyor, acımızı elinden geldiğince hafifletiyor.

Annem sessiz, dalgın ve kendini zor toparlıyor. Yüzündeki acı dayanılmaz.

Francesca'nın kalbi kırıktır ve hiç konuşmaz. Konuştuğunda da gözyaşlarıyla konuşur. Daha on beş yaşında, babasız bırakılmak için çok küçük. Ona her baktığımda içim parçalanıyor.

"Annen neredeyse hazır," diyor Lorenzo arkamdan.

Başımı sallıyorum, boğazımdaki yumru acıyor.

"Bunu nasıl yapacağız?"

Lorenzo yanımdaki sandalyeye çöküyor ve gözlerini kapatıyor. O da acı çekiyor.

"Nasıl veda edeceğiz?" Fısıldıyorum.

"Bir ayağımızı diğerinin önüne koyar ve yapmamız gerekeni yaparız."

"Sonra ne olacak?"

Gözleri yükselir. "Ölümlerinin intikamını alacağız, Enrico," diye fısıldar. "Elimizde isimler var. Kimin sorumlu olduğunu biliyoruz. İzin verin onları ortadan kaldıralım."

Ben gözyaşlarımın arasından ona bakarken profili bulanıklaşıyor.

"Senin liderliğin olmadan ilerleyemeyiz evlat."

Başımı eğdim, yenilmiştim. "Yönetimi devralamam. Ne yaptığımı bilmiyorum."

"Evet, yapabilirsin... ve zamanla yapacaksın. Bu işi halletmemiz için bize izin ver, Enrico, sana yalvarıyorum."

Bu konuşmayı artık her gün yapıyoruz. Vazgeçmeyecek. İntikam hırsı onun tek amacı. Çaresizlik içinde ellerimi saçlarımda gezdiriyorum. Babamın adamları savaş başlatmak istiyor. Ölümlerinden sorumlu olan adamları öldürmek için benden onay istiyorlar.

Bunu verebilecek tek kişi benim, ama bir kez rıza gösterdiğimde, devralmayı kabul ettiğimi biliyorum. Bu yaşam tarzına. Nefret ettiğim bir şeye dönüşmeyi.

Don, karanlığın lideri.

Telefonum cebimde titriyor ve aşağıya bakıyorum. Olivia ismi ekranda beliriyor ve kalbim sıkışıyor. Benim güzel meleğim. Görmek istediğim tek kişi, göremediğim kişi. Telefonumu cebime geri koyuyorum. Şu anda onunla konuşamam. Daha güçlü olana kadar olmaz. Eğer konuşursam, bir bebek gibi ağlarım.

Acımı telefondan hissetmesini istemiyorum, çünkü hissederdi. Benimle o kadar uyumlu ki kalbimi ondan saklayamam. Artık bütün değilim.

Babam öldüğünde, benden bir parçayı da yanında götürdü.

En iyi kısmı.

İyi olduğuma dair inancımı aldı.

Yerde duran tabuta bakıyorum. Toprağa karşı koyu gül ağacı.

Babam içeride.

Soğuk ve cansız.

Annemin yumuşak hıçkırıkları yanımda duyuluyor. Kardeşlerim ortak kederleriyle birbirlerine sokuluyorlar.

Francesca'nın eli benim elimde. Gitmeme izin vermiyor. Büyükbabamı çoktan gömdük, şimdi sıra Sıra babamda.

şaşkınlık içinde etrafıma bakıyorum ve etrafımızı saran binlerce erkeğın ağıladığını görüyorum.

Liderlerinin yasını tutuyorlar. Bize, Ferrara'lara bağılılıklarını bildiriyorlar.

Bu adamlar ölene kadar sadık kaldılar.

Rahip hepimize birer kırmızı gül uzatıyor ve annemin gözyaşları içinde gülü öpüp eğilerek babamın tabutuna yerleştirmesini izliyorum.

Adrenalin içimde dalgalanmaya başladı.

Neden?

Francesca yüksek sesle hıçkırırken elini tutuyorum. Onu izlerken kalbim parçalanıyor. Gülü öpüyor ve annemi taklit etmek için eğiliyor. Başını eğiyor, tabuta yaslanıyor ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlıyor. Eğilip onu kucağıma alıyorum ve sıkıca sarılıyorum.

Süreçleri teker teker gözden geçirirken garip bir kopukluk çöküyor üzerime.

Sanki artık burada değılmişim gibi, sanki yukarıdan izliyormuşum gibi.

Yirmi dakika sonra, cenaze töreni bitmiş ve ailemi öpen iyi dilekçilerle dolup taşarken Andrea ve Matteo'ya bakıp başımı sallıyorum.

Vakit geldi.

Soru sorarken kaşlarını çatarlar. "Bunu yapmam gerek."

Bunun tam olarak ne anlama geldiğini anlayarak başlarını sallarlar.

Lorenzo'ya doğru yürüyorum. "Biraz konuşabilir miyiz?" "Evet, oğlum."

Gözlerim onunkileri tutuyor. "Acı çekmelerini istiyorum," diye fısıldıyorum. "Acı çekmelerini

istiyorum."

**Karanlık bir şekilde gülümsüyor.
"Sana söz veriyorum." "Kalplerini bir
kutu içinde bana getir."
Çenesini sıkarak ve başını sallıyor. "Evet,
efendim." "Başlat şu lanet savaşı."**

Olivia

ALTI GÜN SONRA

Balkonumda bir ileri bir geri yürüyorum, çalan telefonu dinliyorum.

"Aç, aç," diye fısıldıyorum.

Arama kesildi ve kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Rico reddetti. Genelde cevap vermez ama bugün gerçekten reddetti, beni.

İtalyan Aygırım tam bir pislik. Beni bir yetişkin gibi yüzüstü bırakamayacak kadar yüreksiz. Bunun yerine, aramızda hiçbir şey olmamış gibi davranacak, ki bu da onu en kötü pislik türü yapıyor.

Zayıf.

Telefonumu kanepeye atıp yatağa uzandım.

Nasıl bu kadar saf olabildim? Kalbimi açıp ona güneşim olduğunu söyledim, dizlerimin üzerine çöküp veda hediyesi olarak aletini emdim ve şimdi benimle konuşmak bile istemiyor.

Onun oyununa kandım. Gerçekten aramızda bir şeyler var sanmıştım.

Duygularım incindiği için kendimi aptal gibi hissediyorum ve eğer sıradan seks dünyası böyle bir eyse, beni yok sayın. Bununla hiçbir alakam olsun istemiyorum.

Kalbim kırılmadı çünkü onu gerçekten tanıımıyordum ve çok erken günlerdi.

Ama hayal kırıklığına mı uğradın? Evet. Hem de nasıl.

Egom büyük bir darbe aldı. Demek istediğim, Rico paylaştığımız kimyadan sonra beni aramadıysa, vasat bir kimyayı paylaştığım birinden haber alma ansım nedir?

Ona elimden gelenin en iyisini verdim ve yapabileceğim her şeyi yaptım. Tamamen kendimdim ama yine de yeterli olmadı. Belki de bende gerçekten bir sorun vardır.

Rico'yla glştğmz ve bisiklete bindiğimizi hayal ediyorum. Tavşanlar gibi seviştığimizi görüyorum. O an çok gerçek ve çiğ hissetmiştım.

Şimdi sinirleniyorum.

Siktir git, İtalyan Aygırı. Ben zaten senin için fazla iyiyim.

Değersiz bir et parçası gibi hissetmektense bekar olmayı tercih ederim.

Ne var biliyor musunuz? Her şeyi olduğu gibi göreceğim: harika bir hafta sonu.

İşe yaramadı. Ne olmuştı yani?

Belki ona bir şey olmuştur.

Tanrım, Olivia, şu anda kendini duyabiliyor musun? Acınası olmayı bırak.

Aramadı.

Onun umurunda değil. İleriye ve yukarıya. Enrico Ferrara kim?

Roma'da valiz dolabının başında durup bavulumu bekliyorum. Yolcuların teker teker eşyalarını toplayıp havaalanından çıkışlarını izliyorum.

Benimki neden bu kadar uzun sürüyor?

Kahretsin, uçuşumu değiştirip Sorrento'dan eve uçmam gerektiğini biliyordum. Bu bana fazladan bin dolara mal olacaktı. Mali durumumu düzeltmem gerekiyordu ve sırf kazara bir adama rastlamak istemediğim için kredi kartıma bin dolar yüklemek o anda çok aptalca gelmişti.

Şimdi, o kadar da değil.

Kendimi onu göreceğim korkusuyla etrafa bakarken buluyorum.

Onu arayıp durduğum için utanıyorum. Beni aramaması için bir sorun olması gerektiğinden emindim. Onu altı kez arayana kadar benimle konuşmak istemediği aklıma gelmedi. O zaman onları geri almak için çok geçti.

Ne kadar eziğim.

Dönen atlıkarıncaya bakıyorum. Tanrı aşkına, çantam nerede? Bu saçmalık için havamda değilim. Şu an boş dolaşıyor. Kaybettiler mi?

Muhtemelen Antarktika'ya falan gidiyordur. Ugg, bu tipik.

Bir tur daha çanta dağıtıldı ve sonunda benimkini gördüm. Oh, Tanrıya şükür. Yanlış alarm. Atlıkarıncadan sürükleyerek çıkardım, sapını yukarı kaldırdım ve taksi durağına doğru ilerledim.

"Affedersiniz, sinyor," diyor bir ses. Ona doğru döndüm. "Evet?"

"Bu senin bavulun mu?" Eliyle bavulumu işaret ediyor. Çok güçlü bir aksanı var - o kadar güçlü ki onu zar zor anlayabiliyorum.

Ona bakarken kaşlarımı çattım. Sakın bana yanlış çantayı aldığımı söyleme. Hemen bagaj etiketini kontrol ediyorum.

Olivia Reynolds

"Evet, bu benim çantam," diyorum.

Bir adamla bakış alışverişinde bulunur. "Benimle gelin, lütfen."

"Ne?" Kafamı kaldırdığımda etrafımın havaalanı güvenliği tarafından sarıldığını görüyorum. Toplamda beş kişiler. "Neden?"

"Ofise gel." Çantamı aldı ve havaalanına geri götürmeye başladı. "Hey, ne yapıyorsun?" diye sordum. "Zamanım yok. Gitmek zorundayım."

"Hiçbir yere gitmiyorsun," dedi bana.

"Ne? Neden gitmeyeyim?"

Güçlü bir el dirseğimi kavradı. "Güvenlik ofisine... hemen."

"Neler oluyor?" Aralarına bakarken kekeliyorum. İki yanımdaki adam beni çekiştirirken hepsi sessiz kalıyor. "Anlamıyorum. İngilizce biliyor musunuz?" Çaresizce cevap arıyorum. Yardım masasındaki bir kadının yanından geçiyoruz. "Affedersiniz!" Ona sesleniyorum. "İngilizce biliyor musunuz? Burada neler oluyor?"

Sempati dolu gözleri benimkileri tutuyor ve o anda bir şeylerin yanlış gittiğini anlıyorum.

"Neler oluyor?" Beni ofise götürdüklerinde talep ediyorum. Adamlardan biri elini omzuma koyuyor ve beni bir koltuğa itiyor.

Pasaportumu aldı ve karşıma oturdu. "Uyuşturucu taşımanın federal bir suç olduğunu biliyor musunuz?"

Kaşlarımı çattım. Ne sikimden bahsediyor bu? "Evet."

"Ve böyle bir suçun en az yirmi yıl hapis cezası gerektirdiğini biliyor musunuz?"

"Bunu bana neden anlatıyorsun?"

Köşede görmediğim bir el arabasının kapağını kaldırarak beş büyük beyaz toz torbasını ortaya çıkardı. "Bunların neden çantanızda olduğunu açıklar mısınız? Yirmi beş kilogram kokain, piyasa değeri yaklaşık dokuz milyon avro." Çantaları aldı ve teker teker saydı.

Yüzüm düşüyor. Bu gerçekleşiyor olamaz.

Aman Tanrım.

"Ne?" Nefes nefese kaldım. "O benim çantamda değildi."

"Öyleydi ve elimizde keşfedildiği anın görüntüleri var."

Kalbim hızla çarpmaya başlıyor ve panik içinde hepsine bakıyorum. Neden çantamın kilidini takmadım?

"Bu bir hata, bilmiyorum." Başımı sallamaya başladım.

"O benim değil. Yemin ederim, o benim değil."

"Vücudunuzda başka uyuşturucu var mı?"

"Ne?" Çığlık atıyorum. "Hayır." Ayağa kalkmaya çalıştım ama sandalyeye geri itildim. "O ilaçlar benim değil. Yanlış kişiyi yakaladınız." Kalbim o kadar hızlı atıyor ki kalp krizi geçirecekmişim gibi hissediyorum.

Birden kapı çalındı.

Güvenlik görevlisi "İçeri gelin" diye seslenir. Üç polis odaya girer.

"Oh, Tanrı'ya şükür. Memur bey! Korkunç bir hata oldu. Uyuşturucu kaçakçısı olduğumu düşünüyorlar. Bana yardım etmelisiniz."

Havaalanı personeliyle İtalyanca konuşmaya başlıyorlar ve ben umutla aralarına bakıyorum. Ne söylüyorlar? Bunun bir hata olduğunu anlayacaklardır, kesinlikle anlayacaklardır.

"Bundan sonrasını biz hallederiz," diyor polis memuru.

Güvenlik görevlisi, "Henüz üst araması yapılmadı," diyor.

"Ne?" Çığlık atıyorum. "Ben yanlış bir şey yapmadım. Bana inanmak zorundasınız. Ben uyuşturucu kaçakçısı değilim. Size yemin ederim," diye bağıriyorum öfkeyle. Tekrar ayağa kalkmaya çalışıyorum ve zorla sandalyeme geri itiliyorum.

Sikeyim.

Polis memuru bana dönmeden önce havaalanı personeline "Bundan sonrasını biz hallederiz" dedi. "Olivia Reynolds, kokain bulundurmak ve ticaretini yapmaktan tutuklusunuz."

"Bunu ben yapmadım. Sana yemin ederim. Lütfen, bana inanmak zorundasın" diye yalvarırken gözlerim doluyor. Bu gerçek olamaz. Bu tür şeyleri medyada her zaman duyarsınız.

Ama bunun benim başıma geleceğini milyon yıl düşünsem aklıma gelmezdi.

"Onu karakolda arayacağız."

Polis memuru beni ayağa sürüklüyor ve ben de topuklarımı haliya gömüyorum.

"Bunu ben yapmadım!" Ağlıyorum. "Avukat istiyorum." Evet, evet. Bir avukata ihtiyacım var. Onların mantıklı düşünmesini sağlayacaklar. "Bir avukat çağırmaya hakkım var."

Polis ellerimi tutuyor ve beni kelepçeliyor. Bileğimin etrafında çok sıkı bir şekilde kapandılar. Metalin ısırtığı acıtıyor ve irkiliyorum. Sandalyemden kaldırılıyorum ve her iki kolumda birer memurla kapıdan dışarı çekiliyorum, ofisten dışarı çıkarılıyorum ve havaalanına doğru götürülüyorum. İnsanlar yanımızdan geçerken durup bakıyor ve gözlerim daha da fazla yaşla doluyor.

Oh Tanrım. İşler daha da kötüye gidemez.

Yirmi yıl hapis. Böyle bir şey olamaz.

Havaalanından çıktık ve polis arabasının park ettiği yere doğru yürüdük. Gerçekten paniklemeye başladım.

Beni hapse atmayacaklar, değil mi?

Atamazlar.

İçeride kilitli kalamam.

Göğsüm sıkışmaya başlıyor. "Bunu ben yapmadım," diye fısıldıyorum görüşüm bulanıklaşırken. "Yemin ederim, ben yapmadım. O ilaçları hayatımda hiç görmedim, bana inanmak zorundasın. Biri onu oraya koymuş. Güvenlik kayıtlarını kontrol et. Size söz veriyorum. Havaalanına gittiğimde orada değildi." Topuklarımı betona gömdüm. "Bunu ben yapmadım!" Etrafımızdaki insanlar durup bakmaya başlayınca yüksek sesle haykırdım.

Bir elin başımın tepesine gittiğini hissediyorum ve polis arabasının arka koltuğuna itiliyorum. Memurlardan biri yanıma tırmanıyor.

Araba durdu ve ben gözlerimden yaşlar süzülerek camdan dışarı baktım, ama onları silemedim

Çünkü ellerim kelepçeli. Kusacakmışım gibi hissediyorum.

Ben ne yapıyorum? Ne mi yapacağım? Ne yapacağım ben?

Kendi aralarında İtalyanca konuşuyorlar ve ne dedikleri hakkında hiçbir fikrim yok.

Kahretsin, neden bu dili öğrenmedim ki?

Saatler sonra, sadece birkaç dakika olduğunu bilmeme rağmen, bir polis karakoluna giriyoruz.

Arabadan kaldırıldım ve ön kapıya doğru sürüklendim.

Panik moduna girdim ve kontrolsüzce hıçkırmaya başladım.

"Bir avukat istiyorum!" Resepsiyona doğru koşturulurken ağlıyorum. "Bir çevirmene ihtiyacım var." Başımı kaldırdığımda masanın diğer tarafında Enrico'yu görüyorum. Bir şeyler yazıyordu. Başını kaldırıyor ve beni görünce yüzü düşüyor. Gözleri iş arkadaşına kaydı.

"Cosa è successo?" Çeviri: Ne oldu?

"Stava trafficando droga." Tercümesi: Uyuşturucu kaçakçılığı yapıyordu.

"Cosa? Come lo sai?" Rico tersler. Tercümesi: Ne? Nereden biliyorsun?

"Rico!" Ağlıyorum. "Bana yardım et. Onlara bunu benim yapmadığımı söyle."

"La sua borsa era piena, ovviamente colpevole," diyor polis ona. Tercümesi: Çantası doluydu, suçluydu.

Çabucak uzaklaştırıldım.

"Rico!" Onu görmek için boynumu eğmeye çalışırken ağlıyorum. "Lütfen, bana yardım et."

Bir ofise itildim ve kapı arkamızdan çarpılarak kapatıldı.

Bir odada kilitli kaldığınızda altı saat sonsuzluktur.

Havada ürkütücü bir hava var. Gözyaşlarımın arasından duvara bakıyor, sessizlikle savaşıyor, karşılaştığım şeyin dehşetini yatıştırmaya çalışıyorum.

Başka bir ülkede uyuşturucu kaçakçılığı.

Çıplak arandım, sorgulandım, aşağılandım ve sonra... terk edildim.

Enrico gitti.

Gittiğini varsayıyorum.

Beni görmeye gelmedi. Muhatap olduğum polisler ondan ya da birbirimizi tanıdığımızdan hiç bahsetmedi. Onlara beni tanıdığını söyledi mi? Aptalca umursadığını düşünmüştüm. İlişkimizi devam ettirecek kadar olmasa da, en azından ihtiyacım olduğunda bir arkadaş olarak bana yardım edecek kadar... ve burada çok zor durumdayım.

Tek bir arama yapmama izin verdiler ve ben de Avustralya Büyükelçiliğini aramayı seçtim.

Ne yapacaklarını bilirler; bilmek zorundalar. Şimdiye kadar ailemi eve çağırmışlardır diye düşünüyorum ve neler yaşadıklarını bilmek beni hasta ediyor. Bu her ebeveynin en kötü kabusu. Natalie havada, Londra'daki evine dönüyor ve henüz ne olduğu hakkında hiçbir fikri yok.

Belki de her an uyanacağım ve tüm bunların kötü bir kabus olduğunu göreceğim. Lütfen, lütfen, lütfen yakında uyanmama izin ver.

Kapı açılıyor ve sessizce kapanıyor. Korku içinde gözlerimi kapatıyorum. İşte yine başlıyoruz.

"Olivia."

Aniden Enrico'nun başımda dikildiğini görmek için dönüyorum ve tanıdık bir yüz gördüğüm için duygularım kabarıyor ve gözlerim anında yaşlarla doluyor. "Rico."

"Ne oldu?" diye fısıldıyor.

"Bilmiyorum." Üzüntüyle omuz silkiyorum. Bunun büyük bir hata olduğuna dair umudum her geçen saniye azalıyor. "Hiçbir fikrim yok. "Hiçbir fikrim yok.

Uçağa normal bir şekilde bindim ve vardığımda çantamda uyuşturucu olduğunu söylediler."

Soğuk gözleri benimkileri tutuyor. "Oraya nasıl gittiler?"

"Bilmiyorum." Ellerimi havaya kaldırdım. "Onları oraya kimin koyduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama ben değildim."

Gözlerini deviriyor ve karşımdaki sandalyeye çöküyor. Vücut dili bana durumun benim düşündüğüm kadar kötü olduğunu bildiğini söylüyor.

"Ne yapmalıyım?" Fısıldıyorum.

"Sıkı dur," diyor çenesini sıkarak. Kızgın görünüyor.

"Ne kadar süre için?"

"Sana bir avukat bulana kadar," diye tersledi. "Bu benim hatam değil."

"Seyahat etmenin tek kuralı nedir Olivia?" Demek istediğini vurgulamak için parmağını kaldırdı. "Tek kural."

"Çantalarınızı kilitleyin." Üzüntüyle iç çektim.

"Aynen öyle. Lanet çantanı kilitleyemeyecek kadar tembel misin?"

Duygularım kabarıyor. "Eğer buraya beni üzme için geldiysen hiç zahmet etme. Bu konuda kendime yeterince kızgıyım."

Burnunun kenarını sıkıyor ve derin bir nefes veriyor. "Bu saçmalığa ihtiyacım yok. Bu uğraşmam gereken son şey. Senin için endişelenmek zorunda kalmadan da başımda yeterince dert var."

Ne?

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Öfkeyle fısıldıyorum.

"Bu saçmalığa ihtiyacın yok. Sence var mı?" Koltuğuma geri yığıldım. "Sadece git."

"Bir avukat çağırdım. Şu anda yolda."

Onun hakkında bir şey bilip bilmediğimi merak ediyorum. "Teşekkürler," diye cevap veriyorum sonunda. Oturup bir süre birbirimize bakıyoruz. Gözlerinin altındaki koyu halkalar ve solgun teniyle berbat görünüyor. "Sen iyi misin?" diye sordum.

Gözleri yere düşüyor ve çenesindeki kasların esnediğini görüyorum. "Neden olmayayım ki?"

"Çünkü bok gibi görünüyorsun," diye karşılık veriyorum. Bu elde edilmesi zor rolün tadı kaçıyor. "Peki neden aramalarıma cevap vermedin?"

"Çünkü...." Ayağa kalkar, aniden öfkelenir. "Değerinden fazla sorun yaratıyorsun."

Ne?

Yüzüm düşüyor ve gözlerim yaşlarla doluyor, onları saklamak için gözlerimi kırıştıyorum. Ağzından çıkmasını beklediğim son şey buydu.

Başka bir şey söylemeden odadan koşarak çıkıyor ve kapı arkasından sertçe kapanıyor. Beni içeri kilitlerken kilidin tık sesini duyuyorum.

Bu da neydi böyle?

Daha fazla dayanamayacağım. Bir dakika daha cesur davranamam. Yüzümü buruşturup ağlıyorum.

Yedi saat sonra

Hapishane hücresinin soğuk ve sert yatağına uzandım.

Burası karanlık ve ürkütücü ve ben korkuyorum.

Yıllar boyunca uluslararası uyuşturucu kaçakçılığı davalarını düşünüp durdum ve bu davalara pek dikkat etmediğimi ya da sonuçlarının ne olduğunu takip etmediğimi fark ettim. Diğer ülkelerdeki uyuşturucu kaçakçıları unutuluyor. Kimse suçlu olup olmadıklarını sorgulamıyor bile. Sadece öyle oldukları varsayılıyor.

Bu gerçekten ironik. Ben de onları unutanlardan biriyim. Beni unutacaklar mı?

Kapı açılır ve ışık yanar. Bir polis, takım elbiseli bir adama odaya kadar eşlik eder.

"Merhaba." Gülümsüyor. Daha yaşlı, yakışıklı ve takım elbisesine bakılırsa zengin.

Ayağa fırladım ve gömleğimi aşağı çektim. Burada kendimi çok açıkta ve savunmasız hissediyorum.

"Benim adım Mario Botecci. Ben bir avukatım ve Ferrara Industries'i temsil ediyorum."

Elimi sıktı.

"Merhaba." Umutlanmamaya çalışırken gülümsemeye zorluyorum kendimi. "Serbest bırakılmanızı sağladım."

Gözlerim onunla memur arasında gidip geliyor.

"Gerçekten mi?" "Evet, ama bazı şartlar var. Sana şu adrese kadar eşlik edeceğim.

ve hemen İtalya'dan ayrılacaksınız." "Oh." Kaşlarımı çattım. "Uçağımı kaçırdım," diye kekeliyorum.

"Ferrara jetiyle uçacaksın. Avustralya'ya dönerken size eşlik edeceğim."

"Buna gerek yok." Enrico'nun babasının lanet uçağına binmek istemiyorum. Orası olmak istediğim son yer. "Ticari bir uçuş ayarlayacağım. Kimseyi dışarıda bırakmak istemiyorum."

Mario'nun gözleri benimkileri tutuyor. "Serbest bırakılmanın şartı bu. Pazarlık edilemez."

Boğazımdaki yumru kapanmaya başlarken ona bakıyorum. Enrico bunu biliyordu ve bana eve kadar eşlik eden kişi olmamayı seçti.

Başımı sallıyorum, dudaklarımdan tutarlı kelimeler dökülemiyor.

Polis kapıya doğru işaret eder. "Bu taraftan. İmزالamanız gereken bazı evraklar var, sonra gidebilirsiniz."

İçimi bir rahatlama kaplıyor ve gözyaşlarıma rağmen gülümsemeye zorluyorum kendimi. "Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim."

Enrico

Aralık, 18 Ay Sonra.

SIRTINI KIVIRIYOR, vücudu benimkinin üzerine binmiş, sikime biniyor. Ellerim kalçalarını tutuyor, onu istediğim yere yönlendiriyor.

İçeri, dışarı, derine... çok derine.

Bacaklarım açık ve birlikte kıvrılırken vücutlarımız ter içinde. Uzun, siyah saçları sırtından aşağı dökülürken, seyreltilmiş ışıktaki iri kahverengi gözleriyle beni izliyor.

Seks.

Benim gerekli kötülüğüm.

Haftada en az üç kez yapıyorum. Bazen bir kızla ya da genelevlerimden birinden iki kızla. Diğer zamanlarda, geleneksel olarak gidip bir kadınla buluşuyorum. Bu gece, genel müdürlerimden biriyle, Sophia'yla. Çok güzel, bir erkeğin ihtiyaç duyabileceği her şeye sahip. Sık sık sevişiyoruz ama beni hala aç ve tatminsiz bırakıyor.

Hepsi öyle.

Bir saattir uğraşıyoruz ve ben gelmeye yaklaşamadım bile.

Bundan nefret ediyorum. Sikişme ihtiyacı duyduğum halde boşalamamaktan nefret ediyorum. Bu işkencenin en kötüsü.

Sophia yarı acı içinde inliyor. Onu bırakmam gerektiğini biliyorum. Kendimi bitirmem gerekecek.

Sikerim böyle işi.

Gözlerimi kapatıyorum ve işi halledebilecek tek şey olan sapkınlığıma gidiyorum.

Olivia.

Onun üstte olduğunu, bana bindiğini hayal ediyorum. Sarı saçlarını ve o büyük mavi gözlerini hayal ediyorum. Onun bana baktığını hayal ederken rahatladığımı hissediyorum.

Yumuşak ve gür. "Sık,"

diye emrediyorum.

Kasıyor ve ben gülümsüyorum. İşte orada. Benim sıkı kızım

Olivia.

Kontrolümü kaybediyorum ve tek bir hareketle onu sırt üstü çevirip bacaklarını omuzlarıma üzerine kaldırıyorum. Ona bıraktım.

Derin, sert pompalar.

İki namluyu da ona verdim. Bir saattir elde etmeye çalıştığım şeyi, onun bedeninden ihtiyacım olanı alırken yatak duvara çarpıyor.

Başımı arkaya eğip aceleyle boşalırken tıslıyorum. Sıkım o kadar sert sarsılıyor ki neredeyse acı veriyor.

Gözlerimi açıyorum ve kahverengi gözlere bakıyorum. Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Bu o değil.

Çekiliyorum ve Sophia'nın yanında sırt üstü düşünüyorum, nefes nefese kalıyorum.

Vücudumun yarısına gelecek şekilde dönüyor ve beni öpüyor. Yüzümü buruşturup dudaklarımı geri çekiyorum. Öpüşmek istemiyorum.

"Vay canına." Nefes almak için çırpınırken gülümsüyor. "İnanılmazsın."

Gözlerimi kapatıyorum, kalbim hala hızlı atıyor. Hayal kırıklığı.... her seferinde çizgiyi aşabilmemin tek yolu olarak içime doluyor.

Olivia'ya olan bu hayranlığın bitmesi gerek.

Şubat, 2 ay sonra.

Bir teknenin yavaşça limana yanaşmasını ve yolcuların inmesini izliyorum. Deniz meltemi saçlarımı dalgalandırıyor.

Venedik'te bir barda oturmuş geç ve tembel bir öğle yemeği yiyoruz. Korumalarımız stratejik olarak görüş alanımızın dışında, duvarlara dayanmış durumda. Andrea telefonundaki bir şeye gülüyor, ardından Instagram'da gezinirken bana bir meme gösteriyor. Gülümsüyorum.

Bir haftadır buradayız. Drea işine ara verdi ve kısa bir kaçamak yapmak istedi. Güneşin altında yattık, yedik, içtik ve uzandık. O neredeyse uyuyacak kadar rahatlamış olsa da ben değilim. Artık nasıl rahatlayacağımı bildiğimden bile emin değilim.

Çok uzun zaman oldu.

"Size bir Gey ikram edebilir miyim?" diye sorar garson kız Andrea'ya gülümseyerek.

Onu izlerken sırtıtıyorum. Saatlerdir onun etrafında dönüyordu ve onu benim gibi tanıyorsam, bu gece yatağında onun altında olacaktı.

"Evet," diye cevaplıyor. "İki Aperol Spritz daha lütfen." Ona arsızca göz kırpmıyor.

"Evet, efendim." Gülümsüyor.

Kalabalığın arasından bakıyorum ve sarı saçlı, kırmızı elbiseli bir kadın görüyorum. Birden doğruldum.

Bu o mu?

"Ne?" Gözleri görüş a l a n ı m ı takip ederken Drea soruyor. "Neye bakıyorsun sen?"

"Şuradaki kırmızı elbiseli kadın."

İkimiz de izliyoruz ve sonra o dönüyor. Derin bir nefes veriyorum ve sandalyeme geri yığılıyorum.

Bu o değil.

Andrea bana bakıyor ve kaşlarını çatıyor. "Sen hala onu mu düşünüyorsun?"

İçkimi elime alıp yudumluyorum. Gözlerim ona giderken bir parça buzu çıtırdatıyorum.

"Ne kadar oldu?" Kaşlarını çatıyor.

"Ne zamandan beri?"

"Onu gördüğünden

beri." Omuz silkiyorum.

"Uzun zamandır."

"Hala onun geleceğini mi hayal ediyorsun?"

Sorusuna cevap vermek istemeyerek bardağımı boşaltıyorum. Bunu ona neden söylediğimi bilmiyorum. Bir anlık sarhoşluk deliliği.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor.

Omuz silkiyorum. Kim bilir. En azından ben.

"Dünyada istediğin her kadına sahip olabilirsin. Gezegendeki her güzel İtalyan kadın sana deliler gibi aşık, ama sen dünyanın öbür ucunda yaşayan bir Avustralyalı için yanıp tutuşmayı tercih ediyorsun." Derin bir nefes verdim. "Muhtemelen şu anda başka biriyle mutlu bir evliliği vardır, Rico."

"O değil."

Gözleri büyüdü. "Onu izliyor muydun?"

İkinci içkimi alıyorum ve denize bakarken yudumluyorum. "Belki."

"Ve?"

Buzumu çıtırdatıyorum. "Hâlâ bekâr."

"Öyleyse onu buraya getir."

"Ve ona ne teklif edeceksin, Drea?" Üzgün bir şekilde sandalyeme geri oturuyorum. "İkimiz de biliyoruz ki..." Düşüncelerimi ifade etmeye çalışırken duraksıyorum. "Yapamam. Yaşadığı gibi değil"

Buraya. Eğer onu buraya getirirsem, bir teklifim olmalı." Üzüntüyle iç çekti. "Akı başında hiçbir kadın bir mafya babası için dünyanın öbür ucuna taşınmaz. En azından onun gibi bir kadın için."

Bir an beni izliyor. "Ya o burada çalışıyorsa ve sen kazara onunla karşılaştıysan?"

"Ama o değil."

Sırıtıyor. "Sen Enrico Ferrara'sın, değil mi?"

Gözlerim onunkileri tutuyor.

"İtalya'nın çoğunun senin maaş bordronda olduğuna eminim, kardeşim."

Ona bakıyorum.

Bir kaşını kaldırıyor. "Düşünölmesi gereken bir şey, değil mi?"

"Hmm." Planı kafamda canlanmaya başladığında sırtıyorum. Arkama yaslanıp içkimi yudumluyorum. Zihnim dakikada bir milyon mil hızla çalışmaya başlıyor.

Ya onu buraya getirdiysem ve 'yanlışlıkla' onunla karşılaştıysam?

Yarım saat boyunca aklımdaki olasılıkları gözden geçirdim.

Drea, "Ben tuvalete gidiyorum," diyor.

"Evet, elbette," diye cevap veriyorum, telefonumdaki isimler arasında gezinmeye başlarken dikkatim dağılıyor. Aradığım kişiye ulaşıyorum: Giorgio Work. Numarayı çeviriyorum.

"Merhaba, Valentino Evi," diye cevap veriyor. "Giorgio," diyorum. "Ben Enrico Ferrara."

"Ah, Rico. Uzun zamandır konuşmadık, dostum. Sana nasıl yardımcı olabilirim?"

Gölümsüyorum. "Bir iyiliğe ihtiyacım var."

Olivia

Nisan, iki ay sonra

Gelen kutumdaki e-postaya bakarken gözlerimi KAPATIYORUM. "Lütfen bunun olmasına izin ver."

İşte bu; beklediğim an. Üç ay, yedi görüşme, geçen hafta bir saat süren bir konferans görüşmesi ve hepsi bu noktaya geldi.

Bir e-posta. İşi ya alırdım ya da almazdım. Tüm umutlarım ve hayallerim buna bağlı.

Ya Valentino'nun tasarım ekibinde bir pozisyon almak için New York'a taşınacağım. Ya da gitmem.

Ve lanet olsun, bunu gerçekten çok istiyorum.

Dünyanın öbür ucundaki pozisyon için başvurduğumda bana çılgınca gelmişti ama şimdi taşınma fikrine alıştım ve bu konuda heyecanlıyım. Uzun zamandır hiçbir şey için olmadığım kadar heyecanlıyım. Orada kiralık dairelere bakıyorum ve yaşamak istediğim bölgeyi belirledim.

Şimdi, sadece gerçekleşmesi gerekiyor.

Hâlâ pijama tasarlıyorum. Hâlâ harika bir şirkette harika bir işim var ama Sydney'deki hayatım hâlâ çok sıkıcı. Bir daire satın aldım ve bir süre idare ettim, hatta birkaç randevuya çıktım, ama kaşınıyorum. Beni neyin mutlu ettiğini nasıl bulacağımı bilmiyorum ama pijama tasarlamamanın ve yalnız yaşamamanın bu olmadığını biliyorum.

Parmağım e-postanın üzerinde geziniyor. Tamam, sadece bunu yap. Derin nefes alıyorum ve aç tuşuna basıyorum.

Korktuğum satıra gelene kadar gözlerim mektubu gözden geçiriyor.

Maalesef başvurunuz başarısız olmuştur.

Sandalyeme geri yığıldım.

Ne oldu?

Tanrı aşkına. Ellerimi yüzümden aşağı sürüklüyorum ve geri dönüp baştan okuyorum.

Sevgili Olivia

Valentino'ya yaptığınız son başvuru için teşekkür ederiz.

Deneyiminiz ve yaratıcılığınız çok etkileyici ve New York bölümündeki genç tasarımcı pozisyonu için kısa listeye alındınız. Ancak, karşınızdaki aday geniş bir deneyime sahipti ve benzer bir görevden geliyordu. Bu nedenle onun bu pozisyon için daha uygun olduğunu düşünüyoruz. Başvurunuzda başarısız olduğunuzu üzülerek bildirmek isteriz.

Arkama yaslandım, kederlendim ve açıkçası sinirlendim.
Harika. Okumaya devam ediyorum.

Ancak, sizin için mükemmel olacağını düşündüğümüz başka bir şey bulduk.

Bu pozisyon tasarımcılara kumaş danışmanlığı yapacak ve Milano'da yerleşik olacak.

Kilit rolünüz, gelecek serilerimiz için istenen kumaşların üretimini sağlamak ve müzakere etmek olacaktır. İtalya'da Milano'ya taşınmanız gerekecek ve rolünüzü yerine getirmek için kapsamlı seyahatler yapmanız gerekecektir.

Gözlerim şişti. Ne oluyor be?

Eğer bu sizin de ilginizi çekecekse, lütfen benimle iletişime geçin ve özellikleri daha detaylı görüşelim. Pozisyon 28th Mayıs tarihleri arasında geçerlidir. Valentino taşınma masraflarını karşılayacak ve siz İtalya'ya yerleşene kadar ilk altı haftalık konaklamanız sağlanacaktır.

Bu rolle ilgili olarak sizinle konuşmayı dört gözle bekliyor ve sizi Valentino ailesine kabul edebileceğimizi umuyorum.

İyi günler dilerim.

**Giorgio Bianci
Valentino, Milan.**

"Aman Tanrım." Yüzümde aptalca bir gülümseme belirirken alt dudağımı ısıyorum. Gelecek seriler için kumaş seçmek mi? Bu bir rüyanın gerçekleşmesi.

Vay anasını.

Tamamen profesyonel olduğumu ve kumaş aramak için dünyayı dolaştığımı hayal ediyorum. Bu hayatımın fırsatı olabilir. Aklıma en son İtalya'ya gittiğim zaman ve o aptal İtalyan Aygırı Rici Ferrara geliyor. Onu ve sikilesi paketini düşünmeyeli uzun zaman olmuştu.

Pislik.

Sinirlenmeden onu düşünemiyorum.

Roma gideceğim yere altı saat uzaklıkta. Roma'ya gitmezsem, onu göremem. Sorun çözüldü.

Heyecan iliklerime kadar işlemeye başladı. İtalya.

Tam olarak New York sayılmaz. Yelpazenin diğer ucunda ama buradan çok uzakta. Egzotik ve yeni bir yer, üstelik konumu da harika. Gerçekten hiç düşünmeye gerek yok. Bunu yapmazsam aptallık etmiş olurum. Seçeneklerimi gözden geçirirken parmaklarımı masamda yuvarlıyorum.

Siktir et. Ben gidiyorum.

Mayıs, bir ay sonra.

"Ciao." Tezgâhın üstündeki görevliye gülümsüyorum.

Milano'da önümüzdeki birkaç hafta boyunca kalacağım oteldeyim - Chateau Monfort. Aşırı heyecanımı kontrol altına almak için umutsuzca çabalıyorum. Burası zaten muhteşem bir yer; bunu söyleyebilirim. Girişte devasa kireçtaşı kemerler ve mermer bir konsiyerj masası var. Zemin egzotik bir karo. Buradaki sanat eserlerinden bahsetmiyorum bile. Milano'da olduğumu söyleyebilirim.

Son bir aydır ele geçirilmiş bir kadın gibi İtalyanca kasetlerimi dinliyorum. Buradayken dili gerçekten öğrenmek istiyorum ve elimden geldiğince İtalyanca konuşmaya çalışacağım.

"Vorrei fare il check-in, per favore. Mi chiamo Olivia Reynolds." Gururla gülümsedim. Evet, bu doğru. İtalyanca konuşabiliyorum çünkü Milano'da yaşıyorum. Birdenbire ne kadar havalı olduğumu anlatırken kendimi durdurmak için yanağımı ısıırıyorum.

Tezgâhtaki adam konuşur. "Certo, signora! İnternetten alışveriş yaptınız mı?"

Oh. Tanrım, bunu hızlı söyledi. "Ah, può ripetere per favore?" "Abbiamo aggiornato la sua prenotazione e abbiamo incluso un pacchetto colazione," çok hızlı söylüyor.

Soğukkanlılığım erken gelmişti. "İngilizce biliyor musun?" diye sordum.

"Evet, Madam." Gülümsüyor, az önce beni kaidemden indirdiğini çok iyi biliyor. "Altı haftalık bir süre için yerinizi ayırttık."

"Evet."

Bir şeyler yazıyor ve sonra notları okuyor. "Oh, Valentino için mi buradasınız?"

"Evet."

Yazmaya devam ediyor. "Onlar için ne yapıyorsun?"

"Ben bir tekstil danışmanıyım." Işınlandım. Kulağa çok hoş geliyor. "Etkileyici. İki-üç-iki numaralı odadasınız. İki." Anahtarımı tezgâhın üzerinden kaydırıyor. "Sizi ayrıca bir kahvaltılık paketine yükselttik. Her gün sabah 6:00'dan itibaren ikinci kattaki restoranda servis ediliyor. Üçüncü kattaki yüzme havuzuna, spor salonuna ve günlük spaya tam erişiminiz var. Konsiyerj yirmi dört saat hizmet vermektedir ve önceden aramanız halinde tüm transferlerinizi sizin için ayarlayacağız. Günün her saati geniş bir menüye sahip oda servisi mevcuttur."

Parlak bir şekilde sırtıyorum. "Kulağa harika geliyor. Lütfen odama bir su ısıtıcısı, kahve ve çay malzemeleri getirebilir misiniz?"

"Elbette, şimdi sipariş edeceğim." Bilgisayarına bir şeyler yazdı. "Bagajınız birazdan hazır olacak, bir şeye ihtiyacınız olursa lütfen dokuzu tuşlayın."

"Tamam."

"Milano'daki konaklamanızın tadını çıkarın, Bayan Reynolds."

Omuzlarımı zıplatıyorum. "Teşekkürler." İkinci kata çıkıyorum ve odama varana kadar geniş koridorda ilerliyorum. İçeri giriyorum ve nefesim kesiliyor.

Oda çok büyük, antika mobilyalar, avizeler ve muhteşem sanat eserleriyle dolu. Pencereleri şeffaf beyaz perdeler kaplıyor ve şehrin manzarası muhteşem. Koyu renkli ahşaptan yapılmış dairesel bir masa ve krem rengi kadife minderlerle döşenmiş uyumlu sandalyeler var. Ayrıca aynı kadifeden büyük bir kanepe ve

Halı kalın ve gür. Vay anasını, yatak. Yuvarlak, büyük boy ve üzerinde beyaz bir tül var.

Bu da ne böyle? Büyük boy yuvarlak yatak mı? Şimdi resmen her şeyi gördüm. Huşu içinde etrafa bakıyorum. Burası inanılmaz bir yer. Peri masalı gibi.

Kapı çalınıyor ve aceleyle açıyorum. "Su ısıtıcınız, kahve ve çay malzemeleriniz." Kapıcı gülümsüyor.

"Evet, lütfen, içeri gelin." Kapıyı açıyorum ve onları küçük mutfak alanına yerleştirmesini izliyorum. "Hepsi bu kadar mı?"

Kapı bir kez daha çalındı.

"Evet, teşekkür ederim," diyorum kapıyı açarken. Bavullarımla birlikte başka bir hamal geldi.

"Bagajınız."

"Evet, sadece buraya koy."

Bavulumu içeri taşıyor ve ikisine de bahşiş veriyorum. "Teşekkür ederim." Beni yalnız bıraktılar.

Yüzümde geniş bir gülümsemeyle odama bakıyorum. Hemen anneme mesaj atıyorum.

Güvenli bir şekilde geldi.

Seni yarın ararım.

Seni

seviyorum

xoxo

Bir fincan çay yapacağım, kıyafetlerimi kaldıracağım ve sonra uyuyacağım.

İki gün içinde Valentino'da işe

başlıyorum. Lanet olsun, bu gerçek mi?

Büyük, eski taş binaya varana kadar caddede yürüyorum. Kapının üzerinde ikonik V harfi duruyor ve midemin sinirden titrediğini hissediyorum.

İşteki ilk günüm.

İşte bu kadar.

Mantıklı ama şık kıyafetlerimi giyiyorum, siyah iş pantolonu, camel balıkçı yaka ve siyah ayakkabılar... hepsi Valentino tabii ki. Sarı saçlarım düşük bir at kuyruğu ve makyajım doğal. Hiç bu kadar gergin olduğumu hatırlamıyorum. Ya bunu yapamazsam?

Yapabilirsin. Kapa çeneni.

Omuzlarımı düşürüyorum, dik duruyorum ve güçle içeri giriyorum.

"Merhaba, benim adım Olivia Reynolds. Bugün işe başlıyorum," diyorum resepsiyondaki nazik görünümlü kadına.

"Elbette, merhaba. Lütfen buyurun." Ayağa kalkıyor ve sıcak bir gülümsemeyle elimi sıkıyor. "Benim adım Maria."

"Merhaba." İyi birine benziyor.

"Gemiye hoş geldiniz. Burayı çok seveceksiniz. Üçüncü kata çık ve Fernando'yu sor."

"Tamam, teşekkür ederim."

Asansöre bindim ve gülümsedim. Fernando kulağa çok hoş geliyor.

İtalyanca.

Yemin ederim, tüm bunlar bir rüya gibi. Abba şarkı sözleri aklımdan geçiyor.

O gece havada bir şeyler vardı, yıldızlar parlaktı... Fernando.

Asansörün kapıları açılıyor ve başka bir lobiye giriyorum. Sessiz ve genç bir adam yürüyor. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Çantamı sıkıca kavradım. "Benim adım Olivia Reynolds. Bugün başlıyorum."

"Fernando'yu görmeniz gerekecek." Etrafına bakınıyor. "Gidip onu bulayım." Gülümsüyor ve elimi sıkıyor. "Ben Jason. Burada pazarlama bölümünde staj yapıyorum."

"Tanıştığımıza memnun oldum." Gülümsedim. Jason benden çok daha genç ve Amerikalı ama Kanadalı da olabilir. Aksanından pek emin değilim. Sevimli, açık kahverengi kıvrırcık saçları ve iri kahverengi gözleri var. High School Musical'dan fırlamış bir çocuğa benziyor.

Koridorda kayboluşunu izliyorum.

Sinirlerim midemde kabarıyor.

"Olivia," diye birinin seslendiğini duyuyorum.

Dönüyorum ve bana doğru koşan bir adam görüyorum.

"Tanıştığımıza memnun oldum. Ben Fernando, İnsan Kaynakları müdürüyüm." Elimi sıkıyor. "Burada olduğunuz için çok mutluyuz. Umarım oteliniz iyidir."

İngilizcesi iyi. Ne dediğini kolayca anlayabiliyorum. Rahatlayarak gülümsedim. Vay be, çok zor olabilirdi.

Fernando kısa boylu, biraz kilolu, kel ve yaklaşık elli yaşlarında ama iyi ve misafirperver görünüyor.

"Evet, başlayacağım için heyecanlıyım." Gergin bir şekilde gülümsüyorum.

"Gelin, beni takip edin, size etrafı gezdireyim.

Sen tasarımcısın."

Beni uzun bir koridordan geçirirken onu takip ediyorum ve çift kapılı büyük bir depo tarzı odayı ortaya çıkaran çift kapıyı açıyorum. Ortada devasa masalar duruyor ve birkaç kişi masaların ve bilgisayarların başına dağılmış durumda.

"Millet, bu Olivia Reynolds," diye sesleniyor. "Avustralya'dan geliyor ve Seraphina'dan görevi devralıyor. Bugün gelip kendinizi ona tanıtmayı görev edinin."

"Merhaba!" diye sesleniyorlar beni bir aşağı bir yukarı süzerken. Gözlerini üzerimde hissettiğimde çantamı kavırıyorum. Tanrım.

Beni merdivenlerden aşağı indiriyor. "Tasarım ve malzemeler bir alt katta ama bu iki kat arasındaki merdivenleri kullanmak daha kolay."

"Ah, tamam." Aşağıya iniyoruz ve gözlerim açılıyor. Vay anasını, burası her tasarım mezununun rüyası. Üst kattaki büyük masaların aynısı ortada, ama aynı zamanda rulo ve rulo kumaşlarla dolu devasa ahşap raflar da var. Her yerde üzerlerine elbiseler ve numuneler iliştirilmiş mankenler var. Tüyler, payetler, düğmeler ve...

Bu odanın büyüüne bakarken gözlerim hiçbir şeyi algılayamıyor.

Gökkuşağının her rengine deri rulolar ve deri rulolar. Vay anasını!

"Seraphina." Etrafına bakınıyor. "Nerede o?"

Gözlerimin önüne geliyor ve yüzü aydınlanıyor. Elimi sıkarken ağır bir aksanla "Merhaba Olivia," diyor. Bakışları altında solduğumu hissediyorum. Seraphina muhteşem, uzun siyah saçları mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş. Güzel, kıvrımlı bir vücudu ve mükemmel bir kemik yapısı var. İtalyan güzelliğinin timsali. Dizinin hemen altından sarkan dar bir deri etek, ipek koyu kırmızı bir bluz ve gök yüksek stilettolar giyiyor. Sanki bir düğüne falan gidiyormuş gibi görünüyor, tamamen şık ve göz alıcı.

Bunu neden giydim ki? Yüzümdeki kanın çekildiğini hissediyorum. Onun salak annesine benziyorum.

Fernando Seraphina'nın elinden tutup bana kocaman taşını gösterirken, "Seraphina nişanlısıyla birlikte olabilmek için Roma ofislerimize transfer oluyor," diyor.

Utanmış gibi yapıyor. "Oh, Fernando. Terbiyeli ol." Gülüyor. "Tam bir gösterişçisin."

"Ah." Garip bir şekilde gülümsedim. "Güzel." Nişanlısı Roma'da mı yaşıyor?

Hayır, aptal olma. Neden Roma'yla ilgili her şey onunla ilgili olmak zorunda?

Roma'daki tek erkek o değil, biliyorsun Olivia, seni aptal.

"Harika," diye itiyorum. "Heyecan verici."

"Bir hafta boyunca Seraphina ile çalışacaksın. Size etrafı gösterecek ve pozisyon hakkında fikir sahibi olmanızı sağlayacak, ardından gelecek hafta bir hafta boyunca eğitmenlerimizden biriyle eğitime başlayacaksınız. İki hafta içinde de rolü devralacaksınız" diye açıklıyor Fernando.

"Tamam."

"Bu taraftan gel." Seraphina gülümsüyor. "Size yeni ofisinizi göstereyim."

"Harika." Onu takip ederken gülümsüyorum ama kendimi harika hissetmiyorum. Kendimi büyük ölçüde başarısız hissediyorum. O muhteşem, şık ve nişanlısıyla yeni bir hayata başlamak için harekete geçerken, ben kendimi bir tanışma uygulamasına koyacak cesareti bile bulamıyorum.

Kendimi bu randevu sıkıntısından kurtarmam gerek. Gittikçe saçma bir hal alıyor.

Ofisin kapısını açıyor ve gözlerim açılıyor.

Odada kocaman bordo kadife koltuklar, siyah bir masa ve siyah, deri bir ofis koltuğu var. Duvarlarda egzotik kıyafetler içinde podyuma çıkan modellerin çerçeveli devasa resimleri var.

"Bella, ha?" Hayranlığımı hissederek gülümsüyor. "Evet, çok güzel." Gözlerim odayı tarıyor.

Bir adam kafasını uzatmadan önce kapı kısa bir süre çalınır. "Merhaba. Sen Olivia olmalısın?" diyor.

"Evet." Garip bir şekilde gülümsüyorum çünkü o çok uzun zamandır gördüğüm en muhteşem adam. Aslında çok güzel. Gür saçlarında altın rengi bir ton var ve iri kahverengi gözleri var. İri yapılı ve biraz yaşlı. Tamamen gey olduğunu da söyleyebilirim, lanet olsun. Neden gey erkekler her şeyin kaymağını yiyor?

Ofise girdi ve elimi sıktı. "Size kendimi tanıtmak istiyorum. Benim adım Giorgio."

"Merhaba." Elini sıktım. Lacivert bir takım elbise ve pembe bir gömlek giyiyor. Gömleğinin üst iki düğmesi açık ve koyu renk göğüs kıllarının dağıldığını görebiliyorum. Bu ofis için biraz seksi. Çok Valentino, kendime hatırlatıyorum.

Seraphina'nın yüzü şaşkınlıkla düşer. "Giorgio," diyor. "Seni gördüğüme sevindim."

"Taşınmaya hazır mısınız?" diye sorar.

"Evet, dört gözle bekliyorum."

Giorgio'nun gözleri bana geldi. "Demek sen Olivia Reynolds'sın?" "Evet."

"Hmm." Sanki içsel bir değerlendirme yapıyormuş gibi bana yukarıdan aşağıya bakarken gülümsüyor ve bakışları altında kızardığımı hissediyorum.

"Gelecek hafta kahve içmeliyiz Olivia. Seni tanımayı çok isterim."

"Elbette." Gülümsüyorum. "Bu harika olur."

Seraphina'nın yüzü kaşlarını çatmış, iki kadın arasında
Bi gidip geliyor.

Z.

"Tamam, gitmem gerek." Gülümsüyor. "Mutlu
yerleşmeler, Olivia.

Taşınma konusunda iyi şanslar, Seraphina." Kapıdan çıkıp
gözden kaybolur.

Seraphina onu izliyor ve sonra dikkatini tekrar bana
çeviriyor. "Onunla daha önce tanıştın mı?" diye soruyor.

"Hayır."

"Huh." Başını sallar ve masasındaki sandalyesine oturur.

"Ne?" Ben soruyorum.

"Onun kim olduğunu biliyor musun?"

"Kim, Giorgio mu?" Kaşlarımı çattım. "Hiçbir fikrim yok."

"O CEO. Hayatında daha önce hiç ofisime gelmedi.

Adımı bilmesine bile şaşırdım."

"Gerçekten mi? Bu garip mi?"

"Çok." Seraphina omuz silkiyor. "Oh, senin için harika
sanırım. Nerede kalmıştık?" diye sorar.

Omuz silkiyorum. "Tamamen bunalmış hissetmem mi?"

Valentino'nun CEO'su neden benimle kahve içmek
istesin ki? Bu ihtimali düşününce bile sinirlerimin
bozulduğunu hissediyorum. Ne hakkında konuşacaktık?

Gülüyor. "İyi olacaksın ve şirkette çok önemli bir rol
üstleneceksin. Gergin olma, heyecanlan. Bu hayatının
fırsatı."

Meydan okuma ateşimi yakmaya başladığında derin nefes
alıyorum.

"Valentino tasarımcılarıyla çalışmak tam bir kabus,"
diyor. Yüzüm düşüyor. "Ama Roma'da seninle birlikte
çalışacağım, böylece onlarla başa çıkma konusunda
birbirimize yardımcı olacağız."

Gülümsüyorum, dürüstlüğü için minnettarım. "Kulağa
harika geliyor."

Bir sandalye çekti. "Şimdi işe koyulalım." Bir an
düşünür. "Öğrenecek o kadar çok şey var ki, nereden
başlayacağımı bile bilmiyorum."

"Başlangıç mı?"

"Evet." Gülümsüyor. "Oradan başlayalım."

Buharın puflar halinde tavana yükselişini izliyorum. Hava sıcak, bulutlu ve terden sıırıslıklamım. Otelimin saunasındayım, beyaz bir havluya sarınmışım ve sırtüstü uzanmışım, hayatımı değerlendirirken tavana bakıyorum.

İtalya'ya kendimi değiştirmek için taşındım.

Ama yeni bir iş ve yeni bir ülkenin eski alışkanlıklarımı değiştireceğini gerçekten düşünüyor muydum? Çünkü şu ana kadar değiştirmedim.

Yaklaşık bir haftadır Milano'dayım. Çok çalışıyorum ve kariyer mücadelesi için sabırsızlanıyorum ama bir kez bile gece dışarı çıkmadım. Sanırım bana sorulmadı. O eski söz aklıma geldi.

Her zaman yaptığınız şeyi yaparsanız, her zaman olduğunuz yerde kalırsınız. Hayatımda bir şeylerin değişmesi gerekiyor. Benim değişmem gerek. Dünyanın öbür ucundayım ve evde olduğum gibi yaşıyorum... yalnız.

İçten içe cevabın ne olduğunu biliyorum ama her şey çok çaresiz görünüyor.

Kimi kandırıyorum ben? Çaresizim.

Yirmi dokuz yaşındayım ve Roma'daki o pislikten beri seks yapmadım. Beni ömür boyu erkeklerden soğuttu. Ya öyle ya da siki o kadar iyiydi ki beni şimdiye kadar tatmin etti. Kesinlikle unutmam gereken bir sikmeydi. Böyle olduğum için kendime kızarak derin bir nefes veriyorum.

Siktir et.

Aceleyle kalktım ve saunadan çıktım.

Bunu yapacağım. Bu çağda insanlarla tanışmak için herkes ne yapıyorsa onu yapacağım.

Tinder'a katılacağım.

Harika seksten başka bir şey gelmiyorsa, bu şu anda aldığımdan çok daha fazla seks demek. Ortalama bir seks bile hiç seks yapmamaktan iyidir.

Lanet olası yüksek ideallerimin canı cehenneme. Şimdiye kadar beni nereye getirdiler?

Yalnız ve sefil.

Çantamı karıştırıyorum, telefonumu buluyorum ve düşünmeye vakit bulamadan

Uygulamayı indiriyorum. İndirirken kadranın tıklamasını izliyorum. İnsanlarla Tanışma Operasyonu başladı.

Lanet olsun, işte başlıyoruz.

Kahvemi yudumluyorum ve telefonuma gülümsüyorum. Bu Tinder uygulamasının eğlenceli ve ego için harika olduğunu itiraf etmeliyim. Çok fazla kaydırma alıyorum, gerçi bu tamamen erkeklerin nabzı atan her şeyi kaydırmasından kaynaklanıyor olabilir. Arkadan çekilmiş bir fotoğrafım var ve adımı Olly Reynard olarak yazdım. Bu şekilde fazla göze batmıyorum. Bir haftadır bu adamla konuşuyorum. Fotoğrafi çok seksi ve biraz ısrarcı olsa da iyi birine benziyor. Cumartesi gecesi bir barda buluşmak istiyor ama bu çok garip geliyor.

Bir yabancıyla tanışmak için kendimi gerçekten bir restorana götürebilir miyim? Ne hakkında konuşuyorsun? Biriyle mesajlaşmak, onunla oturup yemek yemekten çok farklı. Mesajı geliyor. Onuncu kez soruyor.

Bu hafta sonu buluşuyor muyuz?

Gözlerimi kapatıyorum.

Her zaman yaptığınız şeyi yaparsanız, her zaman olduğunuz yerde kalırsınız.

İşte bu kadar. Ya öne çık ve cesur ol ya da bu lanet uygulamadan çık. Biriyle konuşamıyorum ve asla onunla tanışmaya cesaret edemiyorum. Belki bir restoranda buluşup ağırdan alırsak...

Gözlerimi açtım ve cevap yazdım.

Evet, tamam. Bir restoranda buluşabilir miyiz?

Gönder tuşuna bastım. Cevap geri döndü.

**Restoranı ayarlayıp size geri
döneceğim.**

Midem bulanıyor. Şimdiden pişmanım. Kahretsin, kahretsin, kahretsin, kahretsin. Geri mesaj atıyorum.

**Tama
m.**

"Merhaba." Sırıtiyorum.

"Aman Tanrım, randevunda ne giyiyorsun?" Natalie telefonda soruyor.

Gözlerimi kapatıyorum. "Lütfen bundan bahsetme." İç çekiyorum. "Her şeyi iptal etmeme beş dakika kaldı."

"İyi olacaksın. Ben her hafta bir Tinder randevusuna çıkıyorum," diye alay ediyor. "Neden bebek gibi davranıyorsun?"

"Tinder'daki erkekler sadece seks ister," diye fısıldıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Sadece seks istemiyorum."

"Siktir git, hemen biriyle yatman lazım. Vajinan saat başı kapanıyor."

Kıkırdıyorum. "Bu doğru."

"Onunla yatmak zorunda değilsin, sadece tanış. Konuş ve kimya hissedip hissetmediğine bak. Eğer hissetmezsen bana mesaj at, ben de seni acil çıkış planı için arayayım."

"Evet." Gözlerim büyüdü. "Bu harika bir fikir. Acil çıkış planı." Kafamdaki konsepti gözden geçirirken kaşlarımı çatıyorum. "Bekle, acil çıkış planın var mı?"

"Hayır, sadece onlara hissetmediğimi söylüyorum ve eve gidiyorum. Umurumda bile değil. Onlara hiçbir şey borçlu değilim."

Nat tanıdığım en dürüst insan. "Tanrım, seninle çıkmaktan nefret ediyorum."

"Ben de öyle. Şimdi seksi bir şeyler giy ve gitmeden önce kendini gevşetmek için birkaç kadeh şarap iç."

"Ya çok sarhoş olursam ve kendimi onun ve ev arkadaşının yatağında bulursam?"

"O zaman sana beşlik çıkmaya geliyorum. Her şeyi ortaya dökmenin tam zamanı."

Bir kahkaha patlattım. "Ciddi olacak mısın?"

"Ciddiyim."

İleri geri adım atmaya başladım. Bu randevuya çıkacağımı düşündükçe sinirlerim dans ediyor. "Tamam, acil çıkış planım için telefonun yanında olsun."

"Evet."

"Ve eğer ondan hoşlanmazsam, sadece sana mesaj atarım." "Evet."

"Başka ne yapmam gerekiyor?"

"Prezervatifiniz var mı?"

Kaşlarımı çattım. "Hayır. Yapmalı mıyım?"

"Evet, erkek prezervatiflerine güvenemezsiniz. Ya içine bir delik açmışlarsa?"

"Bunu neden yapsınlar ki?" Dehşete kapılmış bir şekilde soruyorum.

"Bilmiyorum. Cinsel yolla bulaşan hastalıklarını bilerek yaymaya çalışıyor olabilir."

"İnsanlar bunu yapar mı?" Çıglık atıyorum.

"Öğrenmeyeceğim. Güvende olmak için kendi prezervatifinizi alın."

Elimi gözlerimin üzerine koydum. "Dürüst olmak gerekirse Nat, bunu yapamam."

"Kapa çenen ve masum rolü yapmayı bırak. Bunu daha önce de yaptın."

Onu.

Rico'nun varlığından bahsedildiğinde bile öfke kabarması hissediyorum ve gözlerimi deviriyorum. "O farklıydı."

"O tam bir pislikti, işte buydu. Sen ne yapacaksın? İtalya'da oturup parmaklarını mı oynatacaksın?"

Yetmiş yaşına geldiğimde hala aynı acınası şeyleri yaptığımı hayal ediyorum. "Evet, haklısın." Kendimi toparlamaya çalışırken derin nefes alıyorum. "Tamam, bunu yapıyorum."

"Güzel, eczaneye git."

Cesur olmanın iyi yanı... hiçbir şey. Tamamen berbat.

Cehennemden gelen bu Tinder randevusundan kaçmak için hızla suyun karşısına geçip Avustralya'ya dönmek istiyorum.

Cumartesi gecesi ve restorandayım, ama randevum geldiğimde burada olmayınca saklanmak için kadınlar tuvaletine girdim. Masada oturup çaresiz bir adam gibi bekleyemem. Aynadaki yansımama bakıyorum. Saçlarım iri bukleler halinde. Sırt dekolteli ve spagetti askılı siyah bir elbise giyiyorum. Kırmızı rujumla dumanlı makyajımı yapmışım. İyi görünüyorum. İyi göründüğümü biliyorum.

Tinder'da ilk buluşmada sikişmek gibi.

Kapının arkasından bakıyorum ve onu masamızda otururken görüyorum. Koyu renk saçları var ve iyi görünüyor. Aslında profil resmine benziyor. En azından iğrenç değil. Bu da bir şeydir sanırım.

Derin bir nefes veriyorum ve kendime moral vermek için aynaya son bir kez bakıyorum.

"Tamam, oraya git ve ondan hoşlanıyormuş gibi davran. Asla bilemezsin, belki de hoşlanırsın?"

Tanrım, bu şimdiden bir felaket.

Dışarı çıkıyorum ve masaların arasından geçiyorum. Beni görünce gülümsüyor ve el sallıyor. Ayağa kalktığında etkilenmiş görünüyordu. "Olly."

"Merhaba," diye seslendim. "Sen Franco olmalısın?"

"Tanıştığımıza memnun oldum." Yanağıma bir öpücük konduruyor ve ben gergin bir şekilde yerime çöküyorum. Garson geldi. "Size içecek bir şey getireyim mi?"

"Lütfen." Tanrım, bunu atlatmak için tekilaya ihtiyacım var. İçecek menüsünü elime alıp yukarı bakıyorum ve sonra hareketsiz duruyorum. Yüzümdeki kanın çekildiğini hissediyorum.

Ne. Ne. Gerçek. Sikeyim mi?

Keskin çene, koyu renk gözler ve kıvrırcık saçlar mı? Bu yüzü nerede görsem tanırım.

Enrico Ferrara arka tarafta bir masada oturuyor.

Olivia

Menüyü hemen yüzümün önüne koyuyorum, böylece arkasına saklanabiliyorum.

Kahretsin, şaka mı yapıyorsun? "Nasılsın?" Franco gülümsüyor.

Enrico'nun bir grup adamla derin bir sohbete daldığını görmek için arkama bakıyorum. Yüksek sesle gülüyor ve ben de burnumun kenarını çimdikliyorum.

"Harika," diye yalan söyledim. Bu lanet olası hayatımın en kötü günü. Rico'nun Milano'da ne işi var? Kaşlarımı çatıyorum ve biraz zaman kazanmak için menüyü detaylıca okuyormuş gibi yapıyorum. Soğuk terler dökerken garsona, "Vay canına, ne kadar güzel içki seçenekleriniz var," diye mırıldanıyorum.

Franco ve garson siparişimi bekliyorlar. Dostum, menüyü daha fazla tutamam. Bu iş garipleşmeye başladı. "Çalkalanmış margarita alayım, lütfen." Menüyü uzattım. Kibar davranıp sevgilimle bir şişe şarap paylaşmalıydım ama çok kötü oldu. Bahisler yükseldi.

Artık herkes kendi başının çaresine bakacak.

Garson bizi yalnız bıraktı ve Franco bana baktı. "Sonunda yüzünü görmek çok güzel, Olly."

Gülümsüyormuş gibi yapıyorum. "Seninki de." Omzunun üzerinden yukarıdaki kata bakıyorum. Enrico bir grup adamla birlikte köşede oturuyor. Bir şey söylüyor ve hepsi birden kahkahayı basıyor. Bu kadar komik olan neydi? Saçları onunla birlikte olduğum zamankinden biraz daha uzun. Yüzü hala...

"İtalya'yı nasıl buluyorsun?" Franco beni düşüncelerimden koparıyor.

Gözlerimi tekrar randevuma çeviriyorum. "Harika, teşekkürler."

Enrico'nun beni görmesini istemiyorum. Ne yapmam gerekiyor? Gitmeli miyim? Ne diyebilirim ki?

"Bütün hafta randevumuzu dört gözle bekledim." Franco gülümsüyor.

Garson içkilerimizle geldi. "Buyurun."

Bardağı elime alıyorum ve hemen büyük bir yudum alıyorum. "Bana bir tane daha getirir misin lütfen?" diye soruyorum. Franco ve garson şaşkın bakışlar atıyor.

"Çok susadım," diye mırıldanıyorum bardağıma.

"Kavruldum aslında." "Bana kendinden bahset," diye soruyor Franco seksi bir şekilde. Gözleri konuşmamı beklerken bana odaklanıyor.

Ona bakıyorum. "Beni tanımak mı istiyorsun?" Ne diyebilirim ki? İlk buluşmalarda sevişmem çünkü bir kez seviştiğimde adam piçin tekiydi ve tahmin et ne oldu? Tam şurada, beni en yakın kaçış yolunu aramaya mı bırakıyor?

"Şey..." Enrico yüksek sesle gülüyor. Hala duruyorum. İnanılmaz bir kahkahası var.

Gözlerimi Franco'ya çeviriyorum, lanet olsun ne diyordum ben? Kendimi toparlamaya çalışırken duraksadım. Kahretsin, Enrico beni tamamen yıprattı. "Bildiğin gibi Avustralyalıyım ve bir iş için kısa süre önce Milano'ya taşındım." İçkimi yudumluyorum. Seri katil falan olma ihtimaline karşı ona çok fazla şey anlatmak istemiyorum. "Harika vakit geçiriyorum. Onun yerine neden bana kendinden bahsetmiyorsun?"

"Tamam, bankacılık işindeyim..." O konuşmaya başlıyor ama gözlerim üstümüzdeki masada oturan adama kayınca kendimi tamamen kaptırıyorum.

Enrico Ferrara.

Koyu renk bir takım elbise giyiyor ve farklı görünüyor.
Daha fazlası...

Kültürlü falan. Daha yaşlı.

Ama onun Milano'da ne işi var?

Aklıma üzücü bir düşünce gelince kaşlarımı çatıyorum.
Olamaz.

Seraphina!

O Seraphina'nın nişanlısı. Tabii ki öyle. Kız çok güzel.

Tanrım, bu benim en kötü kabusum.

Bardağımı elime alıyorum ve boşaltıyorum. Franco'nun sanki bir şey söylememi bekliyormuş gibi kaşlarını çatıldığını görmek için başımı kaldırıyorum. Bekle, bana bir soru mu sordu? Gözlerim açılıyor. "Pardon?"

"Senden gerçekten hoşlanıyorum," diye fısıldıyor.

Ne? Üç kelime söyledim. Benden gerçekten nasıl hoşlanabilirsin? Gülümsüyormuş gibi yapıyorum. "Harika."

Masanın karşısında elimi tuttu. "Sadede gelelim."

Ona bakıyorum. Tamam."

"Senden hoşlanıyorum, sen de benden hoşlanıyorsun..."

İçkimden büyük bir yudum daha alıyorum. Daha önce şaka yapmıyordum; gerçekten susuzluktan kavruluyorum. Şu anda derin dehidrasyonun sınırındayım.

"Hadi yemek yiyelim ve eve gidelim. Birbirimizi tanımak için mükemmel bir yol biliyorum."

İçkimi yudumlarırken boğuluyorum. "Ne?"

Öksürerek sıçradım. "Yani, istersen sadece takılabiliriz."

"Oyalanmak mı?" Enrico'ya tekrar bakarken kaşlarımı çatıyorum. Bu gece tarih kitaplarına gelmiş geçmiş en kötü randevu olarak geçecek. Menüü açıp seçeneklere göz gezdiriyorum. "Sadede yiyelim Franco. Ben o tip bir kız değilim. Öyle olduğumu düşündüğün için alındım."

"Oh." Yüzü düştü. "Kırmak istememiştim."

"Ama sen yaptın. Seninle eve dönmeyeceğim, o yüzden bunu hemen aklından çıkar."

Hızla atan kalbimi kontrol etmeye çalışıyorum ve koltuk altlarımın terden ısındığını hissediyorum.

Sakin ol, Tanrı aşkına. Yemeğini yer yemez buradan defolup gidebilirsin.

"Hmm, ne güzel görünüyor?" Umarım gıda zehirlenmesi geçiririm ve ambulansla götürülürüm. Her şey bundan iyidir.

Gözlerim tekrar Rico'ya kayıyor. Bacakları geniş, sırtı dik ve onunla ilgili her şey baskın erkek diye bağırıyor. Derin bir sohbe dalmış, küçük kristal bir bardaktan içerken purosunu tütürüyor. Daha önce hiç bu kadar seksi sigara içen birini görmemiştım... ama tabii ki o içiyor. Dudakları puronun etrafını sarıyor, emerken yanakları çukurlaşıyor. Gözleri karanlık ve lanet olsun, çok ateşli.

Onu seks yaptıktan sonra çıplak bir şekilde yatak başlığına yaslanmış, puro içerken hayal ediyorum. Aleti hala sert ve zonkluyor... ağlıyor. Her şeyi seksi gösterebilirdi.

Bana söylediği son sözleri hatırladıkça kanım kaynamaya başlıyor.

Değerinden daha fazla belasın.

Çekici bir garson kız onun üzerine eğilirken kulağına bir şeyler söylüyor. Adam ona seksi bir gülümseme verip göz kırpmıyor.

Az önce ne dedi? Numarasını falan mı istedi?

Kadın gider ve adamlara bir şeyler söyler. Hepsi tekrar güler.

"Senden gerçekten hoşlanıyorum," diyor Franco. "Bana kızma."

Franco'ya öylece bakıyorum. Bu adama karşı hiçbir çekiciliğim yok. Kaçış planı için Natalie'ye mesaj atmam gerekecek çünkü bu dayanılmaz bir durum.

Tekrar masaya, Enrico'ya bakıyorum. Gözlerimi ondan güçlkle ayırabiliyorum.

Yavaşça etrafına ve restorana bakıyor ve birden gözleri odanın öbür ucundaki benimkilerle buluşuyor.

Sikeyim.

Bana bakarken Enrico'nun kaşları çatılıyor.

Gözlerimi kaçırıyorum. "Franco," diye fısıldıyorum.
"Bu muhtemelen..."

Enrico ayağa kalkıyor ve masamıza doğru yürümeye başlıyor.

Franco ellerimi sıkıca kavradı. Aman Tanrım, yardım et bana.

"Sen beni istiyorsun, ben de seni istiyorum," diye devam ediyor Franco.

Kapa çeneni. Kapa çeneni, seni azgın ucube.

"Olivia," diye bağılıyor Enrico, başımızda dikilerek.

Ona bakıyorum ve yüzümdeki kan çekiliyor. Mükemmel dikilmiş lacivert bir takım elbise giyiyor. Koyu renk saçları bukleler halinde ve iri dudakları sık beni'nin harika bir tonunda. Piç herif eskisinden daha da yakışıklı olmuş. Bu nasıl mümkün olabilir?

Franco'ya ve birleşmiş ellerimize bakıyor. "Kimsin sen?" diye bağılıyor ona.

Franco, Enrico'ya göz kırparak, "Ben onun erkek arkadaşım," diye cevap veriyor. Gözlerim açılıyor.

Enrico ona ters ters bakıyor ve dişlerini sıkarken çene çizgisi hareket ediyor. "Hemen ondan uzaklaş," diye homurdanıyor.

Bu gece gittikçe kötüleşiyor. "O gitmiyor, sen git," diye karşılık veriyorum.

Enrico ellerini masaya bırakıyor ve bana doğru eğiliyor. "Beni zorlama Olivia," diye tıslıyor.

Bu herif kim olduğunu sanıyor? Öfkem kabarıyor. "Bir dakika içinde seni iteceğim. Sana... git... dedim." Gözlerimi deviriyorum ve tiyatroya katkıda bulunmak için içkimi elime alıyorum.

"Seninle dışarıda konuşmam lazım... şimdi."

"Hayır. Beni yalnız bırak, seni görmek istemiyorum. Beni rahatsız ediyorsun."

Ama hepimiz bunun doğru olmadığını biliyoruz. Onun piç kollarına atlamak, piç dudaklarını öpmek ve sonra da piç suratını yumruklamak istiyorum. Piçlerin piçi.

Kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı.

Franco şimdi konuşmayı seçiyor. "Onu duydun. Siktir git." Enrico ayağa kalkar, sırtı dikleşir ve

Franco. Hareket etmiyor, bir şey söylemiyor, sadece

ona bakıyor. Eğer ölümün bir bakışı varsa, o da budur.

Benim kalp o dövmek Yani Sert, ve
Bu o rahatsızlığın ötesinde.

"Siktir git dedim," diye tekrarlıyor Franco.

"Kes şunu," diye fısıldıyorum panik içinde. Tanrım, bu adam ölmek mi istiyor? Saldırganlıkta çok ileri gidiyor. Bu benim savaşım. Enrico'ya gitmesini sadece ben söyleyebilirim. Enrico ellerini takım elbise pantolonunun ceplerine sokarken Franco'ya bakıyor. "Franco'ya karşı çok dikkatli olmalısın.

Kime siktir git dersiniz deyin," diye sakince uyarıyor.

Aralarına bakarken boğazımdaki yumruyu yutuyorum.

Bu durumu dağıtmam gerek. "Enrico, masana geri dön. Yemeğimi yedikten sonra konuşuruz." Gözlerini Franco'ya dikeyor. "Lütfen Rico," diye fısıldıyorum.

Gözleri benimkileri buluyor.

"Dışarı. Şimdi." "Ne?"

Elimi tutuyor ve başka bir şey söylemeden beni sandalyemden çekiyor. Ne olduğunu anlamadan kapıya doğru yürütüldüm.

"Ne yapıyorsun?" Öfkeyle fısıldıyorum.

"Ne yapıyorsun lan sen? Lui chi è?" Çeviri: kim o?

"İngilizce konuş!" Kapıdan dışarı fırlayıp restoranın fuayesine girdiğimizde bağırdım.

"Kim o?" diye homurdanıyor.

Kelimeler ağzımdan kaçıyor. Ne diyebilirim ki?

"Chi diavolo è lui, Olivia? Çevirisi: O da kim Olivia?

"Sabrımı zorluyorsun. Soruma cevap ver. Kim bu adam?" diye bağırır.

"O benim flörtüm."

"Ne?" İrkildim. "Vi ammazzo entrambi con le mie fottute mani." Çevirisi: İkinizi de çıplak ellerimle öldüreceğim.

Restoranın kapısı patlayarak açılır ve Franco görünür.

Aceleyle ona doğru döndüm. Ondan kurtulmam gerektiğini biliyorum. "Seninle konuşmam lazım. İçeride... şimdi."

"Sana siktir git dediğimi sanıyordum!" Franco Rico'ya bağıyor. Tanrım, bu güç tripçisi neyin peşinde? "Franco, dur, Lütfen."

Enrico Franco'ya yaklaşıp. "Çok dikkatli ol." "Sen dikkatli ol," diye yanıtlar Franco.

"Franco, kes şunu." Bütün erkekler aptal.

Franco, Enrico'yu göğsünden sertçe iterken, "Ondan uzak dur," der.

Enrico gülümsüyorat Franco, ve o var Bu Ürpertici bir sakinlik. "Beni tekrar it," diye meydan okuyor.

Gözlerim büyüdü. "Kes şunu!" "Devam et," diye fısıldıyor Enrico.

Burada neler oluyor böyle? "Kesin şunu, sizi aptallar."

"Tinder'a gir ve kendi randevunu bul!" Franco bağıyor.

Enrico'nun dehşete düşmüş gözleri bana geliyor.

"Onunla Tinder'da mı tanıştın?"

Tinder?"

Kalbim sıkışıyor.

Enrico kontrolünü kaybeder ve Franco'ya döner. Yüzüne sert bir yumruk atar ve Franco bir tüy gibi yere yığılır.

"Aman Tanrım!" Franco'ya yardım etmek için eğildim. "Ne halt ediyorsun sen?"

Enrico'nun burun delikleri bana bakarken alevlendi. Daha önce bu kadar kızgın görünen birini gördüğümü sanmıyorum. "Ti porto fino a qui e ti trovo con qualcun altro? Che diavolo sta succedendo?" Çevirisi: Seni buraya kadar getirdim ve başka biriyle mi buldum? Ne haltlar dönüyor burada?

"Ne diyorsun sen?" Ağlıyorum. "Seni anlamıyorum."

"Bunca zamandır," diye fısıldıyor, neredeyse kendi kendine. Sallıyor

Öfkeli gözleri benimkileri tutarken tiksintiyle başını salladı.

"Ve şimdi senin sadece başka bir Tinder fahişesi olduğunu

öğrendim."

Yüzüm düşüyor.

Dönüyor ve fuayeden çıkıp ön kapıdan geçerek dışarı fırlıyor.

Kapı kapanırken çarpıyor. Şok içinde gidişini izledim. Az önce ne oldu öyle?

Restoranın kapısı telaşla açılır ve Franco'nun kuzeni görünür. "Ne yapıyorsun lan sen?" diye fısıldar öfkeyle, Enrico'nun gidip gitmediğini görmek için cam kapıdan dışarı bakarken. "Kendini öldürtmeye mi çalışıyorsun?"

"Pislik gibi davranıyordu," diye homurdandı Franco. "Onun kim olduğunu biliyor musun?"

"Kim?"

"Bu Enrico Ferrara." "O kim?"

"Tüm İtalya'daki en büyük suç patronu."

Franco'nun yüzü düştü. "Bu o muydu?"

"Ne?" Alay ettim. "Bu çok saçma. Enrico bir polis."

Vinnie, Franco'nun ceketini çekip kapatıyor ve onu düzeltiyor. "Size ne söyledi bilmiyorum hanımefendi ama kız kardeşimin eski erkek arkadaşı eskiden onlar için şoförlük yapıyordu."

"Ne? Bu doğru değil, bu delilik." Ön kapıdan çıkıyorum ve karanlık sokakta bir aşağı bir yukarı bakıyorum. Ortalık sessiz ve Enrico'dan eser yok.

"Ben gidiyorum," diyorum elimi kaldırmadan önce ve bir taksi kenara çekiyor.

"Seni arayacağım," diye sesleniyor Franco.

"Lütfen yapma." Kapıyı çarparak kapattım. "Bekâr olmayı tercih ederim."

Taksi uzaklaşmaya başladığında kalbim göğsümde güm güm atıyor. Utanç ve adrenalin vücuduma pompalanıyor.

Enrico Ferrara kim olduğunu sanıyor?

Kendinize bir şey hakkında düşünmemenizi söyledikçe zihninizin ona daha fazla takılması komiktir.

Enrico'nun Cumartesi gecesi söylediklerinin üzerinden tekrar tekrar geçtim.

Sen de başka bir Tinder fahişesisin.

Beş kelime beni iliklerime kadar yaraladı. En kötüsü de doğru olması.

Bir yabancıyla çıkmaya hiç uygun değildim. Öyle olduğumu nasıl düşünebilirim ki?

Yüzündeki tiksintiyi görüp duruyorum. Hışımınla çıkıp gitmesi ve geri dönmeden arkadaşlarını terk etmesi. Yüzündeki o ifadeyi düşünmekten bütün gece uyuyamadım. Sonsuza dek aklımdan çıkmayacak.

Bugün çok düzüm ve bunun aptalca olduğunu biliyorum. Neden bir pisliğin beni bu kadar üzmesine izin vereyim ki? Ben onu tanımıyorum, o da beni tanımıyor. Onun fikrinin ne önemi var ki?

Öyle olmasından nefret ediyorum.

"Neredeyse bitirdik," diyor Seraphina, ofisinde etrafına bakınırken düşüncelerimi bölerek. Üstüne oturan yünlü erik rengi bir elbise ve diz üstü siyah çizmeler giymiş. Bugün Sophia Loren'i canlandırıyor. "Başka ne bilmek istiyorsun? Sana söylemeyi unuttuğum bir şey var mı?"

Nefes veriyorum. "Seraphina, bu işi yapabilir miyim?" Fısıldıyorum. "Bu konuda çok gerginim. Ya her şeyi berbat edersem?"

Bana gülümsüyor ve ellerimi ellerinin arasına alıyor. "Beni dinle Olivia. Bu işte harika olacaksın. Ne yaptığını biliyorsun, seni izliyorum."

Seraphina büyük bir sürpriz oldu. Zeki, nazik ve destekleyici biri - onu tahmin ettiğim seks kedisi gibi değil.

"Keşke gitmeseydin." İç çektim. "Burada sevdiğim tek kişi sensin."

Masasını toplamaya başlarken kıkırdıyor. "Biliyorum ama aşk çağırır. Roma'dayken falan."

Bir an onu izledim, acaba o mu diye merak ettim. Nişanlısı Enrico mu? Eminim öyledir. Akıl sağlığını test etmek için gönderilmiş garip bir tesadüf olduğuna bahse girerim. Neden ona deli gibi aşık olmasın ki? O her türlü harika.

Sadece sor ona. "Nişanlının adı ne?"

"Bir dakika içinde onunla tanışacaksın. Beni alt kattan alacak."

Ona bakıyorum. "Buraya mı geliyor?"

"Evet, o zaman şu kutuyu al ve benim için aşağı taşı." Kendimi baygın hissediyorum. "Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten. Diğer herkes çoktan gitti. Hadi gidelim." Etrafına son bir kez bakarken gülümsüyor.

Kalbim göğsümde küt küt atarken kutularından birini elime alıyorum. Onu görmek istemiyorum. Onu onunla görmek istemiyorum.

Asansöre bindik, o gülümsüyor ve konuşuyor, ben ise korkuyla sakatlanmış bir şekilde ona bakıyorum.

Lütfen o olmayın, lütfen o olmayın, diye içimden söylenmeye başlıyorum.

Kapılar açıldı ve fuayeye doğru yürüdük. Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. İki adam bize sırtlarını dönmüş duruyordu.

Seraphina'yı yanlarına kadar takip ediyorum ve sonra bana dönüyor. "Olivia, bu nişanlım Johnathan ve kardeşi Marcus."

Marcus'a bakıyorum ve o da gülümseyerek elimi sıkıyor. "Merhaba Olivia."

"Merhaba." Kutuyu benden alırken minnettar bir şekilde gülümsüyorum. Bu o değil.

Seraphina yanağıma bir öpücük kondurdu. "İyi şanslar, Pazartesi sabahı seni ararım."

"Tamam."

Seraphina, nişanlısı ve erkek kardeşi ön kapıdan çıkarken "Hoşça kalın!" diye sesleniyorlar.

Duvara yaslandım. Tanrıya şükür.

"Olivia!" Döndüğümde patronum Giorgio'yu görüyorum. Siyah bir iş pantolonu ve üstten birkaç düğmesi açık krem rengi bir gömlek giymişti. Bal rengi saçları mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş. Gerçekten çok hoş biri.

"Oh, merhaba." Gülümsüyorum.

Evrak çantası yanında. "Bir bardak şarap almaya ne dersin?"

"Ne... şimdi mi?" Kaşlarımı çattım.

"Neden olmasın? Başka planlarınız mı var?"

"Hayır." Bir an ona baktım. Neden bu kadar arkadaşça davranıyor? Seraphina bunun onun için çok alışılmadık bir durum olduğunu söylemişti. "Evet, tamam, elbette." Omuz silktim. "Neden olmasın?"

Kolunu uzatıyor ve bir an için ona bakıyorum. Bana çıkma mı teklif ediyor?

"Ah, sevgilim." diye alay ediyor, sanki aklımı okuyormuş gibi. Elimi tutuyor ve koluna doluyor. "Sen benim için yanlış cinssin. Bu tamamen platonik."

Yüzümdeki korkuyu gördüğü için utanarak gülümsüyorum. "Bunun için şükürler olsun. Bir hafta için yeterince kötü randevum oldu."

Gülüyor ve elim koluna dolanmış bir şekilde sokağa çıkıyoruz. "Ee, anlat bakalım... Nasıl alıştın?"

"Güzel. Her şeye alışmak biraz zaman alacak."

Bir barı işaret etti ve içeri girdik. "İş yerinde herkes sana iyi davranıyor mu?"

"Uh-huh." Resepsiyondaki Rosalie kaltağı kaba bir domuz olsa da gülümsüyorum.

"Barda oturalım mı?"

"Tamam." Yerimize otururken gülümsüyorum.

"Ne içmek istersiniz?"

"Belki biraz Prosecco?"

"Harika seçim. İki bardak Prosecco alabilir miyiz lütfen? Vorremmo anche degli antipasti, per favore," diyor barmene. Tercümesi: Biz de başlangıçlardan alalım lütfen.

"Oteliniz nasıl?" Giorgio bana döndü.

"Harika." Güzel barın etrafına bakıyorum. Karanlık ve karamsar bir yer ve buraya tekrar gelmeyi unutmamam gerekecek. "Bu hafta sonu bir daire aramaya başlayacağım."

Çenesini elinin üzerine koyuyor ve bana gülümsüyor.

"Ne?" Sırıtiyorum.

"Daha önce İtalya'ya gittin mi?"

"Evet, Roma ve Amalfi Sahili." "Ne zamandı o?"

"İki yıl önce."

Prosecco bardaklarımız ö n ü m ü z e kondu.

Giorgio onunkini alır. "İki yıl. Bu çok uzun bir süre."

Bana bu soruları sormasının bir nedeni olduğunu hissediyorum. "Neden soruyorsun?"

Şarabını yudumlar. "Bir sebebi yok. Sadece merak ettim." "Buralarda mı yaşıyorsun?"

"Milano'da. Aslen Sicilyalı'yım ama on yıldır buradayım."

"Oh." Şarabımı yudumladım ve gülümsedim. "Hmm, bu güzel."

"Bu " o mırıldanıyor, Dikkatim dağıldı.

"Do sen var erkek arkadaşın var mı?"

"Hayır."

"İtalyan erkeklerinden hoşlanır mısın?"

Bardağıma karşı irkildim. "Belki."

"En son İtalya'ya gittiğinde biriyle tanıştın mı?"

I kıkırdama at onun heveslilik için bilgi. "I aslında."

Öne doğru eğiliyor. "Ve?"

"Sadece bir hafta sonu olayıydı."

"Ondan bir daha haber aldın mı?"

"Hayır ve istemiyorum da. O tam bir dallama."

"Gerçekten mi?" Gözleri zevkle dans ediyor. "Nedenmiş o?"

Başımı sallıyorum. Ona bu hikâyeyi anlatmayacağım. "O sadece sahiplenici bir pislik."

Bardağına karşı gülümsüyor, belli ki çok mutlu. "Ne harika. Sahiplenici olmalarına bayılmıyor musun?"

Kıkırdıyorum. "Pek sayılmaz."

"Onu bir daha görebileceğini düşünüyor musun?"

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Bunu söylemen komik. Dün gece ona rastladım."

Gözleri açılıyor. "Burada."

Milano'da mı?" "Evet."

"Ne oldu? Bana her şeyi anlat."

"Aşk hayatımla çok ilgili görünüyorsun. Hadi seninkinden konuşalım."

"Benimki sıkıcı." Ofluyor. "On yıldır aynı adamla birlikteyim. Arkadaşlarım aracılığıyla yaşamayı tercih ediyorum."

Kıkırdıyorum. "Şey, başka biriyle çıkıyordum ve beni gördü. Yanıma geldi ve olay çıkardı."

Arkasına yaslanır ve yüksek sesle güler. "Başka biriyle mi çıkıyordun? Oh, bu paha biçilemez."

"Neyse, hepsi bu kadar. Anlatacak başka bir şey yok."

"Onu bir daha ne zaman göreceğini kim bilebilir?" Bana arsızca göz kırpmıyor.

"Asla, umarım." O piçin düşüncesi bile kanımı kaynatıyor.

Kadehini havaya kaldırır. "Senden hoşlandım Olivia. Kadeh kaldırmalıyız."

"Neye kadeh kaldırıyoruz?" Kadehimi kaldırıyorum ve gülümsüyorum. "Erkekleri kışkırtmaya."

Yüksek sesle güldüm. Aslında, bu oldukça iyi bir kadeh kaldırma. "Erkekleri kışkırtmaya."

Olivia

Metni yazıp gönder tuşuna basarken GÜLÜMSÜYORUM.

Kötü örnek olduğun için seni İnsan Kaynakları'na şikayet edeceğim.

Mahvoldum.

Pazartesi akşamı dört şişe Prosecco içmek kimin parlak fikriydi?

Dün gece ne oldu bilmiyorum ama işten doğruca eve gideceğimi düşünerek çıktım ve bir şekilde altı saat sonra sarhoş ve düzensiz bir şekilde eve vardım. Giorgio çok komik biri ve erkek arkadaşı Angelo da gelip bizimle akşam yemeği için buluştu. O da çok sevimli.

Dün gece çok eğlendim - buraya geldiğimden beri en çok eğlendiğim geceydi - ama küçük bir sorun var.

Hayatım boyunca, Rici Ferrara'yı düşünmeden edemiyorum.

İçimi kemiriyor. Bütün bu lanet şey içimi kemiriyor. O dünyanın en büyük pisliği.

Karakolda bana yaptığı muameleden sonra, Tinder'da buluştuğum için beni yargılamaya cüret ediyor. Yani, bu herif kendini ne sanıyor? Kim öldü de onu Tanrı yaptı? Bunu düşündükçe daha da sinirleniyorum. Başta şoktaydım ama şimdi inanamıyorum.

Masama doğru yürüdü, beni dışarı sürükledi ve sonra bana fahişe dedi.

Orada durup bunu kabul ederek ne düşünüyordum ki? Neden yüzüne yumruk atmadım ya da çok daha tatmin edici bir şey yapmadım?

Sürekli zavallı, mızımız sesimi duyuyorum. Git buradan, dedim.

Kahretsin, üzerine yürüyüp o piç bacağına olabildiğince sert bir tekme atmalıydım. Kimse insanlara onun bana davrandığı gibi davranarak paçayı kurtaracak kadar yakışıklı olamaz.

Hiç kimse.

Telefonum bir mesajla bipliyor.

**Lütfen İK'ya haber verin.
Umarım beni bu ızdıraptan kurtarırlar.
Hasta. Gibi. Cehennem gibi.
G**

Kıkırdıyorum. Güzel. Ben de hasta olduğuna sevindim. Google'a iki kelime yazarken çayımı yudumluyorum.

Enrico Ferrara

O adam suç patronu olduğunu söyledi.

Geçen gece o kadar sarsılmıştım ki, bu önemli ayrıntıyı düşünme sürecimin dışında bırakmışım. Franco'nun kuzeni tam olarak ne demek istemişti? Bu doğru olabilir mi, Enrico gerçekten bir suç patronu olabilir mi? Bütün bu fikir çok saçma görünüyor. O bir

Gerçekten polis olduğunu biliyorum çünkü onu karakolda bizzat gördüm.

Ama sonra ailesinin ne kadar varlıklı olduğunu düşündüm. Arama sonuçları çıkıyor ve okumaya devam ediyorum.

Enrico Giuliano Ferrara

FERRARA HOLDİNG CEO'SU

Enrico Ferrara otuz dört yaşında İtalyan bir işadamıdır. Roma'da trajik bir motorlu taşıt kazasında ölen babası Giuliano ve büyükbabası Stefano Ferrara'nın ölümü üzerine Ferrara Holding'in CEO'luğunu devralmıştır.

Yakışıklılığı, keskin zekâsı ve Playboy yaşam tarzıyla tanınan bu kişi, şu anda on yedi milyar avro değerindeki şirket varlığıyla Avrupa'nın en güçlü adamlarından biri haline gelmiştir.

Ne oluyor lan?

Babası bir araba kazasında mı ölmüş? Ne zaman?

Gözüme çarpan bir satıra gelene kadar bilgileri gözden geçiriyorum.

Nesillerdir Ferrara ailesinin Mafiosi içinde derin kökleri olduğu bilinmektedir, ancak şimdiye kadar hiçbir suçlama yapılmamış ve hiçbir tanık ortaya çıkmamıştır. Ferrara ailesi bir nevi muammadır ve yüzyıllardır sürekli bir ima ve dedikodu kaynağı olmuştur. Ancak hiçbir şey kanıtlanamamıştır. Belki de sadece kurnaz işadamlarıdır ve başarıları beraberinde yanlış suçlamaları da getirmiştir.

Sandalyeme geri yığıldım. Ne?

Tekrar Google'da arattım.

Mafiosi nedir?

İsim, Çoğul isim. Mafiosi

Mafia veya benzeri bir organize suç örgütünün üyesi.

Gözlerim açıldı. Mafya! Lanet olası mafyanın içinde mi? Bilgisayarımı kapattım. Bu çok saçma.

Bu bir suç romanı değil, Olivia, seni aptal.

Bir an parmaklarımı masaya vuruyorum. Çayımı elime alıyorum ve titreyen bir elle bir yudum alıyorum. Birisi diz çöküp merhameti için yalvarırken Rico'nun silahını havaya kaldırdığını görüyorum. Yataklarda at kafaları görüyorum, cinayetler, uyuşturucu, öldürme, ölüm ve...

Benim tanıdığım Rici Ferrara'nın bu işlere karıştığını hayal bile edemiyorum.

Ama onu gerçekten hiç tanımıyorum. Hiç tanımadım. Bunu bana çoktan kanıtladı.

Kahretsin, gerçekten daha fazlasını öğrenmem gerek. Bilgisayarımı tekrar açıyorum ve yazıyorum:

Yirminci yüzyılda İtalyan Mafiası nedir?

Okurken öne doğru eğildim.

Mafia, bir aileye bağlı olan bir grup erkektir. İtalya'da yüzlerce yıl öncesine dayanan dört Mafiosi ailesi vardı, ancak şu anda tüm bölge Ferrara Ailesi tarafından sahiplenilmiş durumda. İşçi sendikalarına ve inşaat, spor araba üretimi, futbol stadyumları, restoranlar, gece kulüpleri ve Milano hazır giyim endüstrisinde güçlü bağlar da dahil olmak üzere birçok yasal işletmeye dokunaçları var. Komisyonlar ve haraçlar yoluyla muazzam kârlar elde etmişlerdir.

Oturup bilgisayar ekranıma baktım, tepki veremeyecek kadar şok olmuşum. O satırı tekrar okudum.

Her ne kadar tüm bölge artık Ferrara ailesi tarafından sahiplenilmiş olsa da.

Lanet olsun, belki de gerçekten doğrudur?

Bilgisayarımı tiksintiyle kapattım.

Rici Ferrara artık sadece bir pislik değil. O kötü bir pislik.
-Kendisine bağlılık yemini eden suçlularla birlikte.

Bu kadar, onunla tanıştığımı unutuyorum. Daha önce beş yüz kez unutmaya çalıştığımın aksine, bu sefer gerçekten unutuyorum.

Ayağa kalktım ve spor kıyafetlerimi aramaya başladım. Keşke onun hakkında ne düşündüğümü söyleyebilme şansım olsaydı.

İki saat sonra, içimde bir korku duygusuyla spor salonuna doğru yürüyorum. Neden bilmiyorum ama ne zaman yeni bir spor salonuna girsem sanki ilk kez giriyormuşum gibi hissediyorum.

Bunu bulmak biraz zaman aldı. En ucuz üyelik falan değil ama iş yerimin yakınındaki bazı dükkanların üzerinde. Bunun iyi olacağını düşündüm çünkü evime taşındığımda işim nedeniyle her gün bu bölgede olacağım.

Zemin kattaki kırmızı kapıdan girip merdivenlerden çıkıyorum. En tepeye çıkıp büyük cam çift kapıdan içeri giriyorum ve etrafa bakıyorum. Vay canına, çok şaşırdım. Havadar ve aydınlık, bir tarafında büyük cam pencereler var. Altı sıra kardiyo makinesi ve büyük bir boks ringi var. Sol tarafta tüm ağırlık makineleri var. Her yerde müzik videoları çalan dev plazma ekranlar asılı.

Gülümsüyorum. Burası oldukça güzel bir yer aslında. Bir kızın dizlerinin üzerinde yerdeki bazı şeyleri topladığı resepsiyona doğru yürüyorum.

"Merhaba."

Beni gördüğüne şaşırarak başını kaldırdı. "Merhaba. Üzgünüm, seni görmedim." İngiliz ve harika bir Geordie aksanı var. Koyu renk saçları ve zeytin rengi teni var. İtalyan olduğunu düşündüm.

"Sorun değil." Gülümsedim. "Sanırım Pazar günü saat 14:00'te spor salonuna pek fazla insan gelmiyordur."

"Doğru." Ayağa kalkarken gülüyor. "Ben Anna." Elimi sıkamak için elini uzattı.

"Ben Olivia. Tanıştığımıza memnun oldum."

"Etrafa bakmak ister misin?" Kardiyo makinelerini işaret ediyor.

"Evet, lütfen. Buraya yeni taşındım." "Sen bir kivi misin?"

"Hayır, Avustralyalı."

"Ahh, nasıl buldun?" Gülümsüyor. "Milan'ı yani."

"Güzel." Omuz silkiyorum. "Dil bariyerini düşündüğümde biraz daha zor buluyorum."

"Evet, ilk başlarda alışmakta gerçekten zorlandım. Kendimi evimde hissetmem altı ayımı aldı. Buraya üç yıl önce taşındım. Nişanlım İtalyan. Almanya'da bir Contiki turunda tanıştık."

"Oh." Gülümsüyorum. "Bu çok hoş."

"Pek sayılmaz. O bir pislik." Gözlerini deviriyor. "Bugün ondan uzağım. Bu sabah dörtte sürünerek geldi. Kafasında plastik bir torbayla uyanmadığı için şanslı. Aptal dangalak."

Kıkırdıyorum. Bu kızdan hoşlanıyorum.

"Bu spor salonunu seveceksiniz, çok kültürlü bir yer. Sahibi İngiliz bir çift. İtalyanların yanı sıra çok sayıda yabancı üyesi var gibi görünüyor. Bu kasıtlı bir şey değil, sanırım sadece merkezi bir konumda olmasından kaynaklanıyor."

"Kulağa harika geliyor."

"İlk seans ücretsiz bir deneme. Bugün egzersiz yapmak ister misiniz, daha sonra size fiyatları ve üyelikleri gösterebilirim?"

"Evet, lütfen."

Koşu bandını işaret etti, ben de atladım. Düğmelere basıyor ve başlıyor.

"Çok hızlı değil," diye uyarıyorum onu. "Kalp krizinden ölebilirim, o kadar formsuzum ki."

"En azından burada çalışmıyorsun." Ofluyor. "Hiçbir mazeretim yok."

Ofisimin kapısında bir kafa belirdi. "Olivia, benim için bir şeyler almaya vaktin var mı?" Tasarım ekibinden Tara soruyor. "Şirket arabamı alabilirsin. Şehrin diğer ucunda. Çok yoğunum ve bu numuneye saat dörtteki toplantı için ihtiyacımız var."

"Evet, tabii." Sandalyemde ona doğru dönüyorum. "Neye ihtiyacın var?"

"Gelecek sezon kullanmayı düşündüğümüz yeni bir kumaş üzerinde kuru temizleme denemesi yapan ticari bir kuru temizlemeci var."

"Tamam. Yani sadece bir parça kumaş mı alacağım?"

"Hayır, çok basit bir elbise yaptık. Sadece görmek istiyoruz

nasıl yıkandığını ve giyildiğini. Adresi sana mesaj atarım." "Harika."

Bana arabasının anahtarlarını uzattı. "Burada ehliyetin var, değil mi?"

Ondan alıyorum. "Uluslararası bir lisansım var.

Bununla nasıl araba kullanacağım ise başka bir hikaye."

Gülüyor. "Sadece kaza yapma ve acele etme. Dörde kadar elimde olsun yeter."

"Zaten birazdan öğle yemeğine çıkacağım, dışarıdayken alırım."

Telefonum adresle bip sesi çıkarıyor. "Addio."

"Addio." Metni açtım ve adresi okudum. Hmm, tanıdık geliyor. Önümdeki adrese bakıyorum. Nerede

Bunu daha önce görmüş müydüm?

**Kule 1, 365 Amaro Ave: Dördüncü Kat
Centro Direzionale di Milano**

Omuz silkiyorum. Kim bilir? Çantamı alıp resepsiyondan çıkıyorum. Şehrin o tarafında öğle yemeği yiyeceğim - farklı bir şey. Telefonum çalıyor ve Natalie ismi ekranımda beliriyor.

"Merhaba." Asansörle yeraltı otoparkına inerken gülümsüyorum.

"Aman Tanrım. Beni sevdiğini söyle." "Seni seviyorum."

"Ah!" diye ciyaklıyor. "Başardım."

"Ne yaptın?" Asansörün kapısından içeri girip etrafa bakıyorum. Burası ürkütücü. Karanlık. Belirlenmiş park yerini arıyorum ve sonunda diğer tarafta buluyorum. Tabii ki öyle.

"Milano'ya geliyorum."

Olduğum yerde donup kaldım. "Ne?"

"İşimden istifa ettim. Altı aylık çalışma vizesi aldım."

Gözlerim büyüdü. "Ciddi misin sen?" Onun hakkında konuşmuştuk. geliyor için aylarama o yapamadım olsun onu hareket

Birlikte.

"Evet! Ama merak etmeyin, kendi dairemi alacağım."

Gözlerimi kapatıyorum ve yüksek sesle gülüyorum. Nat ve ben daha önce bir kez birlikte yaşamayı denemiştik ve pek iyi gitmemişti. Ben onun tek gecelik ilişkilerine ve kahvaltıya kimin geleceğini bilmemesine katlanamıyordum, o da benim bu konuda şikâyet etmeme katlanamıyordu.

"Tanrıya şükür. Ne zaman geleceksin?"

"Henüz bir uçuş rezervasyonu yapmadım. Vize başvurum daha bir saat önce sonuçlandı."

"Ve şimdiden istifa mı ettin?" Nefes nefese kaldım.

"Siktir, evet. Buradan defolup gidiyorum."

Tekrar gülüyorum. "Çok heyecanlıyım."

"Ben de!" diye ılık atıyor. "Tamam, gitmem gerek. Dzenlemem gereken milyonlarca Şey var. Seni sonra ararım."

"Güle güle."

Telefon kapanıyor ve arabaya vardığımda sırtıtıyorum. Kilidi açtığımda ışıklar iki kez yanıp sönüyor. Bu harika bir Şey. Çok eğleneceğiz.

Bir saat sonra arabayı park ettim, klimayı sonuna kadar açtım ve başımı direksiyona yasladım. Vay anasını. Nasıl lmedim ben?

Tanrı'ya Şükür buradayım.

Kaybolmuş, kafası karışmış ve yolun yanlış tarafında araba kullanmak kolay bir sürüŐ değildir. AteŐim var ve telaşlıyım. Kahretsin, sert bir ikiye ihtiyacım var. Bir an oturup kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Bu hafta bana bu kadar kısa bir fitil verdiği için o İtalyan Aygırına lanet olsun. Gerçekten kızdığım o olduğunda, her küçük Şey beni soğukkanlılığımı kaybetmenin eŐięine getiriyor gibi hissediyorum. Keşke bunu ona syleyebilseydim. Eminim çok daha iyi hissederdim.

Binanın tam adresini telefonumdaki Google haritalarına giriyorum. Birkaç blok öteye park ettim. Kuru temizlemecinin bir alışveriş merkezinde falan olması gerektiğini düşünüyorum çünkü haritalar uygulaması ancak bu kadar yaklaŐmama izin veriyor. Caddede ilerliyorum ve merkezi iş bölgesinde olduğumu görüyorum. İŐyerimin olduğu yer gibi modaya uygun ve havalı değil. Her yerde gökdelenler var ve sokaklar takım elbiseli ve iş kıyafetli insanlarla dolu. Ofisimin bulunduğu mahallenin cazibesi olmadan çok Şık bir Şehir.

Telefonumdaki adrese bakıyorum. Hemen Şurada olmalı. Büyük bir dörtgen Őeklindeki asfalt alana bakıyorum ve siyah camdan bir bina görüyorum. Son derece modern, yukarı bakıyorum ve sonra kapının üzerindeki devasa altın harfler karşısında olduğum yerde kalakalıyorum.

FERRARA

Bir adam arkamdan çarpıyor ve İtalyanca bir şeyler mırıldanıyor.

"Özür dilerim," diye sesleniyorum. Hemen telefonumu çıkarıp tekrar Google'a bakıyorum.

Ferrara binası nedir?

Bilgi beklerken kendimi hasta hissediyorum.

**Ferrara Binası Milano'da yer almaktadır ve
Ferrara Industries'in merkez ofisidir.**

**Adres: 330 Amaro Caddesi
Centro Direzionale di Milano**

Cam kuleye bakarken gözlerim açılıyor. Lanet olsun.

Bu onun iş binası..... benimle dalga mı geçiyorsun? Gökdeline bakıyorum, son moda ve mükemmel, soğuk ve sert.

Birdenbire öfkelandim. Böyle bir pislik olduğu için öfkeliyim. Zengin olduğu gerçeğı daha da çileden çıkarıcı. Kendini beğenmiş piç.

Sen de başka bir Tinder fahişesisin.

Bu ne cüret?

Omuzlarımı dikleştirip gömleğimi indiriyorum. Bugün olmaz, orospu çocuğı.

Kendimi durduramadan deli bir kadın gibi Ferrara binasına girdim.

Metal dedektöründen geçip üç silahlı korumanın yanından geçerken adımlarım titriyor.

Tanrım, tamam. Cesaretimi topladım ve resepsiyona doğru yürüdüm.

Sekreter gülümser. "Ciao."

"Ciao." Kaşlarımı çattım. "İngilizce biliyor musun?" "Konuşuyorum."

Kendime güveniyorum. "Enrico Ferrara'yı görmek istiyorum, lütfen."

"Randevunuz var mı?" "Hayır, ama onu görmem gerek."

"Üzgünüm, Bay Ferrara sadece önceden alınmış randevulara bakıyor."

"Ama bugün ofisinde mi?"

"Sanırım öyle. Gelecekteki bir randevu için önceden aramanız gerekecek."

"Ara onu," diye kabaca çıkıştım. Bana dik dik bakıyor. "Onu ara ve Olivia Reynolds'ın onu görmek için burada olduğunu söyle."

Kaşlarını çatıyor ve diğer sekreterle bakışıyor. Sonra omzumun üzerinden, aniden arkamda beliren ve beni dinleyen güvenlik görevlisine bakıyor.

"Özür dilerim-" diye başlar sekreter. "Siz onu arayana kadar gitmiyorum."

Kaşlarını kaldırıyor ve sonra telefonunu eline alıyor. Çalmasını bekler.

"Ciao, c'è una donna qui che vuole essere presentata al Sig. Ferrara, dice che lo conosce, Olivia Reynolds." Tercümesi: Merhaba, burada Bay Ferrara'ya anons edilmek isteyen bir kadın var, onu tanıdığını söylüyor. Olivia Reynolds.

Parmaklarımı gergin bir şekilde önümde çeviriyorum. Kalbim hızla çarpıyor, göğsüme öyle bir çarpıyor ki neredeyse nefesim kesilecek.

"Sì, va bene." Çevirisi: Evet, tamam.

"Bayan Reynolds, yüzünüzü güvenlik kamerasına dönebilir misiniz lütfen?" Yan tarafımızda duvara monte edilmiş bir kamerayı işaret ediyor.

"Ciddi misin sen?"

Kaşlarımı çattım. "Çok ciddiylim."

Nefes veriyorum ve kameraya doğru dönüyorum, elimden gelenin en iyisini yapıyorum.

Sikeyim seni. Bana bulaşma, pislik. Seni parçalarım.

Bir dakika içinde kafanın üzerinde lanet bir kamera olacak. Beni içeri almazsa, delirip bir şeyleri mahvedeceğim.

"Evet, efendim." Telefonu kapattı ve bana geri döndü, etkilenmemişti. "Junco şimdi size Bay Ferrara'nın ofisine kadar eşlik edecek."

"Tek başıma gidebilirim."

"Binaya kimse refakatsiz giremez." Bana ters ters baktı. "Sekiz dakikalık bir randevunuz var."

Ben de ters ters baktım. "Sadece iki taneye ihtiyacım var."

Güvenlik görevlisi bize yaklaştı. "Bu taraftan." Beni asansöre doğru götürüyor, ben de arkasından biniyorum. Ciddiyetini koruyor ve gözlerini dikmiş bana bakıyor. Çıktığımız her katta biraz daha delirdiğimi hissediyorum.

Beni bir hapishanede bırakıyor.

Bana Tinder fahişesi diyor.

Beni istemedi.

Siktir et onu.

Asansörün kapıları açıldı ve ben de Şeytan'ın ta kendisiymişim gibi dışarı çıktım.

Bay Ferrara yanlış kıza bulaştı.

Bir resepsiyon alanına giriyoruz ve hiç de beklediğim gibi değil. Siyah mermerden yapılmış, modern ve koyu renkli ahşap kaplamalarıyla çok fütüristik. Tavandan sarkan devasa bir kristal avize var. Yerde başka bir güvenlik görevlisi ve uzun, siyah bir masada oturan iki resepsiyonist var.

Neden bu kadar çok güvenliği var?

Mafiosi

Sikeyim.

"Sadece oturun. Bay Ferrara birazdan çıkacak."

Resepsiyonist büyük, deri bir kanepeyi işaret ediyor.

"Bu onun ofisi mi?" Büyük boy, çift ahşap kapıyı işaret ederek soruyorum.

"Evet. Bir dakika bile sürmez."

Başka bir şey düşünmeden döndüm ve kapıları zorlayarak açtım.

Patlama sesi mekânda yankılanıyor ve arkamdan resepsiyonistlerin nefes nefese kaldığını duyuyorum.

Tanrım, çok dramatik. The Bold and the Beautiful'da falan olmalıydım.

"Hayır, hayır, hayır." Junco arkamdan koşuyor.

Rico kocaman siyah bir masanın arkasından şaşkınlıkla bana bakıyor. Deri koltuğunda arkasına yaslanıp elinde bir kalem tutarken dudaklarında seksi bir gülümseme beliriyor.

"Bayan Reynolds."

Başka bir adam masasında oturuyor ve boncuk gibi gözlerle beni izliyor, ilgisini çekiyor.

Akıl sağlığım bozuldu. "Bana Bayan Reynolds deme," diye homurdanıyorum. Junco kolumu tutuyor. "Fuori adesso." Çevirisi:

Şimdi dışarıda. "Çok üzgünüm, Bay Ferrara."

Enrico'nun gülümsemesi bir sırtışa dönüşüyor ve elini kaldırıyor. "Esci." Tercümesi: Defol. "Bizi yalnız bırakın."

Junco aramıza bakıyor.

"Şimdi," diye emrediyor

Rico.

Junco başını eğip odadan çıkar, "Anche tu." Çevirisi: sen de.

Diğer adam ayağa kalkar ve ofisten çıkmadan önce başını sallar. Kapılar arkasından sessizce kapanır.

Büyük masasının arkasındaki kendini beğenmiş piç kurusuna bakıyorum.

O da aynı derecede seksi ama ben bunu görmezden gelmeyi seçiyorum.

Ondan nefret ediyorum.

Gözleri benimkileri tutarken sandalyesinde arkasına yaslanıyor. Elektrik aramızdaki havada çatırdıyor.

Zavallı kalbim bugünkü aktivitelerden sağ çıkamayabilir. "Olivia."

Dişlerimi sıkıyorum, adım söyleme şeklinden nefret ediyorum. Husky ve derin. Ol - liv-i-ah.

Neredeyse melodik.

Kesinlikle seksüel.

Sesinin tonu duyularımı dağıtıyor ve akıllıca bir yanıt

ararken ona bakıyorum.

Önümdeki sandalyeyi işaret etti. "Lütfen, oturun."

"Cehenneme git." Ellerim yumruk olup bacaklarımda asılı kaldı. Birine hiç bu kadar kızdığımı hatırlamıyorum.

Dili yavaşça dışarı çıkıyor ve alt dudağının üzerinde geziniyor. Kaşlarını kaldırır. "Sakin ofisime gelip bana bu tonda konuşayım deme."

"Ne istersem onu yaparım."

Ayağa kalkıyor ve masanın etrafında bana doğru yürüyor. Gözlerimiz kilitlendi ve boğazımdaki yumruyu yuttum.

Gücü beni kuşatıyor. Öfkeli saldırısını beklerken kendimi desteklediğimi hissediyorum.

Arkasını masasına yaslıyor ve ayak bileklerini önünde çaprazlıyor. Lacivert bir takım elbise ve bembeyaz bir gömlek giyiyor. Ayakkabıları siyah deriden sivri uçludur ve pahalı olduğu belli olan kalın saati bileğinde ağır bir şekilde durmaktadır.

Altındaki masayı kavlıyor. "Dur tahmin edeyim. Buralardaydınız ve uğrayabileceğinizi mi düşündünüz?"

Lanet olsun ona ve siyah saçlarına, keskin çenesine ve büyük kırmızı dudaklarına. Nabzımın hızlandığını hissetmeye başladım. Bu planda yoktu, Olivia.

"Kes saçmalamayı, göt herif," diye karşılık veriyorum, hain bedenimin onu hâlâ çekici bulma cüretini göstermesine öfkelenerek.

Yüzünde bir eğlence ifadesi belirir ve hafif bir kıkırdamaya başlar.

"Bu hiç komik değil."

"Özür dilerdim ama aynı fikirde değilim."

Gözlerimi kısıyorum, her gözeneğimden aşağılama damlıyor. "Ne için özür diliyorsun?"

"Gülmek. Başka ne olabilir?" Kaşlarını kaldırıyor.

Buna inanamıyorum. Çok sinir bozucu. "Cumartesi gecesi randevum sırasında yaptığın mağara adamı hareketinden başlasan nasıl olur? Bunun için bir özür istiyorum."

Çenesini sıkar ve öfkeyle ayağa kalkar. "O senin randevun değildi."

"Evet. Öyleydi."

"Onunla Tinder'da tanıştın. Zekama hakaret etme Olivia. Tinder randevu değildir."

"Kiminle çıktığımdan sana ne?"

"Bilmiyorum," diye karşılık verir. "Çık dışarı. Sen zaten düşündüğüm kadın değilsin."

"Ha!" diye bağıriyorum. "Tencere dibin kara, seninki benden kara." "Ne?"

"Sen bir erkek bile değilsin. Yakışıklılığın ve paran gerçekte nasıl bir pislik olduğunu gizleyemez."

Meydan okurcasına çenesini kaldırıyor. "Ne zamandan beri bu kadar çok küfrediyorsun?"

"Şimdiden beri."

"Tinder'a geri dön, Olivia." Gözlerini deviriyor. "Senin dramatiğinle ilgilenmiyorum."

Kontrolümü kaybediyorum. "B u ne cüret," diye alay ediyorum. "Hangi erkek bir kadını hapisshanede çürümeye terk eder?"

"Kefaletini ödemesi için İtalya'daki en iyi avukatı ayarladım." "Ama sen neredeydin?" Gözlerim yaşlarla dolarken ağlıyorum. I

Zayıflığımı ortaya koyduğum için kendime kızarak onları uzaklaştırdım. "Sana en çok ihtiyacım olduğu anda beni terk ettin. Bir arkadaşına ihtiyacım vardı." Sesim cesaret gösterime ihanet edercesine çatlıyor.

"Başımda çok iş vardı. Benim için çok kötü bir zamandı."

"Evet, biliyorum. Sen ve binlerce sevgilin. Sen beni hasta ediyor."

"Tinder'da yabancılarla yatıyorsun," diye homurdanıyor. "Seni o hücrede çürümeye bırakmalıydım."

Kendimi kaybediyorum, öne çıkıyorum ve yüzüne sert bir tokat atıyorum. Çatırtı odanın içinde yankılanıyor. Birbirimize bakıyoruz, aramızda nefret dolaşiyor ve onun da bana tokat atmayacağından tam olarak emin değilim. Yüzündeki ifade öldürücü. "Yattığım son erkek sendin, pislik herif, bu seni ilgilendirmmez," diye alay ediyorum. "Evet, bunun acınası olduğunu biliyorum ve lanet olsun, durumu derhal düzelteceğim. Ağzımda acı bir tat bıraktın ve

Şimdiye kadar bir başkasıyla birlikte olma düşüncesini midem kaldırmıyordu. Ama bana gerçekte ne olduğunu hatırlattığın için çok teşekkür ederim. Gerçek bir erkekle tanışmaya gerçekten hazırım."

Gözleri benimkileri tutuyor. Göğsü yükselip alçalıyor, sanki kontrolü ele geçirmeye çalışıyormuş gibi.

"Bir daha asla yanıma yaklaşma," diye fısıldadım. "Senden nefret ediyorum. Keşke hiç tanışmasaydık." Döndüm ve kapıya doğru hışımla ilerledim. Aceleyle açtığımda dört güvenlik görevlisinin beklediğini gördüm. "Çekilin!" Bağırdım ve hemen yolumdan çekildiler.

"Olivia!" Enrico arkamdan sesleniyor. "Buraya gel."

Asansöre doğru koşuyorum. Kapılar hâlâ açıktı ve kapatmak için düğmeye bastım.

Rakamlar düşmeye başlıyor ve düzensiz kalbimi kontrol etmeye çalışırken ellerimi saçlarımda gezdiriyorum. Aman Tanrım, bu söylemek istediğimin tam tersiydi.

Buraya neden geldim?

Asansör kapıları açıldı ve binadan koşarak çıktım. Köşeyi dönüp duvara yaslanıyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

Ne felaket.

Bitmek bilmeyen merdivenleri tırmanıyorum ve su şişemden su içiyorum. Terden sıırılsıklamım ama antrenmanımın sonuna yaklaşmış değilim. Duramıyorum; çok gerginim. Enrico'nun beni bu kadar sinirlendireceğini tahmin etmemiştim.

Bu sabah o pisliğin ofisinde gözyaşı döktüğümü her düşündüğümde içim sızlıyor.

Aptal herif. Ne düşünüyordum ki?

Spor salonu kendimi cezalandırmak için harika bir yer gibi görünüyor. Havlumla terimi siliyorum ve tırmanmaya devam ediyorum. Belki de öfkeyle çalışmanın sırrı budur. Belki de spor salonunda kendini parçalayan herkes

aslında sadece başka çıkış yolu olmayan öfkeli bireyler. Çok mantıklı. Şu anda, Rocky Balboa'ya karşı koyup kışını tekmeleyebilirmişim gibi hissediyorum.

Telefonum çaldı. Arayan Giorgio. "Alo," diye nefes alıyorum.

"Neredesin?" "Spor salonundayım."

"Bana bir iyilik yapar mısın?"

"Sanırım. Gerçi bana verdiğin akşamdan kalmalıktan sonra bana bir iyilik yapmalısın."

O gülüyor ve ben de kendimi gülümserken buluyorum. Giorgio ile neden uyuştuğumuz hakkında hiçbir fikrim yok ama eğlenceli biri ve beklenmedik bir dostluk kurmuş gibiyiz.

"Yarın gece siyah kravatlı bir hayır etkinliğim olduğunu tamamen unutmuşum. Angelo uzakta ve gelemeyecek. Eşim olur musun?"

"Ciddi misin?" Tırmanmaya devam ediyorum. "Yapamam, giyecek bir şeyim yok."

"İş yerinden bir elbise giyebilirsin. Bu bir iş yemeği. Teknik olarak mesaide olacaksın."

Gözlerimi deviriyorum.

"Lütfen. Sadece yüzümü göstermem gerekiyor. Akşam yemeği yiyebilir, birkaç kokteyl içebilir ve saat ondan önce evde olabiliriz."

"Giorgio," diye iç geçirdim. "Gerçekten mi?"

"Harika, yarın akşam 7'de seni alırım." Sessiz kaldım.

"Lütfen?" diye sızlanıyor.

"Peki."

"Neyin var senin? Sesin her zamanki mutlu haline benzemiyor."

"Spor salonunda kendimi öldürüyorum."

"Ben de aynısını yapmalıyım. Teşekkür ederim. Görüşürüz o zaman." Ben fikrimi değiştiremeden telefonu kapatıyor.

Tanrım, bugün hiç bitmeyen bir gün.

İlk takım elbise çantasının fermuarını açarken kendi kendime gülümsüyorum. Gözlerim muhteşem kırmızı gece elbisesinin üzerinde gezinirken nefesim kesiliyor. Spagetti askıları var ve sırtı açık. Daha önce hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim, üstelik bunu giyme şansım olacağını hayal bile etmemiştim. Altın ve payetleri görmek için ikinci çantanın fermuarını açıyorum. Üçüncü çantada siyah danteller var. Böyle uzayıp gidiyor.

Vay canına.

Giyebileceğin bir elbisem var, dedi Giorgio. Bu yılın en hafif cümlesiydi. Valentino'nun patronuyla arkadaş olmanın avantajları var gibi görünüyor. Tam bedeninizde otel odanıza teslim edilen muhteşem gece kıyafetleri şeklinde gelen avantajlar.

Sarı saçlarım büyük, gevşek bukleler halinde şekillendirildi ve bir taraftan geriye tutturuldu. Makyajım dumanlı ve bu durum için seksi iç çamaşırlarımı bile çıkardım.

Gönderilen altı elbiseye bakıyorum ama gözlerim sürekli kırmızı elbiseye takılıyor. Kumaşı kabartmalı, dikişlerindeki detaylar, arkaya doğru düşüşü, kırmızının tonu - hepsi inanılmaz. Onu vücudumun önünde tutuyorum ve aynadaki yansımama bakıyorum. Yüzümde kocaman bir gülümseme beliriyor.

Belki de bu hafta tam bir felaket değildir. Valentino'yla çıkıyorum.

Kim oldum ben?

Giorgio beni kolumdan tutup götürürken büyük balo salonuna şaşkınlıkla bakıyorum. Güzel insanların arasından geçip oturma düzeni çizelgesine doğru ilerliyoruz. Çok detaylı bir şekilde inceliyor.

"Vay canına." Burası, alçaktan sarkan üst düzey avizeler ve duvarları kaplayan devasa şamdanlarla gülünç bir yer.

Giorgio dikkati dağılmış bir halde etrafına bakınırken, "Bu tür şeyler hep abartılı olur," diyor. "Burası bizim masamız."

Yolumuza devam ediyoruz ve o benim sandalyemi çekiyor. On kişilik büyük, yuvarlak masaya oturuyoruz. Beyaz masa örtüleriyle kaplı ve süslü gümüş takımlarla donatılmış. Her biri farklı krem tonlarında düzinelerce taze çiçek var.

Bir garson gelir. "Size bir içki getireyim mi, efendim?" Giorgio'nun gözleri bana kayıyor.

"Başlangıç olarak şampanya?" "Kulağa harika geliyor." Gülümsüyorum.

"İki şampanya lütfen."

Etrafıma bakarken gülümsüyorum. Bazı insanları tasarım çalışmalarımın tanıyorum. Milyon yıl geçse de onlarla aynı odada olacağımı düşünmezdim.

"Burada bu kadar ünlü insan varken kendimi ünlü falan gibi hissediyorum," diye fısıldıyorum.

Kıkırdıyor, belli ki eğleniyor. "O ünlü insanların hepsi benim muhteşem eşime bakıyordu. Odadaki en nefes kesici kadın sensin."

"Neden seninle çıkıyorum? Eminim sorabileceğin milyonlarca kız arkadaşın vardır."

"Bu doğru," diyor içkilerimiz geldiğinde. "Gerçi onların aksine ben sana yatırım yaptım."

"Neden?"

"Hadi sadece söyle o I bulmak sen
Büyüleyici, Olivia Reynolds."

"Ben," diye alay ediyorum. "Büyüleyici mi?"

Saatine bir göz atar. "Her şey kısa süre içinde ortaya çıkacak."

"Giorgio!" diye sesleniyor biri uzaktan. Bir grup insanla birlikte duran bir adam ona el sallıyor.

"Marcel." Gülüyor. "Hemen döneceğim sevgilim. Bir dakika burada durabilir misiniz?"

"Ben iyiyim. Git işini yap."

Ayağa kalkıyor ve balo salonunun diğer tarafına gidiyor. Herkesi iki yanağından öperken onu izliyorum.

"Buongiorno," diyor bir ses.

Döndüğümde sandalyemin arkasında duran siyah takım elbiseli bir adam görüyorum. Bal rengi saçları ve iri kahverengi gözleriyle son derece yakışıklı.

"İtalyanca bilmiyorum, üzgünüm. İngilizce biliyor musunuz?"

Yanımdaki koltuğa oturdu ve elini benimkine uzattı. "Merhaba, benim adım Sergio."

Elini sıktım. "Ben Olivia."

"Milano'da yeni misin Olivia? Seni daha önce buralarda görmemiştim."

"Evet." Gülümsüyorum. "Gerçi Milano'daki herkesle görüşmediğine eminim."

"Bir kadın senin kadar güzel olduğunda, onu hatırlardım." Gözleri benimkileri tutuyor. "Ve kesinlikle kendimi tanıtmak için ona yaklaştırdım."

Konuşmak için ağzımı açıyorum ama hiçbir kelime çıkmıyor. Yüzümün kızardığını hissediyorum. "Burada yalnız mısınız?" diye soruyor.

"Bir arkadaşımla geldim." Şu anda ikimizi izlemekte olan Giorgio'ya elimle işaret ediyorum.

"Ah." Gülümsüyor. "Rakibim var." Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum. "Keşke bu gece çalışmıyor olsaydım."

"Bu gece burada mı çalışıyorsun?" diye sordum. "Evet, patronum yolda."

"Moda sektöründe mi çalışıyorsun?"

Sırıttırıyor, eğleniyor. "Birazcık."

"Bir tasarım evi için mi çalışıyorsunuz?"

"Ben varım..." Sanki doğru kelimeyi arıyormuş gibi duraklıyor. "Güvenlik."

"Oh. Siz buradaki birinin güvenliği misiniz?"

"Evet." Gülümsüyor, uzanıp elimi tutuyor ve dudaklarına götürüyor. "Numaranı alabilir miyim? Seni yarın aramak istiyorum."

Ağzının tenime değmesini izlerken kaşlarımı çatıyorum.

"Ben... oh, ben..."

Kulağına bir şey sokuyor ve o zaman bir kulaklık taktığını fark ediyorum.

"Me ne vado subito." Çevirisi: Hemen geliyorum. Gözleri bana kayıyor. "Gitmek zorundayım. Patronum burada. Daha sonra döneceğim." Ayağa kalkarken elimi tekrar öpüyor. "Bensiz eğlenme, Olivia."

Aceleyle çıkıp gidiyor ve ben onun odadan kayboluşunu izlerken gülümsüyorum.

İlginç biriydi.

Giorgio yanımdaki koltuğa geri düşüyor. "Ne istiyormuş?" diye fısıldıyor.

I gülümseme karşı benim ŞAMPANYA
bardak. "Benim sayı, görünüşe göre."

Gözlerini deviriyor ve etkilenmemiş bir şekilde içkisini alıyor. "Eminim patronu buna çok sevinirdi."

Ona bakıyorum ve kaşlarımı çatıyorum. "Neden, patronu kim?"

Giorgio çenesini kapıya doğru kaldırıyor ve Sergio'nun bir grup adamla birlikte odaya girdiğini görüyorum. Biri başka bir adamla konuşurken arkalarından geliyor ve kim olduğunu görmek için boynumu uzatıyorum. Yavaşça görüş alanıma giriyor.

Siyah yemek
takımı. Kare
çene.

Güç o yayılır boyunca ve oda gibi
bir şok dalgası.

Sikeyim.

Enrico Ferrara az önce geldi.

Olivia

MİDE FITİRDİYOR ve onun varlığının beni hâlâ etkilemesine kızarak gözlerimi kaçırıyorum.

"Demek patronu bu, ha?" Mırıldanıyorum.

"Evet." Giorgio'nun gözler Dans ile zevk.

"Enrico Ferrara, İtalya kralı. Onu tanıyor musunuz?"

"Neden yapayım ki?"

Gülümsüyor ve ellerimi tutuyor. "Arkadaş olduğumuzu sanıyordum."

"Öyleyiz."

"O zaman neden bana yalan söylüyorsun?"

Ona bakıyorum. "Neden onu tanıdığımı düşünüyorsun?" Omuz silkiyor. "Sadece bir önsezi."

"Bay Ferrara ilgimi çekmiyor." Bu konuşmayı yapmak istemiyorum.

"Masanın diğer tarafında annesi, iki erkek kardeşi ve küçük kız kardeşi var," diye devam ediyor Giorgio.

Gözlerim onun masasına kayıyor, annesi bir adamla konuşuyor ve gülümsüyor, çok çekici ve muhteşem bir vücudu var, kim olduğunu bile bilmeden önce onu fark ettim. Omuzlarına kadar uzanan siyah saçları mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş ve siyah bir Gucci elbise giymiş, tam bir stil timsali. Gözlerim

sonra genç kıza, kız kardeşine git. Kardeşlerinden biriyle konuşuyor, Roma'da tanıştığım, adı neydi? Doktor, Andrea, işte bu. Başını arkaya atıyor ve yüksek sesle gülüyor, kesinlikle büyüleyici ve uzun kollu mütevazı buz pembesi bir elbise giyiyor.

"Büyüleyici... değil mi?" Giorgio şarabını yudumlarken gülümsüyor.

Sandalyemi dışarı itiyorum. "Ben tuvalete gidiyorum. Neredeler?"

"Arka duvara doğru ve koridorun aşağısında." Yönü işaret ediyor.

"Teşekkürler." Çantamı kaptığım gibi balo salonundan çıkıyorum. Koridorda yürüyorum ve kabinin mahremiyetine girdiğimde rahatlayarak iç çekiyorum.

Lanet olsun ona.

Onun burada ne işi var?

Milano'da işler böyle mi yürüyecek? Ne zaman kapıdan çıksam onun binasıyla, işçileriyle ya da daha kötüsü onunla karşılaşıyorum.

Onu görmek bile beni çileden çıkarıyor.

Banyoda işimi bitiriyorum, ellerimi yıkıyorum ve kırmızı rujumu yeniden sürüyorum. Göğüslerimi tekrar elbisemin içine sokuyorum ve aynada arkama bakmak için dönüyorum. Birdenbire harika görünmem çok önemli hale geldi.

O piç kurusuna neleri kaçırdığını göstereceğim.

Dışarı çıkın, eğlenceli bir gece geçirin ve ona doğru bakmayın bile, ona doğru bakma tatminini bile yaşatmayın, diyorum kendime elbisemi düzeltirken.

Aynadaki sarışına bakıyorum.

Dışarıdan bakıldığında çok derli toplu görünüyor. Ne şaka ama. İki yıl önce bana berbat davranan bir adamı hâlâ düşündüğümü bilmiyorlar. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım onu aklımdan çıkaramıyorum. Dün onu görmek ya da dün onunla kavga etmek mi demeliydim, eski yaraları açmış gibi görünüyor. Kendimi ham ve açık hissediyorum, sanki beni karakolda bırakıp gitmiş gibi.

Neyim var benim?

Sadece kendime gelmem gerekiyor, Natalie gelir gelmez her şey çok daha kolay olacak. Bir arkadaşım ve sosyal bir hayatım olacak. Enrico Ferrara'nın canı cehenneme.

Derin bir nefes vererek omuzlarımı düşürüyorum ve banyodan çıkıyorum. Yanlış bir dönüş yapıyorum ve balo salonunun diğer tarafındaki bir kapıya varıyorum.

Masasının yanında.

Bir an durup onu izliyorum. Gülümsüyor ve birlikte oturduğu insanlarla konuşuyor. Viskisini eline alıp bir yudum almasını izliyorum ve midem sıkışıyor.

Neden bu kadar güzel olmak zorunda?

Yanındaki güzel kadın bir şeyler söylüyor. Onu dinler ve sonra yüksek sesle güler.

Onun sevgilisi mi?

Uzun siyah saçları var ve olağanüstü güzel. Ama onunla gelmedi.

Yalnız geldi.

Kes şunu. Onun sevgilisi olması kimin umurunda?

Onu koridordan bir sapık gibi izlemeyi bırakmam gerektiğini biliyorum ama kendimi tutamıyorum. Ayaklarım hareket etmiyor.

Bir adam arkasından yaklaşır, elini omuzlarına koyar ve bir şeyler söyler. Rico ayağa kalkmadan önce genişçe gülümser ve ikisi tokalaşır.

Etrafındaki herkesten çok daha uzun boylu ve kaslı, ama beni içine çeken şey onun içinden gelen dizginlenemez güç.

En garip şey.

Sanki onun vücudunda bir mıknatıs var ve benim vücudumda da diğer mıknatıs var.

İçimdeki her içgüdü ona doğru yürümek ve onu kollarıma almak istiyor.

Ama sonra onun bir pislik olduğunu ve yapamayacağımı hatırlıyorum. Bakışlarımı yere indiriyorum.

Masana geri dön Olivia, acınacak haldesin.

Yüksek sesli kahkahası etrafımı sarıyor. Başımı kaldırıp baktığımda bir kadınla selamlaştığını görüyorum. Eğilip onu yanağından öpüyor. Kim o kadın?

Başımı tiksintiyle sallayarak koridora geri dönüyorum ve balo salonunun diğer tarafına doğru ilerliyorum. Sonunda bir yere oturdum.

Giorgio bana gülümsüyor. "İyi misin, sevgilim?"

"İyiyim."

Bana şampanya kadehimi uzattı. "Kadeh kaldırmayı öneriyorum."

"Bu sefer neye?"

Gözleri zevkle dans ediyor. "Geçen seferki gibi."

"Erkekleri kıskandırmak için mi?"

Göz kırıyor. "Bu elbisenin içinde olup da bir erkeği kıskandırmamak çok yazık olurdu, sence de öyle değil mi?"

Sırıtiyorum. "Tam olarak neden bahsediyorsun, Giorgio?"

Eğildi ve yanağımdan öptü. "Bu masanın etrafında seni izleyen adamlar olduğunu biliyorum. Bunu kendi yararına kullan."

Neyin peşinde olduğunu bilmiyorum ama düşünceleri hoşuma gidiyor. "Belki de haklısın. Neden beni bazı arkadaşlarınla tanıştırmıyorsun?"

Kocaman bir gülümsemeyle sandalyesini geriye itiyor ve elini benimkine uzatıyor.

"Bu taraftan, sevgilim." Giorgio beni kalabalık balo salonundan geçirip beş kişilik bir erkek grubunun durduğu bara götürüyor. "Beyler, sizi Olivia Reynolds'la tanıştırayım. Ona bayılıyorum. Valentino'da yeni işe başladı ve Milano'da yeni."

"Merhaba." Hepsi gülümsüyor ve teker teker kendilerini tanıtip beni yanağımdan öpüyorlar. Benimle konuşmaya çalışırken hepsi boynunu kırıyor ve isim ve nereli olduğum hakkında bir sohbete dalıyoruz. Hepsi benimle benzer yaşlarda ve oldukça da yakışıklılar. Belki de siyah yemek takımları konuşuyordur.

Bir erkek yemek takımının içinde çirkin olabilir mi? Hiç sanmıyorum.

Giorgio gizlice bara doğru ilerlemeden önce bana pek de ince olmayan bir göz kırpmıyor.

Yılan. Onu sonra öldüreceğim.

On dakika boyunca ayakta durdum ve kibarca konuştum. Özellikle Pedro adında bir adam benden hoşlandı.

Grup sessizleşiyor ve ben Pedro'dan başımı kaldırıp Enrico'nun gruba yaklaştığını görüyorum. "Enrico, dostum," diye selamlıyor adamlardan biri onu endişeyle.

Ben şampanyamı yudumlarırken hepsi onun elini sıkıyor. Sonunda gözleri benimkileri buldu. "Merhaba, Olivia."

"Merhaba."

Birbirimizi tanıdığımızı fark eden adamların gözleri aramızda geziniyor.

Pedro'yla tekrar konuşmaya çalışıyorum ama Enrico bakışlarını çemberin diğer ucunda tutuyor ve Pedro telaşlanıyor. "Ben bara gidiyorum," diye aniden duyuruyor.

"Evet, geleceğim," diyor başka bir adam.

"Evet, masama geri dönmem gerekiyor," diye mırıldanıyor bir başkası.

"Ben tuvalete gidiyorum," diyor bir diğeri.

Birdenbire Rico ile yalnız kaldım.

Pısırikılar.

Enrico bana doğru adım attı. "Merhaba." Sesi kadifemsi ve derindi.

Şampanya bardağımı elimde parçalanacak kadar sıkıyorum.

Gözleri vücudumda geziniyor ve sonra tekrar yüzüme bakıyor. "Nefes kesici görünüyorsun."

Midem sıkışıyor. "Teşekkürler."

"Seninle konuşmak istiyordum."

"Ne

hakkında?"

"Birçok şey

hakkında."

O lanet elektrik yine aramızdaki havada çatırdıyor.

"Dün bana iki yıl önce seni neden karakolda bıraktığımı sormuştun," diyor sessizce.

Kalbim durdu. "Evet."

Konuşmak için ağzını açtı.

"Buyurun." Giorgio gülümser. "Rico, sevgilim, çok uzun zaman oldu, dostum. Nerede saklanıyordun?" Rico'nun elini tutar ve onu iki yanağından öper. Sarılırlar.

"Sözümüzü kesiyorsun," diyor Enrico Giorgio'ya, gözleri tekrar benimkilere dönerken.

"Ne var ne yok? Hep sözünü kesiyorum." Giorgio gülüyor ve Enrico ile arkadaş olduklarını söyleyebilirim. Diğer erkekler gibi ondan korkmuyor. "Olivia, mezelerimiz masamızda, tatlım." Beni elimden tutup çekiyor. "Güle güle Rico, sonra konuşuruz sevgilim."

Giorgio beni masamıza geri çekiyor ve Enrico'nun arkamızdan ters ters baktığını görmek için arkama bakıyorum, konuşmamızı yarım bıraktığım için etkilenmemiş. Kahretsin, ne söyleyeceğini bilmek istiyordum. Bir fark yaratacağından değil ama yine de.

Oturuyoruz ve Giorgio kaymağı yiyen kedi gibi bana gülümsüyor.

"Mezelerimiz masada değil." Sırıtiyorum. Onunla Enrico Ferrara hakkında konuşmuyorum ama zaten bildiğine dair içimde gizli bir şüphe var.

Giorgio'nun gözleri benimkileri tutuyor. "Sana dersini vermem için daha kaç kez kadeh kaldırmamız gerekiyor Olivia?"

"Ben kötü bir öğrenci miyim?" Gülümsüyorum ve kadehimi onunkine kaldırıyorum. "En kötüsü."

Üç saat sonra, Giorgio ile dans pistinde dönüp duruyorum.

"Bu gece beni getirdiğin için teşekkür ederim, çok eğlendim." Ben de yalan söylemiyorum. Güldük ve konuştuk. Birçok yeni insanla tanıştım ve gerçekten çok eğlenceliydi.

"Formaliteler artık bitti. Hemen gidelim mi?" diye sorar.

"Evet, bu bir okul gecesi."

Bana gülümsüyor. "Sana bu elbisenin içinde ne kadar muhteşem görüldüğünü söylemiş miydin?"

"Birkaç kez." Kıkırdıyorum.

"Modellerimizden daha iyi giyiyorsun. Belki de bir sonraki Valentino kızı sen olabilirsin."

"Ha." Yüksek sesle güldüm. "Numuneye sığabilmem için yirmi kilo vermem gerekecek."

"Araya girebilir miyim?" diye soruyor derin bir ses. Yanımızda duran Enrico'yu görmek için dönüyoruz.

"Tabii ki yapabilirsin." Giorgio gülümser ve kenara çekilir.

Enrico beni kollarına aldı. Beni kendine çekiyor ve bedenim uykusundan uyanıyor.

Kahretsin...

Ben nefesimi tutarken bir süre müzik eşliğinde sallanıyoruz. Eğer içime çekersem, onun feromonlarının kokusunu alacağımdan eminim - dizlerimin bağını çözen feromonların. Üstümde yükseliyor, bir eli belimde beni vücuduna yakın tutuyor. Diğeri elimi tutuyor.

"Kollarımda ne kadar iyi hissettiğini unutmuşum." Etrafımızdaki herkes kaybolurken o bana gülümsüyor.

O bakış... Unutmuşum.

Bedenimi yavaşça onunkinden ayırıyorum ama beni tekrar kendine çekiyor.

"Benden uzaklaşma."

"Bana ne yapacağımı söyleme."

Daha yakına eğiliyor, dudakları şakağıma değiyor ve iliklerime kadar işleyen bir sıcaklık hissetmeye başlıyorum.

Çok iyi hissediyor.

"Daha önce ne söyleyecektin?" diye sordum. "Bardayken bir şeyler söylemeye başladın."

"Artık gerçekten bir önemi var mı?"

"Benim için öyle. I..." Kendimi konuşmaktan alıkoyuyorum.

"Yarın gece görüşebilir miyiz?"
Dans etmeyi bıraktım.
Elleriyle vücudumu hareket ettiriyor ve ben tekrar dans etmeye başlıyorum.
"Hayır."
"Neden olmasın?"
Başımı salladım. "Geçen seferden sonra seni neden görmek isteyeyim ki?"
"Önceden kontrolüm dışındaydı."
Gözlerimi deviriyorum.
"Seni asla bir hapishanede çürümeye terk etmedim." "Tam olarak bunu yaptın."
"Mevcut en iyi hukuk ekibine sahip olmanızı sağladım. O anda yapabileceğim tek şey buydu."
Zavallı mazeretine sinirlenerek durdum. "Bu yeterince iyi değil. Her neyse. Bu anlamsız." Kollarından çekiliyorum.
"Rico, sana benden uzak durmanı söylemiştim."
Beni tekrar kendine çekiyor. "Gitme," diye fısıldıyor. Dudakları şakağıma düşüyor ve ben onu orada hissedince gözlerimi kapatıyorum.
"Benim için çok kötü bir zamandı Olivia. Sağlıklı düşünemiyordum."
"Neden?" Nefes alıyorum.
"Seni Sorrento'ya giden uçağa bindirdiğim gün, babam ve büyükbabam bir trafik kazasında öldüler."
Dans etmeyi bırakıp ona bakıyorum. "Tam o gün mü?"
Çenesini sıkıyor. "Havaalanından çıkarken aradılar."
"Neden bana söylemedin?"
"Yolculuğunuzu zorlaştırmak istemedim. Yeni tanıştığın biriydim."
Onun bu konuşmayla mücadele edişini izliyorum. Bu konunun zor olduğu açık.
"O hafta beni her aradığında ya bir avukatla ya da kederli annemle birlikteydim. Zamanlama tamamen yanlıştı ve sonra her şey çok zorlaştı."

Kalbim acıyor. "Sana yardım edebilirdim," diye fısıldıyorum ona.

Beni kendine çekiyor ve bir an dans ediyoruz. Pişmanlık aramızda dönüyor.

"Seni o adamla gördüm ve ben..." Sesi kesiliyor.

"Tinder'da değilim. O benim ilk randevumdu Rico. Beni bilirsin. Ben öyle biri değilim."

Beni daha yakına çekti. Konuşmuyoruz, sadece müzikle sallanıyoruz. Sadece bir bahane ve beş dakika dans ettikten sonra, vücuduna karşı eridiğimi hissediyorum.

Mafya.

O benim için iyi değil.

Enrico Ferrara ile ilgili hiçbir şey benim için iyi değil.

Şüpheli yaşam tarzı.... parası.... ve benim pısrık kalbim üzerindeki etkisi felaket için büyük bir reçete.

"Bundan sonra bir şeyler içmeye gidebilir miyiz? Seninle konuşmak istiyorum," diyor sessizce.

Yakışıklı yüzüne bakıyorum. "Hayır, Rici," diye fısıldıyorum hüznle. Keşke her şey farklı olsaydı. "Artık çok geç."

Dans etmeyi bırakır. "Hikâyemizin daha yeni başladığını söylemiştin." Gözleri benimkileri arıyor.

"Bu, kitabı yakmadan önceydi."

Gözlerimiz kilitleniyor, müzik bitiyor ve ben ondan uzaklaşırken herkes alkışlıyor.

"Olivia."

"Güle güle," diye fısıldıyorum.

Bakışları yere düşüyor ve ben pes etmeden önce dönüp hızla masama geri dönüyorum.

Ben geldiğimde Giorgio gülümsüyor ve ikimiz de Enrico'nun balo salonunu aceleyle terk ettiğini görmek için dönüyoruz.

Midem bulanıyor.

Giorgio onun gidişini izliyor ve sonra bana dönüyor.

"Neden İtalya'da olduğunu düşünüyorsun Olivia?"

Kafam karışmış bir şekilde ona döndüm. "Ne demek istiyorsun?" "Başvurunuz New York'ta başarılı oldu." Kaşlarımı çattım. "Ne?"

"New York'taki işi aldın, ilk başvurduğun işi."

"O zaman neden Milano'ya geldim?"

"Bay Ferrara sizi çağırdı." Ona baktım, ne diyeceğimi bilemedim. "Seni buraya onun isteği üzerine getirdim."

"Ne?" Kekeleydim. Dehşete kapıldım. "Yani tüm işim bir düzmece mi?"

"Hayır." Kolunu bana doladı. "Hayatım, o pozisyonu hakkınla aldın ve burada işler yolunda gitmezse diye New York'taki pozisyonu üç aylığına tutmalarını sağladım."

Ona bakıyorum. "Bunu neden yaptın?"

"Rico için."

"Beni çağırmanızı mı istedi?"

"Evet."

Oda dönüyor. "Ama neden?"

Çantamı alıp bana uzatırken kıkırdıyor. Elimi koluna doluyor ve beni kapıya doğru götürüyor. "Noktaları birleştir, tatlım. Görünüşe göre Enrico Ferrara'nın sana karşı bir eğilimi var."

Ön kapıdan çıktık ve doğruca bekleyen bir taksinin arkasına bindik. Taksi caddeye çıkarken camdan dışarı bakıyorum.

"Onu iki yıldır görmedim, Giorgio." "Ama yine de seni unutmadı."

Giorgio'ya bakıyorum, kafam karmakarışık. "O bir pislik."

Gülümsüyor ve kolunu bana doluyor. "Hepsi öyle, sevgilim."

"Şimdiden burada olduğuna inanamıyorum." Masanın karşısındaki Natalie'ye gülümsüyorum.

"Patronum izin günümde çalışmamı istemediğine karar verdi ve ardından havayolu şirketinin sadece bu haftaya özel yarı fiyat kampanyası vardı. Beni engelleyen hiçbir şey yoktu. Buraya gelsem iyi olur, böylece iş aramaya başlayabilirim."

"Burada olduğun için çok heyecanlıyım." "Ben de."

Cumartesi gecesi ve beklenmedik bir şekilde Natalie Milano'ya beklediğimizden daha erken geldi. Bir kokteyl barındayız ve akşam yemeğimizi yeni yedik. Bu akşam kutlama için kulübe gideceğiz.

Natalie kaşlarını çatar. "Bana şu hikâyeyi tekrar anlatsana. Kafam karıştı."

"Bu ikimiz için de geçerli." Margaritamı yudumluyorum. "Görünüşe göre Enrico işimin New York yerine Milano'da olmasını istemiş."

"Nasıl böyle bir gücü var?"

"Bilmiyorum, Giorgio ile arkadaş ve şey... Mafyanın başı olduğuna dair hikâyeler var," diye fısıldıyorum.

"Mafya mı?" diye yüksek sesle soluyor.

"Şşş." Kimsenin duymamasını umarak etrafımızdaki insanlara bakıyorum. "Sesini alçalt."

"Hikayeler ne diyor?"

Kendimi ifade etmeye çalışırken içkimi havada sallıyorum. "Ferrara ailesinin mafyayla bağlantılı olduğunu, ancak hiçbir şeyin kanıtlanmadığını ya da herhangi bir suçlama yapılmadığını." Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum. Ne olduğunu anlayamadığım boktan bir durum."

"Oh, bu saçmalık," diye homurdanıyor. "Sanki interneti dinleyecekmişsin gibi. Herkes Wikipedia'ya bir şeyler yükleyebilir, Olivia."

"Ama o gerçekten çok zengin Nat. At kafası kadar zengin."

"Çünkü bütün zengin İtalyanlar suçlu olmalı, değil mi?" Gözlerini deviriyor. "1940'larda değiliz Liv. Muhtemelen gerçekten zeki bir aileden geliyordur."

"Sence?"

"Lanet olası mafya söylentilerinden çok daha akla yatkın. Kardeşinin doktor, kendisinin de polis olduğunu söylememiş miydin?"

"Evet." Teorisinden etkilenmiş bir şekilde içkimi yudumluyorum.

"Ne zamandan beri lanet mafyanın içinde bir polis ve doktor gördünüz?"

"Doğru."

"Oh, b e k l e ." Elini kaldırdı. "Bugün suçluları öldüremem, kalp ameliyatındayım."

Kıkırdıyoruz. "Böyle söyleyince kulağa çok saçma geliyor."

"Ama sonra seni çağırdı."

Yumuşakça gülümsedim. İtiraf etmekten nefret ediyorum ama beni çağırmasına bayıldım.

"Bunca zamandır seni düşünüyor olmalı."

"Bilmiyorum. Geçen gece beni görmek istedi ve hayır dediğimde sinirlenerek gitti."

"O zamandan beri ondan haber almadın mı?" "Hayır."

"Hmm." Dudaklarını büzüyor. "Peki ya babasının senin gittiğin gün ölmesi?"

"Biliyorum."

"Bu film gibi bir şey. El Caspase Blanco." "Bu bir film mi?" Kaşlarımı çattım.

"Evet, belki, bilmiyorum. Onun gibi bir şey." İçkisini yudumluyor. "Yani, senden nefret ettiğini düşünüyordun. O kırılmıştı. Büyük bir yanlış anlaşılma. İki yıl sonra seni arıyor." Ellerini kalbinin üzerine koyuyor ve kirpiklerini kırıştırıyor. "Romantizme olan inancım geri geldi."

Ona dik dik bakıyorum. "O hala bir pislik."

"Kesinlikle, ama en azından şimdi onu pişmanlık duymadan becerebilirsin."

Masanın üzerinden elini tuttum. "Nat, benim için Milano'da kalmaya geldiğin için teşekkür ederim. Bu dünyalara bedel."

"Bebeğim, buraya senin için gelmedim. Tamamen erkekler için buradayım."

İki saat sonra,

Kulüp dolup taşıyor. Dans müziği olabildiğince yüksek ve biz dışarıda terastayız. İçeride büyük bir dans alanı, üç ya da dört bar ve ikinci bir lounge alanı var. Dışarıda bir çadır, büyük bir havuz ve bar alanı var ve içerisi kadar kalabalık değil.

"Tanrım, şuraya bakar mısın?" Nat fısıldıyor.

"Bu başka bir şey."

Her yerde güzel insanlar var ve gökyüzünü oldukça güzel ışıklar aydınlatıyor. Nat, "Burası tüm havalı insanların takıldığı yer olacak," diyor.

"Evet, sanırım." Enrico'nun önünde iki adamla birlikte dışarıdaki bara doğru yürüdüğünü görmek için kapıya bakarken gülümsüyorum.

"Kahretsin," diye fısıldadım.

Natalie baktığım yöne doğru bakıyor. "Ne?"

"Bu o."

"Kim?"

"Enrico."

"Ne? Hangisi?"

"Arkadaki uzun olan."

Mükemmel örneğe bakarken gözleri genişliyor. "Bu... o mu?"

Herkesin üzerinde yükseliyor. Her yeri tam oturan siyah bir kot pantolon ve dar kesim siyah bir tişört giyiyor. Omuzları geniş, çenesi... sikeyim.

Nat gözlerini kocaman açarak ona bakar. "Bu o mu? Şu Tanrı, Roma'da tanıştığın adam mı?"

Başımı salladım.

Ağzı açık kalıyor. "Zengin olan mı?"

"Evet."

"Vay anasını, kalbinin kırılmasına şaşmamalı. Ben de ona biraz aşışım. O muhteşem, Liv."

I yapamam al benimgözler kapalı. Onu, ve Beklenmedik bir heyecan içime hücum etti.

O burada.

Natalie, "Üçlüye ne demeli?" diye fısıldıyor. İki arkadaşı da muhteşemdir. "İşte bu bir İtalyan sandviçi. Yanında kim var?" diye fısıldar.

"Bilmiyorum. Kardeşleri de öyle. Biriyle Roma'da tanıştım."

"Kardeşiyle tanıştın mı?" Kaşlarını çatıyor.

"Kısaca. Tanıştığımız gece kardeşiyle dışarıdaydı." Adamlardan biri bal rengi saçlara sahip ve mavi kot pantolon üzerine beyaz yakalı bir gömlek giyiyor. Diğeri Enrico gibi esmer, kot pantolon üzerine spor bir ceket giyiyor. Üçü de süper yakışıklı. Etraflarındaki her kadın bir kez daha bakıyor.

Ama gözlerimi alamadığım kişi Enrico. Kendime bakarken karnım sinirden yuvarlanıyor. Dar siyah straplez bir elbise ve yüksek topuklu ayakkabılar giyiyorum. İyi görünüyor muyum?

"Oraya git. Hemen oraya git," diye fısıldar Natalie.

"O bir pislik, unutma."

"Böyle görüldüğü zaman kimin umurunda?" Gülüyorum. "Bana görüldüğü kadar iyi sikiştiğini söyle," diye fısıldıyor gözlerini ona dikerek.

Havuzun karşısındaki gözetleme noktamızdan izlemeye devam ederken, "Hiçbir fikrin yok," diye cevap veriyorum.

"Pekâlâ, plan şu" diyor. "Yanından geç, burada olduğunu bilsin."

"Sence?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Evet. Kesinlikle." Beni ona doğru itiyor ve ben de havuzun etrafından tuvaletlere doğru yürümeye başlıyorum. Muhteşem bir kızıl saçlı onunla konuşmak için durdu. Kadın bir şeyler söylüyor ve adam

sanki onu tanıyormuş gibi yüksek sesle güler. Konuşmaya başladılar. Ben hemen Nat'e döndüm.

"Beni geçip gidebilir. Onu kovalamıyorum. Belki de başka bir kulübe gitmeliyiz?" Ona sırtımı döndüm.

Natalie omzumun üzerinden onları izlerken gözlerini kısıyor.

"Hâlâ onunla konuşuyor mu?" İçkimi yudumlarken soruyorum.

"Evet." Gözlerini deviriyor. "Çok alınganlaşıyor ve elini onun göğsüne koyuyor."

"Aptal sürtük," diye fısıldıyorum.

"Evet, ellerini çek, köstebek." Kaşlarını çattı. "Neler oluyor?"

"Onun elini tuttu."

Gözlerim büyüdü. "Ne?"

"Olamaz."

"Neler oluyor?"

Natalie elini göğsüne koyar ve rahatlayarak iç çeker.

"Ne?"

"Öpüşeceklerini sanıyordum."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Onlara doğru dönerken kendimi tutamadım. Kızıl saçlı olan süper dekolteli beyaz bir elbise giyiyor. Sanırım hayatımda gördüğüm en güzel vücuda sahip - kocaman göğüsler ve incecik bir bel. Çatlak bir seks kedisi gibi görünüyor. "Sikerim böyle işi," diye fısıldıyorum. "Burada durup onunla onu izlemeyeceğim. İçeri, bara gidiyorum. Bir içki daha ister misin?"

"Evet, lütfen." Gözleri onlara yapışmış. "Ben burada kalıp nöbet tutacağım."

"Sen yap. Gerekirse onu havuza it." "Anlaşıldı."

Bardağımı boşaltıyorum, masanın üzerine koyuyorum ve içeri giriyorum. Biraz vakit geçirmek istiyorum. Tuvalete gidiyorum ve kulübün içinde dolaşıp tüm barlara ve lounge alanlarına bakıyorum. Burası gerçekten inanılmaz.

Seni etkilemesine izin verme, diye hatırlatıyorum kendime. Sonunda bara gidiyorum ve büyük bir kuyrukta bekliyorum. Ben gidiyorum.

bir süre burada olacağım. Nat'e mesaj attım,

Hat çok büyük

Bir mesaj geri döndü.

**Aman Tanrım.
Burada olduğunu biliyor.
İçeri girmeni izledi.**

Ağzım açık kaldı.

Ne? Emin misin?

Bir mesaj geldi.

Olumlu.

Heyecandan içim içime sığmıyor. Oh, bu çok saçma.

**MAYDAY.
Ahh, içeri geliyor.
Seksi görün!**

O kadar telaşlıyım ki telefonumu çantama sokmaya çalışıyorum ve tamamen kaçırıyorum. Telefon karanlıkta yere düştü.

Eğildim ve onu aramak için etrafı yokladım. Kahretsin, nerede o? Bir adam elime bastı.

"Ah!" diye haykırdım. Telefonu buldum, ayağa kalktım ve Enrico Ferrara ile yüz yüze geldim.

Bana doğru sırtıyor. "Merhaba Olivia. Tekrar karşılaştık."

Olivia

"BURADA NE YAPIYORSUN?" Ağzımdan kaçırdım.

"Seni arıyordum."

Kaşlarımı çattım. Beklediğim cevap bu değildi. "Beni mi arıyorsun?"

"Evet, işte buradasın."

Kalbim güm, güm, güm atıyor.

"Çok güzel görünüyorsun." Elim tutuyor ve gözleri vücudumda bir aşağı bir yukarı gezinirken uzatıyor. "Çok güzel," diye mırıldanıyor.

"Teşekkürler." Ona bakarken sinirlerim nefesimi kesiyor.

"Sıradaki!" diye sesleniyor barmen. Dönüp bir adım öne çıkıyorum ve Enrico arkamdan yaklaşıyor.

Barmene "İki margarita alayım lütfen" diyorum, arkamdaki adam dikkatimi tamamen dağıtıyor. Enrico'nun eli belime gidiyor ve elektrik çarpıyor içime. "Bir... içki ister misin?" Omzumun üzerinden ona soruyorum.

"Bir Amaro alayım, lütfen." Cüzdanını çıkarır ve kartını garsona uzatır.

"Buna gerek yok. Ben bakarım," diyorum.

Elleri kalçalarımın üzerine düşüyor ve beni anında susturuyor. Eğildi ve dudaklarını kulağıma dayadı. "Onu alacaksın."

Nefesini ensemdede hissettiğimde tüylerim diken diken oluyor. "Ama bunu ben alacağım."

Oh Tanrım.

Enrico'nun elleri belimde sabit dururken ayakta durup barmenin içkileri hazırlamasını izliyorum. Dokunuşunun sıcaklığı yavaş yavaş yanan bir ateşi başlatıyormuş gibi hissettiriyor.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Garson içkileri tezgaha koyar.

"Onları taşımana yardım edeyim," diyor Enrico. O iki tane alıyor, ben de bir tane alıyorum. Beni dışarı kadar takip ediyor.

Ben yaklaşırken Natalie kafasını kaldırıyor. Onu arkamda görünce gözleri büyüdü.

"Buyurun." Beceriksizce gülümseyip içkisini uzattım.

"Teşekkürler." Gülümsüyor.

Enrico'ya dönüyorum. "Natalie, bu Enrico, Roma'da tanıştığım bir arkadaşım."

Enrico'nun gözleri uzun bir süre benimkileri tutuyor ve kaşlarını kaldırıyor. Sonunda terbiyesi ortaya çıkıyor ve gülümsüyor. "Memnun oldum Natalie." Onun elini sıkıyor ve sonra içkimi uzatıyor.

Natalie konuştuğu adama geri dönüyor ve Enrico kulağıma fısıldamak için eğiliyor. "Yani, ben senin arkadaşın mıyım?"

"Seni ne olarak tanıtmamı tercih edersin?"

Suratını asmadan içkisini yudumluyor. "O değil." Elimde olmadan ona gülümsüyorum ve o da bana gülümsüyor. "Haftan nasıl geçti Olivia?"

"Güzel. Seninki?"

Omuz silkiyor.

"Tamam." "Sadece

iyi mi?"

"Sadece iyi."

Sessizliğe gömüldük ve ne diyeceğimi bilemiyorum. Beni çok geriyor.

"Gidip oturalım." G lgeliğın altındaki bir bankı işaret ediyor.

Gözlerim ona kayıyor. "Tamam."

Onu avlunun köşesine kadar takip ediyorum. Burası daha karanlık ama alan peri ışıklarıyla aydınlatılmış. Yerimizi buluyoruz ve yan yana oturuyoruz.

"Yaklaş, bella." Kalçalarımı kavırıyor ve beni kendisine doğru çekiyor. Bu hareketin baskınlığı zihnimde bir dizi anının canlanmasına neden oluyor. Sevişirken beni nasıl hareket ettirdiği. Beni bir tüy gibi etrafında döndürüyordu. Bedenim onun emrindeydi.

"Bana haftanızın neden iyi geçtiğini anlatın" diyorum.

Diğer kulüp üyelerine bakarken gülümsüyor. "Şöyle diyelim, senin şehirde olman çok... dikkat dağıtıcı. Senin bu kadar yakın olduğunu bildiğimden beri hiçbir şeye odaklanamıyorum."

Göğsümde umut çiçekleri açıyor. Ne umduğumu bilmiyorum ama kesinlikle orada.

Kulübe bakıyorum, söyleyecek akıllıca bir şey arıyorum. "Baban için üzgünüm," diye fısıldıyorum. "Bana söylediğinde çok şaşırdım, başsağlığı dilemedim."

Yüzünde yumuşak bir gülümseme belirir.

"Keşke bana o zaman söyleseydin," diyorum
usulca. Çenesini sıkıyor ve sessiz kalıyor.

Parmaklarımı önümde çeviriyorum. "Buraya sık gelir misin?"

Birbirimize dönüyoruz ve onun karanlık gözleri benimkileri tutuyor. "Hayır."

"Oh."

Üzerimize garip bir sessizlik çöküyor. Nefes almayı hatırlamak için konsantre olmak zorundayım. Eskisi gibi konuşkan değil. Daha yoğun görünüyor, yoksa hayal mi görüyorum?

"Sen farklısın," diye
fısıldıyorum. "Nasıl yani?"

"Artık sessizsin."

Hüzünle gülümsüyor. "Ben sadece...." Daha fazlasını söylemekten kendini alıkoyar.

"Sen sadece...?"

Omuz silkiyor. "Bazen kelimeler ağızımdan kaçıyor."

Tanıştığım adamla ilk kez göz göze geldiğimde gülümsüyorum. "Milano'ya gelmemi sen mi ayarladın?"

"Evet," diye tereddüt etmeden onaylıyor. "Ve senin bunu asla öğrenmemen gerekiyordu. Lanet olası Giorgio ve onun koca ağzı."

Gülümsüyorum. "Neden beni burada istedin?"

"Seni görmem gerekiyordu." Gözleri benimkileri tutuyor. "Neden beni aramadın?"

Kaşları çatıldı. "Çünkü benim için yalnız gelmeyeceğini biliyordum."

Beni hiç tanıyor mu ki?

Birbirimize bakıyoruz ve ben orada olmaması gereken bir bağ hissediyorum. Bu kadar zamandan sonra değil, bana davranışından sonra değil.

"Ne düşünüyorsun?" diye fısıldıyor.

"Bilmiyorum." Kalbim güm, güm, güm atıyor. "Ne düşünüyorsun?"

Bana doğru eğildi. "Hayatımda gördüğüm en güzel kadın olduğunu düşünüyorum ve ben....." Sesi kesiliyor.

"Ve sen ne?"

"Seni öpmem gerek."

Aramızdaki hava dönerken ona bakıyorum. "Öyleyse yap."

Kaşlarını çatıyor ve gözlerini etrafımızdaki insanlara dikeyyor. "Yapamam. Seni burada öpemem."

"Neden olmasın?"

Başını hafifçe sallıyor ve çenesini sıkıyor. "Artık toplum içinde ne yapacağımı ben seçemiyorum."

Kahretsin, beni istemiyor.

Gülümsüyormuş gibi yapıyorum ve ayağa kalkıyorum. "Sorun değil, anlıyorum." Kaşlarını çatıyor ve aniden ayağa kalkıyor. "Neyi anlıyorsun?"

"Bu oyunu oynamıyorum Rico. Güzel şeyler söylemek zorunda değilsin. Beni öpmek zorunda değilsin. Yalvaracak değilim. Ne kadar zavallı olduğumu düşünüyorsun?"

"Seni istemediğimi mi sanıyorsun?"

Gözlerimi deviriyorum. "Bırak gitsin."

Elimi tutuyor ve beni hızla kulübün içine doğru çekiyor. "Ne yapıyorsun?" diye haykırdım. Dans pistini geçtik, koridorda yürüdük ve başka bir odaya girdik. Etrafıma bakındığımda bir tür ofiste olduğumuzu görüyorum.

Enrico beni kapının arkasına çarptı. "Seni öpemeyeceğimi söyledim. İstemediğimden değil."

Dudakları agresif bir şekilde dudaklarımı kavıyor. Dili açık dudaklarımın arasından kayıyor ve ona karşı eriyorum. Ağzımın içinde inlerken sert vücudunu benimkine doğru itiyor. Kontrolümüzü kaybediyoruz. Beni duvara daha sert çarptığında ellerim saçlarında. Sert uzunluğunu karnımda hissediyorum. Eğiliyor ve elini kalçamda, elbisemin altında gezdiriyor. Külotumu kenara iterken dili benimkiyle baştan çıkarıcı bir şekilde dans ediyor.

Parmakları damlayan ıslak etimde yavaşça dolaşırken sessizliğe gömülüyoruz.

"Solleva la gamba, lasciami entrare." Çevirisi: Bacağını kaldır, beni içeri al.

"Ne?" Nefes nefese kaldım.

"Bacağını bana sar."

Yavaşça bacağımı kaldırıyorum ve iki kalın parmağını içime sokuyor. Başım geriye düşüyor. Oh, lanet olsun.

"Cazzo, sei un fuoco" Çevirisi: Lanet olsun, yanıyorsun.

Saçlarımı tutuşu acı verici. Ağzımdaki dili kalın parmaklarını yansıtıyor, yavaş, erotik bir dansa pompalıyor. Islak uyarılmamın sesi havada asılı kalıyor.

Dişleri keskin bir tıslamayla boynumdan aşağı kayıyor.

"Çok... ıslak... daracık," diye fısıldıyor, Ts'yi vurgulayarak. "Seni ve bu güzel amcığın özledim."

Aman Tanrım.

Beni gerçekten çalıştırmaya başlıyor ve ağzım açık kalırken koluna tutunuyorum. Gözlerimiz kilitlendi ve ben

ön kolundaki kasların kasıldığını hissetti. Evet, çok uzun zaman oldu.

Ürperiyorum ve o hemen geri çekiyor.

"Durma," diye yalvarıyorum.

"Buraya gelmeyeceksin." Beni tekrar öpüyor, ama bu sefer yavaş ve kasıtlı. Sonra, sanki son beş dakika hiç yaşanmamış gibi, kendine geliyor. Elbisemi düzeltiyor, aşağı çekiyor ve tekrar yerine bırakıyor. Parmaklarını saçlarında gezdiriyor ve ben itiraz edemedim beni odadan dışarı çıkarıyor. Beni kulübe doğru sürüklüyor ve zihnim bulanıklaşıyor. Şu anda nasıl çalışabiliyor ki?

Gelmeye o kadar yakınlık ki duman makinesi beni patlatabilir. O parmakları ararken vücudum kasılıyor. Beni nereye götürdüğüne odaklanmaya çalışırken dişlerimi sıkıyorum.

"Olivia, lütfen arkadaşlarımla tanış." Bana soğukkanlı, sakin ve derli toplu bir gülümseme sunuyor. "Bu Matteo, kardeşim ve Fabien, en iyi arkadaşım."

Aralarına bakarken gülümsüyorum. Kızarmış ve dağılmış durumdayım. Arkadaşlarının az önce beni bir ofiste parmakladığını anlayabilirler mi?

"Merhaba," diyorum.

"Merhaba." Matteo yanağımdan öperken gülümsüyor.

"Sizinle tanışmak çok güzel." Fabien de gülümsüyor. "Milano'da mı yaşıyorsunuz?"

"Evet, burada yaşıyorum." Enrico'ya doğru bakıyorum. Koyu renk gözleri benimkilere kilitlenmişken parmaklarını burnuna götürüp içine çekiyor.

Hava ciğerlerimi aceleyle terk ediyor. Ne oluyor lan?

İki orta parmağını yavaşça ağzının derinliklerine sokup emerek temizlemesini izliyorum. Gözleri tadım karşısında tahrik olmuş gibi parıldıyor ve son damlasına kadar tadını çıkarırcasına dudaklarını yalıyor.

Karnım zonkluyor. Aman Tanrım.

Konuşma yeteneğimi kaybediyorum. Tüm tutarlı düşünceler zihnimi terk ediyor ve seksim zonklamaya başlıyor. Kahretsin, ona ihtiyacım var. Her şeyine ihtiyacım var. Mafya, yarın ya da gerçeklikle ilgili hiçbir şey umurumda değil.

Bu gece Rico'ya ihtiyacım var.

"Burada mı yaşıyorsun?" Fabien'e sordum, dikkatim dağılmıştı. Rico'yu yatağımda çıplak görüyorum.

Siktir, evet.

Arkadaşı konuşmaya devam ediyor ama bana bakışının sıcaklığından onları zar zor duyabiliyorum. Konuşamıyorum, hiçbir şey yapamıyorum. Vücudum tamamen erimiş durumda.

Sikişmek için bir görevde.

Natalie'nin konuştuğu adamın şimdi elini Natalie'nin kalçasına koyduğunu görmek için ona bakıyorum. Gece için yerleşmiş görünüyor. Burada bir an daha böyle duramam.

Ya şimdi ya da asla.

Parmağımı kıvrıyorum ve Rico eğiliyor. "Gidelim," diye fısıldıyorum.

Yüzünde karanlık bir sırıtma beliriyor. "Biz gidiyoruz," diye duyuruyor hemen. "Yarın görüşürüz."

Onlara veda edemedi beni elimden tutup Natalie'nin yanına götürüyor.

"Merhaba." Yanına gittiğimde gülümsedim.

"Rico ile yiyecek bir şeyler almaya gidiyorum," diye yalan söylüyorum.

Nat muzipçe gülümsüyor. "Elbette." Rico'ya doğru bakar. "Ona iyi bak."

Rico gözlerimi tuttu. "Niyetim bu."

Kalabalığın içinden geçiyoruz ve vücudum uğuldamaya başlıyor. Ne olacağını biliyorum ve lanet olsun, sabırsızlanıyorum. Kulübün ön kapısına vardığımızda elimi bırakıyor.

"Arabam bu tarafta."

Onu merdivenlerden aşağı kadar takip ediyorum ve tekrar elini tutmaya gidiyorum.

"Yapma," diye fısıldıyor, elini gizlice çekerek.

Kaşlarımı çatıyorum. "Neden olmasın?"

Yolun karşısında, içinde adamların oturduğu park etmiş bir arabaya bakıyor. "Güvenlik görevlilerim burada. Onların önünde sevgi gösterisinde bulunmaktan çekiniyorum." Daha hızlı yürümeye başlar.

"Oh." Gözlerim etrafta gezinirken neredeyse yetişmek için koşmam gerekecek. "Bu yüzden mi beni içeride öpmedin?"

Bir kez başını salladı ve siyah spor görünümlü bir arabaya vardık. Benim için kapıyı açtı ve ben de bindim. Siyah deri iç mekana bakıyorum. İçinde tüm zil ve ısıklarla birlikte yeni araba kokusu var. Vay canına, bu şey çok havalı.

Arabaya bindi ve tek kelime etmeden arabayı çalıştırıp trafiğe çıktı. Yalnız kalınca elimi tutuyor ve dudaklarına götürüyor. Gözleri bana gelirken beni şefkatle öpüyor.

"Bu daha iyi."

"Nereye gidiyoruz?" Ben soruyorum.

Gözleri yola geri döner. "Benim evim."

"Otelimin nesi var?"

"Yok bir şey," diye cevap veriyor köşeyi dönerken. "Sadece benim evim daha güvenli."

Kaşlarımı çatıyorum, neyden güvende? "Neden şimdi güvenliğiniz var?"

"Bu gerekli bir kötülük." Eli kalçamdan yukarı kayıyor ve keskin bir nefes alıyor. "Bu gece o elbisenin içinde ne kadar yenilebilir görüldüğünden bahsedelim."

Gülümsüyorum ve arkamızda bizi takip eden iki arabayı görmek için arkamıza bakıyorum. Sessizce yolumuza devam ediyoruz. O düşüncelere dalmış gibi görünüyor ve benim aklım arkamızdaki güvenlik araçlarında. Neden buradalar? Bir tür tehlike altında mı? Tekrar dönüyorum ve hayal görmediğimden emin olmak için arka camdan dışarı bakıyorum.

Her ikisi de erkeklerle dolu iki araba güvenli bir mesafede arkadan geliyor. "Nerede yaşıyorsun?" Ben soruyorum

"Magenta Bölgesi'nde. Çok uzak değil."

Kulüpten uzaklaştıkça akıl sağlığım biraz daha yerine geliyor.

Kahretsin, ne yapıyorum ben?

Kendime ondan uzak durmamı söyledim ama işte onun evine gidiyorum. O ofisteki halimizi ve onun ne kadar ateşli olduğunu hayal ediyorum. Ne kadar baskın olduğunu... sert olduğunu. Lanet olsun bedenime ve onun cinsel ihtiyaçlarına.

Azgın kaltak.

Bir yeraltı otoparkına giriyor ve arabalar arkamızdan geliyor. Kendimi James Bond filmindeymişim gibi hissediyorum. Arabayı park etti ve kapımı açmak için yanıma geldi.

Adamlar arabalarından iniyor ve bana bakmıyormuş gibi yapıyorlar, ancak değerlendiren gözlerini hissedebiliyorum.

"Bu taraftan," diyor Rico, duygudan yoksun bir şekilde. Onu asansöre kadar takip ediyorum ve kapı arkamızdan kapanıyor. Anında elimi tutuyor ve usulca gülümsüyor.

İşte orada.

"Toplum içinde bana dokunmandan hoşlanmıyorum." "Ben de sana dokunmamayı sevmiyorum."

Eğilip yüzümü iki elinin arasına alıyor ve beni öpüyor. Yumuşak ve doğru miktarda emiyor. Ayaklarım neredeyse yerden kesiliyor. Beni geriye doğru yürütmeye başlarken tekrar öpüyor ve sonra ping sesi geldiğimizi bildiriyor.

Kapılar açılıyor ve Rico beni dışarı çekiyor. Şaşkınlıkla etrafıma bakındım. Asansör kapıları doğrudan onun dairesine açılıyordu.

Üst katta bir asma kat ile çok büyük. Geniş cam duvardan şehir ışıkları parıldıyor ve dışarıda özel terasta bir havuz var.

"Burası senin evin mi?" Gözlerimi kocaman açarak fısıldıyorum.

"Evet." Ellerini ceplerine sokuyor ve bana etrafıma bakıp yönümü bulmam için zaman veriyor. "Tur istiyor musun?"

Başımı salladım, birden konuşamayacak kadar gerildim. Beni fuayeden geçirip birkaç karanlık ahşap merdivenden aşağı çekiyor.

"Yaşam alanı," diyor. Merakla etrafıma bakıyorum. Lacivert ve çikolatalı deri koltuklar, büyük bir bluestone şömine ve güzel renkli sanat eserleri var. Çift ahşap kapıdan geçiyoruz.

"Yemek alanı." Odanın ortasında on iki kişilik güzel, soluk ahşap bir yemek masası yer alıyor. "Mutfak." Mutfak, mutfak gibi bile görünmüyor. Bir seyahat broşüründe görebileceğiniz egzotik bir restorana benziyor. Tavandan kalın metal aydınlatma armatürleri sarkıyor ve geniş banklar zemini kaplıyor.

"Tüm mobilyaları sen mi seçtin?" Ona sordum.

Sanki gözlerimden neler görebileceğimi hayal ediyormuş gibi usulca gülümsüyor. "Evet."

Burada ne yapıyorsun, Olivia? Bu seni aşar.

Onun gözler gel için Benim. "Do sen istiyorum içinbkz. yatak odam?"

Karnımın derinliklerinde kelebekler uçuşuyor.

"Bilmiyorum.

I?"

Bir adım öne çıkıyor ve yüzümü ellerinin arasına alıyor.

"Senin

Vücudunuz bana daha önce bunu söyledi."

"Onu dinlememelisin. O..." Konuşmayı kesiyorum, birdenbire dudaklarıma yapışan iri dudakları dikkatimi dağıtıyor.

"O... ne?" diye nefes alıyor.

"Gitmeye hazır ve başımı belaya sokmaya çalışıyor."

Kıkırdıyor, derin ve hırıltılı bir ses. "Onun bu yönünü seviyorum.

"Kendisi için neyin iyi olduğunu bilmiyor."

Gözleri muziplikle dans ediyor. "Bundan hiç şüphem yok." Beni tekrar öpüyor. "Yine de neyin iyi hissettirdiğini bildiğinden eminim." Alt dudağımı nazikçe ısırtıyor ve uzatıyor. Dişlerini tenimde hissettiğimde cinsel organım kasılıyor.

Geri çekiliyor ve bana bakıyor. Gözleri kararmış ve beklentiyle dudaklarını yalıyor. "Yatak odam bu tarafta Olivia."

Elimi tutuyor ve beni geniş bir koridora götürüyor. Şu anda etrafımı incelemem gerektiğinden eminim ama elimi tutan güzel adamdan başka hiçbir şeye konsantre olamıyorum.

Şeytanın kendisi, beni inine götürüyor.

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki nefesime konsantre olmam gerekiyor. Maraton koşuyormuşum gibi görünmesini istemiyorum, ancak kesinlikle öyle hissediyorum.

Yatak odası büyük, modern ve minimalist. Duvarlar koyu gri, neredeyse lacivert. Büyük yatağın üzerindeki çarşaf lar beyaz ve beyaz kalın kanepeler başka bir mavi taş şömineyi çevreliyor. Duvarlardaki sanat eserlerinin hepsi tek renkli fotoğraflardan oluşuyor. Gerçekten başka bir şey.

"Vay canına. Kusursuz bir zevkin var."

Öne doğru bir adım atarak bizi yakınlaştırdı. "Seviyorum." Beni öyle bir tutkuyla öpüyor ki gözlerimi açık tutamıyorum.

Bu adama ve sihirli diline lanet olsun.

Öpüşmemiz çıl gınca bir hal alıyor ve benim ellerim onun saçlarına, onun elleri de benim arkama gidiyor. Birdenbire iki elini de bana doğru uzatıyor. Kontrolümüzü kaybettiğimiz için duvara çarpıyoruz. Beni kendisinden uzaklaştırıyor ve elbisemin fermuarını açıyor. Elbise yere düşüyor ve ben siyah askısız bir sütyen ve dantel külotla onun önünde duruyorum.

Beni içine çekerken gözleri düşüyor. Tekrar benimkilerle buluşmak için kalktıklarında, alev alev yanırlar.

O beni istiyor. Her santimi beni istiyor.

Bunu hissedebiliyorum.

Sütyenimi çözdü ve yana attı. Büyük göğüslerim serbest kaldı. Külotumu bacaklarımdan aşağı kaydırıyor. Çenesi yükseliyor ve takdirle tıslıyor. Koyu renk gözleri tenimde delikler açıyor.

"Hmm, işte orada." Sesi derin ve gırtlaktan geliyor; boğuk bir fısıltı.

Seksim zonklamaya başladı. "Çıkar şunu."

Ellerini uzattı. "Eğer beni istiyorsan, gel ve al."

Birden çılgına döndüm. Tişörtünü başının üzerinden yırtıp fırlatıyorum. Koyu renk saçlarla dağılmış geniş göğsünü ve kaslı omuzlarını görüyorum. Teni bronzluğun güzel bir bal tonunda.

Oh, Tanrım, evet. Onu görmenin verdiği şevkle kot pantolonunun fermuarını açıp aşağı indiriyorum, boxer'ını da.

Karnı taş gibi sert, bacakları kaslı ve güçlü, siyah kasık kılları kısa ve bakımlı. İri siki bacaklarının arasından ağır bir şekilde sarkıyor.

Kalın damarlar şişmiş uzunluğundan aşağı doğru akıyor. Rico kaya gibi sert ve gitmeye hazır. Daha önce hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim.

Tanrım, bu adam müthiş bir örnek.

Gözlerim teninde dolaşırken elleri yanında, hareketsiz duruyor.

Nefes almak için çırpınırken göğsüm inip kalkıyor. Elimi göğsüne koyuyorum ve sanki beni yakmış gibi hızla geri çekip yumruğumu kapatıyorum.

Belki de öyledir.

Bu adam çok ateşli. Aşk kitaplarında okuduğunuz türden... kalbinizi kıran türden.

"Rici." Gözlerim aşağıya düşüyor. "Daha da güzelleşmişsin," diye fısıldıyorum kendi kendime. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

Gözleri gözlerimi tutuyor ve yanılmıyorsa gergin görünüyor. Onayımı mı bekliyor?

"Bebeğim," diye fısıldıyorum bir adım öne çıkarken. Ayak parmaklarımın üzerinde yükseliyorum ve onu usulca öpüyorum. Eli belimin etrafında kıvrılıyor. "Göster bana," diye nefes alıyorum dudaklarına karşı. "Bana neyi kaçırdığımı göster."

Gözleri kapanıyor ve öpüşmemiz yeni bir seviyeye ulaşırken dudaklarıma doğru iniyor.

Sanki bu beklediği yeşil ışıkmış gibi, elleri arkamı kuvvetle kavrıyor ve sikini kasık kemiğime sũrtũyor ve beni yatağa geri gũtũrũyor. Beni yatırıp tam olarak istediği gibi dũzenlerken karanlık gũzleri benimkileri tutuyor.

Sırt ũstũ yatıp bacaklarımı aadıtım.

Eli sikine gidiyor ve bana bakarken yavaşça okşuyor.

Sikinin ucundan ũn boşalma damlıyor ve kontrolũmũ kaybetmeye başladığımda sırtım kavisleniyor.

Bu aok saadıma. Bana neredeyse hiā dokunmadı ve yemin ederim, sadece kendini aekmesini izleyerek her an orgazm olabilirim. Aletini sıkıca kavrıyor ve ũa kez sertae sarsıyor, sonra başını eğip ağzını aarak iā baldırımı ũpũyor. Onun altında bũkũlũyorum.

Bu his aok fazla.

Bacaklarımı aalık tutuyor ve seksime kadar ũpũyor.

Nefes nefese tavana bakıyorum, ciğerlerim hava ararken gũđũ kafesim yũkseliyor. Oh Tanrım.

Parmaklarıyla beni ayırıyor ve onaylarcasına tışlıyor. Sonra kalın dili etimde kuvvetle geziniyor.

Lanet olsun.

Gũzleri kapalı emmeye başlıyor ve ben titremeye başlıyorum. Olamaz.

Yine mi bu?

Uzanıyor ve gũđsũmũ yoğuruyor. "İzle," diye emrediyor.

Dirseklerime yaslanıyorum ve onun en ũzel yerlerimi emip yalamasını izliyorum.

Gũzleri koyu, dili mũkemmel bir pembe ve beni yerken aenesindeki kasların kasılmasını izliyorum.

Őldũm ve İtalyan Cenneti'ne gittim.

Son iki yıldır birlikte olduğum erkeklerin neden benimle ilişkiye giremediklerini artık biliyorum. Hepsi bok gibiydi.
-Geraeğinin yerini tutmaz.

Kimse bana Rici Ferrara'nın verdiği keyfi vermeye yaklaşamadı. O kendi başına bir uyuşturucu.

Kafanın en iyi hali.

Klitorisimi ısıyor ve orgazmın yük treni içimden geçerken yataktan fırlıyorum. Coşkuyla haykırıyorum ve başının arkasını tutuyorum.

Beni tutarken iki eli de karnımın üzerinde duruyor ama dili durmuyor. Daha bitirmedi. Vücudumdaki orgazmın son damlasına kadar emmek istiyor.

Bacaklarım titriyor ve onları kapatmaya çalışıyorum. Çok hassasım. "Rici," diye nefes alıyorum. "şimdi. Ver onu bana... lütfen."

Ayağa kalkıyor, çekmecedен bir prezervatif alıyor ve ben de onu takarken izliyorum.

Üzerime tırmanırken kalbim güm, güm, güm atıyor.

"Olivia. Benim güzel Olivia'm." Dudakları dudaklarımı kavırıyor ve dili yavaş, erotik bir dansla hareket ediyor. Ağzında kendi uyarılmışlığımın tadını alabiliyorum.

Kalbim göğsümden fırlıyor.

Hayır. Hayır. Hayır.

Bu yanlış. Bunun özel hissettirmemesi gerekiyor. Bunun acımasız bir sikiş olması gerekiyordu. Onu sistemimden çıkarmak için bir tür sikiş.

Dudaklarını şefkatle dudaklarıma bastırarak sol bacağıma kaldırıyor ve beline doluyor.

"Benim için aç, bebeğim."

Bana söyleneni yapıyorum ve tek bir güçlü hareketle ileri doğru itiyor ve derinlere kayıyor. Sahip olduğu şey beni ele geçirirken ağzım açık kalıyor. Yavaşça nefes veriyorum.

"İyi misin?" diye fısıldıyor derin, boğuk sesi.

"Evet." Onunla başa çıkmaya çalışmak için gözlerimi kapatıyorum - onu engellemek için - çünkü bu adam sadece sevişmiyor. Ruhumu beceriyor.

Yavaşça dışarı çekiyor ve sonra tekrar içeri itiyor. Onun büyüklüğü karşısında irkildim. Nasıl bir adam bu böyle?

Çenesini sıkıyor. Koyu renk gözleri benimkileri tutuyor ve biliyorum ki kontrolü elinde tutmaya çalışıyor.

Nefesi titriyor ve dili dudaklarımın arasında kayıyor, onu tamamen içeri almam için yalvarıyor.

Ne kadar güzel, erkeksi bir canavar.

Cinsel mükemmelliğin bir adı var, o da Enrico Ferrara. Sikişmenin kralı.

Dizlerini yatağın üzerine koyup tekrar çekiliyor. Bu sefer bir amaç uğruna tekrar içeri giriyor ve ben çığlık atıyorum.

"Ahh!"

Geniş omuzlarına yapışıyorum ve ellerimin altındaki kasların kasıldığını hissediyorum.

"Şşşt," diye fısıldıyor, yavaşlaması gerektiğini yoksa beni inciteceğini fark ediyor. "Tamam, tamam. Şşşt," diye nefes alıyor. Yavaşça bana binmeye başlıyor, istediği şeye kadar çalışmamız gerektiğini biliyor.

Ve mükemmel bir öğrenci gibi, dirseklerinin üzerinde kendini tutarken vücudum her pompalamada gevşiyor.

"Olivia," diye fısıldıyor karanlık bir şekilde dudaklarımı izlerken. "Becer beni, Olivia. Bırak gireyim."

Bacaklarımı vücudunun iki yanına doğru kaldırırken gözlerim yuvalarından fırlıyor.

Tanrım, evet.

Sik beni, tamam.

Yavaş yavaş sertleşerek devam ediyoruz ve yatak sallanmaya başlıyor. Ellerim sırtında ve başının arkasında dolaşacak kadar gevşiyor.

Güzel yüzü bana bakıyor ve bunun o an olduğunu biliyorum. Seksin böyle olması gerekiyordu. Eminim ki seks, zamanın başlangıcında her kim tarafından icat edildiyse, aklında bu adam vardı.

Bacağımı omuzlarına doğru biraz daha kaldırıyor ve gözleri kararıyor. Akıl sağlığının sınırında.

"Git," dedim. "Ver onu bana." Ellerimi arkasına koyuyorum ve onu daha derine çekiyorum.

Gırtlaktan bir inilti çıkarıyor, kollarını düzeltiyor ve sonra bana sertçe çarpıyor. Tüm vücudum yatakta sarsılıyor ve kalın sikiindeki her damarı hissedebiliyorum.

Lanet olsun.

Nemli tenlerimizin birbirine çarparken çıkardığı ses duvarlardan yansıyor ve onun itişlerinden gelen sıcaklık beni içten dışa yakıyor. Altında çırpınmaya başlıyorum. Haykırırken kendimi tutamıyorum. Orgazmım onu uçurumun kenarına getiriyor ve kendini derinlere tutuyor. Sikiinin vücudumun derinliklerindeki sarsıntısını hissediyorum.

Bana üç kez daha çarpıyor - kendini tamamen boşaltmaya çalışırken her seferinde bir öncekinden daha derin.

Sonra beni öyle bir şefkatle öpüyor ki, az önce bana karşı olan tavrına o kadar yabancı ki.

Enrico Ferrara vücuduyla sikişiyor ama tüm kalbiyle öpüşüyor.

Bunu hissedebiliyorum. Vücudumdaki her hücre bana onun da en az benim kadar bu işin içinde olduğunu söylüyor.

Bunun olması gerekenden daha fazla bir şey olduğunu.

"Sei davvero fottutamente perfetta," diye fısıldıyor.

Tercümesi: Sen çok mükemmelsin.

Ne söylediğini bilmiyorum ama saygılıydı - ibadet sözleri.

Çekilip üzerime uzandığında ona gülümsüyorum. Dudaklarını dikkatlice köprücük kemiğime indiriyor ve köprücük kemiğime doğru öpücükler bırakıyor.

"Olivia," diye mırıldanıyor tenime karşı.

Aletin kalçamda yeniden sertleştiğini hissediyorum ve kolumu geniş omuzlarına doladığımda tavana doğru gülümsüyorum.

Gecenin daha yeni başladığını ve benimle işinin henüz bitmediğini hissediyorum.

Tekrar öpüşüyoruz ve işim bitiyor. Mükemmellik.

Olivia

Kürek kemiğimi fırçalayan dudaklara uyandım. Hava karanlık ama mesanem sabah olduğunu söylüyor. Rico'yu dirseğine yaslanmış halde bulmak için dönüyorum.

"Günaydın, bella." Seksi bir şekilde gülümsüyor. Oh Tanrım. Kahretsin.
"Merhaba."

Dün gece ne oldu böyle? Bir dakika önce Enrico Ferrara'dan sonsuza kadar nefret edeceğime yemin ettim. Yedi dakika geçmeden bir ofiste parmaklanıyorum.

Sanırım tavşanlar gibi birbirimize saldırmadan önce yirmi kelimenin tamamını birlikte söyledik. Korku şafağı. Tanrı aşkına.

"Tuvalete gitmem gerekiyor," diye fısıldıyorum yataktan kalkıp ebeveyn banyosuna girerken. Kapıyı kilitledim, oturdum ve başımı ellerimin arasına aldım. Bunun için onu uğraştırmadım bile. Zayıfım, kolay pes eden biriyim.

Ne yapıyorum ben burada?

Kalbim hızla atıyor ve içim pişmanlıkla dolu. Buradan hemen çıkmam gerek.

Ellerimi yıkıyorum ve dağılmış yansımama bakıyorum. Sarı saçlarım dağılmış, makyajım her tarafıma bulaşmış.

ve bana ne kadar seks koktuğumdan bahsetme bile.

Onun gibi.

Bu nasıl oldu? Yani, iyiydim... ve sonra parmaklarını emdi ve gökyüzü artık göremeyeceğim kadar kırmızıya döndü. Hiçbir azgın kadın, adam ona en iyi bakışını atarken bunu izlemek zorunda kalmamalı. Bu doğal değil. Sanki bir düğme gibi. Bir uyarıyla birlikte gelmeli. Bu noktadan öteye gitmeyin... kesinlikle takip ediyor.

Yüzümü yıkıyorum ve ellerimi saçlarımda gezdiriyorum. Etrafıma bakınıyorum ve dişlerimi fırçalamak için onun diş macununu ödünç alıyorum.

Gerçekten bir duşa ihtiyacım var, ama lanet olsun, sadece buradan çıkmak istiyorum. Oraya çıplak dönmek istemiyorum. Kapının arkasındaki kancadan bornozunu alıp üzerime geçiriyorum.

İşte başlıyoruz. Gerçekte çok daha kötü olmasına rağmen bunu hep duymuşumdur.

Utanç yürüyüşü.

Aceleyle kapıyı açtım ve Rico'yu dirseğinin üzerine yaslanmış buldum. Koyu, bronzlaşmış teni sergileniyor ve üst bacağı dizden bükülmüş, şimdiye kadar gördüğüm en güzel kalın uyluk kasını sergiliyor. Beyaz çarşaflar kasıklarının etrafında toplanmış, ancak sikinin ucu karnına doğru uzanıyor.

Yine sert.

Sikeyim.

Ben gergin bir şekilde yatağın kenarına otururken gözleri benimkileri tutuyor.

"Buraya gel, güzelim." Yanındaki boşluğa dokunuyor.

"Um." Yüzümdeki kanın çekildiğini hissediyorum. Bir yalan düşünmeye çalışırken duraksıyorum. "Gitmem gerekiyor. Bir taksi tutabilirim."

"Ne?" Kaşlarını çatıyor.

Omuz silkiyorum. "Bugün gerçekten meşgulüm."

Çenesi yükseliyor. "Bugün gerçekten meşgul müsün?" "Uh-huh."

Gözleri benimkileri tutuyor. "Ne yapıyorsun?"

"Şeyler." Konuşmayı kes. Konuşmayı kes.

"Senin sorunun ne?" Yavaşça oturuyor.

"Yok bir şey, sadece gitmem gerekiyor." Elbisemi ve iç çamaşırlarımı yerden alıp banyoya geri dönüyorum. Onunla burada, evinde kavga etmeyeceğim. Bir şekilde beni yine sırt üstü yatıracaktır. Onun söz konusu olduğu yerde irade gücümün sıfır olduğu çok açık. Bacak açma süper güçleri var.

Hemen fahişe çantası elbisemi giydim. Bu şey çöpe gidiyor. İnsanlar bunu düzenli olarak nasıl yapıyor? Korkunç bir şey.

Yatak odasına geri döndüğümde onu kot pantolonunun fermuarını çekerken buldum. "Seni ben götürürüm."

"Hayır, sorun değil." Siyah topuklu ayakkabılarımı giyiyorum. Bana ters ters bakıyor. "Beni kızdırma, Olivia." Ne dedi?

Sinirlerim tepeme çıktı. "İyi. Beni eve götür, seni kontrol manyağı."

Kirli bir bakış daha atıp üzerine bir tişört geçiriyor. Yatak odasından çıkıp dairenin içine kadar onu takip ediyorum. Tüm pencereler açık ve güzel havuza ve çevresine hızlıca göz gezdiriyorum. Neredeyse senin içinde yüzmek güzeldi.

Asansöre bindik. Düğmeye sertçe basıyor ve önüne bakıyor.

Düşmanlık her gözeneğinden sızıyor. Tanrım, bu çok garip.

Kadranı izlerken parmaklarımı önümde çeviriyorum. Kapılar yeraltı otoparkına açılıyor ve o dışarı fırlıyor. Onu siyah bir spor arabaya kadar takip ediyorum. Ferrari sembolünü görüyorum ve içten içe ürperiyorum. Ferrari kullanıyor. Tabii ki kullanıyor. İstesem de bu boku uyduramazdım.

Öfkesine rağmen bana kapıyı aniden açtı. Ben içeri giriyorum, o da kapıyı sertçe çarpıyor, sonra etrafımda dolaşıp arabaya biniyor ve motoru büyük bir gürültüyle çalıştırıyor.

Ona bir göz attım. Belki de bu o kadar iyi bir fikir değildir.

Park yerinden son sürat çıkıyor ve ben canımı kurtarmak için tutunuyorum. Lanet olsun, yoldan çekil, hepimiz öleceğiz.

"Yavaşla!" Ağlıyorum.

Güvenlik kapısının kodunu giriyor ve kapı yavaşça yukarı kalkıyor.

Dosdoğru önüne bakıyor. Dişlerini sıkarken çenesinin titrediğini görebiliyorum.

Hay sikeyim.

Kapılar yükselir ve adam son sürat yola çıkar.

"Senin derdin ne lan?" diye çıkışıyor öfkeli gözleri bana kayarken.

"Yola dikkat et!" Çıglık atıyorum. Hızla vites değiştiriyor, iki arabayı solluyor. Hayatımı kurtarmak için gösterge paneline tutunuyorum. "Sorun sensin," diye bağıriyorum karşıdan gelen trafiği izlerken. "Bana bok gibi davranıyorsun, iki yıl boyunca beni aramıyorsun ve sonra bir gece kulübünde ortaya çıkıyorsun. Sanki bir rock yıldızıymışsın gibi seninle eve gidiyorum. Kendimden öğreniyorum."

"Sana neden öyle davrandığımı söyledim." Tekrar vites değiştiriyor ve ben emniyet kemerimi sıkıyorum.

"Yavaşlayacak mısın?"

Yola bakıyor.

"Neden bunca zaman beni aramadın? Madem beni görmek istiyordun, neden aramadın?"

"Çünkü gelmeyecektin! Sana bunu söylemiştim. Konuştuğum zaman beni dinle, kadın."

Ellerimi havaya kaldırıyorum. Bu çok anlamsız. O kibirli bir piç.

"Ben kalmıyorum. New York'taki işi kabul ediyorum. Ne cüretle sihirli aletini öylece sallayıp beni avucunun içine alabileceğini sanıyorsun?"

Bana bakıyor. "Dün gece sihirli aletimi sürerken seni çok kızgın görmedim," diye alay ediyor. "Aslında,

"Bütün gece onun üzerinde inledin."

"Gördün mü?" Başımı tiksintiyle iki yana sallıyorum.
"Beni senden soğutan şey bu kibirli puşt tavrın."

Direksiyonu sertçe yumrukluyor ve ben sığıyorum.
"Henüz bir göt deliği görmedin Olivia." Boynundaki damarlar belirginleşti. "İtme lan beni!" diye homurdanıyor.

"Kesin şunu!" Çığlık atıyorum.

"Deliriyorsun." "Beni delirtiyorsun," diye bağırıyor.

"Bırakın arabadan ineyim. Bu büyük bir hataydı. Keşke seni hiç görmeseydim."

Bana ters ters bakıyor. "Evet, bu ikimiz için de geçerli."

Otelimin park yerine çekti. Dışarı çıktım ve kapıyı sertçe çarptım. Uzaklara doğru uzaklaştı. Lastiklerinin gıcirtısı eşliğinde arabanın gözden kayboluşunu izliyorum ve sonra kafamı kaldırıp herkesin durduğunu ve onun peşinden baktığını görüyorum.

Hmm, iyi gitti.

Başımı eğiyorum ve utanç yürüyüşüme devam ediyorum. Harika.

Piçlerle ilgili olan şey, derinizin altına girmeleridir. Zehirli bir isilik gibidirler.

Sinsi, iltihaplı ve ilgi için yalvaran.

Dövüşü kazandım hissine sahip değilim. Pazartesi öğleden sonra oldu ve ondan haber alamadım.

Yani, istemiyorum. Her on dakikada bir telefonumu kontrol ettiğim falan yok. Telefonumu elime alıp tekrar kontrol ediyorum.

Cevapsız arama yok. Ağır ağır nefes veriyorum. Pislik.

Dün öğleden sonrayı Natalie ile bir barda bol miktarda alkol ve tapas eşliğinde bu durumu analiz ederek geçirdim.

Benim drama kraliçesi olduğumu düşünüyor - babası ölmüştü ve o zamanlar doğru düşünemiyordu. Beni buraya getirmesinin romantik olduğunu düşünüyor.

Bunun gerçekleşmeyi bekleyen ikinci bir şans aşk hikayesi olduğunu düşünüyor.

Bence o bir kontrol manyağı.

Bir yanımda dün farklı bir şekilde ele almayı diliyor - oturup onunla konuşmayı.

Neden bu kadar öfkeliydim? Deli gibi davrandım.

Peki neden bu kadar kızgındı? Daha önce hiçbir kadın ayrılmak istememiş gibi davranıyordu.

Muhtemelen yapmamışımdır.

Saate bakıyorum ve saatin 17:00 olduğunu görüyorum. Bugün hiçbir şey başaramadım. Giorgio burada bile değil çünkü bu hafta New York'ta çalışıyor. Ona cehennemden gelen hafta sonumu anlatmak için sabırsızlanıyorum.

Bu berbat bir durum.

Bilgisayarımı kapattım, masamı topladım ve aşağıya indim.

Spor salonuna gitmem gerekiyor ama bir kalıp çikolata çok daha cazip görünüyor.

Binadan çıkıyorum ve sokağın karşısına park etmiş siyah bir Ferrari görüyorum. Rico yanında duruyor, arkasını kapıya yaslamış. Gözleri bana kilitlenmişti.

Onu görünce kalbim küt küt atıyor. Sadece git ve onunla konuş. Bir yetişkin ol.

Yolun karşısına geçip arabaya yaklaştım.

"Merhaba." "Merhaba."

Rüzgâr saçlarımı savuruyor, ben de kulaklarımın arkasına sıkıştırıyorum. "Burada ne yapıyorsun?"

"Seni bekliyorum."

Birbirimize bakıyoruz. "Neden?"

"Seninle konuşmak istiyorum."

"Hayır, istemiyorsun Rici, bana bağırarak istiyorsun."

"Kızgın olduğum için beni suçlayamazsın. Birlikte geçirdiğimiz geceden sonra buna uyandım."

Kollarımı önümde kavuşturuyorum. "Biliyorum, özür dilerim." Kendimi hayal kırıklığına uğratarak iç çektim. "Bana ne oldu bilmiyorum."

Gözleri benimkileri tutuyor. "Bir şeyler içebilir miyiz?"

"Sanırım." Elimle sokağı işaret ediyorum ve o da yanıma geliyor. İkimiz bir bar ve restorana varana kadar sessizce yürüyoruz.

Oturduk ve garson geldi. "Ne içmek istersiniz?"

Rico önce benim sipariş vermemi işaret ediyor.

"Sadece bir maden suyu alabilir miyim, lütfen?"

Kaşlarını hafifçe çatıyor. "Mavi bir viski alayım, lütfen."

"Tabii." Garson bizi yalnız bıraktı.

Rico'nun gözleri konuşmamı beklerken benimkileri tutuyor... ben de konuşmuyorum.

"Peki." Ellerini bana doğru açtı. "Konuşmaya başla." Omuz silkiyorum.

"Belli ki söyleyecek şeylerin var. Söyle onları."

İşte o an; ya tamamen dürüst olmam gerektiğini ya da zararlarımı kesip uzaklaşmam gerektiğini bildiğim an. Ona karşı bu kızgınlığı beslemeye devam edemem.

"Beni hapiste bıraktığında beni gerçekten incittin. Bu öyle kolay unutabileceğim bir şey değil. Ve bu bir aşk acısı değildi, insanlık acısıydı."

Başını eğiyor, bir an için kendine geliyor.

"Arkadaş olduğumuzu sanıyordum," diye fısıldıyorum.

"Bella, o zamanlar seninle ve uyuşturucu meselesiyle baş edemiyordum. Bütün dünyam yıkılmıştı. Sayamayacağım kadar çok şeytanla savaşıyordum."

Empati kazandı ve elimi masanın üzerinde onunkinin üzerine koydum. "Neden benimle konuşmadın?"

"Yapamadım."

"Neden sakinleştiğinde beni aramadın?"

"Sana davranış şeklimden utandım." Tekrar yukarı bakıyor ve gözleri benimkileri arıyor. "Bunun için gerçekten üzgünüm. Zamanı geri alamam. Yapabilseydim, yapardım."

"Ama buraya geldiğimde beni aramadın bile. Bu hiç mantıklı değil."

"Bir hafta boyunca yerleşmene izin verecektim ve sonra kazara sana çarpacaktım." Kaşlarını çatmış. "Ama sonra seni o randevuda gördüm ve gittim..." Sesi kesiliyor. "İşler planladığımız gibi gitmedi."

Bir süre sessizce oturup birbirimize bakıyoruz. "Sinirlendiğinde gerçekten kötü bir sürücü olduğunu biliyorsun," diyorum ona.

Gülümsüyor ve elini çevirip benimkini tutuyor. "O zaman beni kızdırmayı bırak."

Sırıtiyorum ve aramızdaki o vızıltı yine ortaya çıkıyor.

"Bu nasıl gidiyor, Enrico? Aramızdaki şey nedir?"

"Rici. Bana Rici diyorsun."

Söylemek istediklerimi ifade etmeye çalışırken yere bakıyorum. Kafamda çok net, gerçek hayatta çok hantal.

"Aramızda daha fazla hikâye olduğunu söylemiştin," diyor. "Vardı."

"Son sayfayı çevirdiğinizi hissettiğinizi dürüstçe söyleyebilir misiniz? Çünkü ben söyleyemem."

"Hayır," diyorum. Gözlerindeki pırıltının geri dönüşünü izliyorum ve derin bir nefes veriyorum. "Seninle bir anlaşma yapalım. Yarın gece beni al ve bir randevuya götür, ben de geçmişe sünger çekeyim."

"Bu gece sadece konuşsak nasıl olur?" "Ve bunu yapmayı bırak."

"Ne yapıyorsun?"

"Seksiliğinle beni hipnotize ediyorsun."

Bana parlak bir şekilde gülümsüyor. "Söz vermiyorum." Ayağa kalkıyorum. "Yarın görüşür müyüz?"

Yüzü düştü. "Şimdiden gidiyor musun? İçkin daha gelmedi bile."

"Evet. Gidiyorum."

O	açılır	onun	ağız	için	nesne,
	ve	sonra	Kapanır	Kendini	susturarak.

"Yarın gece görüşürüz."

Onu yanağından öperim. "Yarın."

Enrico

Bu gece onunla kalmayı tercih ederdim ama çaba göstermem gerekiyor, işte buradayım. Kapıyı çaldım ve Olivia aceleyle açtı.

Onu görünce nefesim kesildi. Kırmızı straplez bir elbise giyiyor. Uzun sarı saçlarını toplamış ve daha önce hiç bu kadar güzel birini görmemiştim.

"Bella," diye fısıldıyorum ona yukarıdan aşağıya bakarken. "Çok güzel."

Benim için bir dönüş yapıyor. "Beğendin mi?"

Sikim sertleşirken onu kollarıma aldım.

"Seviyorum." Kendimi durduramıyorum; eğilip onu usulca öpüyorum. Onu öpmemek doğal gelmiyor. Bu çok garip bir şey. Onu dışarı çıkmaktan vazgeçirmek istiyorum ama yapmayacağım çünkü Bunu istediğini biliyorum. "Hadi gidelim."

Çantasını ve şalını alıyor, ben de elinden tutup onu aşağıya indiriyorum. Arabam otoparkta bekliyor ve içinde korumalarımınla birlikte park etmiş dört arabayı görmek için şöyle bir bakıyorum.

Tüm içgüdülerim elini bırakmak istiyor ama zaten ince buz üzerinde kaymaya başladığımı biliyorum. Dişlerimi sıkıyorum ve elimi tutmasına izin veriyorum. Sadece bu seferlik.

"Bu araba da ne?" diye soruyor siyah Audi'yi incelerken.

"Bu benim mantıklı arabam." Ona kapıyı açarken göz kırpıyorum.

"Bu gece mantıklı davranacak mısınız, Mr. Ferrara?" diye dalga geçiyor.

"Evet." Kapıyı çarparak kapatırken sırttım. Etrafından dolaşıp sürücü koltuğuna geçiyorum. "Seni dizlerinin üzerinde altı kez becermek yerine misyoner pozisyonunda sadece bir kez sevişeceğim."

"Bu çok küstahça." Trafiğe çıkarken sırtıyor.

Elini tutup kalçama koyuyorum. Yanıma oturduğunda ellerinin üzerimde olmasını istiyorum... nerede olursa olsun. Ona dokunmak zorundayım. Bu kontrol edemediğim bir dürtü.

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyor. "En sevdiğim restorana."

"Bana makarna olduğunu söyle."

Elini tutup parmak uçlarını öpüyorum. Neşesi bulaşıcı. "Tüm İtalya'daki en iyi makarnaya sahipler."

"O zaman Cuma gecesi girebilmemiz bir mucize."

Gülümsüyorum. Sahip olduğum çekimin farkında değil. "Evet, çok şanslısın," diye cevap veriyorum gözlerimi yoldan ayırmadan. Dikiz aynasından bizi takip eden güvenlik araçlarına bakıyorum. Sağdan soldan gelen tehditlerle iş yerinde sorunlar baş gösteriyor. Etrafımdaki güvenlik hiç bu kadar yüksek olmamıştı. Ateşli bir gönül ilişkisine başlamak için doğru zaman değil.

Park yerine çekiyorum, kapısını açıyorum ve restorana giriyoruz.

"Bay Ferrara." Mario gülümsüyor. "İçeri gelin, içeri gelin, efendim."

En sevdiğim yere gelene kadar masaların arasında dolanıyoruz. Olivia'nın sandalyesini çekiyor ve o da oturuyor. Bize menülerimizi uzattı.

"Bir Margarita ve bir Amaro alalım lütfen," diyorum.

"Elbette efendim. Sizi yalnız bırakacağım ve birazdan gelip yemek siparişinizi alacağım."

Olivia etrafındaki göz alıcı alana bakarken gülümsüyor. "Bu çok özel."

"Senin gibi." Elini öpüyorum. "Ne yiyorsun aşkım?" Gözleri yüzümde oyalanıyor.

"Ne?" diye soruyorum.

"Bana aşkım demen hoşuma gidiyor."

Sensin.

Kes

şunu.

Dikkatini dağıtmak için menüyü açtım. "Linguini muhteşem."

"Hmm, tüm kardiyo antrenmanlarım bu gece boşa gidiyor. Karbonhidrat koması, işte geliyorum."

"İçkileriniz." Mario içkilerimizi masaya koydu. "Size biraz daha zaman vereceğim."

Olivia margarita bardağını kaldırıyor, ben de benimkiyle tokuşturuyorum. Gülümsüyorum ve menüyü okumaya devam ediyorum.

"İyi bir gün geçirdim, biliyor musun?" Olivia diyor ki. "Nedenmiş o?"

"Spor salonuna gittim ve bir daire buldum."

Yukarı baktım. "Bir daire mi buldun?"

"Evet, çok güzel ve işime ve spor salonuma da çok uzak değil."

Menümü okumaya devam ediyorum ve sakinliğimi korumaya çalışırken nefes veriyorum. "Henüz nerede yaşamayı istediğimi bilmiyorum."

Söylediklerime şaşırarak başını kaldırıyor. "Bu da ne demek şimdi?"

"Bu henüz nerede yaşamayı istediğimi bilmediğim anlamına geliyor. Etrafında sıkı güvenlik istiyorum. Senin için bir şeyler ayarlayacağım. Sabah ilk iş hangi mülklerimin boş olduğuna bakacağım."

"Bu bizim ilk randevumuz, sen neden bahsediyorsun?" Peçetesini kucığında yeniden düzenliyor. "Senin dairelerinden birinde yaşamak istemiyorum, istemiyorum."

Masanın üzerinden ona ters ters bakıyorum. "Neden bu kadar zorsun?"

"Neden bu kadar otoritersin?"

"Bu bir güvenlik sorunu,

Olivia."

Gözlerini deviriyor. "Aşırı dramatiksınız, Mr. Ferrara."

Öfkemi dizginlemeye çalışırken içkimi

yudumluyorum.

**O salları onu Kafa olarak Eğer
sallamak kapalı kızgınlığı. "Her neyse,"
diye devam ediyor. "Hadi biraz da**

Bir kez olsun sen. Hep benim hakkımda konuşuyoruz. Sen benim hakkımda her şeyi biliyorsun ve ben senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

Göğsümün sıkıştığını hissediyorum ve içimi yudumluyorum. "Sanırım linguini yiyeceğim," diyorum konuyu değiştirmek için. "Sen ne yiyorsun?"

"Bana işinizden bahsedin," diye soruyor. "Ne bilmek istiyorsun?"

Bir an düşünürken kaşlarını çatıyor. "Kazadan sonra aile işlerini devraldınız, değil mi?"

"Evet."

"Hepsi mi?"

"Şirketin CEO'su oldum, yani evet. Ancak benim altımda babam ve büyükbabamla birlikte çalışmış pek çok personel var ve onlar daha önce yaptıkları işi yapmaya devam ediyorlar."

"Bu çok büyük bir sorumluluk." "Öyle."

Elini çenesinin altına koyuyor ve beni inceliyor. "Korkutucu olmalı. Her şeyi berbat edebileceğin düşüncesi."

Bir süre ona baktım. "Bunu bana söyleyen ilk kişi sensin."

"Peki, öyle mi?"

"Bildiğinden daha fazla."

Gözleri gözlerimi tutuyor ve devam etmemi bekliyor. "Beklentilerin baskısı boğucu. Bazıları günler diğerlerinden daha iyidir. Neyse o."

"Her zaman kaçabiliriz," diye teklif ediyor aptalca bir gülümsemeyle.

Yüksek sesle gülüyorum. "Beni kışkırtma. Seninle kaçma ve normal olma ihtimali bir rüyanın gerçekleşmesi olurdu."

Yüzü düşüyor. "Hayatında kapana kısılmış hissediyor musun?" "Evet," diye cevaplıyorum tereddüt etmeden.

"Ah." Bir an düşünür. "Bunu yapmak zorunda değilsin, biliyorsun değil mi?"

"Evet, biliyorum. Hayatım benim için çoktan planlandı."

Restoranın etrafına bakıyor ve kaşlarını çatıyor. "Buranın Milano'daki en iyi restoran olduğunu söylediğini sanıyordum."

"Öyle."

"Neden burada sadece biz varız?"

Yüzümü ellerime yaslarken gülümsüyorum. Onu kendime ayırabilmek için bütün restoranı tutmuştum. "Sadece şanslıyım, sanırım."

Olivia'nın odasının anahtarını bulmaya çalışırken koridorda duruyorum. Geç oldu ve çok fazla içki içtik. Arabamı restoranda bırakmak zorunda kaldım. Eve taksiyle döndük. Arkamda durmuş ellerini vücudumda aşağı yukarı gezdiriyor. Çok ateşli. Her zaman ateşlidir.

Pantolonumun fermuarını arkadan açtı ve ben de kıcımla ona vurdum.

"Kapıyı açmama izin ver, kadın."

Gülüyor ve pantolonumu aşağı çekmeye başlıyor. Kilitle boğuşurken "Kes şunu," diye fısıldıyorum.

Elini külotumdan aşağı kaydırıyor ve sert sikimi yakalıyor. Anahtarla biraz daha mücadele ediyorum. "Aç, sikik." Hızlı bir tekme attım.

Gülüyor ve beni sertçe okşuyor ve kapı açılıyor. Tökezleyerek içeri giriyorum ve daha kapıyı arkamızdan kapatamadan önümde diz çöküyor.

"Tatlı zamanı," diye fısıldıyor dudaklarını yalarken karanlık bir şekilde.

Sikimi ağzına alıyor ve onu görünce nefesim kesiliyor.

Pantolonumu ve külotumu aşağı doğru kaydırıyor ve ben de ayakkabılarımla birlikte onları kenara atıyorum. Benimkini alıyorum

Beni boğazının derinliklerine götürürken tişörtümü başımın üzerinden çıkardı.

Bacaklarım neredeyse altımdan kayıp gidecekti. Sarı saçlarını nazikçe alnından geriye doğru süpürüyorum. Gözleri kapalı ve benim tadıma bakarak mırıldanıyor.

Kahretsin, çok ateşli.

Bazı kadınlar erkekleri memnun etmek için baş verir. Olivia kendini memnun etmek için sevişiyor. O bunu seviyor.

Ben daha çok seviyorum.

Dürüstçe söyleyebilirim ki onu sikimi emerken izlemek şimdiye kadar gördüğüm en seksi şeydi. Boğazını açıyor ve taşaklarımı eliyle kavrarken beni gerçekten derinlere alıyor. Diğer eli kalçamda bir aşağı bir yukarı dolaşıyor.

Midem kasılıyor ve bir ön boşalma fışkırması gözlerinin kapanmasına neden oluyor.

Siktir, siktir, siktir.

Bana sertçe vurmaya başlıyor ve ilkel içgüdülerim beni ele geçirirken başını ellerimle tutuyorum ve sadece onun bana verebileceği serbest bırakma için çaresizce ağzını sürmeye başlıyorum.

Ona ihtiyacım var. Siktir, ona ihtiyacım var. Nefes alamayacak kadar içinde olmalıyım.

Onu ayağa sürükledim ve elbisesini ve iç çamaşırını çıkardım. Yatağa geri oturdum.

"Prezervatif," diye pantolonunu indirdi.

"Doğum kontrol hapı mı kullanıyorsun?"

Kaşlarını çattı. "Evet, ama..."

"Daha önce hiç kondom takmadan seks yapmamıştım.

Güvendesiniz."

Son kontrolünü de kaybederek beni göğsümden itiyor. Sikimin tabanını yukarıda tutuyorum ve şişmiş, ıslak etinin içinden geçiriyorum. Yavaşça ileri geri sallanıyor.

"Becer beni," diye fısıldıyorum ona.

Sikimin üzerine doğru kayıyor ve ağzı mükemmel bir O şekline giriyor.

Tanrım, o mükemmel.

Aramızda hiçbir şey olmadan onun ete kemiğe bürünmüş halini hissetmek çok fazla.

Daha fazlasına ihtiyacım var. Onu her yerinden doldurmam gerekiyor. Etrafına uzanıp parmağımı arka girişine sokuyorum ve titriyor. Gözlerimiz kilitlendi.

Gülümsemem koyulaşıyor. "Hoşuna gitti mi güzel kızım?"

"Hmm," diye inliyor gözleri kapalı. "Siktir, evet."

Kalça kemiğini tutup sertçe yere çarpıyorum ve ciğerlerindeki havayı boşaltıyorum. Bana yapıştı.

"Dizler yukarı," diye emrediyorum.

Söyleneni yapıyor ve onun güzel amcığının sikimin etrafında o kadar sert kasıldığını hissediyorum ki ikimizin de içinden zevk dalgaları geçiyor.

"Seni bütün gece becereceğim bebeğim," diye söz veriyorum ona.

"Tanrım, evet!" diye bağırıyor. "Yap şunu. Bana daha sert ver."

Yatağın yanıma doğru eğildiğini hissederek uyanıyorum. Gözlerimi açtım ve uzandım.

"Sadece tuvalete gidiyorum bebeğim," diye fısıldıyor.

Gözlerimi tekrar kapatıyorum. Birkaç dakika içinde yatağa geri kayıyor ve yarı üstüme uzanıyor. Alnından öperken gülümsüyorum.

"Ne geceydi ama," diye fısıldıyor.

Gözlerim kapalı gülümsüyorum. Ne gece ama.

İnanılmaz kelimesi bunu anlatmaya yetmiyor bile.

**"Ne var üzerinde için sen Bu hafta?" I
sor olarak Parmaklarımı
düşüncesizce saçlarında gezdiriyorum.**

"Sadece çalış."

"Bugün gitmem gerekiyor." Gözlerimi açtım.

"Ne?" Bana bakıyor. "Ne kadar süreliğine?"

"Cumaya kadar."

"Oh." Tekrar uzandı. "Tamam."

**Onu sırt üstü yatırıyorum ve dudaklarımı boynuna
götürüyorum. "Gelecek hafta döndüğümde bir yerlere
gidelim."**

"Ben uzaktayım."

**"Ben değilim. Biraz ara vermem lazım. Cuma günü
erken dönebilirim ve sen işini bitirir bitirmez yola
çıkabiliriz."**

"Gerçekten mi?"

**diye sorar. "Evet,
gerçekten."**

**Gülümsüyor ve dudaklarımı meme ucuna götürüp
sertçe emiyorum. "Bunu dört gözle bekleyeceğim."**

Olivia

"YANI?" Giorgio ofisimdeki sandalyeye geri oturuyor. Yaramaz gözleri benimkileri yakalıyor ve zaten bildiğine dair içimde sinsi bir şüphe var. "Ne kaçırdım?"

"Pek bir şey yok." Gülümsememi gizlemek için dudaklarımı yuvarlıyorum. "Hiçbir şey kaçırmadım mı?"

Yazıyormuş gibi yapıyorum.

Abartılı bir iç çekiş yapar. "Neden bana işkence ediyorsun, sevgilim?"

"İşkence mi?" Yazarken gülümsüyorum. "Nasıl yani?" "Bay Ferrara'yı gördünüz mü?"

Ofisime geldiğinden beri ilk kez dikkatimi ona yöneltiyorum. "Bay Ferrara hakkında ne biliyorsunuz? Onu nereden tanıyorsunuz?"

"Rico ve ben yıllardır arkadaşız. Babasını tanırdım."

"Peki benim Milano'ya gelmem tam olarak nasıl oldu?"

"Rico beni aradı." "Ve ne dedi?"

"Bana iki yıl önce oraya iş başvurusunda bulunup bulunmadığınızı sordu. Kontrol edeceğimi söyledim. Ne zaman buldum

adınızı arattı ve aslında güncel bir iş başvurunuz olduğunu öğrendi. Onu geri aradım ve bana Milano'da olmanızı ayarlayıp ayarlayamayacağımı sordu."

"Ama neden beni kendisi aramadı? Neden Valentino'nun bahanesine ihtiyaç duysun ki?"

Yüzünü buruşturuyor. "Biliyorum, ben de öyle düşünmüştüm. Siz ikiniz tam olarak nasıl tanıştınız?"

"Kalabalık bir odada gözlerimiz buluştu. Yanıma geldi ve menüyü benim için tercüme etti, sonra da akşam yemeği için bana katıldı."

Giorgio dinlerken gülümsüyor.

"Sorrento'ya gitmeden önce hafta sonunu birlikte geçirdik. Orada kız arkadaşım Natalie ile buluşacaktım. Enrico ve ben iki hafta sonra tekrar buluşmak üzere sözleştik."

"Natalie buraya taşınan arkadaşın mı?" "O zaten burada. Cuma günü geldi."

"Vay canına." Sandalyesinde sallanıyor, benim adıma mutlu olduğu belli.

"Ama şunu bilin; Sorrento'ya gittiğim gün, babasının ve büyükbabasının öldürüldüğü günle aynı güne denk geldi."

Yüzü düşüyor.

"Uzakta olduğum süre boyunca ondan haber alamadım ve Roma'ya döndüğümde biri çantalarımı uyuşturucu yerleştirmişti."

Giorgio'nun ağzı açık kalır. "O muydu?"

"Umarım değildir," diye alay ediyorum. "Ama havaalanında tutuklandığımda bunların hiçbirini bilmiyordum."

Giorgio'nun gözleri büyüdü. "Tutuklandınız mı?"

"Evet, Rico'yu karakolda gördüm ama beni terk etti."

"Ne demek istiyorsun... seni terk mi etti?"

"Beni suçlamalardan kurtarmak için bir avukat ayarladı ve elçiliği aradı ama bir daha geri dönüp beni görmedi. Beni uçağa kendisi değil, avukatı bindirdi."

Parmaklarını dudaklarına bastırıyor. "Olağanüstü."

Omuz silkiyorum. "Yani, birbirimizle arkadaştan başka bir şey olmasak bile, tüm hafta sonunu birlikte geçirdiğin birini öylece hapishanede bırakmazsın, değil mi?"

"Ben öyle düşünmezdim, özellikle de o. Sadakati onun en güçlü özelliğidir." Bir an düşünür. "Yani, o zamandan beri onunla konuşmadın mı?"

"Tinder randevum sırasında onunla karşılaşana ve çılgına dönene kadar hayır."

Giorgio'nun büyülenmiş gözleri benimkileri tutuyor. "Tüm bunlar hakkında ne söyledi? Bunu nasıl açıkladı?"

Omuz silktim. "Ölümlerle uğraştığını ve benimle ve uyuşturucuyla başa çıkamadığını söyledi. Yas krizinde olduğunu söyledi."

Kaşlarını çattı. "Dürüst olmak gerekirse, öyleydi." "O zamanlar onu gördün mü?"

Başını sallıyor. "Uzun bir süre çok sinirliydi. Sosyal ortamlardan tamamen kayboldu. Kardeşlerinin ikisi de ona yardım etmek için eve geri taşındı."

"Ona ne konuda yardım edeceksin?"

"En büyük çocuk olarak aile işini devralması gerekiyordu. Bu onun için travmatik bir durum olabilirdi."

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

Oturur ve sandalyesinde doğrulur. "Pek bir şey yok, sadece kafasını toparlaması gereken çok şey var sanırım."

"Sanırım. Her neyse, büyük bir kavga ettik, sonra işe geldi ve dışarıda bekledi. Bilmiyorum. İşlerin nasıl gideceğine bakıyoruz."

"Bu hikayeye bayılıyorum." Ellerini birbirine vuruyor. "Sindirella'nın baloya gitmesi gibi."

Gözlerimi deviriyorum.

"Peki, şimdi ne olacak?"

"Bu hafta iş için uzakta. Hafta sonu için gitmek istiyor."

"Oh." Ayağa kalkıyor. "Sana yeni bir gardırop hazırlıyorum. Bay Ferrara için inanılmaz görünmelisin. Artık resmi olarak benim hobimsin."

Sırıttıyorum ve bilgisayarıma geri dönüyorum. "Aslında benim için en sevdiği kıyafet doğum günü kıyafetim. Beni çıplak tercih ediyor."

Giorgio elinin tersini alnına bastırır ve bayılacakmış gibi yapar. "Yüce Tanrım, sevgilim yatakta nasıl olacağını hayal bile edemiyorum. Yoğunluğu başka bir seviyede. Bunu odanın öbür ucundan bile hissedebilirsin."

Kıkırdıyorum. "Giorgio, hiçbir fikrin yok."

Perşembe gecesi geç bir saat. Telefonumu karıştırıyorum, Facebook'tan Instagram'a ve tekrar geri dönüyorum. Bu akşam erken saatlerde Natalie ile spor salonuna gitmişim ve yolun karşısındaki bir arabada iki adam fark ettim.

Belki de onun adamlarıydı.

Rico beni aramadı ve dürüst olmak gerekirse arayacağını düşünmüştüm. Yani, düşündüğüm gibi beni izletecek kadar önemsiyorsa, en azından arada bir kontrol edeceğini düşünmüştüm.

Kes şunu. Bu kadar muhtaç olmayı bırak.

Kişiliğimin bu yönünü ortaya çıkarmasından nefret ediyorum. İki yıl boyunca ondan uzaktan mutlulukla nefret ettim. Şimdi, onunla geçirdiğim bir hafta sonundan sonra, en başa döndüm ve aramasını bekliyorum.

Telefonumdaki numaralar arasında geziniyorum ve onun adına geldiğimde gülümsüyorum.

ENRICO FERRARA

Instagram'a geri döndüm ve yeşil ışığın yandığını gördüm. Ne oldu? Kahretsin, onu arıyorum. Hemen aramayı iptal ediyorum. Telefonum hemen çalmaya başlıyor ve onun adı ekranda beliriyor.

Pişmanlık içinde kıvranıyorum. "Merhaba," diyorum.

"Sorun nedir?"

"Yok bir şey. Üzgünüm, seni aramak istememiştim." "İyi misin?"

"Evet." Kaşlarımı çattım. "Neden olmayayım ki?"

"Ah." Sesinin rahatladığını duydum. "Bir sorun olduğunu düşünmüştüm."

Bir sorun var. Burada değilsin. "Hayır." Telefonu kapatıyor, sessiz. "Sen iyi misin?" diye soruyorum.

"Evet," diye iç geçirdi. "Orada seninle birlikte olmayı tercih ederdim ama durum bu."

"İstersen eve gelebilirsin?"

Kıkırdıyor. "Yarın orada olacağım, aşkım."

Benim aşkım.

"Evet," diye nefes alıyorum.

"Ve seni uzaklara

fırlatacağım."

Gülümsüyorum.

"Sabırsızlanıyorum."

"Ben de."

Hat tekrar sessizliğe bürünüyor ve acaba o da benim gibi aptalca gülümsüyor mu diye merak ediyorum.

"Bu sabah gönderdiğin fotoğrafta çok güzel görünüyordun. Bütün gün ona baktım."

Alt dudağımı ısııyorum. Bu sabah çalışma masamda bir fotoğrafımı paylaştım. Ben bakmıyorken Giorgio çekmiş. Ama, bekle, ne?

"Facebook hesabımda bunu nasıl gördün? Özel bir hesap," diye sordum.

"Beverly Whalen'ı tanıyor musun, Olivia?"

"Annemin arkadaşı." Kaşlarımı çattım. "Öyle değil mi?"

"Belki." Ses tonundan gülümsediğini anlayabiliyorum.

Birden telefonu kapatıp Beverly Whalen'ın gerçekte kim olduğunu görmek istedim.

Yine sessizliğe gömüldük.

"Yarın görüşürüz o zaman?" diyor.

"Bu hafta saatlerimi bankaya yatırdım, böylece üçte çıkabiliyorum."

"Aferin kızıma. Seni üçte alırım."

"Tamam." Karnımda kelebekler dans ederken gülümsüyorum. Onu yarın göreceğim.

"Güle güle."

"Güle güle." Telefonu kapattım. Birkaç dakika sonra telefonu kapattı.

Hemen Facebook'u açtım ve arkadaş listemde Beverly Whalen'a baktım. Profil resminde bir kadın var. Annemin iş arkadaşlarından biri, bundan eminim. Ne?

Profiline tıklıyorum. Arkadaş yok, adres yok, detay yok. Bu çok garip. Arkadaş olduğumuz tarihe baktım.

İtalya'dan Avustralya'ya döndükten dört hafta sonra ondan bir arkadaşlık isteği aldım. Profiline bakmadım bile çünkü fotoğraftaki yüzü tanıyordum. Vay anasını.

Beverly Whalen, Rici Ferrara.

Yüzümde aptal, kocaman bir gülümsemeyle son iki yıldaki tüm fotoğraflarımı gözden geçiriyorum. Her birini beğenmiş.

Beni uzaktan izliyormuş. Dehşete düşmeliyim, öğrenmeliyim... öfkelenmeliyim.

Onun yerine, çok heyecanlandım.

Önemsedi. Piç kıyafetine bürünmüş olsa da onun bir piç olmadığını biliyorum. Sanırım içten içe bunu hep biliyordum ve belki de bu yüzden ondan ayrılmak bu kadar zordu. O zamanlar aramızda neler olduğunu ya da olayları neden o şekilde ele aldığını bilmiyorum ama artık umurumda olduğunu sanmıyorum. Bundan sonra onu olduğu gibi kabul etmek için elimden geleni yapacağım.

Yenilenmiş bir heyecanla ayağa kalkıyorum.

Toplanmam lazım. Ufukta bir seks tanrısıyla kirli bir hafta sonu var.

Sabırsızlanıyorum.

Saat üçü vuruyor ve ofisimden koşarak çıkmamak için kendimi zor tutuyorum.

O burada, dışarıda. Bütün hafta onu görmek için bekledikten sonra, sonunda zamanı geldi.

Sakin davranıyorum ve masamı toparlamak için acele etmiyorum. Giorgio kafasını kapıdan uzatıyor. "Harika bir hafta sonu geçir, sevgilim."

"Teşekkürler."

İlk defa her şey planlandığı gibi gidiyor, sadece benim için değil. Natalie de erkek arkadaşıyla anlaşmış gibi görünüyor. Bu gece onunla bir randevuya çıkacak ve umarım tüm hafta sonu sürecektir. Çok rahatladım. Burada tek başına oturduğunu bilseydim rahatça gidebilir miydim bilmiyorum.

Giorgio ofisime girdi ve masama oturdu. "Her şeyi aldın mı?"

"Toparlandım." El çantamı omzuma atıyorum ve yanağına bir öpücük konduruyorum. "Bana şans dile."

Beni değerlendiriyor. "Şansa gerek yok." Ayağa kalkıyor ve atkımı düzeltiyor. "Öldür onu."

Aşağı inerken kalbim hızla çarpmaya başlıyor. Rico'nun son iki yıldır beni Facebook'ta takip ettiğini öğrenmek, bu durumu gerçek ve doğru şekilde halletmem gerektiğini daha da önemli hale getirdi. Binamdan çıktım ve etrafıma bakındım.

Nerede o? Onu göremiyorum. Panik başlıyor.

Sonra köşeden siyah bir Ferrari geldi. Yanımdan geçti ve yükleme alanına girdi.

O burada.

Karnım heyecanla dans ediyor ve ona doğru koşmamak için kendimi zor tutuyorum. Sanki her gün muhteşem zengin adamlar beni siyah Ferrarileriyle alıyormuş gibi rahatça arabaya doğru yürüyorum.

Sakin ol, sakın ol, sakın ol.

Yolcu kapısını açtım ve içeri eğildim.

"Merhaba." Sırıttırıyor. "Merhaba."

"Benim yoluma mı gidiyorsun?"

"Zaten öyle değildiysem," dilini alt dudağının üzerinde gezdiriyor, "şimdi öyleyim." Gözlerinde belli bir pırıltı var ve heyecanlı da görünüyor.

Arabaya atlıyorum ve elimi tutuyor. Onu öpmek için eğildiğimde gözleri dikiz aynasına kayıyor. Koltuğuma geri oturuyorum, anında yalnız olmadığımızı hatırlıyorum.

Trafiğin içine doğru geri çekiliyor ve sonra parmak uçlarımı öpmek için elimi tutuyor. "Seni görmek çok güzel."

"Sen de." Gülümsüyorum.

Arkamızdan iki arabanın daha çıktığını görüyorum ama fark etmemiş gibi yaparak bunu aklımın bir köşesine itiyorum. Midem dans ediyor, sinirden kıpır kıpır. Birlikte olduğumuzdan beri ilk kez gerçekten umudum var. Belki bu daha fazlası olabilir?

Roma'dayken bunu hayal etmemiştim. O da hissetti ve şimdi kendimi o kadar da aptal hissetmiyorum. Belki de küstahlık ediyorum. Bilmiyorum ama bu gerçek gibi geliyor.

Gözlerim Rico ile yol arasında gidip gelirken yolumuza devam ediyoruz. Yüzünde bir sırıtma var, kızı elde eden adam gibi.

"Neye sırıtıyorsun?"

"Sadece sana."

"Neden?" Genişçe gülümsüyorum.

Otelime girip arabayı park ederken "Hazırlandın mı?" diye soruyor.

"Evet, nereye gidiyoruz?"

Arabayı kapatır. "Monte Carlo."

Gözlerim büyüdü. "Monako'da mı?"

"Aşağıda bir yatım var."

"Yatınız mı var?" Gözlerimi kocaman açarak ciyakladım.

Kıkırdıyor, arabadan iniyor ve kapımı açmak için yanıma geliyor. Elim tutuyor ve arabadan inmeme yardım ediyor.

"Evet, bir yatım var."

"Tabii ki var." Benim binama doğru yürümeye başladık. "Bütün oyuncaklar sende."

Asansöre bindik ve ben ona bakarken o dosdoğru önüne baktı.

Dokun bana, lanet olsun.

Bu toplum içinde dokunmak yok kuralından nefret etmeye başlıyorum. Onun bir eşarp gibi üzerime örtülmesini istiyorum. Odama varıyoruz ve ben kapıyı açarken eli arkadan kalçamı kavlıyor.

İşte bu. Dokun.

Cinsel değil, kalitesiz değil, ama bir şekilde ayak parmaklarıma kadar karıncalanmalar gönderiyor. Belki de bunun olacakların bir başlangıcı olduğunu bildiğim içindir. Kapı açılıyor ve eli arkamdan geliyor. Bir saniye daha bekleyemeyerek zorla açıyor.

Sonra üzerime çıktı. Elleri saçlarımda ve sanki hayatı buna bağlıymış gibi beni öpüyor. Dudaklarına karşı gülümsüyorum.

"Bu daha doğru," diye fısıldadım. "Zamanını aldı."

On dakika boyunca öpüşüyoruz ve sonra beni büyük, güçlü kollarının arasına alıp sıkıca sarılıyor. Uzun bir süre yanak yanağa durup birbirimize sarılmanın keyfini çıkarıyoruz. Onu çok özledim.

Dudakları yavaş ve kasıtlı bir şekilde dudaklarıma yapışıyor ve beni günaha sürüklerken kendimi ona yapışmış buluyorum.

"Hadi bir duş alalım," diye önerdim.

"Yapamayız, uçağımız beşte kalkıyor. Havaalanına gitmeliyiz."

"Ne?" Kahretsin, seni özledim seksi yapmak istiyorum.

"Oraya vardığımızda rahatlayabiliriz." Beni tekrar öpüyor. "Söz veriyorum."

"Peki." Ondan uzaklaşıp eşyalarımı toplamaya başladım. Monte Carlo için doğru eşyaları topladım mı? Monte Carlo'da ne oluyor ki? Bavulumda kesinlikle Prenses Grace kıyafeti yok.

"Bu elbiseyi işe giderken sık sık giyiyor musun?" diye soruyor gözleri vücudumda gezinirken.

Kendime bakıyorum. Üzerimde dar, siyah, yünlü, balıkçı yaka bir elbise var. Uzun kollu ve düşük yakalı. "Evet, neden?"

Kaşları çatılır. "Lütfen yapma."

"Neden olmasın?"

"Çünkü her kıvrımını gösteriyor." "Ve?"

"Ve bunları gören tek kişi ben olmak istiyorum." Bir adım öne çıkıyor ve beni tekrar kollarının arasına alıyor. "Vücudun sadece benim gözlerim için."

"Öyle mi?" Ona gülümsedim.

"Öyle."

Vücudumun sadece onun gözleri için olmasını seviyorum... bu gerçekten çok iyi gidiyor. "Biliyorsun, bana ne yapacağımı söyleyemezsin," diye takılıyorum.

Bana yavaş ve seksi bir gülümseme veriyor. "Bunun üzerine bahse girmek ister misin?" Kalçalarıyla beni pompalıyor.

Kıkırdıyorum. "Aslında yapardım. Bahis havasındayım. Monte Carlo'da yaptıkları bu değil mi?" Kirpiklerimi kırıştırıyorum.

Kıkırdıyor ve beni kendisinden uzaklaştırıyor ve şakacı bir şekilde arkama tokat atıyor. "Eşyalarını topla. Gitmemiz gerek."

"Beni acele ettirmeyi bırak. Burada kalmak, çıplak ve eğlenceli olmak istiyorum."

"Oraya gitmek istiyorum, böylece çıplak ve altımda olabilirsin."

Gözlerimiz kilitlendi ve bana en iyi "gel beni becer" dedi. Tüm zamanların görünüşü.

"Tamam o zaman. Bu kesinlikle daha fazla teşvik edici." Eşyalarımı toplamak için acele etmeye başladım.

"Düşündüğüm gibi."

Ona seyahat bavulumu uzatıyorum ve sonra makyaj çantamı alıp el çantamın içine sokuyorum. Hızlıca son bir kontrol yapıyorum. "Tamam, hadi gidelim."

Gülümsüyor, sonra eğilip yüzümü ellerinin arasına alıyor ve beni yavaşça öpüyor. "Seni görmek güzel, Olivia"

Reynolds," diye fısıldıyor.

Parmaklarımı koyu kirli sakalında gezdiriyorum ve iri kahverengi gözlerine bakıyorum. Çok sert ve erkeksi ama yine de dokunduğumda yumuşak. Tıpkı kişiliği gibi. Bana karşı istediği kadar sert davranabilir ama ben onun gerçek yüzünü biliyorum. Onu özlediğimi haykırmak istiyorum.... dur.

Kolay lokma olma, sakın ol diye kendime hatırlatıyorum.

Sakın ol, sakın ol... sakın ol, kollarından çekiliyorum. "Gidelim, Bay Ferrara."

Monte Carlo'daki rıhtımda yürüyoruz ve kalbim boğazıma düğümleniyor. Muhteşem tekneler birbiri ardına sıralanıyor. Tekneler hakkında pek bir şey bilmiyorum ama bunun ciddi bir tekne pornosu olduğunu biliyorum.

Bu öğleden sonra oldukça ürkütücüydü, Rico'nun en yakın dört personeliyle tanıştım: Lorenzo, Maso, Marley ve George. İyi görünüyorlardı, ancak Lorenzo benim favorim olarak öne çıkıyor. Gülümsemesi sıcak ve misafirperverdi.

Buraya özel bir jetle geldik. Şampanya içtik, sohbet ettik ve itiraf etmeliyim ki Enrico Ferrara'ya açıkça bakmamak için zor zamanlar geçiriyorum. Saatler geçtikçe daha da yakışıklı oluyor gibi... ya da belki de bu sadece benim kadınlık organlarımın onun erkeksi tavırları karşısında bayılmasından kaynaklanıyordur.

"Bu taraftan." Enrico beni tahta kaldırıma doğru götürüyor. Elimde olmadan kolumu onun koluna doluyorum. Yüzünde bir gülümseme beliriyor.

Özel bir iskeleye doğru yürüyoruz. Kaşlarımı çatıyorum ve olduğum yerde duruyorum. "Bu senin teknen mi?" Ona soruyorum.

"Evet." Ona doğru devam ediyor. "Gel, Olivia."

Kocaman, beyaz ve pencerelerin sırasına göre katları sayıyorum. Bir, iki, üç, dört... beş. Beş katlı bir tekne.

Ciddi misin sen?

Biniş kapısında bizi karşılamak için bekleyen beş personel var ve Rico uçağa binerken onların elini sıkıyor.

"Lütfen Olivia'yla tanışın," diyor onlara. "Bu hafta sonu onun üzerine titreyin."

Kaptan gülümser ve başını sallar. "Evet, efendim." Dönüyor ve elimi sıkıyor. Kendimi kraliçe gibi hissediyorum ve utançtan denize düşüyorum. Rico beni tekneye... yata... bu şey her ne haltsa ona götürürken sıraya girip herkesin elini sıkıyorum.

Onlara geri döner. "Tüm hafta sonu boyunca mahremiyet istiyoruz."

Kaptan başını sallar. "Evet, efendim, elbette."

Güverte güzel, hafif ahşaptan yapılmış ve devasa şezlonglar okyanusa bakıyor. Tüm kat cam ve kapılara geldiğimizde yine duruyorum.

Ne oluyor lan?

Büyük lüks koltuklar ve mini bir kuyruklu piyanoyla dolu büyük bir yaşam alanı var. Halı muhteşem bir kahve renginde ve mümkün olan her yerde avizeler asılı. Merdivenlerin altın korkuluklarına bakıyorum ve sağında camdan bir asansör görüyorum.

Asansörde mi? Teknede mi?

Benimle dalga mı geçiyorsun?

"Gel Olivia," diyor Rico rahatça, elini bana doğru uzatarak. "Çantalarımızı odamıza koyacağız." Merdivenlerden yukarı doğru yürümeye başladı.

"Yatak odası mı var?" En alt basamakta dururken fısıldıyorum.

Büyük cam pencerelerden dışarı baktığımda şehrin ışıklarının suyun üzerinde dans ettiğini görüyorum.

Rico bana gülümsüyor. "Sekiz tane var."

"Sekiz yatak odası mı?" Gıcırdıyorum. "Dalga mı geçiyorsun benimle?"

Kıkırdıyor ve elimi tutmak için merdivenlerden geri iniyor.

"Bu taraftan."

Kocaman siyah bir kapıyı açmadan önce beni iki kat merdivenden çıkarıyor. Ağzım açık kaldı. Burası ana yatak odası süiti. Ortada kocaman bir kral yatak var ve odanın her tarafı Monte Carlo'nun en nefes kesici manzarasını sunan camdan yapılmış. Aşağıdaki güverteye bakıyorum ve orada bir bar ve şezlonglarla dolu tam boy bir yüzme havuzu görüyorum.... bu da ne?

"Havuz mu?" Nefes nefese kaldım.

Rico gülüyor. "Bir havuz."

Banyoya girdiğimde ortada kocaman bir spa küveti buluyorum, duvarlar ve zemin tamamen beyaz mermer.

"Vay anasını. İnanılmaz bir şey bu. Teknelerin böyle görüldüğünü kim bilebilirdi?" Gözlerim onunkileri buldu.

Yürür, yatak odasının kapısını kapatır ve kilidi açar. "Sonunda yalnızım." Bir yırtıcı gibi bana doğru adım atıyor ve midem sinirden dans ediyor.

"Tekneni sevdim," diye nefes alıyorum.

"Senden hoşlanıyorum." Boynumu yalamak için eğiliyor ve kulağımı ısırtıyor. Tüylerim diken diken oluyor. "Şimdi duş alabilirsin." Takım elbisesinin ceketini çıkarıp sandalyenin üzerine atıyor.

Gözlerimi kapatıyorum. Dilinin sıcaklığı düşünme yeteneğimi alıyor. Beni banyoya götürüyor ve duşu açıyor. Buhar odayı doldurmaya başlıyor ve hızlı bir hareketle elbisemi başımın üzerine kaldırıyor.

Beyaz dantel iç çamaşırlarımla onun önünde duruyorum. Aç gözleri vücudumda geziniyor. "Bütün hafta sana sahip olmak için bekledim." Sütyenimin klipslerini açıyor ve külotumu bacaklarımdan aşağı kaydırıyor.

Önünde duruyorum, çıplak ve savunmasız. "Artık bana sahip olduğuna göre, benimle ne yapacaksın?"

Karanlık bir şekilde gülümsüyor ve gömleğinin düğmelerini açıyor. Geniş göğsünü ve siyah saçlarını gördüğümde göğsüm daralıyor. Pantolonunun düğmelerini açıp aşağı kaydırmadan önce ayakkabılarını tekmeliyor. Sikiinin görüntüsüyle kutsanıyorum

bacaklarının arasında sertçe asılı duruyor. Yüzümde bir gülümseme beliriyor ve ağzımdan övgü dolu sözler çıkmasını engellemek için alt dudağımı ısırıyorum. Burada sakın kalmaya çalışmalıyım. Onun hayran kızı olamam, ama o bu kadar muhteşemken kendimi durdurmak oldukça zor.

Dudaklarımız birleşiyor ve beni duşa götürüyor. Sıcak su tenimi karıncalandırıyor. Beni duvara yapıştırıyor, kaldırıyor ve sonra keskin bir hareketle içime giriyor. Aleti sarsılıyor ve huşu içinde birbirimize bakıyoruz.

"Duşunu beğendim," diye fısıldıyorum.

Karanlık bir şekilde gülümsüyor. "Seni kirletmek üzereyim."

Saatler sonra

Oda sıcak ve buhar puf puf yükseliyor. Geç oldu, yatma vakti çoktan geçti ama bir türlü uyuyamıyoruz.

Banyoda karşımda oturan adama gülümsüyorum. Saçları ıslak, alnının üzerinden seksi bir şekilde sarkıyor. Bacaklarını açmış, ayaklarımı göğsüne dayamış. Bir saattir buradayız. Suyu soğudukça boşaltıp tekrar dolduruyoruz.

"Daha büyük bir banyoya ihtiyacımız var," diye iç geçiriyor.

"Sanırım alabileceğin en büyük şey bu." Hülyalı bir şekilde gülümsüyorum.

Mükemmel bir şey. Bir seks tanrısıyla buharlı sıcak bir banyodayım. Yani, hayatta başka ne var ki?

"Bana ailenden bahseder misin?" dedi. "Ne bilmek istiyorsun?"

"Anne babanızın siz küçükken boşandığını söylemiştiniz."

"Evet." Bir sünger alıp i ç i n d e k i suyu sıkıyorum. "Onlar yaptı."

"Neden?"

"Babamın bir ilişkisi vardı. O..." Duruyorum. Bunu düşünmeyeli uzun zaman olmuştu. "Başka birine aşıkta ve... bizi terk etti."

Enrico ayağımı tutup öpüyor ve karşılık olarak hiçbir şey söylemiyor.

"Beni değiştirdi. O zamandan beri hiç eskisi gibi olmadım." "Neden?"

"Babama olan sevgimin bir parçası onun kabulüyle birlikte öldü." Acı dolu çocukluğumu düşünürken suyu göğüslerimin üzerine sıçratıyorum. "Tüm hayatım bir yalanmış gibi hissediyordum. Annemi sevmiyorsa beni nasıl sevebilirdi ki?"

Enrico dikkatle beni izliyor.

"Uyuyana kadar ağladığımı hatırlıyorum, keşke daha uslu olsaydım çünkü o zaman bizi terk etmezdi."

Ayağımı kaldırıp tekrar öpüyor.

"Bir insanın biriyle evliyken nasıl başka birine karşı bir şeyler hissedebildiğini asla anlayamayacağım," diye iç geçiriyorum. "Yani, bu nasıl olabilir?" İç çekiyorum.

Bir süre sessiz kalıyoruz. "O kesinlikle sen değilsin," diye ekliyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Ferrara'yla ömür boyu evliyiz." Yumuşakça gülümsüyorum. "Bana bunu söylediğin zamanı hatırlıyor musun?"

Çenesini sıkıyor.

"Bir erkeğin bana söylediği en onurlu şeylerden biriydi." Gülümsedim.

Yüzü düşerken gözleri benimkileri tutuyor.

"Babam başka bir kadınla evlendi. Bizi uğruna terk ettiği kadınla bile evlenmedi."

"Seni terk etmedi," diyor.

"O yaptı. Bizi terk etti çünkü annem de bir daha eskisi gibi olmadı. Kendisi de biraz delirdi, önüne gelen her erkekle çıkmaya başladı."

Dinlerken ellerini bacaklarımda gezdiriyor.

"Hayatlarına başka insanlar girdiğinde, kardeşim ve ben artık onlar için önemli değilmişiz gibi hissettim. Biliyorum, içten içe öyleydik, ama o zamanlar bizden ayrı bir hayatları vardı - bizim dahil olmadığımız bir hayat. Aşıklar için gizli bir topluluk. Çocuklar davet edilmiyordu. İkisinin de hafta sonlarını biz olmadan geçirmeyi dört gözle beklediklerini biliyordum, böylece yeni flörtleriyle istediklerini yapabileceklerdi. Kendimi hep ayak altında hissederdim, kardeşim de öyle."

Enrico derin bir nefes verir.

"Ben onlar gibi olmayacağım," diye fısıldıyorum. "Cesedimi çiğnemedenden asla onlar gibi olmayacağım."

"Bu yüzden mi etrafta yatıp kalkmıyorsun?"

Bir an bunun üzerinde düşündüm. "Bilmiyorum. Sanmıyorum. Ben öyle biri değilim. Biriyle seks yapmak istemem için gerçekten bir şeyler hissetmem lazım."

"Benimle yatacaksın."

"Bu çok tuhaf bir şey. Seni tanıyormuşum gibi hissediyorum," diye fısıldıyorum.

Gözlerimiz kilitlendi.

"Hiç birini zaten tanıyormuşsunuz ama tanıyormuşsunuz gibi hissettiğiniz oldu mu?" diye sordum.

"Evet." Yumuşakça gülümsüyor. "Sende var. Tanıştığımız andan itibaren vardı."

Aceleyle doğruluyorum ve her yere su sıçırıyor. Geniş vücudunun üzerine uzanıyorum ve elleri arkama geliyor. "Belki de antik Roma döneminde sevgiliydik."

Yüzümü tutuyor ve dudaklarıma gülümsüyor. "Biliyorum öyleydik."

Partnerim beni dans pistinde döndürürken ona gülümsüyorum.

Oda mum ışığıyla aydınlanıyor ve her yerde güzel insanlar var.

Ortam boğucu ve romantik, tıpkı kıyafetim gibi. Yere kadar inen, spagetti askılı, dumanlı gri, sırtı açık bir elbise giyiyorum. Valentino tabii ki. Giorgio gerçekten de gardırobuma ciddi bir seksilik kattı. Şikayet ettiğimden değil.

Rico siyah bir takım elbise giyiyor. Gördüğüm en havalı restoran kulübündeyiz. Harika bir gün geçirdik. Geç uyandık ve tembel bir kahvaltı yaptık. Sonrasında Rico beni gezdirdi, güldük, konuştuk ve zavallı kalbim asla iyileşemeyebilir. Onun tüm ilgisine sahip olmak her açıdan mükemmeldi. Burada farklı, daha rahat. Sadece birkaç adam arkamızdan geliyor. İtalya'da Enrico için durumun bu kadar farklı olduğunu fark etmemiştim. Orada koruması gereken bir ünü var. Herkes onu gördüğünde iki kez bakıyor, çok iyi tanınıyor. Burada, nispeten fark edilmeyebilir.

Öğleden sonra yata geri döndük. Güneş suyun üzerinde batarken güvertede seviştik ve kokteyller içtik.

Bu yaşamaktır.

Monte Carlo inanılmaz ötesi. Neden zenginlerin ve varlıklıların oyun alanı olarak bilindiğini şimdi anlıyorum.

Çok tuhaf bir şey, Enrico'yla birlikteyken kendimi hiç yabancı hissetmiyorum. O nereye aitse, ben de oraya aitim.

Bizi müziğe göre hareket ettirirken ona gülümsüyorum.

Siyah takım elbisesini giyen Enrico'nun sırtı dimdik ve eli belimde saygın bir yükseklikte. Toplum içinde her zaman mükemmel bir beyefendi -kibar ve saygılı- ama özel hayatında her zaman bir şeytan.

O aynı şarkının iki versiyonu. İyi ve kötü. İçindeki iyiyi seviyorum, ama sevdiğim kötü. İçimdeki kötüyü ortaya çıkarıyor ve ben de bu yeni halimi seviyorum. Onu tutuyorum.

Bir şarkı çalıyor ve duyar duymaz gülümsüyorum. "Bu şarkıya bayılıyorum," diyorum. "Adı 'Sevdiğin Biri'."

Dinlerken kaşlarını çatıyor. "Hmm. Benim zevkim değil."

"Neden olmasın?" Gülüyorum. "Çok güzel bir şarkı."
Beni müzik eşliğinde döndürüyor. "Kalbi kırılan bir adam hakkında. Hüzünlü bir şarkı."

"Ve?"

"Seninle hüzünlü bir şarkıda dans etmek istemiyorum. Kendimi zerre kadar üzgün hissetmiyorum. Aslında tam tersi."

Erkeğime gülümsüyorum, iri kahverengi gözleri bana bakıyor. Odadaki diğer herkes kayboluyor. "Bana kendinden bahset," diye fısıldıyorum.

"Ne gibi?"

"Bana henüz bilmediğim bir şey söyle."

Biz müzik eşliğinde sallanırken o bir an düşünüyor. "Bu hafta senden uzak kalmaktan nefret ettim," diye mırıldanıyor usulca.

"Yaptın mı?"

"Eve sana gelmemek için her gün kendimi zorlamak zorunda kaldım." Başımı göğsüne yasladım ve ona gülümsedim. Beni daha yakına çekiyor ve şakağımdan öpüyor. "Eve gitmeye hazır mısın aşkım?"

Benim aşkım.

"Ben çok hazırım."

Uçak Milano havaalanındaki pistte yavaşça durur ve Rico derin bir nefes alır, sanki olacaklar için kendini hazırlamaktadır.

Kaptan izin verdikten sonra ayağa kalkıyor ve ben de onu kabinde dolaşırken, telefonda aynı anda birden fazla işle uğraşan Lorenzo ile konuşurken izliyorum. Lorenzo onun sağ kolu gibi görünüyor ve detayların çoğu onun tarafından yönetiliyor. Tahminen ellili yaşlarının ortasında, yakışıklı bir adam. Yakışıklı ve belli ki gururlu. O ve diğer adamlar Rico'yla ve birbirleriyle sadece İtalyanca konuşuyorlar. Beni anlayıp anlamadıklarından bile emin değilim. Eğer a n l a y a m a z l a r s a ,

Onlara doğru baktığımda kibarca başlarını sallamaktan başka bir işaret vermediler.

Oturup pencereden dışarı bakıyorum. Pazar gecesi saat 23:00.

Ne harika bir hafta sonu.

Yarın iş var ama. Ugh. Sonsuza kadar o yatta yaşayabilir ve hiçbir şeyi kaçırmayabilirim.

Rico yanıma geldi. "Hazır mısın, Olivia?"

Kalbim düştü. Artık yine Olivia'yım. Korunaklı olmaya geri döndü. Özel erkeğimi dünyaya gösterdiğine tercih ederim.

Elimi tutuyor ve koltuğumdan kalkmama yardım ediyor. Siyah bir cipin asfalta çıktığını gördüm.

Lorenzo pencereden dışarı bakmak için eğildi. "L'auto è qui." Çevirisi: Araba burada. "Tamam. Andiamo." Çevirisi: Tamam, gidelim.

Rico elini sırtımın küçük kısmına bastırıyor ve beni uçaktan indiriyor. Arabanın arkasına götürüldük.

"Il mio appartamento." Çevirisi: benim dairem.

"Nereye gidiyoruz?" Fısıldıyorum.

Rico elimi tutuyor ve kucağında sıkıyor. "Benim yerim."

"Burası neresi?" Ağır giysi çantamla caddede yürürken mırıldanıyorum.

Lanet olsun, şimdi neden başka kimsenin bu fırsatın üzerine atlamadığını anlıyorum.

Bugün Pazartesi ve bugün iş yerinde, bazı elbiselerin şehrin diğer tarafındaki kuru temizlemeciye teslim edilmesi gerekiyordu. Beni bir süreliğine ofisten uzaklaştıracaklarını düşünerek bu işi yapmayı teklif ettim. Taksi beni üç blok erken bıraktı ve şimdi bir mil yürümek zorundayım.

Bu aptal elbiselerin üzerindeki payetler bir ton ağırlığında ve kolum beni öldürüyor. Onu omzuma atıyorum ve telefonumdaki haritaya bakmaya devam ediyorum. Şu anda beş yüz metre uzakta olduğunu söylüyor.

"Tanrı aşkına." Tekrar önümdeki yola bakıyorum ve hareketsiz duruyorum.

Enrico az önce bir kadınla restorandan çıktı. Koyu lacivert bir takım giyiyor ve Playboy milyoneri gibi görünüyor.

Kadın güzel, uzun ve gür siyah saçlı. Üstüne oturan gri bir elbise ve yüksek topuklu ayakkabılar giyiyor. Büyük bordo dudakları var ve makyajı mükemmel görünüyor. Prada çantası kolunun üzerinde güvenli bir şekilde sıkışmış.

Elini kızın sırtına koymuş ve onu arabaya doğru götürürken onunla konuşuyor. Bir şeyler söylüyor. Kız gülüyor ve adam siyah Mercedes'in kapısını açıp kız arabaya binmeden önce adamın yanağını öpüyor.

Sürücü tarafına doğru yürür ve arabaya biner. Arabayı kenara çekip uzaklaşırlar, hâlâ derin bir sohbete dalmışlardır.

Caddenin aşağısında kaybolan arabayı izliyorum. Kimdi o?

Olivia

Arabanın, içinde erkeğim ve güzel bir kadınla birlikte gözden kayboluşunu izlerken bir an olduğum yerde duruyorum. Şokta mıyım yoksa inanamıyor muyum emin değilim. Muhtemelen ikisi de.

Aptal olma. Kız kardeşi ya da onun gibi bir şey. Öyle olmalı.

Enrico adi biri değil. Olmadığını biliyorum.

Ağır giysi çantasıyla sokakta debeleniyorum, aklım başımdan gidiyor. Belki de onu aramalı ve zihnimi rahatlatmalıyım. Evet, öyle yapacağım.

Telefonumu çıkardım ve başka bir şey düşündüm. Herkesin içinde bana dokunmuyor.

Bir sebebi var mı?

İçimi hastalıklı, şüpheli bir his kaplıyor ve kalbim hızla çarpmaya başlıyor.

Evli mi? Tabii ki evli değil.

Sikeyim.

"Dramatik olma," diye fısıldıyorum, ileride kuru temizlemeciyi görüyorum. Çantayı bırakıp taksiyle işe dönüyorum, aklımda her türlü komplo teorisi dolaşıyor.

Bu hafta sonu beni götürdü. Romantik olmak için sanmıştım. Ya beni saklıyorsa?

Şirketi beni o kadar hipnotize etti ki hiçbir soru sormadım.

Başka biriyle mi birlikte? Bu yüzden mi beni Avustralya'dan arayıp onun için buraya gelmemi istemedi?

Hayır, değil.

Ferraralar ömür boyu evlenirler.

Birlikte geçirdiğimiz hafta sonunu hatırlıyorum.

Gülüşmelerimizi, sevişmelerimizi ve paylaştığımız yakınlığı.

Sadece işinize dönün ve en kötüsünü düşünmeyi bırakın. Tamamen mantıklı bir açıklaması var.

Bu gece ona sorduğumda ne olacağını göreceğiz.

Saat akşamın 8'i ve ben Enrico'nun kapımı çalmasını bekliyorum.

Beni aradı ve geç saate kadar çalışacağını söyledi.

Çalışıyor muydu?

Aptalı oynadım. Konuyu açtığımda yüzünü görmek istiyorum. Hâlâ tüm bunların kafamda olduğuna inanıyorum ama içimdeki his alarm zillerini çaldırıyor.

Bir şeyler dönüyor. Birbirimizden uzakta geçirdiğimiz zamanda ve bana kendisi hakkında anlattıklarında çok fazla boşluk var. Son iki saattir odamda bir ileri bir geri volta atmama neden olan sorularım var.

Tak, tak.

İşte bu kadar. Aceleyle kapıyı açtım.

Enrico'nun seksi gözleri benimkileri tutuyor. "Merhaba, bella."

Onu gördüğümde kalbim küt küt atıyor. "Merhaba."

Eğiliyor ve beni kollarının arasına almadan önce öpüyor. "Bugün seni özledim."

Kollarından çekiliyorum ve o da y a n ı m d a n geçip odama giriyor. "Bugün ne yaptın?" diye sordum.

"İşe yaradı," diyor ceketini çıkarıp yatağın üzerine atarken. "Günün nasıl geçti?"

"Güzel," diyorum onu izlerken. "Öğle yemeğini nerede yedin?"

Gözleri bana geliyor ve o anda birlikte olduğu kadının kız kardeşi olmadığını anlıyorum.

"Şehir merkezinde," diye sakince cevap veriyor ve yatağa oturuyor. Yanına gitmem için kucağına vuruyor. "Neden sordun?"

Ayakta kaldım. "Seni gördüm." Gözlerimiz kilitlendi ve o sessiz kaldı.

"Kim o?"

Bir süre sonra, "Adı Sophia." diye cevap verdi. Detaylandırmasını beklerken ona bakıyorum. "Benim için çalışıyor."

İçim rahatlamaya başladı. Mantıklı bir nedeni olduğunu biliyordum.

"O Genel Müdür..." Duraklıyor. "Neyin?"

"Üst düzey genelevlerimiz."

"O bir Madam mı?" Fısıldıyorum. "Bir fahişeyle mi vakit geçiriyorsun?"

Çenesini sıktı, patlamamdan dolayı öfkелendi.

"Neden bana bundan bahsetmedin?" Tersledim. "Neden seni sokakta başka bir kadınla görmek zorundaydım?"

Ayağa kalkar ve aşağıdaki caddeye bakmak için pencereye gider. Ellerini takım elbisesinin ceplerine sokar. "Zaten bu konuyu konuşmamız gerekiyordu," diyor sakince. "Bu konuyu açmak için doğru zamanı bekliyordum ve şimdi tam zamanı. Sana kendi dairenı almak istiyorum. Bir yer seç, herhangi bir yer, senin için satın alacağım."

Ona bakıyorum. O farklı, kopuk ve hesapçı. Belki de bunun nedeni pembe gözlüklerimin paramparça olması ve onun gerçek yüzünü ilk kez görmemdir.

Genelevleri var.

"Valentino için çalışmanıza gerek yok. Kendi moda markan olabilir. Seni finansal olarak destekleyeceğim. İstedığın her şey senin olur. Bütçe yok. Her şeye sahip olabilirsin."

"Nerede yaşayacaksın?" Ben soruyorum.

Bana bakıyor ama sessiz kalıyor.

"Benimle yaşayacak mısın?"

"Hayır."

"Neden olmasın?"

Keskin bir nefes alır. "Geleneksel anlamda bir ilişki içinde olamayız Olivia."

Kaşlarını kalktı.

"Ben..." Duraksıyor, doğru kelimeleri arıyor. "İtalyan mirasıma her zamankinden daha fazla tutunmaya ihtiyacım var."

Tüylerim diken diken olmaya başladı.

"Ben sadece İtalya'da yaşayan bir adam değilim Olivia. Ben her anlamda bir İtalyan erkeğiyim. Geleneksel soyumu devam ettirmem gerekiyor. Bu benim için çok ama çok önemli, tartışmaya açık değil."

Ne?

Birbirimize bakıyoruz. "Bu yüzden mi Avustralya'ya benim için gelmedin?"

Çenesini sıkıyor. "Evet."

Kalbimin nasıl kırıldığını duyabiliyorum.

"Yani bir Avustralyalıyla yatabilirsin... ama evlenemezsin mi diyorsun?" Gözyaşları oluşurken fısıldıyorum.

Soğuk gözleri benimkileri tutuyor. "Özür dilerim."

"Yani sen İtalyan karına sahip olacaksın ve onunla kan bağıını sürdüreceksin, ben de senin kız arkadaşın olacağım öyle mi?"

Benden istediği şeyden utanarak başını öne eğdi.

Bir arada tutmaya çalıştıkça boğazım acıyor. Bana bir baltayla vursa daha az acı verirdi. Kendimi sabitlemek için masayı tuttum.

"Olivia," diye fısıldar. "Bunu bir düşün. Evlilik dışında her anlamda bana sahip olacaksın. Senin olacağım." Yüzümü avuçlarının arasına aldı. "Seni kaybetmek istemiyorum." Gözleri çılgın, paniklemiş. "Seni kaybedemem."

"Az önce yaptın." Dişlerimi sıkarak söylüyorum.

"Hayır, bella." Beni yakalıyor ve ben kurtulmak için mücadele ederken kollarıyla beni sıkıca tutuyor.

"Çık dışarı."

Bana sarıldı. "Hayır, hayır, hayır. Per favore, no. Non posso perderti," diye fısıldıyor bana sarılırken, çaresizce beni yerinde tutmaya çalışıyor ki beni buna ikna edebilsin. "Non posso vivere senza di te."

Kontrolünü kaybettiğini biliyorum çünkü İtalyanca konuşuyor.

Bunu sadece düşünemediği zaman yapar.

Tutuşundan kurtuluyorum ve onu göğsünden sertçe itiyorum. Tökezleyerek geri çekildi.

"Defol," diye alay ediyorum.

"Seni bırakmayacağım. Bırakamam. Benden bunu isteme."

Masadan bir bardak aldım ve ona fırlattım. "Defol git!" diye bağırdım.

Gözleri uzun bir süre benimkileri tutuyor ve sonra yenilgiyi kabullenmiş gibi başını eğiyor.

Gözyaşlarım serbestçe akmaya başlarken ona sırtımı dönüyorum.

Hayatımda hiç bu kadar ucuz hissetmemiştim. Birbirimize aşık olduğumuzu düşünüyordum ama o beni müstakbel karısının arkasından sikmek için sıraya diziyordu.

Damarlarımda dolaşan adrenalini beni sakinleştirmek için umutsuzca çabalarırken tek ses kalp atışlarım.

Güm, güm, güm.

Sonunda, o çıkarken kapının kapanma sesini duyuyorum. Dönüyorum ve masanın üzerinde beyaz bir kartvizit görüyorum.

**Enrico
Ferrara 02-
99889002**

Onun numarası... Fikrimi değiştirirsem diye. Senin numaran bende zaten var, pislik.

Duvardan aşağı kayıyorum ve yüksek sesle ağlarken yerde kambur bir şekilde oturuyorum.

Az önce ne oldu öyle?

Enrico

Alnımı Olivia'nın kapısına yaslıyorum, ellerimin avuç içleri kapının üzerinde düz duruyor.

Ağladığını duyabiliyorum. Benimle bir geleceğe dair tüm hayallerini yıktım. Benim de tüm hayallerimi.

Benim var olduğumu düşündüğü her şey artık yok. Anlaşmayı kabul etmeyeceğini biliyordum ama en azından denemek zorundaydım.

Keşke her şey farklı olsaydı.

Hıçkırıkları gürültülü ve göğsüm bu sesle daralıyor. Onu hayal kırıklığına uğrattığım için nefret ediyorum.

"Bella," diye fısıldıyorum çığlıkları artarken.

Buna dayanamıyorum. Onun incinmesini ve yalnız kalmasını dinlemeye dayanamıyorum. Odasına geri dönmek için kapının kolunu tutuyorum. Onu bu şekilde bırakamam.

Ve ona ne teklif edeceksin, Enrico? Karını seviyormuş gibi yapıp gizlice Olivia ile vakit geçirdiğin adi bir anlaşma mı? Başka birinden çocuk sahibi olup hep Olivia'nın olmasını dilediğin bir hayat mı? Onun için böyle bir hayat istemiyorum ama teklif etmeyecek kadar da bencildim. Bunu yaparsam sonuçlarını biliyordum. Yapacağım. onun gözünde sonsuza dek lekelenecek.

Bunu hak ediyorum.

Midemin derinliklerinde dönen pişmanlıkla yarım saat boyunca onun ağlamasını dinliyorum. Bir şeyin çarptığını duyuyorum ve duvara bir şey fırlattığını bilerek dinliyorum.

Kızgın.

Güzel.

Kızgın olmak kalbi kırık olmaktan iyidir.

Başka bir patlama sesi duyuyorum ve rahatlayarak gözlerimi kapatıyorum. O iyi. Öfkeyle başa çıkabilirim. Kalp kırıklığı, yapamam.

Kendimi onun kapısından sürükleyerek uzaklaştırıyorum ve arabaya gitmek için aşağıya iniyorum. Maso ve Marley içeride. Bu ikisine hayatım pahasına güveniyorum. Yaklaştığımı gördüklerinde camı indiriyorlar.

"Hey, patron."

"Merhaba." Gülümsemeye zorladım. "Ben eve gidiyorum ama kalıp Olivia'ya göz kulak olmanı istiyorum."

"Elbette." Marley yolun karşısındaki binaya bakıyor. "Ne kadar sürecek?"

"Bir sonraki emre kadar onunla kal. Günün her saati korunmasını istiyorum. Ona göz kulak olacak bir ekip ayarlayın."

"Tamam."

"Onun her zaman nerede olduğunu bilmek istiyorum," diye ekliyorum. "Evet, tamam."

"Ciao." Park yerindeki arabama doğru ilerliyorum ve arabamı trafiğin içine çekiyorum. İçinde iki korumamın olduğu başka bir araba beni takip ediyor.

Asla yalnız değilsin.

Olivia'dan uzaklaştığım her blokta karanlığın biraz daha çöktüğünü hissediyorum.

Saat gecenin 1'i ve ben yatağымda oturmuş, yatak başlığına yaslanmışım. Titrek bir el ile kendime bir viski daha dolduruyorum. Üzüntümü hafifletmek için şişenin çoğunu içmiştim.

Her zamankinden daha yalnız hissediyorum.

Zihnim anılarla dolu bir yüzme havuzu... her biri onunla ilgili.

Konuşurken ve uzun, altın rengi saçlarını omzunun üzerinden savururken hayal ediyorum. Büyük mavi gözleri. Sevişirken bana bakışını. Gülüşü. Hissetme şekli. Sesi. Gülümsemesi.

Gitmiş.

Doğru olanı yaptın.

Ama öyle mi yaptım? Çünkü öyle hissetmediğim kesin. Geçen hafta sonu onun kollarında olmak bana sadece hayatımın ne kadar boş olduğunu gösterdi.

Ferrara.

Benim adım, benim hakkım... benim hapishanem.

Sırtımda yumuşak bir ten ve omzumda hafifçe tozlanan dudaklar hissediyorum.

Uykumda gülümsüyorum. Olivia.

Eli uzanıyor ve sikimi tutuyor. Uzun, yavaş bir vuruş yapıyor. Gözlerim titriyor. "Hmm."

Omzumu tekrar öpüyor ve beni sırt üstü yatırıyor. Uyanmakta zorlanıyorum.

Viski.

"Hmm," diye inliyorum, bacaklarım onun erişimine izin vermek için açılırken. Beni okşuyor, bu sefer daha sert ve toplarım kasılıyor. Sırtım yatağın dışına çıkıyor. Mmm, bu iyi hissettiriyor.

Beni çalıştırırken usulca omzumu öpüyor ve gözlerim kamaşıyor. Olivia.

Vücudum ihtiyaçla titremeye başlıyor ve kanın sikime hücum ettiğini hissettiğimde bacaklarımı yatağa dokunacak şekilde açıyorum.

Evet, evet.

Yatak onun sert vuruşlarıyla sallanmaya başlıyor.

Tanrım, evet.

Sikişmem lazım.

"Ti piace il mio uomo?" diye fısıldıyor.

İtalyanca.

Sesini duyunca gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Sophia?" Siktir! Anahtarı olduğunu unutmuşum. Tiksintiyle onu üstümden ittim.

"Cosa c'è di sbagliato, Enrico?" Çeviri: Sorun nedir Enrico?

"Yatağımda ne halt ediyorsun?" Öfkeyle ayağa fırladığımda homurdandım. "Dokunma bana. Beni duyuyor musun?"

"Che problema c'è?" Çeviri: Sorun nedir?

"Her şeyi. Yatak odamdan defol git!" Onu kapıdan dışarı ittim. "Defol!" diye bağırdım.

"Anlamıyorum!" diye haykırıyor öfkeyle. "Beni istiyorsun, biliyorum. Beni her zaman istiyorsun."

"Tek istediğim evimden defolup gitmen. Çık dışarı!"

Yüzü düştü. Onu koridora itiyorum, kapıyı çarparak kapatıyorum ve kilide hafifçe vuruyorum.

Nefesim daralıyor. Fiziksel olarak sarsıldım.

Duşa girdim ve buharlı sıcak suyun altına girdim. Sophia'yı neredeyse kazara becerdiğim için sarsılmıştım. Neredeyse kazara birini nasıl becerirsin?

Neredeyse sevgilim Olivia'yı aldatıyordum.

Gözlerimi kapatıyorum ve Olivia'nın dün geceki ağlamasını kapıdan duyabiliyorum. Sesindeki acıyı duyabiliyorum.

O senin Olivia'n değil.

Bana ne oluyor böyle?

Olivia

Şaşkınlıkla kafenin penceresinden dışarı bakıyorum. Kahvem ve kahvaltım masada soğuyor ama bir türlü başlayamıyorum.

Bütün gece ağladım ve gözlerim bugün işe gidemeyecek kadar şişti.

Bu benim ilk incinişim değil ama kesinlikle en derini.

Bunun bir yolu olmadığını biliyorum.

Ben İtalyan değilim. Asla İtalyan olmayacağım ve o da İtalyan olmayan bir kadınla asla bir gelecek kurmayacak.

Kalbim onu aramamı istiyor, böylece gelip bizi iyileştirebilir; böylece bana sarılabilir ve asla gitmeyeceğini söyleyebilir. Onun kollarında sıcak ve güvende olmak istiyorum.

Beynim, onun metresi olabileceğimi düşünmeye cüret ettiği için ofisini bombalamak istiyor.

Dün gece kuma bir çizgi çekti ve artık nasıl bir adama aşık olduğumu biliyorum. Fahişeleriyle yatan çapkın bir pezevenk. Bana hiç saygısı olmayan biri.

Toparlanıp Avustralya'ya dönmek istiyorum ama yapamayacağımı biliyorum. Bir adamın hayatımdaki her şeyi mahvetmesine izin vermeyeceğim. Kimsenin böyle bir gücü yok. Bu hayatımın fırsatı, ama dürüst olmak gerekirse, burada kalmak akıl sağlığıma mal olacaksa iş kimin umurunda? Bu iş gerçekten benim mi ki? Onun isteği üzerine aldım.

Milano'da onunla ve İtalyan karısıyla birlikte olamam. Kendi kusmuğumda boğulacağım.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor garson, el değmemiş kahveme ve kahvaltıma bakarken."

"Evet, teşekkür ederim." Bıçağımı ve çatalımı alıyorum. "Şimdi yiyeceğim."

Şişmiş gözlerimi fark etmemiş gibi yaparak gülümsüyor ve teselliye ihtiyacım olduğunu bildiği için masanın üzerinde duran elini benimkinin üzerine koyuyor. Beklenmedik bir şekilde, onun nezaketi karşısında gözlerim yaşlarla doluyor. "İyi misin?" diye soruyor usulca.

"Evet." Çantamda bir mendil ararken başımı sallıyorum. "Olacağım." Gözlerimi sildim ve utanç içinde başımı öne eğdim. Beni yalnız bırakıyor ve ben de boşluğa bakmaya devam ediyorum.

Dibe vurdum.

Evimden dünyanın öbür ucundayım, yalnızım ve kalbim kırık.

Enrico'yu ve birlikte geçirdiğimiz, gülüp seviştiğimiz haftayı hayal ediyorum ve bu durumu daha da kötüleştiriyor.

Ondan nefret bile edemiyorum.

"Lanet olsun," diye fısıldıyor Natalie yanağını yumruğuna yaslariken. Gözleri benimkilere yapışmış, usulca başını sallıyor. "Buna inanamıyorum."

Az önce bombayı patlattım. Bugün Salı gecesi ve en sevdiğimiz restoranda yemek yerken Nat'e Ferrara'nın sikik surat hikâyesini anlatıyorum.

"Yapabilirim," diye hüzünle iç geçirdim. "Bunu bir düşün, Nat. Hiçbir zaman gerçekten bir anlam ifade etmedi. Bir şeyler hep yanılttı. Eğer beni gerçek anlamda isteseydi, Avustralya'ya benim için gelirdi. Paranın hiçbir zaman bir önemi olmadı."

Omuzları çöktü. "Özür dilerim bebeğim. Ondan gerçekten hoşlandığını biliyorum."

Gözlerim yaşlarla doluyor ve onları öfkeyle uzaklaştırıyorum.

"Kendimi aptal gibi hissediyorum, Nat." Restorandaki insanlara bakıyorum. "O eski söz neydi? Beni bir kez kandırırsan, kendinden utanırsın. Beni iki kez kandırırsan, benden utan. Bütün bu olanlardan o kadar utanıyorum ki Giorgio'ya bile söyleyemiyorum. Kendimi aptal gibi hissediyorum. Birkaç hafta sonra daha güçlü olduğumda ve bebek gibi ağlama riskim olmadığında ona söylerim." Başımı sallıyorum. "Aptal kalbime güvenmemem gerektiğini bilmeliydim."

Nat gözlerini devirir. "Evet, o kaltak kesinlikle dinleniyor."

Hüzünle gülümsüyorum. "Zengin puştlar hakkında bu kadar iç karartıcı konuşma yeter.

Bana erkeğinizden bahsedin."

Nat dudaklarını büküyor. "Meh, dürüst olmak gerekirse ondan biraz uzak duruyorum."

"Ne? Şimdiden mi? Ondan hoşlandığını sanıyordum."

"Her şeye muhtaç hale geldi." Titreme numarası yapıyor.

Kıkırdıyorum ve başımı ellerimin arasına alıyorum. "Bizim neyimiz var Nat? Senin çıktığın her erkek çok iyi. Benim çıktığım her erkek sik kafalı."

Gülüyor ve başını sallıyor. "Kendini toparlaması için bir hafta sonu daha var. Hâlâ acınası haldeyse, gider." Ellerini birbirine vuruyor.

Gülümsüyorum. "Zavallı piç."

Ciddileşiyoruz ve gözleri benimkileri tutuyor. "Peki, şimdi ne yapacaksın?"

Ağır ağır nefes veriyorum. "Onunla tanıştığımı unut... bir daha."

Telefonum çalıyor ve hüzünlü bir gülümsemeyle açıyorum. "Merhaba anne." Kendimi hüzünlü hissettiğimde annemle konuşmaktan hep nefret etmişimdir. Sanki altıncı hissi varmış ve dünyanın neresinde olursa olsun bana neler olduğunu anlayabiliyormuş gibi.

"Nasılsın?" Mutluluk numarası yaparak soruyorum.

"Ben iyi Sevgilim, eksik Sen. Nasıl o her şey yolunda mı?"

"Harika," diye yalan söylüyorum, kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor, aslında tam tersi.

Hayatım tam bir karmaşa, bütün hafta ağlayarak uyudum.

"Peki romantizm nasıl gidiyor?"

Midem mi bulanıyor... romantizm mi? Ha, ne şaka ama? Metresi olmamı ve karısının arkasından beni becermesini istiyordu. Gözlerimi kapatıyorum, anneme bir ilişkinin daha başarısız olduğunu söylemek şu anda çok zor, daha güçlü olduğumda söylerim. "İyi gidiyor. Yolunda gidiyor."

"Oh, heyecan verici, bu o olabilir, aşkım."

Gözlerim doluyor, ben de öyle düşünmüştüm. "Sanmıyorum anne," diye iç geçiriyorum. "Bu sadece bir tatil olayı, heyecanlanma."

"Natalie nasıl?"

"İş arıyor, iyi gidiyor." Genişçe gülümsüyorum. "Şimdiden bir adamla tanıştı."

Annem gülüyor. "Bu bizim Nat gibi değil, değil mi?" "Doğru biliyorum, o bir erkek mıknatısı gibi." "O nasıl biri?"

Yüzümü buruşturuyorum. "Tipim değil." "Görüştüğün adam nasıl biri?"

Yine gözlerimi deviriyorum. "O iyi biri." Bugün gerçekten bu konuya girmek istemiyorum, telefonu kapatmam gerek. "Koşmam lazım anne, beden eğitimi dersime geç kalacağım."

"Tamam canım. Seni seviyorum. Beni sonra ara." "Ben de seni seviyorum, hoşça kal."

Araba kiralama masasındaki kız "Sedan uygun olur mu?" diye sordu.

"Bu harika olur, teşekkür ederim."

Bugün Cuma ve hafta sonu Milano'dan ayrılmak için bir araba kiraliyorum. Nat meşgulken ve hayatım darmadağın olmuşken, biraz uzaklaşmam gerekiyor. Almanya'da Heidelberg'e gitmeye karar verdim. Buradan arabayla yaklaşık beş saat uzaklıkta, yani bir hafta sonu için çok uzak değil. Her zaman oraya gitmek istemişimdir ve Milano'daki otel odamda yatıp bütün hafta sonu depresyonda olmak istemiyorum. Bir otel rezervasyonu yaptım ve Pazar gecesi geri dönmek niyetiyle bu gece oraya gideceğim.

Kendime acımdan başka bir şey yaptığım yok ve bunu yapmaktan bıktım.

Ben bundan daha iyiyim. Ondan daha iyiyim.

Beni seven bir adamı hak ediyorum ve lanet olsun, daha azını kabul etmeyeceğim.

Enrico Ferrara'yı sikeyim. İsterse süpürgeyle cehenneme gitsin, umurumda değil.

Araba için imza atıyorum ve kadın bana tüm ayarları ve navigasyon sistemini nasıl çalıştıracağını gösteriyor. Çantalarımı arkaya attım ve bindim. Gideceğim yeri programlamadan önce köşeyi dönüyorum.

Heidelberg, işte geliyorum.

Heidelberg'deki otele girdiğimde saat 22:00'ye geliyor. İyi bir yolculuk geçirdim; trafik iyiydi ve burada olduğum için heyecanlıyım.

Onuncu sınıfta Heidelberg Kalesi ile ilgili bir ödev yaptığımdan beri Heidelberg'e karşı hep bir hayranlık duymuşumdur. O zaman kendime bir gün orayı kendi gözlerimle göreceğime dair söz vermiştim ve işte buradayım.

Yarın günü orada geçireceğim ve itiraf etmeliyim ki ölmeden önce yapılacaklar listemdeki bir şeyi işaretlediğim için kendimle gurur duyuyorum.

İşler boktan olduğunda bile, ben hala iyiyim. Bu zor dönemi atlatacağım, her zaman atlatırım.

Heidelberg kalesinde huşu içinde yürüyorum. Hayal edebileceğimden çok daha iyi. Burayı sadece küçük bir kızken aldığım aptal ödev yüzünden tanıdığımın tamamen farkındayım ama sanki bir gün buraya gelmem gerekiyormuş gibi bir yakınlık hissediyorum.

Sabahı kendi başıma etrafa bakarak geçirdim ve öğleden sonra rehberli bir tura katıldım. Tarihi beni büyüledi. Bina kırmızı tuğladan yapılmış ve aşağıdaki muhteşem kasabaya bakan bir tepenin yamacında yer alıyor. Bina 1600'lü yılların başında inşa edilmiş ve yıldırım, yangın ve savaş nedeniyle tahrip olmuş, ancak yine de aşağıdaki kasabayı korur gibi dağın üzerinde gururla oturuyor.

Tur rehberimiz kaleyle ilgili gerçekleri anlatırken tur grubunun on üyesi kulaklıklarını takıyor. Ana avluya geldik.

"Ve buradaki..." Tur rehberi, iki kat yüksekliğindeki bir pencerenin altındaki taşa derin bir ayak izine dikkat çekiyor. "Bu ayak izi bir efsanedir." Gülümsüyor. "Görünüşe göre kraliçe, kralın sürekli uzakta olmasından, savaflara katılmasından bıkmış. Bu yüzden bir sevgili edinmiş -bir şövalye- ve çılgınca aşık olmalarına yol açan ateşli bir ilişkiye başlamışlar. İlişkileri yıllarca devam etmiş, ta ki bir gece kral eve erken gelip şövalyeyi karısıyla yatakta bulana kadar. Şövalyenin pencereden atlamaktan başka çaresi yoktu, yoksa kral onu anında öldürtecekti. Şövalye zırhıyla pencereden atladığında taşa bu ayak izini bırakmış. Şimdi, asıl eğlenceli kısma gelelim. Ayağı bu deliğe sığan her erkeğin fantastik bir aşık olduğu söylenir."

Grup gülüyor ve bir sonraki ilgi çekici noktaya geçiyoruz. Ayağa kalkıp taştaki ayak izine bakıyorum ve zihnim zamanda geriye doğru sürüklenmeye başlıyor.

O kraliçe olmak nasıl bir şey olurdu? Bir adamla evli olup başka birine aşık olmak? Kocasının şövalyesi. Onun koruyucularından biri. Yukarıdaki pencereye bakıyorum ve onun odasında birlikte geçirdikleri geceleri hayal ediyorum.

Paylaştıkları aşk kutsal ve özel olmalıydı. Buna sahip olmak için kelimenin tam anlamıyla hayatlarını riske attılar.

Gittiğim onca yerde, öğrendiğim onca tarihte beni asıl büyüleyen aşk hikâyeleri oldu. Kral onun şövalyesini öldürdü mü? Yoksa sevgilisi olduğu için kafası mı kesildi?

Ne oldu onlara?

Birbirlerinin kollarında mı öldüler?

Balkona doğru yürüyorum ve şehre bakıyorum. Esinti saçlarımı dalgalandırıyor ve aklım Rico'ya gidiyor. Aramızda söylenmemiş çok şey kalmıştı.

Yeterince soru sormadım. Otel odamda konuştuğumuzda ve bana isteklerini söylediğinde o kadar şaşırmıştım ki nedenini sormadım. Neden böyle hissediyor?

Neden bir İtalyanla evlenmek zorunda hissediyor?

En çok canımı yakan şey, beni istediğini biliyor olmam - bunu her dokunuşunda hissediyorum.

Nedenini bilmemek içimi kemiriyor. Onun isteklerini anlıyorum ve bunun bizim için sonucu değiştirmeyeceğini biliyorum, ama onun için... bu üzücü. Bu onun hayatı. Yirminci yüzyılda, neden hala eski gelenekleri takip etmek zorunda hissediyor?

Neden hayatı ataları için bir kurban olsun ki?

Onu arayıp soramam ama yine zamanım olsaydı ve bana bu teklifle gelseydi, içsel düşüncelerini anlamaya çalışmak için daha fazla soru sorardım, böylece onları anlayabilir ve yoluma devam edebilirdim.

Kasabaya bakıyorum ve hırkamı üzerime sarıyorum. Sanırım artık bir önemi yok.

Onu düşünmeyi bırakmalıyım.... birlikte geçirdiğimiz zaman sona erdi.

Enrico

"ALMANYA'DA BİR KALEDE," diyor Marley.

Kaşlarımı çattım. "Onun orada ne işi var?"

"Görünüşe göre geziyor. Az önce size bazı fotoğraflar gönderdim."

Masamda otururken e-postayı tıklayıp açıyorum ve Olivia Reynolds'a ait bir sürü resim geliyor.

"Yalnız mı?" Güzelliğinden etkilenerek soruyorum.

"Evet, dün gece geç geldi. Oda tuttu ve bütün gün şehirde dolaşıp durdu."

Bir şatoya benzeyen balkonun üzerinden bakarkenki görüntüsüne bakıyorum. Çok derin düşüncelere dalmış. Sarı saçlarını yüksek bir at kuyruğu yapmış, krem rengi bir kazak ve mavi bir kot pantolon giymiş.

O çok güzel.

Bir sonraki resim sayfasına tıklıyorum. Bir kafede kahve içerken, bir diğerinde dondurma yerken, ardından bir araba kullanırken ve sonra otele varırken çekilmiş bir fotoğrafı var.

Eylemlerinin bir kâtibi, hepsi benim bakmam için ortaya konmuş. Görüntülerine bakarken parmaklarımı dudaklarımda gezdiriyorum.

"Hepsi bu kadar mı patron?" Marley soruyor ve beni hayallerimden koparıyor.

"Evet, üzgünüm. Onunla kal. Herhangi bir değişiklik olursa bana haber verin."

"Tamam."

Telefonu kapatıyor ve ben de sandalyemde arkama yaslanıp benim için bir tür saplantı haline gelen kadına bakıyorum.

Sahip olamadığım.

Tak, tak.

Bilgisayar ekranımı küçültüyorum. "İçeri gel." "Selam," diyor Sergio. "Bir dakikan var mı?" "Evet, otursana."

Lorenzo ve Sergio masamda oturuyorlar - iki sağ kolum. Lorenzo'nun ailesi yıllardır benim ailem için çalışıyor, yani artık o da benim ailem. Sergio, babam ölmeden önce rütbesini yeni yükseltmeye başlamıştı. On yıldır onlarla birlikte sahada. Ne yaptığını biliyor.

"Ne oldu?" İç çekiyorum, hiç çalışma havamda değilim.

Sergio bana "Sicilya'da sorunlarımız var" diye bilgi verdi. "Neden?"

"Kokain yüzüğümüzü orada bıraktığında-"

Sözünü kestim. "Uyuşturucu yok. Sana uyuşturucu satmayacağımı söyledim."

Sergio'nun gözleri benimkileri tutuyor. Bunun için birçok kez kavga ettik. "Bırak da bitireyim."

Lorenzo ve ben gözlerimizi deviriyoruz.

"Sicilya'da işin bu tarafındaki hükümdarlığımızdan vazgeçerek, bu iş başka birine geçti. Adı Luciano Lombardi ve kendisi için oldukça iyi bir isim yapıyor."

"Nasıl yani?"

"Ona Şanslı Lombardi diyorlar. İşkence, tecavüz gibi taktiklerle ilgileniyor. Yaptığı hiçbir şey yok."

en iyi köpek olmak için yapmaz."

"O bizi ilgilendirmmez." Bilgisayarımı açıyorum.

"Gözünü genelevlerimize dikmiş durumda."

Kaşlarımı çatıyorum ve dikkatimi tekrar ona veriyorum.

"Orada yirmi yedi tane var, ayrıca beş tane de striptiz kulübü. O ve giderek büyüyen adam grubu, müşteri olarak buralara sık sık gitmeye başladı."

Ayağa kalkıp kendime bir kadeh viski dolduruyorum, ilgimi çekiyor. "Ve?"

"Dün gece bir tanesine girdi ve kızlardan gelip kendisi için çalışmalarını istedi. Reddettiklerinde birkaçını tartaklamış."

Sırtım tutuldu. "Onlara vurdu mu?"

"Birkaç t a n e s i n i n canına okudum.

Üçü hastanelik oldu."

Sertçe nefes alıyorum. "Kimse bir Ferrara kızına vurup paçayı kurtaramaz."

"Ne yapmamızı istiyorsun?" Sergio soruyor.

"Güvenliği artırın, aşağıya daha fazla adam gönderin."

Lorenzo, "Kokaini geri almalıyız," diyor. "Hayır!"

"Hayır!" diye bağırdım. "Biz artık uyuşturucu satıcısı değiliz. Biz

bundan daha iyi. O zaman bitti." Sürekli aynı tartışmayı yapıyoruz. "Sana daha kaç kere söylemem gerekiyor? Hayır. Daha fazla. Uyuşturucu."

"Eğer bunu almasına izin verirse, gerisini de alacaktır." Sergio başını sallar. "Ne kadar çok darbe satarsa, o kadar çok güç elde eder. Diğer bölgelerimize sızması ne kadar sürer?" Lorenzo tersler. "Mesele uyuşturucu değil Enrico, mesele uyuşturucuya sahip olana verdiği güç."

"Artık saygın işletmelerimiz var. İşin bu tarafına ihtiyacımız yok. Korkuyla düşünmeyi bırakın. Aşağılık bir uyuşturucu satıcısı olmayacağım. Ferrara için o dönem bitti. Artık daha akıllıyız."

"Peki ya kızlar? Sicilya'da bizim bölgemizi ele geçirmeye çalışan lanet olası bir deliyle birlikteler.

Ona öylece izin mi vereceksin?"

Ayağa kalkıp pencereye doğru yürüyorum ve aşağıdaki şehre bakıyorum. "Güvenliği artırın. Her kız korunmalı ve bu Lucky Lombardi hakkında bilinmesi gereken her şeyi bilmek istiyorum."

"Evet, efendim." İki de ayağa kalkıp odadan çıktılar. Öfke kan dolaşıma sızmaya başlarken viskimi yudumluyorum.

**Kimse bir Ferrara kadınına vurup
o.**

Hiç kimse.

Arabamda oturuyorum ve o kaldırımda yürürken caddenin karşısına bakıyorum.

Yeni bir eğlencem var.

Olivia Reynolds'ı takip etmek.

Sahip olamadığım bir uyuşturucu gibi, kendimi gece gündüz onu düşünürken buluyorum.

Gündüz ve gece.

Sophia'ya çok kızgıyım, sanki tüm bunlar onun suçuymuş gibi. Şu anda onunla konuşamıyorum bile. İhtiyacım olan şey onda yok.

İlacım sarı saçlı, mavi gözlü ve bir azizin ahlakına sahip.

Uyuşturucum beni onun sevgisine layık hissettirdi.

İlacım gitti.

Parktaki bir banka oturup telefonunu çıkararak internette gezinmesini izliyorum. Bunu bazen yapıyor, sanki oteline geri dönmek istemiyormuş gibi.

Telefonum yanımdaki koltukta titriyor ve ekrana bakıp kaşlarımı çatıyorum.

Olivia Reynolds

Bu o, cevap vermek için çabalıyorum. "Merhaba, Olivia." "Merhaba," diyor usulca. Onu izlerken gülümsüyorum

Yolda. "İyi misin?" "Evet.

Sen iyi misin?"

"Sesini duymak çok güzel," diye fısıldıyorum ağzımı beynime çevirmeden önce. Gözlerimi kıstırıp kapatıyorum... Kes şunu.

Bir an duraksıyor. "Bir ara kahve içmek için buluşabilir miyiz?"

Kalbim çarpıyor. "Tabii ki." Gülümsüyorum, beni görmek istiyor. "Ne zaman? Şimdi mi?" Teklif ediyorum.

"Hayır, şu anda isteyim," diye yalan söylüyor.

"Anlıyorum." Onu izlerken parmağımı direksiyonun kenarında gezdiriyorum. "Bu gece mi?" diye soruyorum.

"Hayır. Gündüz vakti daha iyi."

Çenemi sıkıyorum, bunun platonik olduğunu biliyorum.

Gündüz daha güvende hissediyor. "Tamam, yarın?" "Evet. Saat 2'de?"

"Otelinizin yakınındaki kafe mi?"

"Evet. Görüşürüz o zaman." Telefonu kapatıyor ve çantasına koyup uzaklaşmaya başlamadan önce bir süre telefonuna bakmasını izliyorum.

"Yarın görüşürüz, bella. Yarın görüşürüz," diye fısıldıyorum gülümseyerek.

Beni görmek istiyor. Umut var.

Kafede oturuyorum ve saatime bakıyorum. Saat öğleden sonra 2:10.

Nerede o?

Bütün gün huzursuzdum. Ya gelmezse?

Ben kahvemi yudumluyorum, onun kahvesi ise karşımdaki masada soğumaya yüz tutmuş bir şekilde

duruyor. Buraya erken geldim. Daha fazla bekleyemedim.

İçeri giriyor ve masaya yaklaşırken bana küçük bir el sallıyor. Ayağa fırlarken köpek yavrusu gibi gülümsüyorum.

"Merhaba."

Yanağından öperken "Merhaba," diye cevap veriyor.

Beyaz keten bir gömlek ve lacivert kapri pantolon giyiyor. Sarı saçları düşük bir at kuyruğu şeklinde ve minimal makyaj yapıyor.

Doğal mükemmellik.

Karşıma oturdu.

"Size bir kahve söyledim ama muhtemelen soğumuştur. Bir tane daha söyleyeyim."

"Güzel."

Ona bakıyorum, söyleyecek söz bulamıyorum. Bütün hafta boyunca takip ettiğiniz birine ne söylersiniz? "Nasılsın?" diye sordum.

"Güzel." Gülümsüyor. "Geliyorum. Sen nasılsın?"

Yüzüm düşüyor. Onun iyi olmasından nefret ediyorum. Bu konuda yalnız mıyım? "Ben iyiyim." Gülümsüyormuş gibi yapıyorum. "Beni mi görmek istedin?" diye sordum.

"Evet, söyledim." Duraklıyor ve kahvesini yudumluyor. "Cevaplanmasını istediğim birkaç sorum var."

"Tamam." Benimle görüşmeye devam etmek istiyor. Bunu kabul edecek. "Herhangi bir şey, bana herhangi bir şey sor."

Gözleri benimkileri tutuyor, sanki konuşmak için kendini zorluyor. "Neden mirasının kiminle evlendiğine bağlı olduğunu düşünüyorsun?"

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

"Şey, sen... sen dedin ki..." Kendini durduruyor. "Bunların sana aptalca sorular gibi geldiğini biliyorum ama geçen gün sana sormadım ve içimi kemiriyorlar."

"Artık ailemin reisiyim ve bu sorumlulukları da beraberinde getiriyor. Ailemin yüzyıllardır olduğu gibi devam etmesini sağlamak benim elimde."

"Ve büyürken size bu mu öğretildi?"

"Evet. Kendi çocuklarım olduğunda onların benim dilimi, kültürümü ve İtalyan olmanın ne demek olduğunu bilmeleri çok önemli."

"Anlıyorum." Hüzünle gülümsüyor.

Bir süre sessizlik içinde oturuyoruz. "Yani bu senin mıkнатısı mı?" diye soruyor.

Anlamadığım için kaşlarımı çatıyorum. "Ne demek istiyorsun?" "Biriyle tanıştığınızda, onda bir mıkнатıs vardır.

sizi onlara çeker. Herkesin bir mıkнатısı vardır. Bazıları diğerlerinden daha güçlüdür."

Teorisinden büyülenmiş bir halde ona bakıyorum.

"Bana olan mıkнатısı ne? Seni bana çeken ne?" diye soruyorum.

Kıkırdıyor. "Ne gariptir ki, sana olan mıkнатısı tam da birlikte olamamamızın nedeni."

"Mesela."

"İtalyan olmaktan bu kadar gurur duymana bayıldım." Kalbim yerinden çıkacak.

"Ve ailene nasıl değer verdiğini ve anne babanı nasıl sevdiğini. Kollarında kendimi nasıl güvende hissettiğimi."

Duygularım beni ele geçirirken kaşlarımı çatıyorum ve ellerini masanın üzerine koyuyorum.

Bebeğim.

"Ama beni hazırlıksız yakalayan evlilik konusundaki duruşunuz oldu. Bana evlendiğinizde bunun ömür boyu süreceğini söylemiştiniz."

Çenemi sıkıyorum. Veda etmeye gelmiş.

Hayır. Lütfen hayır.

"Ama sonra bana genelev sahibi olduğunu söyleyip metresin olmamı isteyerek bunu muhteşem bir şekilde mahvettin." Omuz silkiyor. "Bu arada bunu hafıza bankamdan kalıcı olarak siliyorum. Hayatım boyunca hiç bu kadar aşağılanmamıştım."

"Genelevleri ben satın almadım. Onları ailemden devraldım. Beni bu konuda yargılamayın. Ve..." Durakladım. "Senden nasıl uzaklaşacağımı

bilemedim. Ben

Bu karmaşaya bir cevap bulmaya çalışıyorum - birlikte kalabileceğimiz bir cevap."

"Biliyorum." Hüzünle gülümsüyor. "Ve eğer kendime olan saygım satılık olsaydı, senin kollarında kalmak için onu satardım."

Birbirimize bakıyoruz, aramızdaki havada hüzün ve pişmanlık asılı duruyor.

Şaka yapmıyordum. Ondan nasıl uzaklaşacağımı gerçekten bilmiyorum.

Yenilenmiş bir kararlılıkla ellerini ellerimden çekiyor. "Bana mıknaşın neydi?" diye soruyor. "Sadece ilgi çekmek için."

Hüzün yoğun bir sis gibi çökmeye başlar.

Düşünürken kaşlarımı kaldırıyorum. "Seninleyken kim olduğumu unutuyorum. Bana eskiden kim olduğumu hatırlatıyorsun," diye fısıldıyorum. "Olmak istediğim kişi olabildiğim zamanları." Gözleri benimkileri arıyor. "Hayatımda kalan tek dürüst şey sensin ve seni kaybedersem kendimi de kaybedeceğimden korkuyorum." Kaşlarımı çattım. Bu da nereden çıktı şimdi?

Başımı öne eğdim, kendi itirafımla sarsıldım.

"Bebeğim," diye fısıldıyor. "Sen iyi bir adamsın. Bunu sana kanıtlamak için bana ya da başka birine ihtiyacın yok. Onunla tanıştığında ve aşık olduğunda bunu sen de anlayacaksın."

"Başka birine aşık olmak istemiyorum," diye fısıldıyorum korku beni sararken. "Ya ben zaten sana aşıksam?"

"Değilsin." Başını sallayarak hüzünlü bir şekilde gülümsüyor. Elimini yanağına götürüyor.

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü birini sevdiğinizde, o kişi anında sizin aileniz olur. Bu bir seçim değildir. Aileniz size kendini sunar."

Yüzüm düşüyor. "Çok özür dilerim," diye fısıldıyorum. "Tüm bunların olmasını hiç istememiştim ama uzak kalamadım."

"Ben de üzgünüm." Elini yüzümden çekerken

gölümsüyor, boşluğu soğukluk dolduruyor.

"Yani, bu kadar mı?"

"Evet, bu kadar. Sadece veda etmek ve seni anladığımı söylemek istedim."

Boğazıma bir yumru oturdu. "Öyle mi?"

"Tabii ki biliyorum." Bana günün ilk gerçek gülümsemesini veriyor. "Senin için en iyisini diliyorum. O gelecek."

Ona bakıyorum, dudaklarımdan tek bir kelime bile geçiremiyorum.

O zaten burada.

"Ve eğer onun arkasından bir metresin olduğunu öğrenirsem, kışına tekmeyi basmak için buraya geri döneceğim."

Yüzüm düştü. "Gidiyor musun?"

"Deneyim için üç ay kalacağım ama sonra New York'a gideceğim."

Bakışlarım masaya düşüyor, gözlerinin içine bakamıyorum ve dizlerimin üzerine çöküp yalvarma içgüdümü dizginliyorum. "Eğer teselli olacaksa, asla benim diğer kadını olmayacağını biliyordum." Bir an duraksıyorum. "Ama denemek zorundaydım. Mirasımı ve benden beklenenleri değiştiremem." Gözlerim onunkileri arıyor. "Değiştirebilseydim, değiştirirdim."

Elimi güven verici bir şekilde sıkıyor. "Anlıyorum. Bu işleri kolaylaştırmıyor ama anlıyorum. Her şeyi açıkladığın için teşekkür ederim."

Benden nefret etmediği için rahatlamış bir şekilde gülümsüyorum. Ben kendimden ikimiz için de yeterince nefret ediyorum.

Ayağa kalkıyor.

"Şimdiden gidiyor musun?" Onun yanında dururken mırıldandım. "Sadece arkadaş olabilir miyiz? Kal ve kahveni iç."

"İkimiz de bunun nereye varacağını biliyoruz." Hüzünle gülümsüyor.

Onu kollarıma alıyorum ve uzun bir süre yanak yanağa duruyoruz.

Pişmanlık içinde gözlerimi kapatıyorum.

Sakın gitme.

"Güle güle, Rici." Onun eline tutunarak uzaklaşmaya çalışır.

"Ya gitmene izin vermezsem?" "Ama bırakacaksın."

Gerçekler acıtır.

Döndü, restorandan çıktı ve hayatımdan çıktı.

Sandalyeme geri yığılıyorum ve elimi yüzümde gezdiriyorum.

Titrek bir nefesle içime çekiyorum. Her şey düzelecek. İyi olacağım.

Sona ermesi gerekiyordu.

İyi olacağım.

Masaya oturdum ve geline baktım.

Geleneksel beyaz elbise, damadına deli gibi aşık.

İliklerine kadar İtalyan.

Daha önce beni hiç rahatsız etmemişti ve pek çok düğünde bulundum. Bu düğün farklı. Gözlerimi yeni evli çiftten alamıyorum. Kendimi on katlı düğün pastasını tekmelerken hayal ediyorum. Paramparça ediyorum.

Tüm dünyaya bunun bir cephe olduğunu haykırmak.

Damat eğilip gelinini öpüyor ve kıskançlıktan midem bulanıyor.

İtalyan kanı.

Mirasımın can damarı.

Kuzenim Fernando, damarlarında akan kan nedeniyle onunla evlenebilir.

Başımı arkaya eğiyorum ve kadehimdeki viskiyi boşaltıyorum.

Bunu düşünmeyi bırak.

Omuzlarımda iki sıcak el hissediyorum. "Enrico."
Annemi gördüğümde başımı kaldırıp gülümsüyorum. Siyah yas kıyafetlerini giymiş ve her zamanki gibi çok güzel.

"Ne oldu oğlum?" diye soruyor usulca, yanıma otururken. "Neyin var senin?"

"Yok bir şey anne." Sahte bir gülümseme.
"Meşgulüm."

"Bu doğru değil. Bu hafta seni her gün gördüm. Bir sorun var, bunu hissedebiliyorum. Bir anne böyle şeyleri bilir."

Çenemi sıkıp partiye bakıyorum. "Bırak onu, anne."
"Andrea söyledi."

Dikkatim tekrar ona kayarken dilimi dişlerimin üzerinde gezdiriyorum. "Sana ne demiştin?"

"Biriyle tanışmışsın."

"Bırak dedim."

"Sorun nedir, Enrico? Konuş benimle."

Başımı salladım. "Yok bir şey, iyiyim."

"Seni sevmiyor mu?"

Gözlerimi deviriyorum.

"Başkasını mı seviyor?"

"Hayır!" Sadece bu ihtimal bile beni öfkeliyor.
"Yapmaz." Ellerimi saçlarımda arasında gezdiriyorum.

"Neden ona sahip olamıyorsun?"

"Çünkü ben İtalyan'ım. Çünkü atalarımı onurlandırmayı seçiyorum."

Yüzü düşer. "Ah, Rico," diye iç geçirdi. "Benim sevgili oğlum." Bir süre beni izledi. "Sen babanın oğlusun. Onurlu ve cesursun."

Büyük, kahverengi gözlerine bakıyorum ve sempati görüyorum.

"Baban sevgiyi seçmeni isterdi Rico."

Eğer aşkın gerçek değilse geleneğin ne faydası var?" Ona bakıyorum, kafam karışıyor.

"Aşkıını bulduğunda, onu elinde tutmak için savaşımalısın." Eğildi ve beni yanağımdan öptü. Başka bir şey söylemeden ayağa kalktı ve uzaklaştı.

Gözlerim evli çifte geri dönüyor. Artık doğrunun ne olduğunu bile bilmiyorum.

Olivia

İki hafta sonra

Gelecek hafta teslim edeceğim bir elbise için bu vizyon panosuna ne koyacağıma karar vermeye çalışırken üç kumaş örneğine bakıyorum. Bir tanesi düşündüğümünden daha kahverengi ve lanet olsun, mükemmel olacağını düşünmüştüm. Payet örneğini kumaşın üzerinde tutuyorum. Yine de birlikte güzel görünüyorlar.

"Olivia Reynolds için teslimat" diyor biri.

Başımı kaldırdığımda elinde büyük bir demet kırmızı gül olan bir teslimatçı görüyorum. "Bu da ne böyle?"

"Sen Olivia mısın?" "Evet."

"Burayı imzalayın lütfen." Kartı imzalıyorum ve o da güzel güllerle dolu ağır kristal vazoyu uzatıyor.

"Teşekkürler." Şaşkınlıkla gülümsüyorum ve ekli kartı açıyorum. Üzerinde şöyle yazıyor:

Bu gece seni görmem gerek.

Luciano's Italian saat

19:00'da.

Rici

xo

Ne oluyor lan?

Saat yediyi biraz geçe restorana girdim. Bütün gün sinir kpydm.

Ne istiyormuş?

Rici'ye veda edeli iki hafta oldu. Onu bir kez bile düşünmediğimi söylemek isterdim ama yalan söylemiş olurum.

Sabahları düşündüğüm ilk şey ve geceleri düşündüğüm son şey o.

Onun sevgisi ruhuma işledi.

Restoran karanlık ve karamsar. Her masanın üstünde mumlar var.

Onu arka tarafta otururken görüyorum ve masaya doğru ilerlerken gülümsüyorum.

Ayağa kalkıyor ve gülümsüyor. "Bella."

Elimde olmadan, onu görünce gülümsüyorum. Beni kollarının arasına aldı. "Merhaba." Birbirimizi gördüğümüz için gerçekten heyecanlıyız ve sarılıp oturuyoruz.

Gözleri parlıyor ve bana bir kadeh şampanya dolduruyor.

"Bu neyle ilgili?" diye sordum. "Beni görmek istemişsin."

"Ben yaptım." Bir yudum alıyor ve acelesi varmış gibi görünüyor. "Doğrudan konuya gireceğim. Sana bir teklifim var."

"Anlat."

"Ancak uymanız gereken bazı koşullar var."

"Koşullar mı?" Kaşlarımı atıyorum. Bu adam neden bahsediyor? "Pratik bir Katolik olacaksın."

Ha?

"Sen olacak öğrenmek İtalyan ve konuşmak olarak senin ilk dil."

Kaşlarımı atıyorum ve arkama yaslanıyorum.

"Günün yirmi dört saati koruma altında olacak ve refakatsiz hiçbir yere gitmeyeceksiniz."

"Özür dilerim... Ne?" Neden bahsediyor bu? "Benimle Como Gölü'ne taşınacaksın. ikamet."

Kaşlarımı kaldırıyorum... nutkum tutuluyor.

"İtalyan vatandaşı olacaksın."

"Enrico, sen neden bahsediyorsun?"

Fısıldıyorum. "Sensiz yaşayamam, Olivia."

"Ne?"

"Sen gittiğinden beri perişan haldeyim ve senden vazgeçmeyeceğim. Ne ülkem için, ne de başkası için."

Aklını mı kaçırdı?

"Seni istiyorum, kelimenin tam anlamıyla."

"Benim... İtalyan olmamı mı istiyorsun?"

Kaşlarımı çattım. "Evet."

"Bunu neden yapayım ki?" "Seni sevebilmek için."

Olivia

Yüzü umutla doluyken, ne diyeceğimi şaşırmış bir halde ona bakıyorum.

"Beni bu yüzden mi görmek istedin?" diye sordum.

"Evet." Uzanıp ellerimi avuçlarının arasına alıyor ve birini kaldırıp parmak uçlarımı usulca öpüyor.

Midem sıkışıyor. "İki hafta önce hiç şansımız olmadığından bu kadar eminken, şimdi işe yarayacağımızı düşündüren ne?"

"En azından biraz heyecanlı davranabilirdin," diye fısıldıyor yarı sinirli bir şekilde.

"Konuş benimle, lütfen." Sandalyeme geri oturdum ve ellerimi onunkilerden çektim. "Geçen hafta tamamen farklı bir hikâyeydi. Bunu anlamama yardım et. Düşüncelerini anlamıyorum."

Kucağındaki peçeteyi yeniden düzenliyor. "Mıknatıslarımız hakkında söylediklerini ve birbirimizden neden hoşlandığımızı düşünüyordum. Geçen haftaki konuşmamız beni derinden etkiledi. Bizi özel kılan şey isteklerimiz."

"Enrico, sana eski hayatını hatırlatmam üzerine bir gelecek inşa etmen için yeterli değil," diye homurdandım.

"Bana Enrico deme, dahası da var. Seni yalnız bırakamıyorum. Her zaman seni düşünüyorum. Bunu bırakamam Olivia, denedim. Tanrı bilir ne kadar çok denedim." Duraksıyor. "İstediğim birini yapmam gereken bir şey için bırakamam. Eğer gerçekten değer verdiğim kişiye sahip olamayacaksam dünyadaki tüm paranın ne anlamı var? Sahip olduğumuz şey kutsaldır... ve sen de öyle olduğunu biliyorsun."

Umut dolu yüzüne bakıyorum. Elimde olmadan usulca gülümsedim. "Olivia, çok şey istediğimin farkındayım ama bunu başarabiliriz; yapabileceğimizi biliyorum."

"Ben İtalyan değilim, Rici."

"Eğer benimleysen öylesin." Gülümsüyor. "Anlamıyor musun?" "Dilinizi öğrenmem zaman alacak."

"Sorun değil."

"Ayrıca, seninle yaşamak istediğimden bile emin değilim." Kaşlarımı çattım.

"Bu pazarlık edilemez. I ihtiyaç sen ile beni." Elimi avucunun içinde sıktı.

Bana ihtiyacı olması hoşuma gidiyor. Zihnim yarışmaya başlıyor. Düşünecek çok şey var.

"Yani, asla Avustralya'da yaşayamaz mıyız?" diye sordum. Dudaklarını büzüyor. "Hayır."

Yüzüm düşüyor.

"Ama orada bir evimiz olabilir ve istediğin zaman tatil yapabiliriz. Ailen de burada her zaman hoş karşılanır. Olivia, bunun senin için kolay olacağına dair bir yanılsama içinde değilim. Sabırlı olacağım ve sana yardım etmek için elimden geleni yapacağım, bu konuda sana söz veriyorum. Bunu uzun uzun düşündüm ve yapmam gerekenin bu olduğunu biliyorum. Bunun başka bir yolu yok."

"Rici..." Kendimi ondan uzaklaştırmak için arkama yaslanıyorum. "Benden çok şey istiyorsun."

"Biliyorum, bella."

Şarabımı yudumluyorum. Gerçekten bütün şeyeyi alıp boğazımdan aşağı dökmek istiyorum.

"Sorduğum şey, benimle bir gelecek inşa edecek kadar önemseyip önemsemediğin."

Ona bakıyorum ve duygularım sistemime pompalanmaya başlıyor.

"Öyle mi?" diye sorar.

"Peki ya ailen?" "Onlarla ben ilgilenirim."

"Ya kötü bir İtalyanca yaparsam?"

Sırıttıyor ve ardından derin bir kahkaha atıyor, ben de onu izlerken gülümsüyorum.

"Ben ciddiym, Rici. Bu çok korkutucu. Ya tüm bunları senin için yaparsam ve yine de beni terk edersen?"

Ciddileşir. "Seni terk etmeyeceğim. Kimse kimseyi terk etmeyecek. Bu işi yürütmek zorundayız ve ikimiz de çok güçlü bir temelimiz olduğunu biliyoruz. Evet, bazen zor olacak ama ben sana tapıyorum, sen de bana tapıyorsun. Sahip olduğumuz şey çok değerli. Beni asla unutmadın. Unutmadığını biliyorum. Ben de seni hiç unutmadım."

Karşımdaki güzel adama gülümsüyorum. Gözlerinde çok fazla umut, gurur ve sevgi var ve Tanrım, kendimi teslim olmuş hissediyorum.

"Benimle bir hayat istiyor musun, istemiyor musun Olivia? Bu bir evet ya da hayır cevabı."

Ona bakıyorum, evet kelimesi dilimin ucunda.

"Sana kendi dünyamı öğretebilirim Olivia. Sana İtalya'yı benim gözlerimden göstereceğim. Tek yapman gereken beni sevmek."

Gözlerim yaşla doluyor, çünkü seviyorum. Bu adamı seviyorum ve beni bu işe ikna etmeye bu kadar kararlı olması bu sevgiye bir katman daha ekliyor.

Kendimi uçurumdan İtalyan uçurumuna düşerken hissedebiliyorum. "Tamam," diye fısıldıyorum.

Kabul ettiğim için şaşırmış gibi gözleri açılıyor. "Tamam mı?"

Gülümseyerek başımı sallıyorum, o da kucağına vurarak etrafından dolaşmamı ve üzerine oturmamı istiyor. Etrafımıza, restorandaki insanlara bakıyorum.

"Buraya gel kadın," diye fısıldıyor karanlık bir sesle.

İçimdeki heyecanla kıkırdıyorum. Kimin görebileceğini umursamıyor bile. Kucağına tırmanıyorum ve kollarıyla beni sıkıca sarıyor. Beni öpüyor, dili açık dudaklarımda geziniyor.

"Seni özledim Rici Ferrara," diye fısıldıyorum alnındaki saçları geriye doğru tararken.

Dudaklarıma karşı gülümsüyor. "Seni daha çok özledim, aşkım. Beni bir daha bırakma."

Bana duygu ve vaat dolu mükemmel bir öpücük hediye ediyor. Kıkırdıyorum. "Herkes bize bakıyor."

"Siktir et onları." Sırıttıyor. "Hepsinin canı cehenneme."

Restorandan çıktığımızda saat 21:00'i geçiyordu. Bütün gece aşık gençler gibi davrandık. Onu yalnız yakalamak için sabırsızlanıyorum. Tüm bu bastırılmış kalp kırıklığı ve ileri geri aşk, lanet olası aklımı kaybetmek üzere olduğum anlamına geliyor.

Enrico park etmiş bir arabaya bakıyor ve bir adamın ona başparmağıyla işaret ettiğini görüyorum.

"Kim o?" Ben soruyorum.

"Marley. O benim korumam, senden habersiz, ayrıldığımızdan beri seni koruyor."

"Ne?" Arabaya ve içinde bize bakan iki adama bakıyorum.

Rico kapımı açıyor ve ben hâlâ iki adama bakarken arabaya biniyorum. Onları hayatımda daha önce hiç görmemiştim. Kapıyı kapatıyor ve sürücü koltuğuna oturuyor. "Korunuyor muydum?" Kaşlarını çatarak ona bakıyorum.

"Evet." Arabayı çalıştırdı ve yola çıktı. Koltuğumda dönüyorum ve arabanın arkamızda durduğunu görüyorum.

"Güvende olmana ihtiyacım vardı."

"Neden güvende olmayayım ki?"

Elini bacağıma koydu. "Ben çok zengin bir adamım Olivia. Bu da güvenlik sorunlarını beraberinde getiriyor. Eğer biri bana zarar vermek isteseydi, sana da verirdi. Artık yirmi dört-yedi bir koruman olacak. Marley seninle olacak. Ona hayatım pahasına güveniyorum."

Kafamda hiçbir kelime yok, sadece şoktayım. "Beni takip mi ediyorlardı?"

"Seni koruyorum, takip etmiyorum. Almanya nasıldı bu arada?"

"Rici." Mahremiyetimin olmamasıyla ilgili kötü bir şey söylemek için ağzım açık kalıyor ama bunun yerine sessiz kalmaya karar veriyorum.

"Şimdi otelinize dönüp eşyalarınızı toplayacağız. Bu gece Como Gölü'ne taşınacaksınız."

"Ne? Bu çok saçma. Neden bu gece? Acelen ne? Bununla oturmak için biraz zaman istiyorum."

"Bu gece oraya taşınmanı istiyorum."

"Neden yarın gitmiyoruz?" diye soruyorum. Kahretsin, önce bir yığın kemik kırıcı makyaj seksi istiyorum. Lanet olası evi taşımak değil.

"Olivia, Como'daki yeni hayatımıza birlikte başlamak istiyorum... bu gece. Birlikte geçireceğimiz ilk gece senin ucuz otel odanda ya da benim dairemde değil, yeni evimizde, bizim yatağımızda olacak."

Ona gülümsedim.

"Ne?" Sırıttıyor.

"Sadece azmıştım, hepsi bu."

Başını geriye atıyor ve söylediklerim karşısında şok olmuş gibi yüksek sesle gülüyor. "Merak etme, bu gece gerçekten sikileceksin... ama benim yatağında ve benim şartlarımla."

Ön camdan önümüze bakarken gülümsüyorum. "Ne düşünüyorsun?" diye soruyor.

"Çok otoriter olduğumu düşünüyorum, Rici Ferrara." "Ben sadece ne istediğimi biliyorum."

Ona doğru baktım. "Peki sen ne istiyorsun?"

"Sen, bella." Parmaklarımdan birini ağzına sokuyor ve karanlık gözleri benimkileri tutarken yavaşça emiyor. Cinsel organım kasılıyor. "Sadece sen."

Araba konvoyu bir garaj yoluna giriyor. Büyük ferforje kapılar bizi karşılıyor ve Enrico küçük güvenlik kulübesinde duruyor. Kapıları açılar ve el sallayarak içeri girmesini sağladılar. Como Gölü'ndeki evindeyiz - beni hemen götürmek için yanıp tutuştuğu evinde. Onun ısrarı üzerine otel odasındaki hayatımı bavuluma doldurup buraya doğru yola çıktık.

Geç oldu. Saat 11'i biraz geçti.

Kapılardan geçip uzun araba yoluna çıkıyoruz ve ben korkmuş bir çocuk gibi camdan dışarı bakıyorum.

"Burası senin evin mi?" İçimdeki güvenin boşaldığını ve arabanın koltuklarına doğru koştüğümü hissederken soruyorum. Bakımlı bahçeleri ve güzel ağaçları aydınlatan spot ışıklarıyla ev inanılmaz.

"Evet, burada yaşayacağız."

"Neden sadece Milano'da yaşamıyoruz?" Kaşlarımı çattım. Buraya gelmemiz bir saat sürdü.

Bana gülümsüyor. "Göreceksin."

Köşeyi dönüyoruz ve sarmaşıklarla kaplı, üzerinde büyük bir bakır tabelanın asılı olduğu taş bir sütun görüyorum.

Villa Oliviana

Ona döndüm. "Evinizin adı Oliviana mı?"

Gözleri sevinçle dans ediyor. "Evimiz ve evet. Aile işini devraldığım da aldığım ilk şey bu evdi."

"Tanıştıktan sonra mı?"

Gülümsemesi yavaşça yükseliyor. "Burayı satın almamın nedeni mülkün adıydı. Bana güzel bir kadını hatırlatıyordu.

bir kez karşılaştık."

Hayal meyal gülümsüyorum. Bu adam istese daha fazla bayılabilir miydi? "Sadece benden biraz daha havalı," diye ekliyorum. Zihnimin arkasından küçük bir ses fısıldıyor

Yavaşla biraz.

Araba yoluna devam ederken kendi kendine gülümsüyor. Tepenin başında krem rengi devasa bir ev var. Klasik İtalyan evi. Önünde geniş, dairesel bir araba yolu ve üstü kapalı bir tente var. O kadar büyük ki, bir otel gibi görünüyor.

Arabayı gizli bir yere park ediyor ve iki adam dışarı çıkıyor.

Rico arabadan iniyor.

"Ciao, per favore, porta i bagagli di Olivia al piano di sopra."

"Si, signore."

Rico kapımı açıyor ve çıkmama yardım etmek için elimi tutuyor. Adamlara endişeyle gülümsüyorum.

"Ciao, Bayan Olivia." Selamlaşmak için başlarını sallarlar. "Merhaba."

Etrafımdaki gösterişli lükse bakıyorum. Sanki bir film gibi. Kumtaşı sütunlar, mermer zeminler ve muhteşem asma fenerler mekânı kaplıyor. Her tarafa büyük, etkileyici saksı bitkileri yerleştirilmiş. Önce nereye bakacağımı bilemiyorum.

Burası bu dünyanın dışında. Bir sonraki seviye, delilik.

"Gel aşkım." Rici beni iki aslan heykelinin gururla oturduğu ve evin iki yanını koruduğu merdivenlerden yukarı çıkarıyor. Tanrım, burası antik Roma gibi. Kumtaşı terasa çıkıyoruz ve büyük çift kapıdan içeri giriyoruz. İçlerinden geçerken huşu içinde yukarı bakıyorum. Boyları otuz metreyi buluyor ve siyah renkte, her birinin üzerinde büyük altın bir tokmak var.

Enrico beni izliyor, ben de hırkamı omuzlarımda sıkıyorum.

"Çok sessizsin," diyor. Yumuşakça gülümsüyor. "Düşüncelerin?"

Aklımda hiçbir kelime yok, en azından mantıklı bir kelime.

Burası bir eve benzemiyor. Ulusal bir müzeye benziyor.

"Bu... büyük."

Gülümsüyor ve beni fuayeye doğru götürmeye devam ediyor. Muhteşem açık kahverengi mermer bir zemini ve birinci katta ikiye bölünerek evin iki kanadına ayrılan büyük bir merdiveni var.

"Bir şey söyle."

"Bu... Ben... Sen... Yani..." İç çekiyorum.

Sol tarafta bir kapı açılır ve bir kadınla bir erkek telaşla dışarı çıkar. Tahminen ellili yaşların başındalar.

"Rico." Adam mutlu bir şekilde gülümser.

Enrico'nun yüzü aydınlanır. Adamı kucaklıyor. Ona yakın olduğu çok açık.

"Ciao, Manuel." Beni ikisine takdim etti. "Olivia, lütfen Manuel ve sevgili eşi Antonia ile tanış. Ben burada yokken bu eve onlar bakıyor. Mülkte bir evleri var."

"Merhaba." Gergin bir şekilde gülümsedim.

"Questa è olivia, viene a vivere qui, d'ora in poi riferirai a lei" diyor Rico bana eliyle işaret ederken.

Yüzleri düşüyor.

"Lütfen Olivia'mla tanışın," Rico benim için tercüme ediyor.

Kadın beni kollarına almadan önce ellerini birbirine çırpıyor. "Merhaba, merhaba," diye ağlıyor.

Adam iki yanağımı da öpüyor. "Merhaba, güzel Olivia."

"Merhaba." Gülümsüyorum. Gözlerim endişeyle Rico'ya kaydı. Ben

Onlara ne söylediğini bilmiyorum ama bu durumdan son derece mutlu görünüyorlar. Manuel beni kol mesafesinden tutup aşağı yukarı süzüyor. "Çok güzel görünüyorsun..." Doğru kelimeyi ararken tereddüt ediyor. "Pislik."

"Angel," diye düzeltiyor Rico.

Gülüyorum ve ellerimi ağzıma kapatıyorum.

Rico yüksek sesle güler, sanki bu şimdiye kadar duyduğu en komik şeymiş gibi. Aslında, biraz öyle. Gerçek bir pislik olabilirim.

"Hai appena detto che era uno stronzo," diyor Rico onlara.

Manual'in az önce bana ne söylediğini anladıklarında yüzleri düşüyor.

"Oh, hayır, hayır, hayır. Özür dilerim, çok özür dilerim." Manuel kendi suratına bir tokat atıyor ve karısıyla ben gülüyoruz.

"Andremo subito a letto. Ci vediamo domani," diyor Rico.

"Si, si, buonanotte, piacere di conoscerti, Bayan Olivia." Antonia onlar kaybolmadan önce gülümser.

Rico bana "İyi geceler dilediler," dedi.

"Buonanotte," diyorum, söylediğim iki kelimedenden gurur duyarak Biliyorum.

Rico'nun gözleri şefkatle parlıyor ve beni usulca öpmek için eğiliyor.

"Aç mısın aşkım? İçecek ya da başka bir şey ister misin?"

"Hayır." I bakat bizim zengin çevreleyen. I Açlık dışında her şeyi hissediyorum.

Yersiz mi? Aynen öyle. Bunu hissediyorum, hatta biraz daha fazlasını. Ama aç? Hayır.

"Ben iyiyim, teşekkürler." "Hadi yukarı çıkalım."

Bavulumu alıyor ve ben de onu takip ederek büyük merdivenden yukarı çıkıyoruz. Korkuluklar koyu renkli kalın bir ahşaptan, halı ise egzotik filmlerde gördüğümüz türden koyu kırmızı bir goblen. Uzun, geniş bir koridorda yürüdükten sonra çift ahşap kapıdan geçiyoruz.

Vay anasını.

Kocaman bir yatak odası ve içinde yanan bir şömine var. Önünde iki büyük koltuk ve bir kanepesi var. Arkada büyük bir sayvanlı, kral yatak var.

Rico valizimi kapıdan içeri çekerken, "Burası senin gardırobun," diyor. Onu takip ediyorum ve kapı

başka bir oda. Duvarların tamamı aynalı ve tavandan tabana siyah gardıroplar var. Pembe, kadife bir sedir de var. Ortada, aynalı büyük bir şifonyerin üzerinde güzel bir avize asılı.

Bu sefer ağzım açık kaldı. "Bu benim gardırobum mu?"

"Evet." Bavulu yere bırakıyor.

"Sadece bir bavulum var, Rico."

"Bu değişecek." Beni öpüyor ve gardıroptan çıkarıp yatak odasına götürüyor. "Bu evde henüz fazla zaman geçirmedim. İstedğin gibi dekore et. Bir iç mimar tut ya da ne istersen, güzelim."

Ona bakıyorum. Söyleyecek sözüm yok. Yok.

Yavaşla biraz.

Beni yatak odasının hemen dışındaki başka bir kapıdan geçiriyor - benim gardırobumun aynalı bir versiyonu - ama bu kapı zaten onun eşyalarıyla dolu.

"Eşyaların zaten burada mı?" Ona sordum. "Buraya hafta sonları geliyorum."

"Tam zamanlı olarak burada yaşamıyor musun?"

"Henüz yapmadım." Ellerini pahalı takım elbise pantolonunun ceplerine soktu. "Bir aile kurana kadar kalıcı olarak taşınmak istemedim."

Ona bakıyorum. Tamam, bir adam bir gecede kaç kez kelimelerimi çalabilir?

"Bir aile mi istiyorsun?" Nefes nefese kaldım.

"Hayır, sadece sen." Arkamı sıkarken beni usulca öpüyor. "Şimdilik."

Beni gardırobundan çıkarıp banyoya götürdü. Yerler ve duvarlar beyaz mermer. Odanın ortasında kocaman yuvarlak bir taş küvet, arkasında da geniş, üçlü ve banklı bir duş var. Musluklar ve armatürler altın renginde ve arka duvarın tamamı aynalı.

"Lanet olsun." Ellerimi ağzıma götürdüm.

"Bu banyoyu seviyorum. Bu banyo kalabilir," diyor kayıtsızca.

Ona doğru baktım. "Şu anda kendini duyabiliyor musun?" "Neyi?" Beni kollarının arasına aldı ve öpmek için eğildi.

Ben.

"Zengin bir züppe gibi konuşuyorsun," diye mırıldanıyorum dudaklarına karşı.

Kıkırdıyor. "Belki de öyleyimdir." Beni tekrar odaya çekiyor. "Umarım burada mutlu olursun."

Gözlerim ona kayıyor. "Burada önemsemişim tek şey sensin Rici. Gerisi sadece..." Aşağılayıcı bir şey söylememek için kendimi zor tutuyorum. "Eğer bir kulübede yaşasaydın, onu da çok severdim."

Dik duruyor, elleri pahalı lacivert takım elbisesinin ceplerinde, çok kontrollü ve güçlü görünüyor. Kendine has bir muamma.

Bu geceye inanamıyorum, beni istediğine inanamıyorum. Bu gerçek mi?

Sanki bütün gece beni yalnız yakalamak için beklemiş gibi bir adım öne çıkıp beni öpüyor, dili açık dudaklarımda geziniyor ve beni istediği yere götürmek için başımın arkasından tutuyor.

Bu öpücüğü biliyorum.

Bu öpücüğü arzuluyorum.

Kapıyı kapatıyor, kilidi açıyor ve bana doğru dönüyor.

"Voglio la mia donna, nel mio letto intorno al mio cazzo," diye mırıldanıyor.

Fısıltılı İtalyanca sesini duymak içimde bir şeyler yapıyor. "Benim için tercüme eder misin?" Fısıldıyorum.

"Kadınımı yatağında istiyorum... sikimin etrafında." Beni sertçe öpüyor. "Hemen şimdi." Beni aceleyle kendine doğru çekerken dişlerimiz çarpışıyor. "Çıkar şunu. Çıkar şu lanet elbiselerini." Hızlı bir hareketle elbisemi başımın üzerine kaldırdı.

Siyah, dantelli bir G-string ve ona uygun bir sütyenle önünde duruyorum. Gözleri vücudumda gezinirken kararıyor. O koyar

Ellerini omuzlarıma koyuyor ve beni önünde dizlerimin üzerine çöktürüyor. Onu memnun etmek için çaresizce, düzensiz kalp atışlarımı kontrol etmeye çalışırken talimatlarını bekliyorum.

Hayatımda iki erkek var. Biri kaygısız ve nazık. Rici, benimle güzelce sevişen adam. Diğeri ise benden nefret ediyormuş gibi beni beceren adam. Bedenim onun. Ne isterse, nasıl isterse alıyor ve bu o kadar ateşli ki, dayanamıyorum.

Enrico Ferrara bu gece tüm ihtişamıyla burada ve beklenti vücudumda sert bir şekilde çarpıyor.

Takım elbisesinin ceketini çıkarıp kenara fırlatıyor. Kravatını keskin bir hareketle gevşetiyor ve yırtıp atıyor. Gözleri benimkilere kilitlenmişken takım elbise pantolonunun fermuarını açıyor ve sikini çıkarıyor. Yavaş bir vuruş yapıyor ve içim sertçe sıkılıyor.

"Apri la bocca," diyor.

Bacaklarım daha da açılıyor, dizlerim halıyı çiziyor.

"Sto per scoparti la bocca."

Ayakkabılarını tekmeledi ve pantolonunu indirdi. Kocaman sikini göz hizasında görmekle kutsanmıştım. Kalın damarlar, bacaklarının arasında ağır bir şekilde asılı dururken, dolgun uzunluğundan aşağı doğru akıyor. Şişmiş ıslak eti ararken ucundan ön ejakülat damlıyor.

Gözlerim kapanıyor ve nefesimi tutuyorum. Etrafımda dolaşıyor, beni ölçüp biçiyor. Beni nasıl becermek istediğini düşünüyor.

"Succhia il mio cazzo."

"Çevir," diye fısıldadım. "Seni anlamıyorum."

Saçımdan bir avuç tutuyor ve başımı sertçe geriye çekerek gözlerimizin buluşmasını sağlıyor. "O zaman öğren, çünkü ben sadece İtalyanca sevişirim."

"Evet," diye nefes nefese ona bakarken saçlarımdaki tutuş acı verici bir hal alıyor.

Karanlık gözleri benimkileri tutuyor ve agresif bir şekilde başımı tekrar sarsıyor. "Dedim ki... sikimi yala."

İçim eriyor ve bedenim hükmedilmek için çığlık atıyor.

Tanrım, onu böyle seviyorum.

Öne doğru eğilip onu boğazımın derinliklerine alıyorum. Onaylarcasına tıslıyor ve beni izlerken alnımdaki saçları şefkatle geriye itiyor. Öğürüyorum, onu almak için mücadele ediyorum.

"Hepsini," diye emrediyor. "Beni bütün olarak al."

Kendini daha derine itiyor ve anında tekrar öğürüyorum. Karanlık bir şekilde gülümsüyor. Piç kurusu onun cüssesiyle boğuşmamı izlemekten zevk alıyor.

Kendimi sakinleştirmek için gözlerimi kapatıyorum ve bir ritme giriyoruz. Saçlarımı avuçlarının arasına alıp ağzıma girmeye başlıyor ve ben onun çözölmeye başlamasını izliyorum. Her pompalamada gözlerinde biraz daha hayvani bir şey oluyor.

Beni ters yüz ediyor.

"Kalk," diye emrediyor beni yerden çekerken. "Ginocchio'da."

Ona bakıyorum, umutsuzca ne istediğini bilmeyi diliyorum.

"Ellerinin ve dizlerinin üzerinde yatağa uzan."

Sütyenimi çıkarmak için elimi kaldırıyorum, o da durmam için elini kaldırıyor. "Bırak kalsın."

Bir süre tereddüt ettim ve sonra dizlerimin üzerinde yatağa uzandım.

"Dirseklerine kadar eğil." Dirseklerime kadar eğiliyorum.

"Bacaklarını daha geniş aç."

Bacaklarımı daha geniş açıyorum ve nefesimi düzenlemek için başımı öne eğiyorum.

Yatağın üzerinde daireler çizerek tam arkamda duruyor. Elini çıplak kıkırma, kalçama ve sonra diğer tarafa sürüyor. Nefesimi tutuyorum. Tüylerim diken diken oluyor ve sonra bana sert bir tokat atıyor.

"Ahh!" diye bağıriyorum. Yatağın içine doğru itildim. Acıyı şefkatle ovuyor ve sonra bana tekrar sert bir tokat atıyor. Keskin bir nefes alıyor ve akıl sağlığının sınırına yaklaştığını anlıyorum. Burada ne haltlar dönüyor? Üzerimdeki hâkimiyeti

bir kademe daha yükseldi. Onu daha önce böyle görmemiştim.

Vücudum zonklamaya başlıyor ve kalp atışlarımı kulaklarımda duyabiliyorum. Dizlerim birbirinden ayrılıyor. Sadece sikilmeye ihtiyacım var.

Sert.

Beni yatağın kenarına çekti ve sikini yanaklarımın arasına soktu. Öne eğildi ve sütyenimi çıkardı. Dişleri omzumu ısırırken göğüslerimi avuçluyor. Saçlarımı bir tarafa doğru kaldırıyor ve boynuma yapıyor. Meme uçlarımdan birini sertçe sıkarken emiyor ve neredeyse boşalıyorum.

Lanet olsun. Bu nasıl bir seks böyle?

Vücudumun tüm kontrolünü ele geçirdiğinde nefes nefese kalıyorum ve sıırıslam oluyorum.

Elleri göğüslerimin üzerinde dolaşırken boynumun arkasını emmeye devam ediyor, vücudunun ağırlığı beni yatağa daha da iterken büyük aleti arkamın yanakları arasında kıvranıyor.

Titriyorum. Boşalacağım. Tutamıyorum.

Eğiliyor ve G-stringimi yana çekiyor. Yatağa doğru gülümsüyorum ve nefesini yanaklarımda hissediyorum. Beni şefkatli bir öpücükle kutsuyor.

Dili uzanıyor ve arka girişimi fırçalıyor.

İrkildim.

Ne oluyor lan?

Hareket etmeye çalışıyorum ama beni yerimde tutuyor ve tekrar yalıyor.

Gözlerim kapanıyor ve yatağa doğru inliyorum. Aman Tanrım.

"Rici," diye fısıldıyorum.

"Şşş." Büyük eli beni yerimde tutarken içime doğru nefes alıyor. "Hepinizi istiyorum."

Bacaklarımın arasında sikini görebiliyorum. Damlıyor ve taş gibi sert. Beni tekrar yalıyor ve bıyıklarını hissedebiliyorum.

arkamdan. Beni gerçekten yemeye başlıyor ve benim tek yapabildiğim altımdaki battaniyeleri mahvetmek oluyor.

Yüce Tanrım..... burada neler oluyor?

Külotumu yavaşça bacaklarımdan aşağı kaydırıyor ve çıkarıyor. Kalbim çok hızlı atıyor. Bana ne yapacak acaba?

Bacaklarımı daha geniş açıyor, dili beni gerçekten baştan çıkarıyor ve sonra başparmağını kıkımın derinliklerine kaydırıyor, aynı zamanda kalın sikini seksime sokuyor.

Gözlerim yuvalarından fırladı ve zevkle haykırdım.

Acı içinde.

Tamamen kendinden geçmiş bir şekilde.

Dizlerim bükülüyor ve boştaki eliyle bana sert bir tokat atıyor.

"Ayakta kal," diye bağılıyor.

Aleti yavaşça dışarı kayıyor ve ağzım açık kalıyor. Başparmağıyla aynı anda geri kaydırıyor. Hem horoz hem de başparmağıyla daha sert ve daha hızlı hale geliyor. Sonra başparmağını çıkarıyor ve yavaşça yerine yerleştiriyor.

Derinlere, daha önce kimsenin gitmediği yerlere.

Bir iddia. Tıslama sesini duyunca gözlerim yuvalarından fırladı.

Konuşamıyorum.

Duyamıyorum.

Sadece onu hissedebiliyorum.

Enrico Ferrara, tanrı.

Benim tanrım.

"Oh, mia bella ragazza, mi sei mancata."

Fısıldadığı kelimeler ve sikinin verdiği hisle inlemeye başlıyorum, pompaları gittikçe derinleşiyor ve o kadar iyi hissettiriyor ki dayanamıyorum.

Beni uçurumun kenarına gönderdi. Dünyayı sarsan bir orgazm bedenimi parçaladığında haykırıyorum.

"Ah!" diye bağılıyor kontrolünü kaybettiğinde, kalça kemiklerimi kuvvetle kavıyor.

Beni sertçe sikmeye başladı. Tenlerimizin birbirine çarpma sesleri odanın içinde yankılanıyor.

"Siktir. Siktir, ohh," diye tıslıyor kendini derinlere tutarken.

Beni kalın menisiyle doldururken sikinin içimde sarsıldığını hissediyorum.

Kendini içime tamamen boşaltırken beni yavaşça pompalamaya devam ediyor ve sonra üzerime eğilip yüzümü kendi yüzüne çeviriyor.

Hiçbir şeyim kalmadı. Terden sıırılsıklam oldum, ahlakım paramparça oldu.

"Seni mutlu edeceğim." Dudakları benimkileri alıyor ve öpüşüyoruz. Akıl sağlığımın son kırıntılarının da gittiğini hissediyorum.

"Rici," diye inliyorum ağzına.

"Hayatım boyunca seni bekledim Olivia," diye fısıldıyor. Gözlerim yaşlarla doluyor. "Tanrıya şükür beni buldun."

Dudakları dudaklarımı tutarken bedenimden çekiliyor. Vücudunu kaybedince irkildim. Girerken olduğu kadar çıkarken de canım yanıyordu.

Beni duşa götürüyor ve duşa açarken beni kollarının arasında sıkıca tutuyor. Nutkum tutuldu.

Sadece ona sarılabiliyorum, duygularım ham.

Bunu hiç beklemiyordum, bunu istemeyi hiç beklemiyordum. Bugünle ilgili her şey yeni.

Suyun altına giriyoruz, ellerini sabunluyor ve acele etmiyor. Öpüşürken beni yıkıyor. Bu cinsel değil; sevgi dolu, şefkatli ve asla olamayacağımızı düşündüğüm her şey.

Konuşmuyoruz. Kelimeler şu an önemsiz.

Beni özledi. Tüm kalbiyle beni özledi. Her dokunuşunda bunu hissedebiliyorum.

Uzun bir süre sıcak suyun altında birbirimizin kollarında duruyoruz ve ben kendimi o kadar sıcak ve güvende hissediyorum ki ona sarılıp uyuyakalıyorum. Sanki onsuz geçen son birkaç haftanın işkencesi bitkin bir şekilde sona ermiş gibi ve gözlerimi zorlukla açık tutabiliyorum.

"Gel, güzelim. Yatma zamanı, bebeğim." Duştan çıkmama yardım ediyor ve yatağa girmeden önce beni bir havluyla dikkatlice kuruluyor.

Işıkları kapattı ve arkama geçti. Sonra sevgiyle battaniyeleri üzerime çekiyor. "Uyu, aşkım."

Gözlerimi kapattım, tamamen bitkin düşmüştüm.

"Non ti lascerò mai andare via," diye fısıldıyor kulağıma. "Gitmene asla izin vermeyeceğim." Kollarını arkamdan doluyor ve omzumu öpüyor.

Yastığıma gülümsüyorum.

Öldüm ve Ferrara Cenneti'ne gittim.

Olivia

Tuvalere gitme ihtiyaçı beni derin uykumdan uyandırıyor ve karanlığın içinde yuvarlanıyorum.

Saat kaç? Zifiri karanlık. Doğrulup yataktan kalkıyorum ve odanın içinde yolumu bulmaya çalışıyorum. Çantamı bulup telefonumu çıkarana kadar el yordamıyla ilerliyorum. Saat neredeyse 9:00. Burası neden bu kadar karanlık?

Feneri telefonuma takıp tuvalete gidiyorum ve gözlerim nihayet alıştığında yatağa dönüyorum.

Rici sırtüstü yatmış, derin bir uykuya dalmış, bir eli başının arkasında, diğer eliyle aletini tutuyor. Siyah saçları yastığının üzerinde dağınık. Koyu renk kirpikleri dalgalanıyor ve iri kırmızı dudakları nefes alırken aralanıyor. Onu izlerken gülümsüyorum.

Çok huzurlu ve mükemmel.

Yüzümü ona dönmek için yan yatıyorum. Aklım dün geceye ve yaptığımız aşka gidiyor.

Yüzümün kızardığını hissediyorum.

Çok kirli ve çok ateşli.

Ona uzaktan yakından benzeyen biriyle hiç birlikte olmadım.

Bana yaptığı şeylerden hoşlanacağımı milyon yıl düşünsem aklıma gelmezdi. Seks yaptığımızda, tamamen

Kim olduğumu unut.

Çünkü ben onunum. Onunla ne isterse yaparım.

Gözlerim geniş göğsünde ve siyah saçlarında geziniyor. Dalgalı karın kaslarının da üzerinde ve sonra mükemmel bir şekilde koruduğu kasık kıllarına ve sikine doğru iniyor. Uyurken ve sarkıkken bile müthiş bir adam.

Kıpırdanmaya başlıyor ve ona sarılıp uyandırmamak için kendimi zor tutuyorum.

Belki de gidip bize kahvaltı hazırlamalıyım?

Evet. Bunu yapacağım. Kalkıp giyecek bir şeyler arıyorum. Rici'nin dün gecedan kalma soluk mavi gömleği hâlâ yerde duruyor. Onu giyiyorum, telefonumu alıyorum ve koridora çıkıyorum.

Tüm ev zifiri karanlık. Bu da ne böyle? Neden bu kadar karanlık? Anlamıyorum. Pencerelede harika perdeler olmalı. Cep telefonumun fenerini geri taktım ve parmak uçlarımda merdivenlere doğru yürüdüm. Sonunda duyusal ışıklar yanıyor ve büyük merdivenden aşağı inerken yolumu aydınlatıyor.

Aşağıya indiğimde ışığı yaktım ve merakla etrafıma bakındım. Daha önce hiç böyle bir yerde bulunmamıştım.

Para önemli değil.

Her şey aşırı lüks. Her şey mükemmel.

Onun gibi.

Enrico Ferrara, sen büyük bir akıl tutulmasıısın.

Dün, I oldu kalbi kırık üzerinde Sen.

Bugün, Ben taşındım.

Ne oluyor be?

Natalie bana çok kızacak.

Mutfağa giriyorum, ışığı açıyorum ve bir an durup her şeyi içime çekiyorum. Kahve rengi mermer zeminli, bembeyaz, son teknoloji ürünü bir mutfak. Paranın satın alabileceği en iyi aletler her yüzeyde duruyor ve üçlü fırın ve ocakların üzerinde asılı duran büyük bir bakır davlumbaz var.

Vay canına, bu mutfakta ne pişirebilirsin ki?

Umarım iyi yemektir.

Berbat bir şey servis etme düşüncesiyle sırtıyorum. Paket makarnayı nereden alabileceğimi merak ediyorum.

Buzdolabına bakıyorum ve tamamen dolu olduğunu görünce çok şaşıyorum. Bir sürü taze meyve, sebze ve et var. Kileri açıyorum ve çeşitli ekmekler ve yağlar buluyorum. Antonia tüm bunları buraya gelmemiz için almış olmalı. Ya da belki de sürekli stoklanıyordur ve yiyeceklerin yarısı çöpe gidiyordur. Tencere ve tavaları bulmak için dolapları karıştırıyorum ve sonra işe koyuluyorum.

Rici kahvaltıda meyve seviyor ama benimleyken yumurta ve domuz pastırması yiyor. Bütün malzemeler burada. Ona bir smorgasbord hazırlayacağım ve mutfak becerilerimle onu etkilemeye çalışacağım.

Yarım saat sonra bir tabak taze kesilmiş meyve, ekşi mayalı haşlanmış yumurta, yanında pastırma ve avokado var. Bir fincan da bilinen en sert kahveden var. O lanet kahve makinesini nasıl çalıştıracığımı bilmiyorum. Bu yaptığım dördüncü fincan ve hepsinin tadı bok gibi ama önemli olan düşüncesi, değil mi?

Hepsini bir tepsiye doldurup yukarı çıkıyorum.

Onu dikkatlice odasındaki masanın üzerine koydum ve kendimle gurur duyarak yanına uzandım.

Uyandığında keskin bir nefes alır. "Hmm, bella," diye uykulu bir şekilde iç geçiriyor.

Yemin ederim, Rici Ferrara'nın yatak odası sesi tüm seslendirmeler için kullanılmalı. O derin, hırıltılı ses tonu tüylerimi diken diken ediyor.

Alnımdan öpüyor ve tekrar uyumaya başlarken beni kendine yakın tutuyor.

"Sana kahvaltı hazırladım." Göğsüne karşı gülümsüyorum.

"Hmm." Kaşlarını çatıyor. "Ne?" Gözlerini açıyor.

"Sana kahvaltı hazırladım." Ayağa kalktım ve tepsiyi almaya gittim. Yatağının başucuna koydum.

Dirseklerine yaslanıyor ve uykulu bir şekilde gülümsüyor. "Beni şımartıyorsun."

"Bebeğim, ne kadar şımartılacağın hakkında hiçbir fikrin yok." Onu usulca öpmek için eğildim ve kollarını etrafıma dolayıp beni üstüne çekti. Hızlı bir hareketle beni ters çevirdi, böylece onun altında kaldım.

"Seni kahvaltıda ağırlamak istedim."

Ona kıkırdıyorum. "Bütün gün seninim."

Kalçasıyla bana sert bir vuruş yapıyor. "Ve yapacağım."

Üzerimden yuvarlanıyor, oturuyor ve yatağının başucundaki bir düğmeye basıyor. Bir motor sesi duyuyorum. Pencereilerin üzerindeki panjurların yükseldiğini görmek için etrafıma bakıyorum. Doğal ışık odanın içine dolmaya başlıyor.

"Bu da ne böyle?" Kaşlarımı çattım.

"Güvenlik kepenkleri."

"Her pencerede mi?"

Kahvesini yudumluyor. "Evet, bella." "Ne için?"

"İnsanlar camdan ateş edemesin diye." Ağzım açık kaldı. "Ciddi misin sen?"

Gülümsüyor, korkumla eğleniyor. "Evet, güvenlik kepenkleri güvenlik içindir." Kahvesini yudumlarken kaşlarını kaldırıyor. "Şok edici, değil mi?"

"Ukala." Tabağını gösterdim. "Kahvaltını yap."

Gülümsüyor ve yemeye başlıyor. Yanına gidiyorum ve perdeleri çekip dışarı bakıyorum. Nefesim kesildi.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyorum. Kıkırdıyor ve ben de ona dönüyorum. "Bu manzara mı?"

"Güzel, ha?" Yemeğini gelişigüzel çiğniyor.

Pencereden dışarı, önümüzde uzanan devasa su yatağına bakıyorum. "Bu bir göl mü?" Okyanus mu yoksa başka bir şey mi emin olamadan soruyorum.

"Como Gölü'ndeyiz." Kahve fincanına karşı sırtlıyor.

Dönüyorum. "Bu sabah çok arsız davranıyorsunuz Bay Ferrara. Dikkatli olun da kışınıza şaplak atmayayım."

Kıkırdıyor ve yemeye devam ediyor. Pencereden dışarı bakıyorum. Bakımlı kocaman bir bahçe, suyun kenarında küçük bir kayıkthane ve bir iskele var. "Sen kendi iskeleniz var mı?"

"Evet." Çiğnemeye devam ediyor, pencereden görebildiğim tüm o harika şeylerle hiç ilgilenmiyor. Doğrudan aşağıya bakıyorum ve masmavi bir havuz görüyorum. "Havuzunuz mu var?" Çığlık atıyorum.

Kahvaltısını bitirirken gülümsüyor. "Evet, bella."

Avluya bakarken ellerimi cama bastırıyorum. "Ah, Rici, burası muhteşem bir yer," diye iç geçiriyorum.

Gülümsüyor ve kucağına vuruyor. Yanına gidiyorum. "Umarım burada mutlu olursun."

Onu öperim. "Seninle olduğum sürece, olacağım." Saçlarımı derin derin içine çekiyor. "Yine de burada mı yaşamak istiyorsun?" diye soruyorum.

"Evet."

"Neden? Yani, güzel olduğunu görebiliyorum ama işe daha yakın olman gerekmiyor mu? Hafta sonları buraya gelebiliriz."

"Milano'da da bir dairemiz olacak ama burada kendimi babama daha yakın hissediyorum. Burayı bu yüzden seviyorum. Burası ruhuma iyi geliyor."

Yumuşakça gülümsüyorum. Bu çok tatlı.

"Burası babamın dünyadaki en sevdiği yerdi. Kardeşlerimi ve beni hayatımız boyunca buradan aldı. Evimiz gibi hissettiriyor. İki kardeşimin de burada tatil evleri var."

"Annen burada mı yaşıyor?"

"Hayır, Milan'ın hemen dışında büyük bir arazide yaşıyor, bizim büyüdüğümüz evde. Buraya pek sık gelmez. O daha çok şehir insanı ve Roma'yı tercih ediyor. Büyükannemin yanında yaşıyor."

"Oh." Bir an düşündüm. "Annen ve büyükannele ne zaman tanışacağım?"

Beni yatağa yatırıp üzerime çıkarken gülümsüyor. "Bana tamamen aşık olduğunda ve kaçmak için çok geç olduğunda."

Gülüyorum. Boynumu sertçe ısıyor ve ben onun elinden kurtulmak için kıvranıyorum. "Sence annen benden hoşlanacak mı?"

Sertçe ısırmadan önce boynumu ısıyor. Onu üzerimden atmaya çalışıyorum ve soruma cevap vermediğini fark ediyorum.

"Rici," diyorum ona. "Ne demek bu?"

"Bu, seni ikimiz için yeterince sevdiğim anlamına geliyor. Bırak da annem için ben endişeleneyim." Boynuma doğru hırlıyor ve ben zevkle ciyaklıyorum. Beni yatağa yapıştırıyor, gözleri kararıyor. "Benim için aç, bella."

Ona gülümsüyorum, bacaklarımı kaldırıyorum ve beline doluyorum. Ağzı bu kez yumuşak bir şekilde boynuma inerken, sikini açık dudaklarımın arasından kaydırmaya başlıyor. "Bugün benim için ne planladınız Bay Ferrara?"

"Sana yeni evini gezdireceğim, sonra da gezmeye gideceğiz." Beni tekrar öpüyor ve aletini vücudumun derinliklerine kaydırıyor. Başım yastığa geri düşüyor. "Ve aletimden çok daha fazlası olacak." Kayarak çıkıyor ve sert bir pompayla tekrar içeri itiyor. "Kulağa nasıl geliyor?"

Sahip olması içimde sıcak bir his yaratıyor ve ellerimi arkasına koyup onu tekrar içeri itiyorum. "Cennet gibi."

Masaya oturdum ve yakışıklı sevgilime gülümsedim.

Bugün Cumartesi gecesi ve sanırım tarihin en güzel gününü geçirdim. Rico bana devasa evi gezdirdi. Mülkünün geniş bahçelerinde yürüyüşe çıktık ve öğleden sonra şehre gelip mağazaları dolaştık. Şu anda bir deniz ürününde oturuyoruz.

güzel bir akşam yemeği yedikten sonra restoran. Tatlı ve Limoncello kokteyli içmek.

"Burası rüya gibi." Gülümsüyorum.

"Senin gibi." Rico'nun yüzü masadaki eline dayanmış, bana şimdiye kadar gördüğüm en iyi gel beni becer bakışını atıyor.

"Bu gece seks yapma şansım nedir, Bay Ferrara?" Ona doğru eğildim. Elini tutuyorum ve işaret parmağını ağzıma götürüp yavaşça, şehvetli bir şekilde emiyorum.

"Yüzde yüz diyebilirim." Parmağını tekrar emiyorum ve burun delikleri açılıyor. "İçkini bitir."

Sırıtiyorum.

"Seni masada bitirmeden önce."

"Belki de masada işimin bitmesini istiyorumdur."

Karanlık gözleri benimkileri tutuyor. "Sen bir seks manyağısın, Olivia." "Birini tanımak için biri gerekir."

Öğleden sonra güneşi tepedeki ağacın dalları arasından süzülüyor. Pazar günü öğleden sonra ve ben havuzun yanındaki divanda uzanıyorum. Beyaz bir bikini giyiyorum ve erkeğim yanımda şortuyla yarı uyur vaziyette, güzel zeytin teni sergileniyor. Sakin; onu hiç görmediğim kadar rahat. Bugün evden hiç çıkmadık. Bize kahvaltı hazırladım ve sonra ben bahçeyi biraz daha keşfederken o da arazideki spor salonunda çalıştı. Biraz çamaşır yıkadım ve öğle yemeği yedik. Burayı neden sevdiğini anlıyorum. Gerçek bir tatil havası var ve su sesleri ve tepemizde uçan kuşlar sayesinde Milano'nun koşuşturmacasından çok uzakta. Ağaçlardaki rüzgar ve göldeki bir tekne motorunun uzaktan gelen sesi de yardımcı oluyor. Bu bir duyusal arınma. Eğer huzurun bir sesi olsaydı, bu o ses olurdu.

Adamımı bu kadar mutlu ve rahat görmek, onun buraya olan yakınlığını takdir etmemi sağlıyor. Her gün işe gidip gelmek için harcanan bir saat, ödenmesi gereken küçük bir bedel.

Dirseklerimin üzerinde doğrulup göle bakıyorum ve kayıkhanede birini görüyorum.

Güvenlik.

Her zaman etrafımda olduklarını biliyorum ama Rico bir şekilde her şeyi normalmiş gibi gösteriyor. Dediği gibi, mesafelerini koruyorlar, bu yüzden burada olduklarını unutmam gerekiyor.

Alışmam biraz zaman alacak, yalan söylemeyeceğim.

Güvenlik kepenklerini düşünüyorum.

Bütün bunlar da neyin nesi? Kim pencereden ateş eder ki zaten? Neden biri evinde buna ihtiyaç duysun ki? Hiç mantıklı değil.

İçimden bir ses fısıldıyor, Mafiosi.

Rici uzanıyor ve elini kalçama koyuyor. Yüzümü ona dönmek için yan dönüyorum. Saçlarını yüzünden geriye doğru itiyorum. Güneş ağaçların arasından geçerken gölgeler onun üzerinde titreşiyor.

"Bugün uykun var bebeğim," diye fısıldıyorum.

"Hmm." Gözleri kapalı gülümsüyor.

"Bir içki ya da başka bir şey ister misin?"

Beni kendine çekiyor ve boynuma sarılıyor. "Hayır, burada benimle uyumanı istiyorum."

"Bunu yapabilirim."

Dudaklarım şakağına değiyor ve nefes alış veriş i yavaşça düzene girerken onu dinliyorum. Tekrar uykuya daldı.

I bakış geri dışarı üzerinde ve su ve gel için bundan daha iyisinin olamayacağı sonucuna vardım.

Onu buldum.

Bana huzur veren Como Gölü değil. Rici Ferrara.

Enrico banyo aynasının karşısına geçip kravatını bağlar. Dünkü rahat Rici'm gitmiş. İş adamı geri döndü. Enrico. Lacivert, üzerine tam oturan bir takım elbise giymiş, beyaz bir gömlek ve aptalca pahalı bir Rolex saat takmış. Saat sabahın 5:30'u ve o beni sağda solda organize ederken işe hazırlanıyor.

"Lorenzo iki saat içinde seni alıp işe götürecektir," diyor aynaya bakarken.

"Tamam."

"Bugün Sicilya'ya uçuyorum. Orada halletmem gereken bir mesele var. Buradan havaalanına uçacağım, Lorenzo da işten sonra seni alacak. Seninle evde buluşuruz."

"Oh." Duraksadım. "Milano'da işten sonra spor salonuna gitmek istedim."

"Artık burada kendi spor salonunuz var. Halka açık bir spor salonuna gitmene gerek yok."

"Biliyorum ama istiyorum. Natalie ile gideceğim. Buraya benim için taşındı ve onu terk edemem. Onu hayatıma dahil etmek istiyorum. O benim en iyi arkadaşım."

Önündeki leğene oturdum ve kravatını bağlamayı üstlendim. Bana bakıyor. Neredeyse beyninin tik taklarını görebiliyorum.

"Ne?" Ben soruyorum.

"Bugün spor salonuna gitmesen olmaz mı, lütfen?" "Neden?"

"Çünkü ben yokken Milano'da dolaşmanı istemiyorum. Saatlerce uzaktayım."

"Neden dışarı çıkmamı istemiyorsun?"

"Olivia," diye iç geçiriyor hayal kırıklığıyla.

"Tamam, peki," diye kabul ediyorum. "Bu gece buradaki spor salonunu kullanacağım ama oradaki üyeliğimi devam ettirmek istiyorum. Birkaç arkadaş edinmek istiyorum."

"Yabancılar mı?" diye alay ediyor. "Yabancılarla arkadaş olmayacaksın."

"Neden olmasın?"

"Kim oldukları hakkında hiçbir fikriniz yok. Öyle herkese güvenemezsiniz. Burası Avustralya değil."

Gözlerimi deviriyorum. "Çok dramatiksinsin."

"Temkinli," diye düzeltti beni bir öpücükle. "Sicilya'da ne yapıyorsun?"

"Oradaki kulüplerimize yeni güvenlik sistemi kuruyoruz. Güvenlik şirketiyle görüşmem ve ihtiyaçlarımızı gözden geçirmem gerekiyor."

"Oh, tamam."

"Lorenzo bugün seninle olacak," diye hatırlatıyor bana. "Teslim alma saati sabah 7:30."

"Biliyorum." Gözlerimi deviriyorum. "Bana zaten söylemiştin."

"Eğer bir sorun olursa, hemen onu arayın. Bütün gün ofisinizin dışında o l a c a k ."

"Buna gerek yok. Ayrıca, Lorenzo'nun sizinle çalıştığını sanıyordum. Neden onu Sicilya'ya götürmüyorsunuz?"

"İşlerin bu tarafını Maso yürütüyor. O da benimle geliyor. Lorenzo'nun bugün seninle kalmasını istedim."

Bir süre ona baktım. "Neden şimdi bir korumaya ihtiyacım olduğunu düşünüyorsun?"

"Çünkü eğer biri bana zarar vermek isteseydi, sana da zarar verirdi."

"Neden biri sana zarar vermek istesin ki?"

Omuz silkiyor ve benden uzaklaşıyor. "Ne olur ne olmaz." Banyodan çıkıp evrak çantasını almak için gardırobuna doğru yürüyor.

Deklanşöre basmaya gidiyorum.

"Hayır," diyor. "Gün ışıyana kadar onları aşağıda bırak. Ben burada değilsem asla karanlıkta panjurları açmayın."

İçimden küçük bir korku ipliği geçerken ona bakıyorum. "Bu neyle ilgili Rico?" diye soruyorum. "Beni korkutmaya başlıyorsun."

"Tedbir, hepsi bu. Gitmeliyim, güzelim." Beni çabucak öptü. "Akşama görüşürüz."

İç çektim. "İyi eğlenceler... etrafta uçmak, sanırım."

Dışarı çıkıyor ve ben de onu takip ediyorum. Büyük merdivenin en üst basamağına oturuyorum ve onun aşağıya inişini izliyorum. Alarmı kuruyor ve kapıyı arkasından kapatıyor. Anahtarıyla kilidi açarken kilidin tık sesini duyuyorum.

Gidişini izlemek için pencereden dışarı bile bakamıyorum. Bu çok garip hissettiriyor.

"Merhaba anne," diye açıyorum telefonu.

"Merhaba aşkım, en sevdiğim kızım bugün nasıl?" Kıkırdıyorum. "Ben senin tek kızınım."

"Ah, doğru ya," diyor ve gülümsediğini görebiliyorum.

"İyiym, korkunç bir soğuk algınlığıyla mücadele ediyorum."

"Oh, iyi misin?"

"Evet, ben iyiym. Ne var ne yok?"

"Peki." Yatak odasından çıkıp büyük merdivenden aşağı indim. "Enrico ile işler iyi gidiyor."

"Gerçekten mi? Bu harika."

"Onunla Como Gölü'ndeki evinde kalıyordum." "Oh, orası zengin ve ünlülerin yaşadığı yer değil mi?"

Omuz silkiyorum, utaniyorum ve onu bu konuda nasıl uyaracağımı bilemiyorum. "Evet." Sıradan görünmeye çalışıyorum. "Ailesi paralı bir aileden geliyor. Bir sürü aile şirketi falan var. Kendisi için de iyi durumda." Yüzümü buruşturuyorum, kendisi için iyi şeyler yapmak yılın en hafif deyimi.

"İyi davranıyor mu?"

"Evet, anne." Gözlerimi deviriyorum.

"Bu İtalyan erkeklerinin istedikleri zaman çok sahiplenici olabildiklerini duymuştum."

Gülümsedim, tam üstüne bastı. "O çok tatlı anne. Ondan gerçekten hoşlanıyorum." Genişçe gülümsüyorum. "Aslında, sanırım ona aşık olabilirim."

"Ah Olivia, bakalım nasıl olacak," diye iç geçiriyor kalbinin kırıldığını hissederken. "Kalbini henüz kimseye verme. Daha çok erken."

"Biliyorum." Gözlerimi kıstım, artık çok geç. Tüm kalbim takım elbisesinin cebinde, emrinde.

"İşler nasıl gidiyor?" diye sordum. Onunla son konuştuğumda patronundan nefret ediyordu. "Gerrard hâlâ mikro yöneticilik yapıyor mu?"

"Aman Tanrım, evet. Dönüyor."

Annem otuz yıldır aynı adam için kişisel asistanı olarak çalışıyor, adam artık seksenli yaşlarında ve bunamaya başladı. "Belki yakında emekli olur?" Gülümsüyorum.

"Keşke, beş yıldır umutla bekliyorum." "Başka bir iş bulabilirsin, biliyorsun değil mi?" Ona hatırlatıyorum.

"Onu bırakamam, bana ihtiyacı var."

Gülümsüyorum, işte annem, tam bir sadık. Babamın kusurlarının erkeklere bakış açısını etkilemesine izin vermesi beni üzüyor. Babamdan sonra kimseye gerçekten güvenmedi.

Kısa flört dönemleri dışında hiç kimse ona yaklaşıp, yıllar boyunca çoğunlukla yalnız kalmıştır.

Bu utanç verici bir durum çünkü herkes gibi o da tapılmayı hak ediyor.

"Soğuk algınlığın için doktora gitmen gerekiyor mu?"

diye sordum. "Hayır, iyileşiyorum, iyiyim."

"Tamam, seni sonra ararım."

"Hoşça kal, aşkım. Bu kadar mutlu görünmene sevindim." Genişçe gülümsedim. "Ben de."

Enrico

Maso'nun yönlendirdiği üç güvenlik ekibi personeliyle birlikte kulübün içinde yürüyorum.

"Üst kattaki güvenlik ofisimize anında bağlanan bir kamera sistemine ihtiyacımız var. Şunu görüyor musun?"

Bu yeterince iyi bir kapsama alanı değil," diye devam ediyor Maso onlara etrafı gezdirirken.

Stratejileri gözden geçirdik ve şimdi kameraların yerleştirilmesi üzerinde çalışıyorlar.

Sophia ve ben arkadan takip ediyoruz.

"Onlar bu işi çözerken öğle yemeği yemek ister misin?" Sophia soruyor. "Açlıktan ölüyorum."

Saatime bakıyorum ve öğleden sonra 2:00 olduğunu görüyorum. Ben de acıktım.

"Evet, tabii. Maso?" Sözüünü kestim. "Bir saate kadar döneriz."

"Tamam." Yürümeye ve adamlarla konuşmaya devam ediyor.

Sophia ve ben kulüpten çıktık ve yolun karşısındaki bir restorana girdik.

Aramız çok garip. Gecenin bir yarısı onu yatağımdan attığımdan beri neredeyse hiç konuşmadık.

Pencere kenarına oturduk ve ben bir viski söyledim. O da bir kadeh şarap söyledi. Bir süre sessizce oturuyoruz ve ben koltuğumda arkama yaslanıyorum... bekliyorum.

"Biriyle mi tanıştın?"

İşte başlıyoruz. "Sana söyledim." "O kim?"

"Onu tanıımıyorsun."

Gözleri benimkileri tutuyor. Sessiz kalıyor ve bu beni bir pislik gibi hissettiriyor.

"Biz kullanılmış için Tarih a az yıllar Geri. O son zamanlarda bana geri döndü."

"Ve ona değer veriyorsun?"

"Evet. Burada oturup sana kendimi açıklamak istemiyorum Sophia."

"Nedenini bilmek istiyorum."

"Biriyle tanıştım ve onunla birlikte olmak istiyorum. Hikayenin sonu."

Parmaklarını saçlarında gezdiriyor. Onu izliyorum. Çok güzel bir kadın; uzun, siyah saçları ve muhteşem, kıvrımlı vücuduyla iliklerine kadar İtalyan. Uzun, kırmızı tırnakları ve stilettolarıyla her zaman mükemmel bir şekilde makyaj yapıyor.

"Biz asla öyle olmadık Soph, bunu sen de biliyorsun," diye hatırlatıyorum ona usulca.

"O senin için ne olacak?"

"Sadece onu alıyorum."

Kaşlarını çattı, kafası karışmıştı. Daha önce hiç tek bir kadına sadık olmamıştım.

"O-"

"Evet," diye kestim sözünü. "Sadece ona sahip olacağım. Başka kimseyi istemiyorum."

"Nereli bu kız? Milan'dan mı?"

Gözlerimi deviriyorum, keşke buradan başka bir yerde olsaydım diyorum. Bu konuşmayı atlatmak zorundayım. Sophia işinde iyi ve ona ihtiyacım var. Dostça davranmamız gerekiyor. "O Avustralya'dan."

Yüzü düştü. "Avustralya. Avustralyalı mı?"

"Evet."

"Yüce Tanrım, Enrico," diye fısıldar, korku dolu bir sesle. "Senin soyundan gelen bir adam Avustralya'dan sıradan bir suçluyla çıkamaz."

Öfkem midemin derinliklerinde büyümeye başlarken viskimi yudumluyorum.

"Bunu biliyorsun, değil mi?" diye devam ediyor. "Avustralya'nın kolonileşmesi İngilizlerin oraya mahkûmlarını göndermesiyle başladı."

"Çocukları için yiyecek çaldıkları için suçlular," diye alay ediyorum. "Biz İtalyanların alışık olduğu bir suç değil, değil mi?" Alaycı bir tavırla kadehimi ona doğru kaldırıyorum.

"Ve sen bu kadını istediğini mi düşünüyorsun?" "İstediyimi biliyorum."

Tiksintiyle arkasına yaslanır. "Onunla evlenemezsin."

"Ne istersem onu yaparım."

"Bir Ferrara bir yabancıyla evlenemez." Burnunun kemerini sıkıyor. "Onu eşin olarak kabul etmek zorundasın."

Comare İtalyanca'da metres demektir. "Hayır, evlendiğimde sadece karım olacak, tıpkı babamın yaptığı gibi."

Başını tiksintiyle arkaya atar. "Oh, lütfen, babanın otuz yıldır bir goomah'ı vardı. Onu tanıımıyormuş gibi davranma," diye alay ediyor.

"O yapmadı."

"O yaptı, Enrico. Onu çok iyi tanıyorum." "Yalan söylüyorsun."

Babam anneme tapardı."

"Ve karısını çok severdi. Onun için düzenlediği cenazeye gittim. Çok güzeldi."

"Ne?"

Yüzü düştü. "Sakın bana bilmediğini söyleme?"

Kulaklarımda kalp atışlarımda hızlandığını duymaya başladığımda ona bakıyorum.

"Özür dilerim," diye fısıldar. "Bildiğini sanıyordum-herkes biliyordu. Annen bile."

Titreyen bir elle viskimi yudumluyorum.

"Oğullarıyla birlikte Como Gölü'nde yaşıyor."

Ne?

"Bir oğulları mı vardı?" Fısıldıyorum.

"Evet, bir oğulları oldu. Baban öldüğünde o sadece on yedi yaşındaydı."

Nabzımın vücudumda hızla attığını hissetmeye başladığımda ona bakıyorum.

"Annenizle tanışmadan çok önce onunla birlikteydi ama onunla evlenmesine izin verilmedi. O hayatının aşkıydı. Ona sonuna kadar sadık kaldı."

Çenemi sıktım... hoşnutsuzlukla. Annem onun hayatının aşkıydı.

"Yalancı," diye alay ediyorum.

"Neden babanın Como Gölü'nde bir evi olduğunu ve her hafta sonu seni ve kardeşlerini oraya götürdüğünü sanıyorsun Rico?"

Bulmacanın eksik bir parçası yerine otururken ona bakıyorum.

"Annen o r a d a n neden nefret etti sanıyorsun? Annen neden Roma'da olmayı tercih ediyor?"

"Annem babamla aşk için evlendi."

"Annen babanla adı yüzünden evlendi. Onun başkasını sevdiğini biliyordu. Angelina'ya göre hep ikinci plandaydı. Bu anlaşmadan ve babanın parasından memnundu."

Viskimi boşaltıyorum ve bardağımı masaya çarpıyorum. Aceleyle ayağa kalktım ve başka bir şey söylemeden restorandan çıkıp köşeyi dönerek bir ara sokağa girdim. Sıcak, nemli ve kafam karışık. Ellerimi dizlerimin üzerine koyuyorum. Tüm hayatımın bir yalandan ibaret olduğunun farkına vararak kusuyorum.

Olivia

3D yazıcının başında duruyorum ve kollarımı hışımlla kavuşturuyorum.

Pazartesi öğleden sonra. Bu makineden nefret ediyorum. Neden bu kadar yavaş baskı yapıyor? Normal fotokopi makinesi nerede? Neden her şey bu kadar teknik?

"Hafta sonun nasıldı?" Muhasebeden Martin bana soruyor.

"Harika. Seninki nasıldı?" Gülümsedim.

Harika kelimesi hafta sonumu anlatmaya yetmiyor. Tarihin en muhteşem hafta sonunu geçirdim ve Ferrara'nın zirvesindeyim. O kadar uçmuş durumdayım ki, yeri bile göremiyorum.

Rico ve ben köşeyi büyük ölçüde döndük ve bu akşam onu görmek için sabırsızlanıyorum. Geç saate kadar dönmeyecek ama sorun değil. Bu benim yeni normalim olacak.

Tasarımım nihayet basılıyor ve ben de koltuğuma geri dönüyorum. Masamdaki telefonum çaldı.

"Olivia, ben alt kattaki resepsiyondan Torino."

"Merhaba." Gülümsedim. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Burada seni görmek isteyen biri var."

"Kim o?"

"Um." Duraksıyor. "Evet, ikinci kattaki konferans odasına gidin, asansöre binin," diyor bekleyen kişiye. "Olivia sizinle orada buluşacak."

Beklerken kaşlarımı çatıyorum.

"Polis," diye fısıldıyor. "Ne? Beni görmeye mi geldiler?"

"Evet, ikisi. Dedektifler. Şu anda konferans salonunda sizi bekliyorlar."

"Kahretsin, tamam. Teşekkürler."

Konferans odasına doğru ilerledim ve kapıyı açtım. İki adam masada oturuyor ve ben içeri girince ayağa kalkıyorlar.

"Merhaba Olivia. Biz Pedro ve Michael. Dedektifiz ve size birkaç soru sormak istiyoruz, lütfen."

Daha yaşlı ve klasik polis görünümlüler. Biri kısa boylu ve kel, diğeri ise takım elbise kiralamış bir striptizciye benziyor.

"Tamam." Ellerini sıkarken gülümsüyorum. Masayı ve sandalyeleri işaret ediyorum. "Lütfen, oturun."

Hepimiz oturuyoruz.

Neden burada olduklarını anlatmalarını beklerken bacaklarımı önümde kavuşturuyorum. "Üzgünüm, ne yapacağımı şaşırdım. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Kayıp bir kişiyi araştırıyoruz." "Tamam..."

"Franco Macheski."

"Onun kim olduğunu bilmem mi gerekiyor?" Kafam karışmış bir şekilde soruyorum. "Muhtemelen b i l m e l i s i n , " diyor Pedro alaycı bir tavırla. "Sen üç hafta önce onunla bir randevuya gitti."

Oh, kahretsin. Bay Tinder. "Özür dilerim. Bir an aklım karıştı." Kendimi tam bir fahişe gibi hissediyorum.

"O zamandan beri görülmedi," diyor bana. Onlara bakıyorum. "Ne?"

"Franco'yu canlı gören son kişi sizdiniz. Birlikte dışarı çıktığınız gece neler olduğunu anlat bize. Her şeyi bilmek istiyoruz."

Olivia

YÜZÜMÜ BURUŞTURUYORUM. "O zamandan beri görülmedi de ne demek? Anlamıyorum."

Pedro cevap verir: "Onunla bir randevuya gittin ve sonra ortadan kayboldu."

"Benimle bir daha iletişime geçmemesinin tuhaf olduğunu düşünmüştüm." Başımı hafifçe sallayarak omuz silktim. "Sadece benden hoşlanmadığını düşündüm."

Adamlar birbirlerine bakarlar. "Bize o gece ne olduğunu anlat."

"Şey..." Hatırlamaya çalışırken duraksıyorum. "Birkaç haftadır Tinder'da konuşuyorduk ve buluşmak istedi. Akşam yemeği yedik ve sonra..."

Kahretsin... sonra Rico ile kavga etti. Bunu biliyorlar mı? Dehşetle gözlerim onlarınkiyle buluştu. Enrico'nun bununla bir ilgisi var mıydı?

Vay anasını.

Pedro küçük bir kâğıda notlar alırken, "Devam et," diye ısrar ediyor.

Tüylerim diken diken oldu.

"Umm." Beynim teklemeye başlarken onlara bakıyorum. Bir bok için yalan söyleyemem. Başımı kaşıyorum. "Benden gitmemi istedi"

Evine döndüğümde ondan pek hoşlanmıyordum, anlıyor musun?" Suçlulukla ikisinin arasına bakıyorum. "Sonunda bu konuda kavga ettik ve o da aceleyle gitti."

"Nereye gittiğini söyledi mi?"

"Hayır."

"Hangi restoranda yemek yediniz?"

"Ah." İsmi hatırlamaya çalışırken parmaklarımı şıklatıyorum. Baskıdan terlemeye başlamıştım. "Ana caddenin aşağısında, tiyatronun yanında."

"Kıyamet mi?" Michael sorar.

"Evet, işte bu." Garip bir şekilde gülümsedim. "Belki de otoparkın kameralarını kontrol etmelisin?" Teklif ediyorum.

"Yaptık. Tüm gecenin güvenlik kayıtları silindi."

"Oh." Kalbim hızla çarpmaya başlarken yüzüm düşüyor.

"Bu... garip."

Pedro sakince "Çok," diye yanıtlıyor. "Şu anda nerede kalıyorsun?" diye sorar.

"Birkaç blok ötede bir oteldeyim. Avustralya'dan buraya yeni taşındım."

Sanki bir hata yapmamı bekliyorlarmış gibi ikisi de bana bakıyor. "Bütün hafta sonu neredeydin?"

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Como Gölü."

"Kiminle?"

Bir anlık beyin kayması yaşadım. "Yalnız."

Bunu neden söyledim ki?

Karşılıklı bakışlar. "Bütün hafta sonu yalnız mıydın?" Gözlerinin içine bakıyorum. "Evet, yalnızdım."

Oh, lanet olsun.

Burada ne haltlar döndüğünü bilmiyorum ama onlardan uzaklaşmam gerekiyor. "Franco'nun nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Tinder profiline baktın mı? Muhtemelen biriyle takılıyordur."

"İtalya'da hiç arkadaşın var mı Olivia?"

"Sadece bir tane, Avustralya'dan bir arkadaşım buraya yeni taşındı." "Biriyle çıkıyor musun?"

Gözlerimiz kilitlendi. "Hayır."

Siktir, siktir, siktir.

"Gerçekten işe dönmem gerekiyor." Ayağa kalktım. "Daha faydalı olamadığım için üzgünüm. Lütfen onu bulduğunuzda bana haber verin." Ellerini sıkıyorum.

Pedro bana bir kartvizit uzattı. "Aklınıza bir şey gelirse lütfen bizi arayın."

"Yapacağım." Yürümek için döndüm. "Oh, ve Olivia."

Onunla yüzleşmek için geri döndüm.

"Adaleti engellemek ve polise yalan söylemek İtalya'da cezai bir suçtur, bilginiz olsun."

Gülümsüyormuş gibi yapıyorum. "Olması gerektiği gibi. Hoşça kalın beyler."

Kalbim boğazımda, döndüm ve odadan çıktım. Aman Tanrım, neler oluyor?

Üç saat sonra masamda oturuyorum ve zihnim aşırı yoğun.

Franco hangi cehennemde?

Neden bana soruyorlardı ve ben neden hemen şüphelendiklerini düşünmüştüm? Rici'nin bu olayla hiçbir ilgisi olmadığını bildiğim halde neden onun adına yalan söylemek zorunda hissettim kendimi?

Titrek ellerle, Google'da

Enrico Ferrara Kimdir

Enrico Ferrara otuz dört yaşında bir milyarderdır. Sert ve azimli olmasıyla tanınan bu safkan İtalyan, kötü şöhretli Ferrara hanedanının başıdır.

Ferrara Enterprises'in CEO'su olan Enrico, iki yıl önce Roma yakınlarında trajik bir trafik kazasında hayatını kaybeden babası Giuliano ve büyükbabası Stefano Ferrara'nın ölümü üzerine şirketin tek varisi oldu.

Çarpıcı yakışıklılığı ve çapkınlığıyla tanınan Enrico, keskin zekâsı ve kusursuz iş ahlakıyla hızla küresel bir güç haline geliyor. İnanılmaz derecede sıkı çalışmaya devam ediyor. Suçlamaların ve skandalların ortasında, rüşvet, yolsuzluk ve yan kuruluşlar tarafından hacklenme suçlamalarıyla yüzleşmek için yeni bir güç bulmak zorunda kalmıştır.

Ferrara ailesi, Avrupa çapında organize suçlarla bağlantılı olmakla birlikte bu suçlamalara muhatap olmamışlardır.

Tüm bunları onu daha önce araştırdığım zamanlardan biliyordum.

Çapkınlık yolları.... hmm, bu tanımdan nefret ediyorum. Bu biraz rahatsız edici.

O bir suçlu değil. Ailesinin genelevi olması suçlu olduğu anlamına gelmez. O aptal Franco'nun nerede olduğunu bilemez. Franco muhtemelen bir yerlerde bir sonraki Tinder randevusuna dalmıştır.

Metni tekrar okudum.

Enrico, keskin zekası ve kusursuz iş ahlakı ile hızla dikkate alınması gereken küresel bir güç haline geliyor.

Gururla gülümserim. İşte benim erkeğim. Hadi, bebeğim.

Saat 17:30'da telefonum çaldı ve ekranda Lorenzo ismi belirdi.

"Merhaba," diye cevap veriyorum son eşyalarımı toplarken ve bilgisayarımı kapatırken.

"Olivia, her şey yolunda mı?"

"Evet, üzgünüm, şimdi geliyorum."

"Yakında görüşürüz."

Yarınki kumaş randevularım için bir sürü renk örneği alıyorum ve asansöre doğru yöneliyorum. Birkaç dakika sonra, Lorenzo'nun siyah Mercedes'in yanında durduğunu görmek için binamdan çıkıyorum. Bir yabancı tarafından alınmak garip hissettiriyor.

"Selam." Yolun karşısına geçerken gülümsüyorum.

"Ciao, Olivia." Benim için arabanın kapısını açtı. "Günün nasıl geçti?"

Arka koltuğa tırmandım. "İyi, teşekkürler, seninki nasıldı?"

"Şikayetim yok." Kapıyı kapattı ve birkaç dakika sonra işlek yola çıktık.

Arka koltuğa oturuyorum ve ellerimi önümde kucağımda birleştiriyorum. Sanki sohbet etmem gerekiyormuş gibi hissediyorum, bu sabah beni işe götürene kadar İngilizce konuştuğunu bile bilmiyordum. Burada oturup şoförlük yapmak kabalık gibi geliyor. Yine de her gün tüm yolculuk boyunca gevezelik etme alışkanlığı edinmek istemiyorum. Telefonumu çıkarıp göz gezdiriyorum. Cevapsız arama yok. Rico bugün beni hiç aramadı. Sicilya'da meşgul olmalı.

"Enrico ne zaman eve gelecek?" Lorenzo'ya sordum.

"Onları bu akşam 8:10'da havaalanından alacağım."

Onları mı? Kiminle gitti?

"Bugün onunla kim gitti?" Ben sordum.

"Maso ve Sophia. Orada başkalarıyla buluştular. Sanırım bütün gün toplantı yaptılar."

Sophia.

Ne oluyor lan? Enrico bütün günü lanet Sophia ile mi geçirdi?

Çenemi sıkıp camdan dışarı bakıyorum. Lorenzo'nun gözleri dikiz aynasından bana kayıyor, sanki aniden bunu bana söylememesi gerektiğini fark etmiş gibi. "Sophia Sicilya'daki o bölümün genel müdürü," diye ekliyor.

"Bunun gayet farkındayım," diye cevap veriyorum, küçük kıskançlığımdan rahatsız olarak. Ve Lorenzo'nun bunu görebilmesine daha da sinirleniyorum.

beni üzdü.

Tanrı aşkına Olivia, en azından havalı davranamaz mısın?

Telefonumda amaçsızca geziniyorum ve aklım bugün Franco'yu aramak için beni ziyaret eden polise gidiyor. Franco nerede?

Tinder uygulamasını tekrar indiriyorum ve profilini bulmaya çalışıyorum. Adını aratıyorum ve onu buluyorum, ancak son baktığımdan beri profil resmini değiştirmiş.

Hmm, tamam.

Bilgiler arasında geziniyorum ama en son ne zaman aktif olduğunu gösteren bir şey göremiyorum.

O bilgiyi burada görebilir miyim? Bulabildiğim her düğmeye tıklıyorum ama en son ne zaman çıktığına dair hiçbir ipucu bulamıyorum. Aptal, işe yaramaz uygulama. Tiksintiyle tıklayıp çıkıyorum ve pencereden dışarı bakmaya devam ediyorum.

Aklıma o gece ve Franco'nun Enrico'ya karşı ne kadar agresif olduğu geliyor - ona nasıl sürekli siktir git dediğini ve sonra Enrico'nun ona nasıl yumruk attığını.

Oh, Tanrım, bu büyük bir karmaşa.

Ama Rico'nun da Franco'nun nerede olduğunu bilmediğinden eminim. O aptaldan çok daha önemli işleri var.

Sophia ile birlikte... şu anda.

Kes şunu, birlikte çalışıyorlar.

Bu can sıkıcı küçük ses gelen benim bilinçaltı fısıldar... evet, ve sevişirler.

Gah!

Onun hakkında çok güvensizim, buna dayanamıyorum.

O bir fahişe. Erkekleri memnun etme konusunda tecrübelidir.

Eğer onu isteseydi, onunla birlikte olurdu, kendime hatırlatıyorum.

Hırkımı üzerime çekiyorum, arkama yaslanıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Bugün gerçekten boktan bir gün geçiriyorum. Erkek arkadaşımın İtalyan mafyasında olabileceğini ya da olmayabileceğini, tuhaf bir randevuma bir şey yapmış olabileceğini ya da

olmayabileceğini unutmaya çalışmak için uyuyacağım... ve

şu anda Sicilya'da bir masanın üzerinde özel fahişe genel müdürünü beceriyor olamaz.

Ne kadar uğraşırsam uğraşayım asla olamayacağım bir İtalyan olduğunu da eklemeliyim.

Neden Roma'da normal bir polis olamıyor? Motosikleti olan ve eski kız arkadaşı olmayan sıradan bir adam? Onu aynı şekilde severdim... belki daha da fazla.

Ama bir maiyeti, evleri, çalışanları, şüpheli işleri ve onun için çalışan güzel fahişeleri var.

Çok sinir bozucu.

"Oraya varmamız ne kadar sürer Lorenzo?" diye soruyorum.

"Kırk beş dakika, Olivia, uyu. Vardığımızda seni uyandıracığım."

Şu anda saat 21:30 ve ben boş yatak odasındaki pencere kenarında oturmuş, aşağıdaki karanlık araba yoluna bakıyorum. Midemde bir türlü geçmeyen huzursuz bir his var. Nerede o?

Lorenzo uçağının sekizde indiğini söyledi. Havaalanı buradan ne kadar uzakta?

Rico'nun telefonunu aramaya çalışıyorum ama yine telesekretere düşüyor.

Belki de Lorenzo'yu aramalıyım.

Hayır, deli bir kız arkadaş olmak istemiyorum, öyle olduğumu bilsem bile.

Aklım Enrico ve Sophia'nın düşünceleriyle çıldırıyor. Kıskançlıktan hasta oldum.

Bugün birlikte yemek yediler mi? Ona merhaba öpücüğü verdi mi? Bildiğim kadar güzel görünüyor muydu? Konuştular mı? Güldüler mi?

Kendimi güvensiz bir aptal gibi hissediyorum ve ben böyle biri değilim.

Bir gündür tekrar birlikteyiz ve şimdiden delirecekmişim gibi hissediyorum.

Yanına taşınmasını istediği kişi benim. Evinde onu bekleyen benim. Yakında burada olacak.

Lütfen yakında burada olun.

Banyoya gidip kendime buharlı sıcak bir banyo hazırlıyorum.

Çılgınca şeyler düşünmeyi bırak, Olivia.

Yakında evde olur.

Saat 12:30 ve ben mutfakta volta atıyorum.

Ne haltlar dönüyor burada?

Endişeden hasta oldum. Ya uçağı düşerse? Bu onun yapacağı bir şey değil. Beni daha önce hiç aramadı.

Araba kapılarının çarptığını duyuyorum, sonra da dışarıda bir kargaşa. Ön pencereye koştum.

Sıra halinde üç araba vardır ve üç adam Enrico'yu kollarından tutarak arka arabadan dışarı sürükler. Dışarı tırmanıyor, sendeliyor ve yana düşüyor. Hepsi onu yakalamak için acele eder.

Kör kütük
sarhoş. Ne
oluyor be?

Aceleyle kapıyı açıyorum ve kollarını tuttuğu yerden koparırken derin, bulamaçlı sesini duyuyorum. "Uzak dur benden."

Adamlar etrafında telaşla dolanıyor. "Rico, Rico."

"Beni eve götür," diye hırlıyor.

"Evindesin," der Lorenzo ona. "Sakin ol."

Adamlardan birine bir yumruk atar ve hepsi onu zapt etmeye çalışırken boğuşurlar. "Olivia!" Enrico eve doğru bakarken bağırır. "Olivia!"

Sabahlığımı üzerime sarıyorum. Tanrım, bunun için giyinmedim.

"Ben buradayım!" Ön kapıdaki yerimden sesleniyorum.

Adamların her biri bana doğru dönüyor ve Lorenzo'nun yüzü düşüyor. "İçeri gir Olivia. Onunla biz ilgileniriz."

"Olivia!" Enrico yine bağılıyor, tam burada durduğumdan habersiz.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Kötü bir gün geçirdi," diye iç geçiriyor Lorenzo. "Aç karnına çok fazla içmiş."

"Olivia!" Enrico yine bağılıyor. Derin sesi öfkeli, neredeyse korkutucu.

"Ben buradayım." Ona doğru koşuyorum ve yüzü hemen yumuşuyor. Kolunu bana doladı. "Il mio amore." Başını boynuma gömüyor. Bana sıkıca sarılıyor ve adamların hepsi ne yapacaklarından emin değilmiş gibi bakıyorlar.

"Seni seviyorum," diye mırıldanıyor sarhoş bir gülümsemeyle. "Şşşt Rici," diye fısıldıyorum.

Oh, Tanrım. Aklımdaki romantik ilk "seni seviyorum" bu değildi.

"Bu kadını seviyorum," diyor tüm erkeklere. "Ama seni değil," diye bağılıyor, sanki aniden bir şeye öfkelenmiş gibi. Elimden kurtuluyor. "Hepiniz cehenneme gidebilirsiniz. Hainler!" diye tiksintiyle alay ediyor. "Bugün bana kaç yalan söylediniz?" Öne doğru eğiliyor ve adamlardan birinin göğsüne sertçe vuruyor.

"Tanrım," diye inliyor Maso elini tiksintiyle yüzünde gezdirirken.

Enrico'nun ellerini tuttum. "Ne oldu?" diye sordum.

"Bu piçlerden nefret ediyorum," diye mırıldanıyor. "Gidin!" Elini tiksintiyle havaya kaldırır. "Kahrolası yalancılar. Evimden defolun!"

"İçeri gel," diye fısıldıyorum usulca, kolunu omzuma doluyorum ve onu evin içine doğru götürmeye başlıyorum. Adamlar da arkamızdan geliyor. Ben onu dik tutmaya çalışırken Enrico sendeliyor ve sallanıyor. Basamakta ayağı takılıyor ve tökezliyor. Adamların hepsi onu yakalamak için atlıyor ve onu içerideki kanepeye götürmeme yardım ediyor, orada da muhteşem bir şekilde sırt üstü düşüyor.

Bana gülüyor ve aletini tutuyor. "Senin için bir şeyim var, bella."

Düzgün bir yüz tutmaya çalışıyorum. Hayatı buna bağlı olsa bile şu anda seks yapamazdı. Adamlar iğrenerek başlarını sallıyorlar. Bu kadar sarhoş birini daha önce gördüğümü sanmıyorum.

Uzanıp elimi tutuyor ve beni üstüne çekiyor.

"Burada kal aşkım," diye mırıldanıyor.

"Buradayım," diyorum, huzursuz ve tedirgin olduğunu bilerek.

Adamlar mutfağa girerken biz duymayalım diye sessizce İtalyanca konuşmaya başlıyorlar.

"Şşş." Rico'yu sakinleştirmeye çalışırken yüzünü ovuyorum. "Buradayım bebeğim," diye fısıldıyorum ve ağır gözlerinin kapanışını izliyorum. Saçlarını alnından geriye doğru itiyorum ve derin bir uykuya daldığını görüyorum.

Tanrım, bira fabrikası gibi kokuyor. Sanki biri kıyafetlerinin üzerine sambuca dökmüş gibi. Bir süre sonra uyuduğunu anladığımda kalkıyorum, ayakkabılarını çıkarıyorum ve üzerine bir battaniye örtüyorum.

Lorenzo ve Maso odaya geri döndüler. "Ne oldu?" diye sordum.

Maso soğuk bir şekilde, "Hiçbir şey," diye yanıtlıyor. "O azılı bir sarhoş. Ben kalıp onunla ilgileneceğim. Sen yukarı çıkıp yat. Şu anda onunla yalnız kalamazsın."

Kaşlarımı çattım. "O bana asla zarar vermez." Maso gözlerini deviriyor.

"Onunla ben ilgileneceğim," dedim.

"Yatağa git dedim!" Maso öfkeyle tersledi. "Neden bahsettiğimi biliyorum. Senden çok daha uzun süredir buralardayım."

Ellerimi kalçalarımaya koydum ve ona ters ters baktım. Bu herif kim olduğunu sanıyor?

"Ama yine de onu hiç tanıımıyorsun. O bana asla zarar vermez. Ona göz kulak olacağımı söyledim."

"Maso!" Lorenzo tersledi.

"Non puo essere solo con lei," diye karşılık verir Maso.

"Benim yanımda İtalyanca konuşmayı kes!"
Tersliyorum. "Ne dediğini bilmek istiyorum."

Maso'nun gözleri bana çevrildi, belli ki onu sorguladığım için kızgındı. "Dedim ki, güvende değilsin ve seni onunla yalnız bırakmayacağım."

"O bana asla zarar vermez," diye tekrarlıyorum. Bu adam beni ciddi kızıdırıyor. Aslında hepsi öyle. Ön kapıya doğru yürüyorum ve aceleyle açıyorum. "O güvende, onu eve bıraktığınız için teşekkür ederim. Şimdi hepinizden gitmenizi istemek zorundayım."

Şok olmuş bir şekilde bana bakıyorlar.

"Şimdi!" Elimi kapıya doğru kaldırırken bağıyorum. "Hemen şimdi, git."

Adamlar şaşkın şaşkın birbirlerine bakarlar. Bir süre sonra Lorenzo'nun yüzünde bir gülümseme belirir ve suskun kalan adamlara döner. Ellerini çırpı. "Bayanı duydunuz. Herkes dışarı."

Adamlar yine İtalyanca konuşmaya başlıyorlar ama yavaş ve emin adımlarla, teker teker gidiyorlar. Kapıdan en son Lorenzo çıkıyor ve gülümseyerek yanağıma bir öpücük konduruyor.

"Panjurları indir Olivia," diye hatırlatıyor bana usulca.

"Biliyorum."

"Bu gece arazideki diğer evde kalacağım.

Bana ihtiyacın olursa, iki dakika uzaklıktayım."

Elini sıkıyorum, desteği için minnettarım. "Teşekkür ederim."

Kapıyı arkalarından kapatıyorum, kilide hafifçe vuruyorum ve sarhoş adamıma doğru dönüyorum.

Şu anda horluyor ve ölü gibi uyuyor, sırtüstü yatıyor.

Bir süre ona baktım. Onu bu kadar sinirlendirecek ne oldu? Onu hiç böyle görmemiştim ve davranışlarından anladığım kadarıyla onlar da onu hiç böyle görmemişlerdi. O ince battaniyeyle burada üşüyecek.

Yukarı çıkıp yedek yataklardan birinden bir yorgan alıyorum ve sonra onu örtmek için aşağı iniyorum. Onu yatırırken ve başının altındaki yastığı yeniden düzenlerken alnından nazikçe öpüyorum.

"Uyu bebeğim," diye fısıldıyorum, yanağıma onun yanağına dayayarak.

Eve sağ salim döndüğü için içimi bir rahatlık kaplıyor. Bir fincan çay içip yatacağım. Uzun bir gün oldu.

On dakika sonra, mutfak lavabosunun önünde duruyordum ve arkamda bir patlama sesi duydum. Telaşla döndüm. Rico kapıda durmuş beni izliyor, yüzü öldürücü. Kendini kontrol edemediğı çok açık. İçimi bir anda tedirginlik kaplıyor.

"Rico, sorun ne?"

Bana ters ters bakıyor ama sessiz kalıyor.

"İyi hissediyor musun?" Maso'nun sözleri aklımdan geçerken soruyorum.

O vahşi bir sarhoş.

O bir adım öne çıkıyor, ben bir adım geri çekiliyorum.

"Sorun ne... Olivia?" diye alay ediyor. Kalbim daha hızlı atmaya başlarken ona bakıyorum. "Seni korkutuyor muyum?"

"Hayır."

"Yapmalıyım."

"Beni neden korkutuyorsun?"

Bir adım öne çıkıyor.

Bir adım geri çekiliyorum.

"Rici," diye fısıldıyorum usulca. "Benim, bebeğim. Olivia."

"Kim olduğunu biliyorum." Bana doğru yavaş bir adım daha atıyor. "Ama sen benim kim olduğumu biliyor musun?" diye fısıldıyor.

Gözlerimiz kilitlendi. "Kimsin sen?" diye sordum.

Ellerini iki yana açıyor. "Kendimi tanıtmama izin ver... bella." Sesi karanlık ve umutsuzluk dolu, boşuk bir tonda.

Onu izliyorum. Korku damarlarımda dolaşıyor. Tanıdığım adama benzemiyor bile.

"Benim adım Enrico Giuliano Ferrara." Duraklıyor ve dudaklarını yalıyor. "Ferraro yeraltı dünyasının başı." Gözleri karanlık. "İtalya'daki tüm suçları ben yönetirim." Parmağını kaldırıyor. "Don," diye alay ediyor sendeleyerek kenara çekilirken. "Ve lanet bir yalancının oğlu."

Olivia

Ona baktım, ne diyeceğimi bilemedim.

Meydan okurcasına çenesini kaldırıyor.

Ne?

Yani, şüphelerim vardı ama sanki kavga arıyormuş gibi bunu yüzüme vurması hiç hayal ettiğim bir şey değildi.

"Şimdi eşyalarını topla ve git," diye homurdanıyor ve benden uzaklaşıyor.

Bir süre sırtına bakıyorum, zihnim serbest düşüşte. Ne haltlar dönüyor burada? "Neden?"

Arkasını dönüyor, tiksintiyle dudağını kıvrıyor ve başını sallıyor. "Ben iyi değilim."

Sessiz kalıyorum, nereye varmaya çalıştığından emin değilim.

"Bu." İki eliyle göğsüne vuruyor. "Bu! Hikayem iyi bitmiyor. Yapabiliyorken git." Dik durmaya çalışırken yan adımlarla ilerliyor. "Bu hayatı senin için istemiyorum Olivia."

Kalbim kırıldı.

Onu bu kadar üzen ne oldu?

Bir adım öne çıkıp sarhoş yüzünü iki elimin arasına alıyorum. "Hiçbir yere gitmiyorum. Sensiz olmaz."

Yavaşça göz kırpıyor, bana odaklanmaya çalışıyor.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum ve onu usulca öpüyorum.

"Yapma," diye iç geçirdi. "Beni sevme, Bella. Beni sevemezsin."

"Neden olmasın?"

"Bu sadece bir zaman meselesi." "Neye kadar?"

"Günlerim sayılı." Perili gözleri benimkileri tutuyor. "Ailemi öldürdükleri gibi beni de öldürecekler."

Karşımdaki güzel adama bakıyorum, öyle kalbi kırık ve kimsesiz. "O zaman birlikte aşağı ineriz," diye fısıldıyorum ona.

Onu öpüyorum ve kollarını bana sararken yüzü acıyla buruşuyor. Uzun bir süre birbirimizin kollarında duruyoruz. Başı boynumun kıvrımında ve ona sıkıca sarılıyorum. Umutsuzca rahatlamaya ihtiyacı var. İçinden sızan acıyı hissedebiliyorum. Bugün neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama bunun onu çok üzdüğünü biliyorum.

Bir süre sonra kollarımda ağırlaşıyor ve onu yukarı çıkarmam gerektiğini biliyorum.

"Hadi yatağa gidelim." Elini tutup onu evin içinde gezdiriyorum ve yavaşça merdivenlerden yukarı çıkarıyorum. Onu yönlendirmeme izin verirken sessiz ve sakin; daha yarım saat önce aşağıda herkesle kavga eden öfkeli boğaya hiç benzemiyor.

Yorganı geri çekiyorum ve kıyafetlerini çıkarıyorum. "Yatağa gir."

Kıpırdamadan duruyor, bana bakıyor.

"Yatağa gir, bebeğim. Hemen bir duş alıp geleceğim," diye fısıldıyorum başka bir öpücükle. "Hemen döneceğim, söz veriyorum."

Başını sallıyor, o an için sakinleşiyor ve yere yığılıyor. Üzerini örtüyorum ve ağır göz kapakları kapanıyor.

Yatağın ayak ucunda durup onu izliyorum.

Aman Tanrım... Az önce ne oldu?

Enrico

Başımın çarpmasıyla irkilerek uyanıyorum. Yönümü bulmaya çalışırken kaşlarımı çatıyorum.

Neredeyim ben?

Uzanıyorum ve Olivia'nın uyurken yanımda duran çıplak arkasını hissediyorum. Hemen rahatlıyorum. Evimdeyim.

Bam, bam, bam kafam gidiyor.

Yavaşça doğruluyorum ve mide bulantısı beni sararken bacaklarımı yatağın kenarına doğru sallıyorum. Sıcak, nemli ve ağızımda puro ve likörün keskin tadı var.

Duş almam lazım.

Ayağa kalktım ve sendeledim. Bu da ne...? Hâlâ sarhoş muyum?

Banyoya gidip sıcak suyun altına giriyorum. Fayanslara yaslanıp yönümü bulmaya çalışıyorum.

Dün gece eve nasıl geldim?

Hiçbir şey hatırlamıyorum.

Düne geri dönerken konsantre oluyorum.

Sophia ile öğle yemeği yedikten sonra kulübe geri döndüm ve kendime bir içki doldurdum... daha fazla içki.

**I kaşlarını çattı olarak I olsun avizyon
. kendim Birini yumruklamak. Kime
vurdum?**

Sikeyim.

Kolumu fayansların üzerine koyuyorum ve su üzerimden akarken alnımı ona yaslıyorum. Kendimi hala dünkü kadar kötü hissediyorum -belki de daha kötü- çünkü şimdi tüm akşamdan kalmaların akşamdan kalmasını yaşıyorum.

Başka bir ailesi vardı ve herkes biliyordu. Kendimi çok aptal, ihanete uğramış hissediyorum. Aşağılanmış.

Hayatım boyunca hiç bu kadar hayal kırıklığına uğramamıştım. Babama her zaman kahramanca tapardım ve onun annemi kullanan başka bir piç

**olduğunu öğrenmek ruhumu mahvetti.
Onu hiç tanıımıyordum.**

Adamlar, onun adamları. Onlar biliyordu. Onun kirli sırrını onun için sakladılar. İki yıl boyunca, her gün bu adamların yanında çalıştım ve onun hakkında tek bir kelime bile edilmedi...

Diğer oğlu hakkında.

Tanımadığım oğlu.

Ağır bir kalple saçlarımı yıkıyor, dişlerimi fırçalıyor ve umutsuzca dünün yaşanmamış olmasını diliyorum. Babamın anıları sonsuza dek lekelenmişti. Benimle birlikte olduğu her an saati mi izliyordu? Onları görmeye gidebilmek için saatleri mi sayıyordu?

Büyükbabamın birden fazla metresi olduğunu biliyordum; herkes biliyordu. Günlerce eve gelmeyen tipik bir İtalyan piçiydi. Ondan başka bir şey beklemiyordum. Durum böyleydi. O ve büyükannem pek konuşmazlardı. Lüks bir hayat yaşıyordu ve bundan yeterince mutluydu.

Ama babam... anneme tapardı. Üzerine titrerdi... onu severdi. Otuz yılını başka bir kadını severek geçirdiğini bilmek canımı acıtıyor. İhanete uğramış hissediyorum.

Çok, çok ihanete uğradım.

Ailemiz onun için bir şey ifade etmiyor muydu? Olmamalı. Bizi sevseydi, yolundan sapmazdı.

Annem her zaman evde kalırken, beni ve kardeşlerimi buradaki evimize getirdiği Como Gölü'ndeki tüm zamanlarımızı düşünüyorum.

Buraya onu görmeye geldi.

Hepimiz uyurken onu gizlice içeri mi soktu?

Annem onu evde beklerken, üst kattaki yatak odasında başka biriyle seks yaptığını gözümün önüne getirdiğimde midem bulanıyor.

Öfke kan dolaşıma daha önce hiç olmadığı kadar pompalanmaya başladı. Bana hiç söylemedi çünkü bu yüzden ondan nefret edeceğimi biliyordu.

Herkes biliyordu. Sophia bile. Cenazeye gitmişti. İkinci bir cenaze töreni vardı. Ne oluyor lan?

Herkes bunu benden saklamayı biliyordu. Kendimi çok aptal hissediyorum ve hiç bu kadar aşağılanmamıştım.

Tiksintiyle duşu kapattım. Kurulandım ve odaya geri döndüğümde sarışın meleğimin hâlâ derin uykuda olduğunu gördüm. Yan yatıyordu ve ben de arkasına geçip onu kollarımın arasına aldım. Şakağını öpüyorum ve yavaşça uyanıyor. Başını çeviriyor ve beni öpüyor.

"Günaydın," diye fısıldıyorum.

"Mmm," diye inliyor. "Yaşıyorsun."

Sırıtiyorum.

"Dün kendini öldürmeye mi çalışıyordun?"

Uyarılmamın sürünmeye başladığını hissederken boynunu öperim.

içinde.

"I düşündüm sen vardı gidiyor içinölmek . alkol

zehirlenmesi" diyor.

"Özür dilerim." Beni öyle görmesinden nefret ediyorum. "Ne olduğunu bilmiyorum."

Bana doğru dönüyor ve dirseğinin üzerine yaslanıyor.

Her yeri dağınık ve çok güzel görünüyor.

"Konuşmamızı şimdi bitirebilir miyiz?" diye soruyor. Kaşlarımı çatıyorum. "Ne konuşması?"

"Bana her şeyi anlattın Rico."

Panik sistemimde çılgılık atmaya başlarken ona bakıyorum. "Ne hakkında?"

"Karıştığınız suçları biliyorum. Ferrara ailesinin işlerini biliyorum."

Yüzüm düştü. Nutkum tutuldu.

Ona söylemezdim. Hiçbir şekilde ona söylemezdim.

"Yakında öleceğini düşündüğünü biliyorum."

Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum ama söyleyecek kelime bulamıyorum. Ön kolumu yüzüme koyarken sırt üstü yuvarlanıyorum. Lanet olsun.

Gözlerinin içine bile bakamıyorum.

Gidiyor.

Bir süre sessizce uzandık.

"Dün geceki davranışım için özür dilerim. Beni öyle gördüğün için dehşete düştüm. Lorenzo'ya eşyalarını almasını ve senin için Milano'ya geri getirmesini söyleyeceğim," diyorum yataktan aceleyle çıkarken.

Ayağa kalktı. "Bunun hakkında konuşabilir miyiz?" "Hayır."

"Burada neyle uğraştığımı bilmek istiyorum."

"Bu senin kaldırabileceğinden daha fazla Olivia." Boxerımı aceleyle yukarı çekiyorum. "Güven bana." Kalbim panik moduna geçerken odadan fırlayıp aşağıya iniyorum.

Gidiyor.

Panjurlara vuruyorum ve panjurların yükselme sesi etrafımda yankılanıyor. Işık yavaş yavaş evin içine dolmaya başlıyor. Kahve makinemi çalıştırıyorum ve zihinsel olarak kendimi onun çıkışına hazırlarken gözlerimi kapatıyorum. Kalbim hızla atıyor. Kendimi sakinleştirmek için derin nefesler alıyorum.

Sıcak kollar arkamdan bana sarılıyor. "Rici," diye fısıldıyor ve sırtımı öpüyor.

Gözlerimi kapatıyorum. Onun benim ne olduğumu bilme düşüncesi çok fazla.

Onu hayal kırıklığına uğratmak en kötü kabusum.

"Sadece git," diye iç geçirdim. "Bu işi bir an önce halledersek daha az acı verici olacak."

"Sadece konuş benimle."

"Ve sana ne diyeceğim?" Ağlıyorum.

"Seni yargılamıyorum," diyor sakince.

"Değil mi Sen, Olivia?" I tükürmek ve dön için onu. "Çünkü kesinlikle öyle hissettiriyor."

"Bu hayatın içinde büyüdün..." diye soruyor. "Evet... ve hayır."

Gözleri benimkileri tutuyor. "Bu ne anlama geliyor?"

Ağır ağır nefes veriyorum. "Babam öldüğünde her şeyi öğrendim."

Kaşlarını çatıyor. "O zamana kadar Ferrara'nın saygın bir aile şirketi olduğunu mu düşünüyordunuz?"

"Bu saygın bir iş," diye çıkışıyorum. "Sadece bazı çirkin yönleri var, bunları temizleyeceğim... ama bu zaman alıyor."

"Ne gibi?"

Başımı tiksintiyle sallıyorum. "Bunu tartışmayacağım Olivia. Bırak artık."

"Ne gibi, Enrico. Bana çirkinliğin ne demek olduğunu söyle." "Genelevler, striptiz kulüpleri, yasadışı kumar." Omuz silkiyorum.

"Bunun gibi şeyler."

"Uyuşturucu mu?"

"Hayır. Durdurduğum ilk şey buydu."

Gözlerimiz kilitlendi.

"Cinayet mi?" diye fısıldıyor. "İnsanları öldürüyor musun?"

Gözlerimi deviriyorum. "Bu lanet olası Godfather değil, Olivia. Geçmişte evet, ama artık değil. Köhne yerlerde saygın işler yürütüyoruz. Hepsi bu."

"Tüm bunlar kafamı çok karıştırdı."

Ellerimi havaya kaldırdım. "Bu ikimizi de yapar."

Bir adım öne çıkıyor. "Neden öleceğini düşünüyorsun?"

"Yok!" Tersledim. "Kör kütük sarhoştum. Söylediklerimi neden dinleyesin ki?"

"Çünkü birlikte olduğumuzdan beri ilk defa dün gece gerçekten mantıklı konuşuyordun." Elini göğsüme koydu. "Bir şeylerin ters gittiğini biliyordum. Akla yatmayan çok fazla şey var ve sahip olduğun güvenlik miktarıyla..." Sesi kesiliyor.

Onu izlerken çenemi sıkıyorum. Gerçeği hak ediyor, beni nasıl olsa terk edeceğini biliyorum. Ben de ona söyleyebilirim.

"Yüzyıllar boyunca Ferrara ailesi İtalya'yı yönetti. Oldukça korkunç şeyler yaptılar. Bu konuda hiçbir şey bilmiyordum. Hâlâ da hiçbir şey bilmiyorum. Babamın ekibi, yönetimi tamamen devralacak kadar bir şeyler öğrenene kadar beni topallatıyor."

Kaşlarını çatıyor. "Dün neden bu kadar üzgündün? Seni bu hale getiren ne oldu?"

Bir an yere baktım, ortaya çıkan şeyden tiksinimiştim. "Babamın otuz yıldır komada olduğunu öğrendim. Bana anlattığı her şeyin yalan olduğu ortaya çıktı ve... Onu hiç tanıımıyormuşum."

"Comare?" Kaşlarını çatıyor.

"Başka bir kadın. Başka bir aile. Bir oğulları vardı." Yüzü düştü.

"Annem bile biliyordu."

Korkmuş bir şekilde bana bakıyor.

"Kardeşlerim ve ben bunu yapmayan tek kişilerdik. Aşağılandım."

Bana bakarken yüzü düşüyor. "Ah, bebeğim." Kollarını bana doluyor ve kısa sürecek olsa da bu rahatlık karşısında gözlerimi kapatıyorum. Devam etmem gerekiyor. Ondan uzaklaşıyorum.

"Bana normal bir hayat bahşedilmedi Olivia. Seni bu işe bulaştırdığım için özür dilerim. Sağduyun çok makbule geçer."

"Seni bırakmıyorum Rico."

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum, konuşamıyorum. "Seni seviyorum," diye fısıldıyor.

"Yapmamalısın.

" "Artık çok geç."

Duygularım beni ele geçiriyor ve onun sadakatinin farkına vardığım için görüşüm bulanıklaşırken gözlerimi kırıştırıyorum. "Artık kim olduğumu bile bilmiyorum," diye fısıldıyorum.

"Sen benim sevdiğim adamsın." Beni usulca öpüyor. "Sadece o ol."

Kollarım onun etrafında kıvrılıyor. "İlk önce seni sevdiğimi söylemek istedim," diyorum saçlarına doğru.

"Sen yaptın."

"Ne zaman?"

"Dün gece, yaklaşık yirmi kişinin önünde."

Tiksintiyle gözlerimi kapatıyorum. "Oh."

**Yumuşakça
gülümsüyor.**

**"Korkunç
muydum?"**

**"Tamamen. Ama anlaşılabilir bir şekilde."
Dudaklarımız tekrar buluşuyor, ama bu sefer ona sıkıca sarılıyorum, duygusal bir ihtiyaç kanımı ısıtırken dili benimkiyle dans ediyor. "Seni seviyorum," diye fısıldıyorum. Öpüşmemiz umutsuz bir hal alıyor ve onu mutfak tezgahına doğru itiyorum. İçimdeki ihtiyaç her geçen saniye artıyor. Onu tatmam gerekiyor ve mükemmel, kremi tenini emip öperken dikkatim boynuna kayıyor. Çok güzel kokuyor. Her zaman çok güzel kokuyor.**

"Yatağa," diye nefes alıyor. "Yatağa dön."

Ne olduğunu anlamadan Olivia'yı merdivenlerden yukarı sürüklüyorum, ona daha yakın olmak için çırpınıyorum.

Onun içinde.

Kendimi bu güzel kadınla paylaşma ihtiyacı beni ele geçiriyor ve bornozunu yırtıp kenara atıyorum ve onu sırt üstü yatırıyorum. Bacaklarını açıyorum ve gözlerim vücudunda geziniyor. Dolgun göğüsleri. Düz karnı.

Aşağı uzandım ve seksini açtım.

**Mükemmel pembe dudaklar uyarılmayla
parlıyordu.**

İki parmağımı yavaşça seksinin derinliklerine kaydırıyorum ve etrafımda kenetleniyor. İri mavi gözleri istekle dolup taşıyor.

Sikim güm güm atmaya başladı, minnettarlıkla ağlıyordu. Olivia Reynold'un ki her erkeğin ıslak rüyasıdır.

Benimkini.
Her şeyi biliyor... ve kaldı.

Onu parmaklarımla pompalıyorum ve yatak duvara kuvvetle çarpmaya başlıyor.

Bunu yapmama bayılıyor - ona sikimi vermeden önce ellerimle onu sertçe becerdiğimde.

Acıya bağımlı.

Sırtını eğiyor ve titremeye başlıyor. Yakın.

Dudaklarından derin bir inilti çıkıyor ve sikim ihtiyaçtan acı çekiyor.

Üstüne çıkmak için hareket ediyorum ve o da bacaklarını belime doluyor. Sert bir hamleyle kadınımın derinliklerine girdim.

"Rici," diye inliyor.

Vücudu benimkinin etrafında dalgalanırken onu tutmaya çalışmak için sıkıyorum. Islaktı ve etrafımda zonkluyordu.

Mükemmel.

Dudaklarım onunkileri alıyor. "Ben buradayım Olivia. Her zaman burada olacağım."

Bedenlerimiz birlikte kıvranıyor, her birimiz nihai hedefin peşinde koşuyoruz.

Bir olduğumuz telaş.

Kontrolümü kaybederken bacağını kaldırıp göğsüme doğru çektim. Ona sertçe vurmaya başladım. Yatağın duvara çarpma sesi etrafımızı neredeyse sağır ediyor. Buna bayılıyor, altımda inlerken beni içine çekiyor, daha fazlası için yalvarıyor.

Kendimi derinden tutuyorum ve vücudu etrafımda kasılırken ikimiz de coşkuyla haykırıyoruz.

Nefesim daralıyor. Vücudum ter içinde. Elleri saçlarımda, yumuşak dudakları dudaklarımda.

Ama yüzen benim kalbim... Sanki bedenimden ayrılıp onunkinin içine yerleşmiş gibi hissediyorum.

O artık benim bir parçam, sakın, tatlı, iyi bir parçam. En iyi parçası.

Ve ben de onunum.

İki saat sonra aynadaki yansımama bakıyorum. Kravatımı düzeltiyor ve ellerimi pantolonumun üzerinde gezdiriyorum.

"Bu gece daha çok konuşacağız, tamam mı?" Olivia beni usulca öperken şöyle diyor. "Sakin olmaya çalış." Yakamı düzeltiyor. "Sakinleşene kadar başka bir şey söyleme."

"Tamam." Ona bir veda öpücüğü veriyorum ve bir görev için evden çıkıyorum. Olivia'yla yatakta geçirdiğim iki saatin ardından, yeniden kendime geldim. Beni en azından günü atlatacak kadar sakinleştirdi.

Ön merdivenlerden indiğimde Lorenzo, Maso ve dört adamın ön taraftaki arabalara yaslanmış beni beklediklerini görüyorum.

Taş suratla onlara doğru yürüyorum ve hepsi ayağa kalkıyor. "Rico." Lorenzo umutla gülümsüyor.

"Olivia işe gidiyor. Bugün hepinizi onunla birlikte istiyorum."

"Tamam, onunla bir araba göndereceğim. Ben seninle kalıyorum."

Ona ters ters bakıyorum, boynunu kırdığımı hayal ediyorum.

Ona o kadar kızgınım ki dayanamıyorum.

"Buna gerek kalmayacak." O beni takip ederken ben arabama doğru fırladım.

"Rico, anlamalısın-"

Şeytanın ta kendisiymişim gibi ona saldırıyorum. "Anlıyorum. Her şeyi anlıyorum. Bana ya da anneme karşı hiçbir sadakatin yok ve seni görmeye dayanamıyorum."

Arabama doğru ilerlemek için dönüyorum ve o önüme çıkıyor. "Rico, beni dinle."

"İşten çıkarılmanı görüşmek üzere sabah bir toplantı yapacağız. Artık sana ihtiyaç yok," diye homurdandım.

"Rico, otuz yıldır babana sadık kaldım. Bu yüzden beni kovamazsın."

Gözlerim onunkileri tutuyor. "Babam öldü. Eğer ölmemiş olsaydı, onu bugün kendim öldürürdüm. Artık yetki bende."

Arabaya bindim ve kapımı çarptım. O da cama vuruyor.

Öfkemi kontrol etmeye çalışırken derin bir nefes veriyorum. Camı indirdim. "Ne?" Homurdanıyorum.

"Git onu

gör."

Kaşlarımı

çattım.

"Adresi 347 Lakeview Yolu. Oraya git Rico. Lütfen. Şimdi git."

Çenemi sıktım ve hızla uzaklaştım. Çıtırdayarak vites değiştirirken öfkem artıyor. Hepsinden nefret ediyorum. Yarın herkes gidecek ve ben yeni personelle başlayacağım.

Bir saat sonra arabayı kenara çekip yolun karşısına bakıyorum. Etkileyici evin kapısı var ve içeride bir güvenlik görevlisi görebiliyorum. Buraya gelmeye karşı koymaya çalışarak arabayı sağa sola sürdüm. Sonunda yapamadım.

Bunu kendim görmem gerekiyordu.

Acı göğsümü sıkıyor. Diğer oğlu korunuyor. Diğer hayatı korunuyor.

Düşmanlarımızın bile bildiği kadar iyi biliniyor muydu? Yoksa benden korunuyorlar mı?

Oturup izlerken, bir kadın ve bir çocuğun sokaktan eve doğru yürüdüğünü görüyorum. Derin bir sohbete dalmışlardı. Kadın kapının şifresini giriyor ve kapı açılıyor.

Bunlar onlar.

O sarışın... sarışın.

Dar bir kot pantolon ve lacivert bir puffer ceket giyiyor. Koşuculardan ve New York Yankees şapkası takmış, uzun, sarışın, kalın at kuyruğu sırtından aşağı sarkıyor. Gülüyor. Kaygısız görünüyor.

Çocuğun elinden futbol topunu alıyor ve onu kızdırmak için çitin üzerinden tekmeliyor. Çocuk bir şey söylüyor ve kız yüksek sesle gülüyor.

Onu izlerken nefes almayı bırakıyorum. Annemin tam tersi.

Annem İtalyan, uzun siyah saçlı. Her zaman tasarımcı kıyafetleri ve yüksek topuklu ayakkabılar giyer. Her zaman egzotik-muhteşem görünmek için makyaj yapar. İliklerine kadar bir Ferrara.

Sokağın karşısındaki muammayı izlerken kaşlarımı çatıyorum. Babamı onun gibi biriyle hayal bile edemiyorum.

Gözlerim çocuğa kaydı. Onlu yaşlarının sonlarında olmalı. Kıvrımlı siyah saçları var ve tıpkı benim o yaşlardaki halime benziyor.

Kız tekmelemeden önce elinde bir futbol topu vardı. Belki de antrenmandan falan geliyordu.

İçeri girmelerini ve kapıdaki adamla konuşmalarını izledim.

Acı göğsümü dağlarken kaşlarımı çatıyorum. Onu tanıyorum. Babamın adamlarından biri.

O benim için çalışıyor.

Başımı eğiyorum, daha fazla izleyemiyorum.

Arabayı çalıştırdım ve babamın onunla ve onunla ilgili milyonlarca iğrenç görüntüsüyle Milano'ya doğru yola çıktım.

Böyle bir şey olamaz.

Bir şeyler olmalı. Bir şey kaçırdım.

Bunu vasiyetnamede nasıl fark etmedim?

Ofisime vardığımda doğruca içeri girdim.

"Günaydın." Rosalie gülümsüyor.

"Günaydın," dedim. "Bugün ziyaretçi yok, lütfen."

"Evet, Bay Ferrara."

Ofisime girdim, ışık düğmesini hareket ettirdim ve düğmeye bastım. Kitaplık yana kayıyor ve şifreyi kasaya koyuyorum. Vasiyet. Vasiyete bakmak istiyorum.

Büyük metal kapı klik sesiyle açılıyor ve oda büyüklüğündeki kasanın içine giriyorum. İşlemler, para ve evraklarla doluydu.

Vasiyetin nerede olduğunu biliyorum. Geçen hafta başka bir şey alırken burada görmüştüm. Yüksekte büyük, koyu kahverengi, deri bir kutu görene kadar raflara baktım.

Orada, benimle birlikte her şeyi gözden geçirdikleri zamanlardan hatırlıyorum. Merdivene çıkıyorum, aşağı indiriyorum ve açmak için masama dönüyorum. Deri ciltli büyük bir kitap. El yazısıyla yazılmış sayfalara göz gezdirdim ve kaşlarımı çattım. Tapular, mülkiyet belgeleri, sahip olduğum mülkler... işletmeler...

Burada ne arıyorum ben?

Kutunun dibinde gevşek kağıtlar var. Onları çıkarıyorum ve işte o zaman büyük sarı bir zarf görüyorum.

**ENRICO FERRARA'NIN BUNU
BULDUĞUNDA AÇMASI İÇİN.**

Kalbim tekliyor.

Bir süre ona baktım.

Bunu daha önce nasıl görmedim?

Büyük zarfı yırtarak açıyorum ve yanlarında babamın el yazısıyla yazılmış üç küçük zarf buluyorum. Her birinin üzerinde bir isim var.

Enrico

Andrea
Matteo

Elimi ağızma götürüyorum, açmakta tereddüt ediyorum- Babamla ilgili her anının yok olmasından korkuyorum.

Bana gönderilen mektubu açtım.

Sevgili Enrico'm,

Eğer bunu okuyorsan oğlum, ben bu dünyayı terk ettim.

Bu mektuba seninle ne kadar gurur duyduğumu söyleyerek başlamak istiyorum.

Duygularım beni boğuyor ve gözyaşlarımın arasından göz kırpyorum.

Onu özlüyorum.

Tanrım, onu nasıl özlüyorum.

Umarım bunu hiç okumazsın ve bu konuşmayı yüz yüze yapmış oluruz. Ancak, babam ve benim birlikte gitmemiz gibi trajik bir durumda, bu mektubu sana bırakmam gerekiyordu.

Bu mektubu ölümümden sonraki günlerde okuduğunuzu tahmin ediyorum... belki de haftalar sonra.

Siz cevapları ararken bunun elinize geçmesini istemedim. Anı vefatım sırasında yeterince uğraşmak zorunda kalacağınızı biliyorum.

Çok üzgünüm, evlat. Keşke birlikte daha çok zaman geçirebilseydik.

Sesini duyabiliyorum.

Bunu nasıl yazacağım ya da ne söyleyeceğim hakkında hiçbir fikrim yok, bu yüzden başlangıç iyi bir yer gibi görünüyor.

Ferrara işini senden neden sakladığımı sorabilirsin, Enrico- seni neden daha iyi hazırlamadığımı.

En büyük hayalim, siz bunu öğrendiğinizde dümeni uzunca bir süre elimde tutmuş ve şiddet olaylarının ailemiz için uzak bir anı olarak kalmış olmasıydı. Bir gün atalarınızın gerçekte kim olduğunu öğreneceğinizi biliyordum ve buna hazırlıklı olmanızı istedim.

Seni işimiz için eğitmemiş olsam da, kendi yöntemlerimle hazırladım. Polis olduğun gün, Enrico, hayatımın en gururlu günüydü. Hukukun bu tarafını öğrenmen gelecek nesillerde Ferrara'ya çok yardımcı olacak.

Sanırım Angelina hakkında bir şeyler öğrendiğiniz için bunu arıyorsunuz.

Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm evlat. Hayatımın her günü bu yükü hissettim.

Önümdeki mektuba bir damla gözyaşı damlıyor ve durup tanıdık el yazısına odaklanmaya çalışıyorum.

Annen ve ben, annenin doğumunda, ben henüz üç yaşındayken birbirimize söz vermiştik. Hayatımız boyunca birkaç kez karşılaştık ve ben yirmi iki yaşındayken evlenecektik.

On yedi yaşındayken teyzemi ziyarete gittiğimde Como Gölü'nde değişim öğrencisi olan bir İngiliz kızla tanıştım. Adı Angelina Linden'di ve o güne kadar gördüğüm en güzel kadındı. Konuştuk ve onu bir randevuya çıkmama izin vermesi için ikna ettim. Bir oldu iki oldu, iki oldu üç oldu.

Ona umutsuzca aşık oldum. Como Gölü'nde birlikte iki harika yıl geçirdik ve o İngiltere'ye dönmek zorunda kaldığında, yanına gitmek için kaçtım. Onsuz bir hayat düşüncesine dayanamıyordum.

Ailem dehşete düştü. Başka biriyle sözlenmişim. Bu görücü usulü evlilik için birçok finansal anlaşma yapılmıştı. Stefano Londra'ya geldi ve beni sevgili Angelina'm olmadan İtalya'ya dönmeye zorladı.

Kalbimi kırdı. İyileşebileceğimi hiç düşünmemişim.

Annen ve ben kur yapma sürecine başladık ve ona başka birini sevdiğimi söyledim. Angelina hakkında sık sık konuşurduk. Aramızda hiçbir sır yoktu. Süreç boyunca bana yardımcı olan sevgili bir arkadaşım dı. Tekrar kaçacağım korkusuyla evlilik gündeme geldi ve annenizle evlilik yeminlerimizi ettik. O zamana kadar yakın arkadaştık ve ona karşı bir şeyler hissetmeye başlamışım. Angelina'ya karşı hissettiklerimin aynısı değildi ama yine de hissediyordum.

Annen tanıdığım en güzel, en özverili insan. Ona tüm varlığımla tapıyorum. Sonraki dört yıl boyunca birlikte üç güzel oğlumuz oldu. Birlikte seyahat ediyorduk ve ben rahattım... ama bir yanımdı eksikti.

Gözlerimi kapatıyorum. Okumaya devam edebileceğimi sanmıyorum. Bir süre sonra kendimi zorladım.

Fransa'ya iş için gitmişim. Orada iş için bulunan Angelina'mla karşılaştığımda yaşadığım şoku tahmin edebilirsiniz.

Nihai ihanet eyleminde, Angelina'nın kollarında bir hafta geçirdim ve ona tekrar derinden aşık olduğumu hissettim.

Bu sefer, görünürde bir son yoktu. Onsuz yaşayamazdım. Eve döndüm ve annene her şeyi anlattım. Ondan boşanmak istediğimi söyledim ama o reddetti. Çocuklarımızın iyiliği için onunla birlikte olmamı istiyordu. Beni evde tutarak güvende olmak istiyordu. Annen onu tamamen terk etmemi istemedi. Angelina'nın Como Gölü'ne taşınması ve benim de iki ev arasında yaşamam fikrini ortaya attı. İlk başta reddettim. İki kadın için de adil değildi. Ama kalbim Angelina'daydı ve Annenizi üç küçük çocukla yalnız bırakın.

Sonunda anlaşmaya varıldı. Annenin refakatçisi olacaktım. Ailemizin evindeki boş odaya taşındım. Annen ve ben sadece arkadaş olduk ve Angelina benim ortağım oldu.

Uzun yıllar boyunca üçümüz de bu anlaşımdan memnunduk. Annen benim tam desteğıme ve bağılığıma sahipti ve ben de oğullarım büyürken onlarla birlikte yaşadım. Angelina benim tüm kalbime sahipti. Ama Angelina hayatının bir parçasını kaçıyordu.

Otuz iki yaşındaydı ve zamanı tükeniyordu, bir çocuk istiyordu.

Okumaya devam ederken kalp atışlarımı kulaklarımda duymaya başladım.

Angelina'ya kendi ailesini vermek istedim. Benimle birlikte olmak için tüm hayatından ve ailesinden vazgeçmişti.

Benim yarımaya sahip olmak için.

Angelina'nın ailesi, evli bir adamın metresi olmak için İtalya'ya taşındığını öğrenince onu evlatlıktan reddetti.

Como Gölü'nde onunla birlikte olmadığım zamanlarda, tamamen yalnızdı.

Bu onun için taşınması ağır bir yükü ama yine de bana olan bağılığı hiç sarsılmadı... bir kez bile.

Aşkı için en büyük bedeli ödedi: onurunu.

Onu umutsuzca sevdim, Enrico, lütfen bunun şehvetten kaynaklanan bir şey olmadığını anla. Ben bundan daha büyük bir adamım. Ona olan aşkıma karşı koyamadım.

Denedim. Altı yıl boyunca denedim.

Zamanla daha da kötüleşti, iyileşmedi.

Çocuk sahibi olmasını kabul ettim ve bir yıl sonra Angelina hamile kaldı. Evliliğim boyunca ilk kez annen çok öfkeliydi; onu daha önce hiç görmediğim kadar çılgındı. Tek çocuğuma sahip olmak istiyordu ve üç ay boyunca benimle konuşmadı. Kavgaya ettik. Bana daha önce görmediğim bir yönünü gösterdi. Kalbim kırılmıştı, en iyi arkadaşımı geri kazanmak için umutsuzca çok çalıştım. Onu özlemiştim. Annenin sevgisini özledim ve sonra akla hayale gelmeyecek bir şey oldu. Hayatımda ilk kez annene aşık oldum. Angelina'ya duyduğumdan farklı bir aşkı ama yine de aşkı.

Ona verdiğimden daha iyisini hak ediyordu.

Hayatım nasıl bu hale geldi bilmiyorum. İki kadına aşık oldum.

Sevgili eşim ve sadık ruh eşim.

Üçümüz de acı çektik ama en çok Angelina fedakârlık yaptı.
Kader nasıl bu kadar acımasız olabilir?

Giuliano'nun doğduğu gün kalbim mutlulukla çarptı.
Angelina'ma getirdiği neşe tarif edilemezdi.

En büyük üzüntüm, kardeşleriyle birlikte büyümemiş olması.
Enrico, ona baktığımda seni görüyorum.
Cesur, güçlü ve sadık.

Seni seviyorum, oğlum... Tahmin edebileceğinden çok daha fazla.

Gözyaşlarım yüzümden aşağı yuvarlanırken başımı eğiyorum.
İtiraf etmekten nefret ediyorum ama bu hikâyeyi anlayabiliyorum. Neredeyse benim hikayemdi.
Oturup önümdeki kitaplığa bakıyorum ve kendimi okumaya hazırlamaya çalışıyorum.

Bunları sana neden anlatmadığımı sorabilirsin, Enrico.

Cevap basit: sizi değiştirir. Kim olduğunuzu düşündüğünüz her parçayı değiştirir. Ailenizin parasının suçtan geldiğini bilmek, babanızın tüm hayatınız boyunca zina yaptığını bilmek... ruhunuzu mahvediyor.

İnanın bana, ilk elden biliyorum.

Aile işini öğrendiğimde on bir yaşındaydım. İlk cinayetime tanık olduğumda on bir yaşındaydım. Stefano metreslerini hayatıma soktuğunda ve sanki gurur duymam gerekiyormuş gibi onları önümde sergilediğinde on bir yaşındaydım. Hatırlayamayacağım kadar çok kadın vardı. Bazen aynı anda üç ya da dört. Bu onun normaliydi. Böyle yetiştirilmişti. Beni de böyle yetiştirecekti.

Ne anneme ne de bana saygısı vardı. Bu benim kim olduğumu değiştirdi ve uzun bir süre bu yüzden ondan nefret ettim.

Oğullarımın benim gibi lekelenmesine ve acı çekmesine asla izin vermeyeceğime yemin ettim.

Oğullarımın benimle gurur duymasını istedim.

Ben mükemmel değilim.

İki kadını sevdiğimi biliyorum, Enrico. Üçümüz de şartların kurbanıydık. Hala bir Ferrara olduğumu biliyorum.

Ama umarım içimdeki iyiliği ve seni ne kadar çok sevdiğimi hatırlarsın.

Acı içime işlerken yüzüm buruşuyor.

Lütfen size söyleyeceklerimi dinleyin. Kızacağınızı biliyorum, ama gerekçelerim var.

Giuliano benim diğer hayatım hakkında hiçbir şey bilmiyor. Sizin gibi ben de onu korumaya çalıştım. Beni baba olarak tanıyor - haftada birkaç gün uzakta çalışan babası. Annesini idolleştiren kişi.

Enrico, yetiştirdiğim güçlü adam olmana ve sevgili Angelina ve Giuliano'ya göz kulak olmana ihtiyacım var.

Hepsi yalnız.

Önlemler aldım ve siz bu mektubu bulana kadar korundular, ama artık sizin gözetiminizdeler.

Bu konuyu uzun uzun düşündüm Enrico ve kararımı sadece kişiliğime dayanarak verdim. Dört oğlum var ama sadece ikisi lider olacak kadar güçlü. Giuliano senin halefin olacak, Enrico.

Bir gün sizin ayak izlerinizi takip edecek ve Ferrara'ya liderlik edecek.

"Hayır, baba," diye nefes nefese kaldım.

Giuliano Ferrara Linden yirmi bir yaşına geldiğinde, bir gün önce değil, şu anda okuduğunuza benzer bir mektup alacak ve her şeyi öğrenecek. Herkes onu oğlum olarak kabul edecek,

ve adı yasal olarak Giuliano Ferrara olarak değiştirilecek. O zaman benden nefret edecek, hiç şüphem yok.

Onu kanatlarının altına almanı ve ona ne kadar istendiğini ve sevildiğini hatırlatmanı istiyorum.

Annesine olan sevgim ölümle azalmadı, o benim ona hediyeimdi. Sevgi kişileştirildi.

Onunla ilgilenin, onu sevin ve benim size öğretmek için zaman bulduğum şeyleri ona da öğretin.

Sevgili Angelina'ma ve güzel annene iyi bak.
İkisini de çok özlüyorum.

Seni seviyorum, oğlum. Her şeyden çok, seni seviyorum.
Cesur olun, güçlü olun ve benim hayatımı ve neden size karşı her zaman dürüst olmadığımı anlamaya çalışın. Tek amacım senin benlik duygunu korumaktı.
Öyle olması için dua ediyorum.

Tüm

sevgimle,

baba.
x

Jessica

Mikrofonu gömleğime asıyorum. "Beni duyabiliyor musun?" diye soruyorum.

Önümdeki büyük ekran yanıp sönüyor ve üç adam beliriyor. Arkalarında bir ekran olan bir toplantı odasında oturuyorlar.

"Ciao, Jessica."

"Merhaba."

Gölümsüyorum

"Benim adım Alexander, bunlar da Smithson ve Ray. Bildiğiniz gibi biz Jandarma'dayız."

"Merhaba." Karnımda sinirler kabarıken gülümsüyorum. Carabinieri, İtalya'nın Özel Kuvvetleri'dir. Bu çağrı büyük bir olay.

"Avustralya Federal Polisi ile özgeçmişinizi büyük bir ilgiyle inceledik ve bu görev için mükemmel olduğunuzu düşünüyoruz."

"Bu fırsat için heyecanlıyım. Nasıl yardımcı olabilirim?"

Arkasındaki ekrana bir görüntü getiriyor. İtalyan bir adam. Çok yakışıklı, otuzlu yaşlarında.

"Bu Enrico Ferrara."

Dikkatle dinlerken ekrandaki adama bakıyorum.

"İtalya'daki organize suçların başı. Don. Onun Kumar, fuhuş, cinayet, kara para aklama ve narkotik işlerine bulaşmış olsalar da aile yüzyıllardır dokunulmazdır."

"Tamam," diye cevap veriyorum.

"Enrico geçmişteki Dons'lardan farklı. Daha zeki, daha iş odaklı ve..." Duraklıyor. "O eski bir polis. Hiç kimsenin sahip olmadığı içeriden bilgiye sahip. İtalya üzerindeki hükümdarlığı devam ederse, tüm kontrolü kaybetme tehlikesiyle karşı karşıyayız. Şu anda olduğu gibi polis gücünün ve yargılama sisteminin çoğunu kontrol ediyor. Bu görev çok gizli."

"Ah," diye irkildim. "Yine de kafam karıştı. Avustralya'dan nasıl yardım edebilirim?"

"Şimdiye kadar ona yaklaşmanın hiçbir yolu yoktu." Sarışın güzel bir kadının görüntüsünü getiriyorlar. Benim yaşlarımda ve yanında korumasına benzeyen biriyle bir arabadan iniyor. "Olivia Reynolds ile tanışın. Enrico'nun yeni aşkı."

Ekranımdaki kadına bakıyorum.

"Cuma günü, tanıdığı kayıp bir kişi kisvesi altında onunla görüştük."

"Ve?"

"Enrico için yalan söyledi. Onu tanıımıyormuş gibi davrandı."

"Bu da içeride olduğu anlamına geliyor."

"Aynen öyle. Onun yeni en iyi arkadaşı olmanı istiyoruz. İtalya'ya taşınacaksın. Onun spor salonuna git, sen de onun gibi erkek arkadaşınla birlikte olmak için İtalya'ya taşınmış gibi davran. Onunla sosyal olarak kaynaşacaksın."

Gülümsüyorum.

"Onunla aynı yaştasınız, aynı ülkeden geliyorsunuz ve pek çok ortak noktanız olacak. Onun tam güvenini kazanmalısın."

Genişçe gülümsüyorum.

"Enrico Ferrara'yı alaşağı edebilmek için ona tam erişim sağlamamız gerekiyor. Bize yardım edebilir misin, Jessica?"

Heyecandan içim içime sığmıyor. "Görev kabul edildi."

Olivia

Üç saat önce.

RICO aynadaki yansımasına bakar. Kravatını düzeltir ve ellerini pantolonunun üzerinde gezdirir.

"Bu gece daha çok konuşacağız, tamam mı?" Onu usulca öpüyorum. İçindeki öfkenin patlamak üzere olan bir volkan gibi dışarı sızdığını hissedebiliyorum. "Sakin olmaya çalış." Yakasını düzeltiyorum. "Sakinleşene kadar başka bir şey söyleme."

Bana öylece bakıyor ve çenesi titriyor. "Gitmem gerekiyor." Beni öpüyor ve ben de ona sarılıyorum, gücümün bir kısmını ona vermek için elimden geleni yapıyorum.

"Seni seviyorum." Ona gülümsedim.

Ağır ağır nefes veriyor. "Şu anda hayatımdaki tek ışık bu." Beni tekrar öpüyor. "Bugün korumalarınızla kal. Lorenzo ve Maso'nun yerine yenileriyle değiştireceğim."

"Neden?"

"Aldatmacalarıyla işim bitti. İkisinin de gitmesine izin veriyorum."

"Rici," diye fısıldıyorum. "Sadece bir hafta bekle ve nasıl hissedeceğini o zaman gör. Ayrıca ben Lorenzo'yla rahatım. Yanımda başka bir erkek istemiyorum."

Rico evrak çantasını alır. "Sana söyleneni yapacaksın. Güle güle Olivia."

Otoriterliğine sırtıyırım. "Güle güle."

Pencereye gidip şeffaf perdelerin arasından dışarı bakıyorum. Onun aceleyle evden çıkışını izliyorum. Lorenzo ona yaklaşıyor ve aralarında hararetli bir konuşma geçiyor. Etrafta dört adam var, hepsi de bir şey söylemeye korkuyormuş gibi geri çekiliyorlar. Enrico garaja giriyor ve Ferrari'siyle dışarı çıkıyor. Lorenzo arabanın camına dokunur ve Rico saatte bir milyon mil hızla uzaklaşmadan önce bir şeyler söyler.

Ağır ağır nefes veriyorum.

Ön bahçedeki adamları izlemeye devam ediyorum. Lorenzo, Maso ve bugün yeni gelen iki kişi var. Bir an onları izliyorum ve içlerinden birinin baloda numaramı isteyen adam olduğunu fark ediyorum.

Enrico'nun bana çıkma teklif ettiğini bildiğini düşünsene. Geçireceği öfke nöbetini hayal ettikçe irkiliyorum. Muhafız yakışıklı, kahverengi saçları bal renginde. Adı neydi?

Onu daha önce görmedim, sadece baloda tanıştığımız o gece.

Evrak çantamı ve numune örnekleriyle dolu büyük çantamı aldım. Alt kata inip ön kapıdan çıkıyorum. Lorenzo şöyle bir bakıyor ve beni büyük çantalarla boğuşurken görüyor ve yardıma koşuyor.

"Olivia, izin ver bunu senin için alayım."

"Teşekkür ederim, bu harika olur." Çantalarımı aldı ve bagaja koydu.

"Olivia, bu Sergio," diye tanıştırıyor Lorenzo bizi.

Sergio muzipçe gülümsüyor ve elini uzatarak bir adım öne çıkıyor. "Tanıştığımıza memnun oldum, Olivia."

Daha önce hiç tanışmamışız gibi davranıyor, ki sanırım bu mantıklı. Çok daha az garip.

El sıkışırken gülümsüyorum. "Ben de öyle. Tanıştığımıza memnun oldum, Sergio."

Diğer adamlar ikinci arabayı hazırlarken Lorenzo eşyalarımı arabaya yerleştirmekle uğraşıyor. Yine de Sergio'nun gözleri benimkilere takılı kalıyor. Ellerini takım elbisesinin ceplerine sokuyor ve sonra kaşlarını kaldırıp bana bakıyor. Şakacı ve biraz da baştan çıkarıcı bir tavırla ikimizin de bir sır bildiğini söylüyor. Gözleri uzun bir süre benimkileri tutuyor. Aslında bana öyle bir bakıyor ki... Ne oluyor?

Gözlerimi telaşla kaçırıyorum. Tanrım, çok cesur.

Enrico bana öyle baktığını görse onu öldürürdü.

Arabanın arkasına tırmanıyorum ve diğer adamların arkamızdaki arabaya binmesini izliyorum.

Sergio evin ön verandasına doğru yürür.

Lorenzo içeri girer ve kapıyı kapatır. "Hazır mısın?" Garaj yolundan yavaşça çıkıyor. Gözlerim verandadaki yaramaz adama takılı kalıyor. "Sergio bizimle gelmiyor mu?" diye soruyorum.

"Hayır, bugün buradan çalışacak. Birinin her zaman evi koruması gerekiyor. Tekne evinin dışında çalışacak."

"Anlıyorum."

Sergio el sallıyor ve sonra eve giriyor. Benim evime.

Tedirginlik içimi dolduruyor.

Evimde sürekli yabancıların olmasından hoşlandığımdan emin değilim. Özellikle de bana o lanet bakışı atanlardan.

Rico'yla konuşmam gerekecek. Biraz mahremiyet istiyorum.

Bu çok saçma.

Son yirmi dört saati düşünürken manzaranın akıp gidişini izliyorum. Enrico'nun dün geceki sözleri aklıma geliyor.

Don, ve lanet bir yalancının oğlu.

Lanet olsun, bir cümle bundan daha ağır olabilir mi? Bunu nasıl ve nereden anlamaya başlayacağımı bile bilmiyorum. Ailesinin geçmişte suçlu olduğunu ve hala kirli işler yaptıklarını söyledi. Fuhuş, ama bu yasal bir iş. Kumar da yasal. Artık uyuşturucu olmadığını söyledi. Ayrıca her şeyi temizlemeye çalıştığını ama bunun zaman alacağını söyledi.

Dünyanın yükü omuzlarımdaymış gibi hissediyorum. Bir de benim zavallı Rico'm var ki, gerçekten de dünyanın yükü onun omuzlarında. Tüm bu personel, ona yalan söyleyen personel. Babası ve büyükbabası bu karmaşayı ona bıraktı ve o da kendini çok ağır sorumluluklar altında hissediyor.

Ama onu seviyorum ve onun yükü benim yüküm.

Bu hiçbir şekilde ideal değil. Roma'da beş parasız bir polis olmasını tercih ederdim... ama değil ve eğer hayatımı onunla geçirmek istiyorsam, kafamı buna alıştırmam gerekiyor. Natalie'ye mesaj atmak için telefonumu çıkardım.

**Aman Tanrım, bugün buluşabilir miyiz lütfen?
Sana anlatacak çok şeyim var.**

Parmağım gönder düğmesinin üzerinde geziniyor. Kimi kandırıyorum ben? Natalie'ye bunların hiçbirini anlatamam. Bir bok için sır tutamaz. Mesajımı silip tekrar yazıyorum.

**Selam Nat,
nasılsın?
İş görüşmen ne zaman?**

Birkaç dakika bekliyorum ve bir mesaj geri geliyor.

**Mülakatım saat ikide.
Umarım alırım.
Sanırım bir daire buldum.**

Gülümsüyorum ve cevap yazıyorum.

Rico yanına taşınmamı istedi.

Bir cevap geldi.

**Ne oluyor lan?
Yapacak mısın?**

Şu anda hayatımın saçmalığına gülümsüyorum.
Netflix'te miyim?

**Yaptım bile.
Görünüşe göre, artık Como Gölü'nde yaşıyorum.**

Cevabını beklerken sırtıtıyorum.

Siktir git, Amal Clooney gibi bir şeysin.

Yüksek sesle kıkırdıyorum ve Lorenzo'nun gözleri neye güldüğümü görmek için dikiz aynasına kayıyor. Aslında cevap yazmak istediğim şey şu: Onun bir insan hakları avukatı ve bir film yıldızıyla evli olması, benimse bir Don'la çıkan Avustralyalı bir hiç olmam dışında.

Ama yapmayacağım. Rici Ferrara'nın o kısmını kendime saklayacağım. Onun sırlarını kimseye veremem. Artık adamım ve ben dünyaya karşıyız. Onu sevdiğimi söylediğimde ciddiym, siğiller ve her şey... ve oğlum, bazı siğiller var.

Dün geceki sözleri aklımdan çıkmıyor.

Beni de yakalamaları an meselesi.

Bununla ne demek istedi? Onu kim yakalayacak? Bu yüzden mi etrafında bu kadar çok güvenlik var? Ya ben? Neden şimdi ben de korunuyorum?

Belki de çağrışım yüzünden tehlikedeyimdir. Dürüst olmak gerekirse, bu beni biraz korkutuyor.
Endişeli düşüncelerimden sıyrılıp Nat'e mesaj atıyorum.

**Bir şeyler içmek ve akşam yemeği yemek ister misin?
Yarın işten sonra mı?**

Cevap veriyor.

Kulağa harika geliyor, görüşürüz o zaman.

Yazıyorum:

**Bugün iyi şanslar, bebeğim.
Öldür onları.**

Como Gölü'ndeki Villa Oliviana'nın garaj yoluna girdiğimizde saat öğleden sonra 2:00'ydi. Kumaş numunesi bulma görevim beklediğim gibi bütün gün sürmedi. Sizi her yere götüren dört kişisel asistanınız olduğunda işleri bu kadar çabuk halledebilmeniz inanılmaz. Hepsi de sevimli görünüyordu ve öğle yemeği için bile durduk. Bakım görevlisi büyük demir kapıların kilidiyle uğraşıyor ve kapılar menteşelerinden çıkmış.

Lorenzo arabayı garaj yolunda durdurur. İşin bitmemiş olmasından etkilenmemiş görünüyor.

"İçeri gireceğim," dedim.

"Özür dilerim. Kapıyı tekrar takmaları uzun sürmez," diyor bana.

"Çok güzel bir gün. Yürüyeceğim. Bugün beni aldığın için teşekkürler." Gülümsedim.

Koltuğunda bana doğru döndü. "Rica ederim." Nazik gözleri gözlerimi tutuyor ve Rico ve onun kini hakkında endişelendiğini ama yersiz konuşmak istemediğini anlayabiliyorum.

"Bu gece Rico'yla konuşmaya çalışacağım," diyorum.

Ağır ağır nefes veriyor. "Ben sadece onu korumaya çalıştım, Olivia." Başını hüzünle sallıyor. "Onu oğlum gibi seviyorum."

"Biliyorum." Öne uzanıp elimi omzuna koyuyorum. "Kendine gelecektir. Sadece biraz zamana ihtiyacı var."

Haklı olduğumu biliyormuş gibi omuz silkiyor ama buna sadece yarı yarıya inanıyor.

Arabadan indim ve kapıdan geçtim. Eve doğru ilerliyorum. Buradaki bahçeler gerçekten muhteşem. Büyük ön kapıdan içeri giriyorum. Rüzgâr onları yakalıyor ve düşündüğümde daha sert çarpıyorlar.

"Oops."

Oturma odasına girip çantamı yan sehpanın üzerine koyuyorum ve sonra merdivenlerin başında bir şey gözüme çarpıyor.

Sergio telaşlı görünüyor ve merdivenlerden iniyor.

"Merhaba, merhaba." Yüzü kızarmış. "Senin olmadığını sanıyordum."

Geç saate kadar dönecek misin?"

Kaşlarımı çatıyorum. Tavırlarında bir tuhaflık var ya da belki de sadece ben ondan şüpheleniyorum.

"Orada ne yapıyordun?" diye sordum.

Merdivenlerden yukarı bakıyor. "Güvenlik panjurlarından birini kontrol ediyordum. Çıtırdama sesi çıkarıyordu. Bakım görevlisi kontrol edilmesini istedi, böylece gerekirse gitmeden önce tamir edebilecekti."

"Oh." Kaşlarımı çattım. "Çıtırtı falan duymadım."

"Manual bahsetti." Gülümsüyor. "Günün nasıl geçti?"

"İyiymiş." İçimden bir rahatsızlık dalgasının geçtiğini hissediyorum.

onunla evde yalnız kalmak. Özellikle de bu sabah bana attığı bakıştan sonra.

Belki de tüm bunları hayal ediyorumdur. Bana hiç baktı mı?

Ön kapıdan çıkmadan önce, "Bana ihtiyacınız olursa ön tarafta olacağım," diyor.

Kaybolduğu kapalı kapıya bakıyorum. Rico ile buradaki insan sayısı hakkında ciddi bir tartışma yapıyorum. Sürekli farklı insanların gelip gittiği bir döner kapı gibi. Bundan nefret ediyorum.

Manuel ve karısı farklı. Onlar bekçi ve mülkte yaşıyorlar. Ama geri kalanı, açıkçası, tüylerimi ürpertiyor.

Mutfağa giriyorum, çaydanlığı koyuyorum ve ayakkabılarımı çıkarıyorum. Öğleden sonra erken gelen bu işaretle ne yapacağım? Keşke Milano'da olsaydım. Spor salonuna gidebilirdim. Aslında, buradaki spor salonunu kullanabilirim. Evet, neden olmasın? Rico geç saate kadar evde olmayacak. Ben de gelebilirim. Bir fincan çay yapıp spor kıyafetlerimi giymek için yukarı çıkıyorum. Gardırobuma girdiğimde gülümsüyorum.

Acınacak haldeyim. Üç cılız çekmece eşyalarım ile dolu, çünkü sahip olduğum tek şey bu. Bu dolap çoğu insanın banyosundan daha büyük. Rico'nun gardırobunu açıyorum ve tüm güzel takım elbiselerinin ve tasarım kıyafetlerinin mükemmel bir şekilde sergilendiğini görüyorum. Bir dükkan gibi. Pahalı saatlerine ve tıraş losyonlarına bakıyorum. Ayakkabılarını sayıyorum. Kırk üç çift!

"Hangi adamın kırk üç çift ayakkabısı olur ki?" Alay ettim. "Bu çok saçma."

Spor kıyafetlerimi alıp banyoya giriyorum ve donup kalıyorum. Kayganlaştırıcı tüpü sanki yeni yıkanmış gibi lavabonun üzerinde duruyordu.

Bekle...

Bu sabah yataktan kalktığımda özellikle kimse görmesin diye Enrico'nun yan çekmecesine geri koyduğumu sanıyordum. Çok yaramazlık yaptığımızda kullanıyoruz, o çok büyük ve çok sert seviyor.

Çamaşır sepetinin kapağını açıp içine bakıyorum. Dibinde yalnız bir çift külotum duruyor. Uzanıp onları çıkarıyorum. Bunları buraya ben koymadım.

Dikkatlice inceledim... Kirlenmişlerdi. Bunlar yıkanması gereken diğer kıyafetlerimle birlikte bavulumdaydı.

Banyoya bakıyorum, burada bir terslik olduğunu biliyorum.

Gözlerim bir anda açıldı. Ne oluyor lan? Sergio burada kirli külotumun kokusuyla otuz bir mi çekiyordu?

Yukarıda yaptığı şey bu muydu?

İçimden soğuk bir ürperti geçiyor. Hayır... kesinlikle değil.

Elimde kirli külotumla yatağın üzerine oturuyorum. Bu çok garip.

Hangi erkek patronunun yatak odasına girip patronunun kız arkadaşının külotuna 31 çeker?

Telefonum çaldı.

Natalie'ydi. "Hey, nasıl gittin?"

"Aman Tanrım, bu işi almalıyım. Benimle görüşen adam orgazmik."

Elimdeki külotlara bakarken gülümsüyorum. "Gerçekten mi?"

"Elvis'e benziyordu. Beni şefkatle sev, bebeğim."

Bir kahkaha patlattım. "Çok komiksin. Ne dedi o?"

"Bu gece beni arayacağını ve parayı alıp almadığımı bildireceğini söyledi."

"Harika. Sence nasıl geçti?"

"İyi, sanırım. Kendimi masanın altında onun aletini emerken hayal etmediğim zamanlarda."

Gülerken başımı sallıyorum. "Bana burada deli olduğumu söyle. Benimle konuşmana ihtiyacım var." Yatak odamın kapısını kapatıyorum ve kimsenin bizi duymaması için banyoya giriyorum.

Gülüyor. "Hayır, bunu yapamam. Sen tamamen delisin."

"Dinle, geçen gece sana bir adamın benden numaramı istediğini ve sonra 'Gitmem gerek, patronum burada' dediğini ve patronunun Enrico olduğunu söylediğimi hatırlıyor musun?" Fısıldadım.

"Evet."

"Bugün çalışmak için buraya geldi ve adı Sergio."

"Como'daki evde mi?"

"Evet ve bana o bakışı atıyordu." "Ne bakışı?"

"Bilirsin işte. Lanet olası bakış."

"Bir sürü bakış var. Ayrıntılara ihtiyacım var." "Seksi olduğunu düşünüyorum bakışı gibi."

"Bu belli bir şey. Bütün erkekler böyle bakar. Onlar azgın puştlardır."

Başımı sallıyorum. Bu doğru. "Bugün eve erken geldim, kapı tamir ediliyordu, ben de garaj yoluna kadar tek başıma yürüdüm. İçeri girdiğimde Sergio üst kattan çıktı."

"Kim?"

"Sana az önce bahsettiğim lanet herif," diye fısıldadım. "Evinin içinde miydi?"

"Evet, panjurları falan kontrol ettiğini söyledi." "Tamam, yani?"

Suçlulukla etrafıma bakıyorum. "Az önce ebeveyn banyosuna girdim ve kayganlaştırıcı kenarda duruyordu, kirli külotum da sepetin içindeydi. Onları oraya ben koymadım."

"Siktir git," diye fısıldıyor. "Külotunla mastürbasyon yaparken onu böldüğünü mü sanıyorsun?"

"Ben... Bilmiyorum," diye kekeliyorum.

"Belki?" Nefes nefese kaldı.

"Biliyorum," diye fısıldıyorum.

"Bunun senin için korkunç olduğunu biliyorum ama bu çok ateşli. Onu bana gönder, sapık erkeklere bayılırım."

"Ne?" Fısıldıyorum. "Bu seksi değil Natalie, bu ürkütücü."

"Nasıl kokuyorsun?" diye sorar. "Umarım güzel kokuyordur."

Koklayın ve görün."

Bir kahkaha patlattım. "Bir dakika ciddi olur musun lütfen?" Tekrar etrafıma bakındım. "Ve tabii ki güzel kokuyorumdur... Umarım."

"Eminim Bay Ferrara, çalışanlarının vajinanızı koklama düşüncesine bayılacaktır."

Başımı ellerimin arasına aldım ve güldüm. Bu gerçekten saçma geliyor.

"Belki de yanlış anlamışımdır." Kaşlarımı çattım.

"Onları oraya Enrico koymuş olabilir," diye bir açıklama getiriyor.

"Sanırım."

"Rastgele." diye ekliyor.

"Rastgele, değil mi?"

"Tamamen."

Elimi yüzümde gezdiriyorum. Hayal gücüm çılgına dönüyor. "Tamam, gidip spor yapacağım ve işe yarar bir şeyler yapacağım."

"İç çamaşırlarını yıka."

Gülüyorum. "Evet, o da var. Güle güle. İş alırsan beni ara." "Tamam, görüşürüz."

Arka bahçeden eve girdiğimde saat 17:00'yi biraz geçiyordu. Kendimi meşgul tutuyor ve birinin yatak odamızda elinde aletiyle dolaştığını hayal etmemeye çalışıyordum. Koşu bandında koştum, çamaşırlarımızı yıkadım ve şimdi de akşam yemeğini pişirmek üzereyim. Antonia pişirmek istedi ama ona benim pişirmek istediğimi söyledim.

Sikerim böyle işi. Ben bir ev istiyorum, futbol stadyumu değil. Burada işler değişiyor.

Kendime bir kadeh şarap koydum ve tavuğu buzdolabından çıkardım. Doğramaya başladım. Ciddi bir not olarak, gerçekten iyi bir İtalyan yemeği pişirmeyi öğrenmem gerekiyor.

Ve İtalyanca konuş.

Ve her şeyi İtalyanca yap.

Akşam yemeğini şimdi hazırlarsam, erkeğim eve gelmeden önce kendime gelme şansım olur.

Yapacak ve öğrenecek çok şey var. Tanrım, bu gün çok yorucu.

Kapı zili evin her yerinde çalıyor.

Ellerimi yıkıyorum, bir kurulama bezi alıyorum ve oturma odasına çıkıyorum. Tekrar çalıyor.

Kapıyı açtığımda güzel bir kadının orada durduğunu gördüm. Üzerinde deve tüyü renginde dar bir elbise ve yüksek topuklu ayakkabılar vardı. Uzun siyah saçları şekilli ve göz alıcı. Zengin parfümü çok etkileyici.

Enrico'yu öğle yemeğinde birlikte gördüğüm kadın. Onun madamı. Sophia.

Anında bok gibi göründüğümün farkına varıyorum ve yüzümdeki kan çekiliyor. Hâlâ spor kıyafetlerimi giyiyorum, başımın üstünde dağınık bir topuz var, makyajsızım ve tamamen yalınayağım.

Gülümsüyormuş gibi yapıyorum. "Merhaba."

Beni bir aşağı bir yukarı süzerken kaşları çatılıyor. "Merhaba, benim adım Sophia."

Tişörtümü aşağı çekiyorum. "Ben Olivia." Nemli ellerime ve tuttuğum havluya bakıyorum. "Yardımcı olabilir miyim?"

Dudaklarında bir gülümseme izi belirliyor. "Enrico'yu görmeye geldim."

İtalyan aksanı cennet gibi.

"Henüz eve gelmedi."

"Bekleyebilir miyim?"

"Ne kadar kalacağını bilmiyorum."

Beni geçip eve girdi. "Sorun değil. Benim için sorun değil."

Eve girişini izledim. Kaba. "Ya da şu," diye fısıldıyorum nefesimin altında.

Kapıyı arkasından kapatıyorum ve park etmiş arabalara yaslanmış üç adam görmek için dışarı bakıyorum. Hiç umursamadan gülüyor ve konuşuyorlar.

Mutfağa geri döndüğümde tedirginliğimin arttığını hissediyorum. "Bir fincan kahve ya da başka bir şey ister misin?"

Kahretsin, neden ona kahve teklif ettim ki? Aptal kahve makinesini nasıl çalıştıracağımı bilmiyorum.

Sophia şarap bardağıma bakıyor. "Ben bir kadeh şarap alacağım."

Şimdi yapacak mısın? Kelime lütfen, kaltak.

Evet, artık resmileşti, bu kadın beni sinir ediyor. Dolaptan bir bardak daha alıp ona biraz şarap dolduruyorum.

"Teşekkürler." Beni bir aşağı bir yukarı süzerken sahte bir gülümseme takınıyor.

"Burada ne yapıyorsun?"

Kaşlarını çattı. "Enrico'yu görmeye geldim, sana zaten söyledim." "Bütün gün Milano'daki ofisindeydi."

"Bu kişisel bir mesele." Şarabını yudumluyor. "Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" Tatlı tatlı gülümsüyorum. Gözleri benimkileri tutuyor. "Hayır." Gülümsüyormuş gibi yapıyor. "Onunla konuşmam gerek... yalnız."

Gözlerimiz kilitlendi.

Oyun başlasın, köstebek. Güzel, seksi, Madam ve İtalyan olabilirsin.

Ama beni seviyor, o yüzden bunu pipona koy ve iç.

Bıçağı elime alıp tavuğu doğramaya devam ediyorum.

"Yemek mi yapıyorsun?" diye soruyor, eğlenerek.

"Değil mi?"

"Hayır." Şarap kadehini dudaklarına götürüyor. "Ve bu evin sahip olduğu personele sahip olsaydım kesinlikle olmazdım."

Sırıtiyorum.

"Bu bakış ne için?" diye soruyor.

"Kendini yemek yapmaktan üstün mü sanıyorsun?"

Saçlarını omuzlarının arkasına atıyor ve kibirli bir omuz silkme hareketi yapıyor.

"Bu komik, çünkü sizin işinizde ellerinizi kirletmeye alışık olduğunuzu hayal ederdim." Tatlı tatlı gülümsedim.

Kahretsin, bunu yüksek sesle mi söyledim?

"Sen benim işim hakkında ne biliyorsun ki?" diye karşılık veriyor.

"Sadece Enrico'nun bana söyledikleri. Sizin bir Madam olduğunuzu ve onun için çalıştığınızı."

Gülümsüyor. "Rico sana benim hakkımda başka ne söyledi?" Benim Hackles yükseliş at onukullanım . Rico olarak onunİsim.

"Her şey," diye yalan söyledim.

Meydan okurcasına çenesini kaldırıyor. "Yani sana ikimizden mi bahsetti?" Şarabını yudumluyor ve alaycı bir şekilde gülümsüyor.

Tezgâhın üzerinden atlayıp bu orospu çocuğunu boğduğumu hayal e d i y o r u m .

Gözlerimiz kilitlendi.

"Aslında öyle," diye yalan söyledim.

Tavuğu kuvvetle doğruyorum, doğrama tahtasının üzerinde onun kafası olduğunu hayal ediyorum.

Acele et ve eve git, pislik.

Onunla yattığını biliyordum.

Sırıttıyor. "Banyoyu kullanabilir miyim? Tazelenmek istiyorum. Nerede?"

Seni temizleyeceğim, kaltak. O lanet kafanı tuvalete atıp sifonu çekeceğim. Şanslıyım ki spor kıyafetlerimi giyiyorum, çünkü bu yakında büyük bir kavgaya dönüşebilir.

"Arkanda solda." Bıçakla işaret ediyorum.

Kaybolduğunda doğramaya devam ediyorum. Tuvaletin nerede olduğunu bilmiyordu, demek ki daha önce buraya gelmemiş. Güzel. Bu onun ilk ve son ziyareti.

Ön kapı açılıyor ve ben doğramaya devam ediyorum. Burası lanet bir havaalanı gibi. Harika, muhtemelen orospu hareminden bir kadın daha.

"Merhaba aşkım." Arkamdan Rico'nun derin sesini duyuyorum ve dönüyorum. Evrak çantasını bırakıyor ve beni kollarına almak için acele ediyor. Bana sıkıca sarılıyor, her zamankinden daha sıkı ve üzgün olduğu belli.

"Sorun nedir?" Sessizce sordum.

Yüzümü ellerinin arasına alıyor ve dudakları dudaklarımı kavırıyor. "Uzun bir gün oldu," diye mırıldanıyor sonunda dudaklarıma karşı.

"Merhaba Enrico," diyor Sophia arkamızdan.
Rico şaşkınlıkla benden geriye sıçırıyor ve yüzü düşüyor.
"Burada ne halt ediyorsun?" diye homurdandı.
Hassiktir. İkisinin arasına bakarken gözlerim açılıyor.
"Ben... Ben seni görmeye geldim," diye kekeliyor, onun bariz bir öfke.

Ona bir avcı gibi dik dik bakıyor. "Çık dışarı," diye emrediyor dişlerini sıkarak.

"Rico," diyorum sessizce. Tanrım, bu biraz aşırı oldu. "Buraya gelmeye nasıl cüret edersin?" diye bağırıyor.

"İyi olup olmadığını görmek istedim," diyor.

"Yalancı. Buraya nişanlımın gözünü korkutmaya geldin. Lanet olası gerçeği söyle."

Gözlerim açıldı. Vay anasını. Tam on ikiden vurdu; kızın yaptığı tam olarak bu.

"Bütün gün ofisimdeydim. İşle ilgili olarak beni görmek istiyorsan oraya gel. Sakın bir daha evime adımını atma." Onu kolundan tutup dışarı sürüklemeye başladı.

"Rico!" Ağlıyorum. Kahretsin, ne yapacak? "Sakin ol, olur mu?"

Onu ön kapıya doğru götürüyor. "Olivia'ya bir daha yaklaşırsan başına neler geleceğini görürsün." Onu kapıdan dışarı itiyor. "Bu senin ilk ve son uyarın."

"Rico," diye ağlıyor. "Delirmişsin sen. Seni önemseyen herkesi kendinden uzaklaştırıyorsun."

"Senin gibi dostlar varken, düşmana ne gerek var?" diye bağırıyor.

Kapıyı kadının suratına öyle bir çarpıyor ki neredeyse menteşeleri yerinden çıkacak. Bana ters ters bakıyor ve tek kelime etmeden üst kata doğru yürüyor ve düşün başladığını duyuyorum.

Bu beklenmedik bir şeydi. Yine de, dürüst olmak gerekirse, bunu yapmasına sevindim.

Kalbim göğsümde hızla çarparken tavuğu doğramaya devam etmek için mutfağa geri dönüyorum. Yukarı çıkıp onu görmeden önce sakinleşmesi için ona biraz zaman vereceğim.

On dakika bekliyorum ve sonra duşun kapandığını duyuyorum.

Kapı zili tekrar çaldı.

Lanet olası kapı zili! Eğer kız geri döndüyse çıldıracak.

Yaşam alanına doğru yürüdüm ve kapıda sarışın bir kadın gördüm.

Onu tanıyor olmalı, yoksa muhafızlar ona izin vermezdi. içinde.

Kapıyı açtım. "Merhaba." Gülümsedim, rahatlamıştım. O fahişe Sophia.

Kadın tahminen ellili yaşlarında. Doğuştan güzel. Ellerini gergin bir şekilde önünde kavuşturuyor.

"Merhaba," diyor usulca. "Benim adım Angelina."

Birisi ile Görgü kuralları, at Son. "Ne a güzel isim." Elini sıktım. "Merhaba, benim adım Olivia."

Gözleri evin içine dalıyor. "Enrico'nun evde olup olmadığını merak ediyordum."

"Um." Kaşlarımı çattım. "Evet. Öyle."

"Acaba...?" Cesaretini toplamadan önce duraksıyor.

"Onu görebilir miyim, lütfen? Konuşmamız gerek."

"Hayır!" Rico arkamdan bağırıyor. "Git buradan," diye bağırıyor. Yüzü düşüyor.

"E-Enrico," diye kekeleyerek ona doğru dönüyorum, kabalığı karşısında şok olmuş bir halde.

"Lütfen, konuşmamız gerek Enrico," diyor usulca.

Ona küçümseyerek bakıyor. "Seninle hiçbir şey yapmak istemiyorum. Ne seninle ne de piç oğlunla."

Olivia

Önüme geçip kapıyı suratına kapatıyor ve sonra hışımla merdivenlerden yukarı çıkıyor.

Aman Tanrım.

Dehşete kapılarak aceleyle kapıyı açtım.

"Çok üzgünüm," diye fısıldıyorum. "Bugün ona ne oldu bilmiyorum. Gerçekten çok kötü bir zaman." Merdivenlerden yukarı bakıyorum. "Seni aramasını falan söyleyeyim mi?" Tekrar ona bakarak soruyorum.

Gözleri doluyor ve başını sallıyor. "Teşekkür ederim." Geri adım atıyor ve merdivenlerin dibinde duran Lorenzo'ya dönüyor. Yüzü ciddidir ve Enrico'nun kabalığına sinirlenerek başını sallar.

"Gel Angelina, seni eve götürüyüm," diyor ona.

Gözle görülür bir şekilde üzgündür ve merdivenlerden iner. Lorenzo rahatlatıcı kolunu ona doluyor ve arabalardan birine doğru yürüyorlar, sonra da arabaya binip uzaklaşıyorlar.

Piç oğlu.

Bununla ne demek istedi?

Noktaları birleştirdikçe gözlerim açılıyor. Kahretsin, bu o! Babasının sevgilisi.

Merdivenlerden yukarı, kaybolduğu yere doğru bakıyorum. Birden öfkelen dim. Bugünkü derdi neydi ki? Öfkesini ondan çıkarmaya nasıl cüret eder? Bu onun suçu değil. Ona hiç yalan söylemedi. Bunu yapan onun hıyar suratlı zampara babasıydı. Angelina'nın tek suçu birini kendi iyiliği için çok sevmekti.

Merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum ve sonunda onu gardırobunda eşyaları çarpıştırırken buluyorum.

İçeri giriyorum. "Ne var biliyor musun?" Şak diye söyledim. "Sen yargılayıcı bir piçsin ve lanet olası bir ikiyüzlüsün." Hışım la banyoya girdim. "Evimdeki insanlara karşı bu kadar kaba olma!" Kapıyı çarparken bağı rıyorum. Duşu açıyorum, gömleğimi çıkarıyorum ve banyonun kapısı pat diye açılıyor.

"Ben nasıl ikiyüzlü olabilirim?" diye homurdanıyor.

"Dalga mı geçiyorsun benimle?" Ellerimi tiksintiyle havaya kaldırdım. "Bu o muydu? Babanın metresi mi? O muydu?"

Bana ters ters baktı ve ben de öyle olduğundan emin oldum.

"Bakalım doğru anlamış mıyım?" diye alay ediyorum. "Metres olduğu için ondan nefret ediyorsun, oysa daha üç hafta önce aynı şeyi benden istemiştin?"

"Bu farklı."

"Tamamen aynı."

"Neden bahsettiğini bilmiyorsun."

"Kendin için ayrı, herkes için ayrı kurallar olduğunu düşünüyorsun ve açıkçası bu şımarık çocuk tavrın çok acınası."

"Siktiğimin zavallısı mı?" diye soluk soluğa kaldı. "Beni yanınızda istemiştiniz." "Ben istemedim."

"Evet, yaptın." Sıcak suyun altına giriyorum ve sonra bir şey hatırlıyorum. "Peki Sophia'yla yattığını bana neden söylemedin? Aşağıda kendimi aptal gibi hissettim."

Banyo paspasına takılıp düşüyor ve banyo boyunca şiddetle tekmeliyor. "Siktir git." Ona hır lıyor.

Sabunu omuzlarıma sürüyorum. "Şuna ne dersin? Sinir krizi geçirmeden ve kaba bir pislik gibi davranmaya başlamadan önce dur ve etrafındaki insanlara nasıl davrandığını bir düşün, Enrico?"

Damarları alnından dışarı fırlamıştı. "Bana kendi evimde insanlara nasıl davranacağımı söyleme cüretini gösterme Olivia."

"Burası benim de evim olmalıydı." Son sabrımı da kaybediyorum. "Angelina saygını hak ediyor. Baban yapması gerektiğini düşündüğü şeyi yaptı." Kollarımı kuvvetle yıkıyorum. "Bunu neden bu kadar kişisel algıladığını anlamıyorum."

Gözleri şişiyor. "Bunu neden bu kadar kişisel algıladığımı bilmiyor musun?" diye bağırıyor. "Sana neden geri döndüğümü bilmek istiyor musun Olivia?"

Gözlerimi deviriyorum, öfkeli patlamasından etkilenmiyor ya da korkmuyorum. Çok dramatik.

"Sana hemen söyleyeyim, bir Avustralyalı ile evlenmek istediğim için değildi." Yüzü öfkeliydi. "Hâlâ bunu yapmak istemiyorum."

Ne oluyor be?

"O zaman yapma!" Çığlık atıyorum. Ona bir kalıp sabun fırlattım. Tanrım, piçin teki. "Çık dışarı."

"Sana geri döndüm çünkü başka bir kadınla evlenseydim ve ondan çocuk sahibi olsaydım..." Duraksıyor, söylemek istediği şeyi söyleyebilecek kadar sakinleşmeye çalışıyor. "O çocuklara her baktığımda, sadece seninle olamamamın nedenlerini göreceğimi biliyordum." Burun delikleri alevlenir. "Ve kendi etimden ve kanımdan nefret edecektim," diye fısıldıyor.

Oh...

Gözlerim yaşla doldu.

"Bu yüzden, babamın beni böyle gördüğünü bildiğim için yıkıldığım için özür dilerim," diyerek gözyaşlarını sildi. Sesi çatlıyor, ona ihanet ediyor. "İstediği hayata sahip olamamasının sebebi bendim." Göğsüne vuruyor. "Ben

mutlu olmamasının sebebi. Ben onun doğurmak zorunda kaldığı İtalyan çocuğuyum."

Kalbim yerinden çıkacak.

Böylesine güçlü bir adamın önemsiz bir çocuk gibi hissettiğini görmek.

"Oh, Rici." Duştan çıkıyorum ve onu kollarıma alıyorum. Nefesi titriyor ve sınırdaki olduğunu, kendini tutmaya çalıştığını biliyorum. "Şşş." Onu sakinleştirmeye çalışırken sıkıca sarılıyorum. İslağım ve her yere su damlıyor ama umurumda değil. Ona uzun süre sarılıyorum. Sessiz kalıyoruz ve her nefeste kolları bana daha sıkı sarılıyor.

Ne söyleyeceğimi bilemiyorum çünkü muhtemelen yanlış bir şey söyleyeceğimi biliyorum. Bu konuda tahmin ettiğimden çok daha derin düşünmüş. Babasının sevmediği bir kadından olan çocuğu hakkında ne hissedeceğini bildiğini düşünüyor. Her ne kadar her şeyin onun gördüğü kadar siyah ve beyaz olmadığından emin olsam da, onun çok sevildiğinden eminim.

"Rici. Bırak gitsin. Tüm bu öfkeyi bırak. Birlikte yaşayacağımız hayata ve nasıl yapacağımıza odaklanalım. İleriye bakacak çok şeyimiz var. Babanın hatalarının kararlarını gölgelemesine ya da seni mutsuz etmesine izin verme. Unutmak için bilinçli bir karar ver." Gözleri gözlerimi arıyor ve yüzünü ellerimin arasına alıyorum. "Artık ilerlememizin zamanı geldi. Ferrara'yı bir sonraki aşamaya taşımanın. Sen ve ben birbirimizi kendi yöntemlerimizle seveceğiz."

"Kızgın olmaktan başka ne yapabilirim bilmiyorum," diye fısıldıyor.

"Bu konuyu benimle konuş ve birlikte çözelim. Ortaklar böyle yapar. Birbirleri için bir sondaj tahtasıdır. Herkesi kovmak ve çıldırmak onu geri getirmeyecek, böylece son sözü siz söyleyebileceksiniz. Yeni personel almak hayatınızı kolaylaştırmaz, sadece zorlaştırır. Babanızın yaptığı hataları yapmadınız. Seninle gurur duyardı."

Beni daha yakına çekti. Az önce söylediklerimin onun için çok şey ifade ettiğini söyleyebilirim.

Onu daha iyi hissettirecek bir şey söyleyebilmek için zihnimi yokluyorum.

Bekle, nasıl söylesem?

"Puoi lavarmi la faccia sotto la doccia?" I sor
Tercümesi: Yüzümü duşta yıkayabilir misin?

Geri çekiliyor, gözleri gözlerimi arıyor ve usulca gülümsüyor. "Laverò non solo il tuo viso, bella ragazza," diye fısıldıyor

Geri.

Kafam karışmış bir şekilde ona bakıyorum. Cevabını anlamıyorum. Her zamanki gibi.

Dudaklarıma tam erişebilmesi için çenemi yukarı kaldırıyor ve beni öpüyor. Yüzü yumuşadı ve benim tatlı Rici'm geri döndü.

"Yüzünden fazlasını yıkayacağım, benim güzel kadını." Kaşlarımı çatarak sordum. "Yüzümü mü?"

Yüzünde geniş bir gülümseme beliriyor ve kalbim eriyor. Bu gülümsemeyi uzun zamandır görmemiştim.

"Sırtımı yıkamanı istiyorum." Yüz ve sırt kelimelerini nasıl karıştırırsın?

Gömleğini başının üzerinden çıkarıyor. "Onu da yıkayabilirim aşkım," diyor usulca.

Gülümsüyorum, onu bir nebze de olsa iyi hissettirebildiğimi umuyorum.

"Ti amo."

"Ti amo di più," diye fısıldıyor beni öperken.

Dudaklarına karşı gülümsüyorum. Beni daha çok sevdiğini söyledi. Anlamıştım.

Birdenbire, bütün hafta boyunca içinde biriken öfke yok oldu.

Sadece o, ben ve aramızdaki şey.

Şortunu bacaklarından aşağı kaydırıyor ve beni duşa götürüyor. Sıcak su tenimi karıncalandırıyor. O bana şefkatle bakarken ellerimi geniş göğsünün üzerinde gezdiriyorum.

İlişkimizde belirleyici bir an yaşadık. Bana bakışından anladığım kadarıyla

doğru anladım.

Elleri arkama gidiyor ve kalçalarımı daha yakına çekiyor. Karnıma karşı sertleştiğini hissedebiliyorum ve öpücüğü bana beslenmesi gerektiğini söyleyen bir açlık barındırıyor. Elleri göğüslerime gidiyor ve siki seksimin dudakları arasında kaymaya başlarken onları yoğurmaya başlıyor. Öpücüğü umutsuz bir açlığa dönüşüyor.

Tanrım, bana duyduğu fiziksel ihtiyacı hissedebildiğim zaman onu böyle seviyorum.

Varlığının her santimi tek bir şeye odaklanır... sevişme ihtiyacına.

Ensemdeki saçlarımdan bir avuç tutuyor ve başımı geriye çekerek kendine erişim sağlıyor. Hayvani içgüdüleri devreye girerken dişleri derimi ısırma başlıyor. Açıklığımı dürtüyor ve sonra keskin bir hareketle beni kaldırıyor ve derinlere kayarken beni duvara sabitliyor.

Birbirimize bakarken ağızımız açık kalıyor. Kaç kez seks yaparsak yapalım, o ilk giriş anı her zaman bu dünyanın dışındadır.

Mükemmellik.

Yüzünü ellerimin arasına aldım. "Ver onu bana," diye inliyorum. "Becer beni."

Çekiyor ve sertçe geri sokuyor. Gözleri dudaklarıma odaklanmışken, vücudunun kontrolü ele alışını izliyorum. Başka bir vites, daha yüksek bir seviyeye geçiyor.

Enrico Ferrara sikişmek için
doğmuş. Ne kadar sert olursa o
kadar iyi.

Bakir ve atletik vücudu, kadınları tatmin etmek için üretilmiş iyi yağlanmış bir makinedir.

Beni fayanslara doğru tutarken zıplıyorum ve bana sertçe vuruyor. Ciğerlerimdeki hava boşalıyor ve kalçaları hızla çalışıyor. Tenlerimizin birbirine çarpma sesi banyoda yankılanıyor.

Gözleri vücutlarımızın birleştiği yere odaklanmış. "Becer beni Olivia," diye homurdanıyor. "Hepsini al. Benim sikim senin. Bu olacak

sadece senin olacak."

Onun sözlerini duymak beni uçuruma s ur kl yor ve bedenim sarsılıyor. Bir orgazm içimden geçerken sıkıyorum ve titriyorum, beni zevkle haykırıyor.

Kaldıraç olarak omuzlarımı kavırıyor ve v ucudumu onunkine öyle bir kuvvetle çarpıyor ki, nasıl ikiye ayrılmadı ımı bilmiyorum.

Derin bir gırtlak iniltisi çıkarırken ağzı gevşek duruyor. Başını geriye e iyor ve kendini derinlere bırakıyor. Beni meni ile doldururken sıcaklığı hissediyorum.

Saçlarını tutuyor ve beni öpmek için yüzümü kendine doğru çekiyor. Derin, yavaş ve  efkatli.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor.

Gözlerim ya larla doluyor, çünkü onu gerçekten seviyorum. Ya adı ımız haftadan sonra bu bağlantıya gerçekten ihtiyacım vardı.

"Ti amo di piç," diye mırıldanıyorum dudaklarına karşı.

Başımı omzuna koyuyorum - bedeni hâlâ içimde. Dudakları  aka ıma dayanıyor.

Ve evde olduğumu biliyorum.

Spor salonuna girdi imde saat sabahın 7:30'u. İ ten önce gelebilmek için bu sabah erkenden Milan'a geldim. Bunu yeni rutinim haline getirmek istiyorum. Bu şekilde, gün ba lamadan önce antrenmanım bitmiş ve tozlanmı  olacak. Buraya en son geldi imden beri aylar geçmiş gibi geliyor ve o zamandan beri çok şey oldu ama geri dönmek güzel. Spor salonunu evde de kullanabilece imi biliyorum, ancak ba ımsızlı ımı olabildiğince korumak istiyorum.

"Merhaba," diyor resepsiyondaki kız ben onun yanından geçerken. "Merhaba." Gülümsüyorum.

E yalarımı dolaba koydum ve ko u bandına doğru ilerledim.  alı tırdım ve yavaşça dönmeye başladı. Yürüyorum.

Michael ve Rocco gelip ağırlık bölümüne doğru ilerlerken göz ucuyla bakıyorum - beni izleyebilecekleri kadar yakın ama kalabalık hissetmeyeceğim kadar uzakta. Onların yanımda olmasından nefret ediyorum ama sonra onların da burada olmasından dolayı kendimi güvende hissediyorum.

Bu ikisi arasında ince bir çizgi var ve hangisinin daha az kötü olduğundan emin değilim.

On dakika boyunca, İtalyanca sesli dersimi dinlerken yürüyorum. Bu dilde ustalaşmaya kararlıyım. Etrafımda ne haltlar döndüğünü bilmem gerekiyor.

"Ciao... merhaba. Güle güle... addio. Günaydın... buongiorno. İyi geceler... buonanotte."

Çevresel görüşümde, yanımdaki koşu bandına binen bir kız görüyorum. Ona gülümsüyorum ve yürümeye devam ediyorum. Yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplanmış açık kahverengi saçları ve zeytin rengi bir teni var. İtalyan gibi görünmüyor. Bir süre yanımda dolaşıyor, yanlış düğmelere basıyor.

Ona yardım etmek için kulak tıkaçlarımı çıkarıyorum. "Egzersiziz düğmesine basman gerekiyor," diyorum.

"Oh, teşekkürler." Koşu bandı hareket etmeye başladı. Aksanına kaşlarımı çatıyorum.

"Avustralyalı mısın?" Şaşkınlıkla sordum. Henüz başka Avustralyalılarla tanışmadım.

"Evet." Gülümsüyor. "Buraya daha bu hafta taşındım. Sen de mi?"

"Evet." Heyecanla gülümsüyorum. "Uzun zamandır mı buradasın?"

"Yaklaşık altı haftadır."

"Nasıl buldun?"

"Yani, seilmeyecek ne var ki, değil mi?"

Omuz silkiyor. "O aşamaya gelmeyi umuyorum. Şu ana kadar her konuda çok gerginim. Buraya erkek arkadaşım ile birlikte olmak için taşındım, kendisi İtalyan. Avustralya'da seyahat ederken tanıştık. Ondan başka kimseyi tanımıyorum."

Tanıdık geliyor. "Gerçekten mi?" Gülümsüyorum.

"Benimki de öyle."

"Ben Jennifer," diye kendini tanıtıyor. "Herkes bana Jennifer."

Eğildim ve elini sıktım. "Merhaba Jen. Ben Olivia."

"Memnun oldum Olivia."

Bir süre rahat bir sessizlik içinde yürüyoruz.

"Bir program hazırladın mı?" diye soruyor.

"Hayır, kendi işimi yapmayı seviyorum."

Resepsiyondaki kıza doğru bakar. "Sanırım yapacağım. Düzenli bir antrenmana ihtiyacım var, yoksa etrafta dolanıp duruyorum. Ne kadar olduğunu biliyor musun?"

Kıkırdıyorum. "Evet, geyik muhabbetini anlıyorum ama fiyat hakkında hiçbir fikrim yok, üzgünüm."

"Her gün sabahları geliyor musun?" diye soruyor.

"Öyle umuyorum. Bir tür rutine girmeye çalışıyorum."

"Ben de." Durdurma düğmesine basıyor. "Gidip bir program ve fiyatlandırma yapısı hakkında bilgi alacağım." Bana dostça bir gülümseme verdi. "Tanıştığımıza memnun oldum Olivia. Yarın sabah görüşebiliriz."

"Elbette," diyorum.

Resepsiyondaki kıza doğru yürümesini izliyorum. Bir süre konuştular.

Hmm, iyi birine benziyor. Kulaklığımı tekrar takıyorum ve yürürken dersime devam ediyorum. "Motorbike... motocicletta."

Enrico

Sabah 9:00'da ofisime giriyorum.

"Günaydın," diyorum iki resepsiyonistime.

Greta başını kaldırıp gülümsüyor. "Günaydın Bay Ferrara. Bayan Ferrara ofisinizde sizi bekliyor."

Derin bir nefes alıyorum. Annem burada. Harika. Tam da ihtiyacım olan şey. "Teşekkür ederim." Kapıyı açtım ve

masamda oturuyordu.

"Merhaba, anne."

Ayağa kalkıyor. "Merhaba, sevgilim." Gülümsüyor ve iki yanağını da öpüyor.

Her zamanki gibi tertemiz giyinmiş. Tuhaf, biliyor musun; kadınların her zaman böyle mükemmel olmadıklarını fark etmemiştim. Olivia'yla tanışana kadar, kendi teninde bu kadar rahat olan bir kadın tanımamıştım. Bu kadar doğal, bu kadar gösterişsiz güzel.

"Peki bu zevki neye borçluyum?" Masamda onun karşısına otururken soruyorum.

Annemin gözleri benimkileri tutuyor. Elini uzatıyor ve manikürlü kırmızı tırnaklarına bakıyor. Rahatsız olduğunda hep yaptığı bir şeydir bu. "Son birkaç gün ve gün ışığına çıkan şeyler hakkında konuşmak için buradayım."

Gözleri benimkilerle buluşmak için yükseliyor ve ben de öfkeyle çenemi kaldırıyorum.

Babamın hastalıklarını tartışmak isteyeceğim son kişi o.

Dikkatimi dağıtmak için masamdaki kâğıtları yeniden düzenliyorum. "Ne gibi?"

"Enrico. Kes şunu."

"Ne söylememi istiyorsun anne?" Aceleyle sandalyemden kalktım ve Milano'yu seyretmek için pencereye doğru yürüdüm. "Babamın büyük bir adam olduğunu mu?"

"Baban harika bir adamdı," diye sakince yanıtlıyor. "Artık hiç saygı duymadığım biri."

"Kes şunu!" diye tersledi ve t e l a ş l a ayağa kalktı. "Kocama saygısızlık etmeye cüret edemezsin."

Ona bir aşağı bir yukarı bakıyorum ve başımı hafifçe sallıyorum.

"Bu bakış ne için?"

Ellerimi takım elbisemin ceplerine soktum. "Dul kıyafetinin içinde sana bakıyorum. İki yıl uzun bir süre

Size saygısızlıktan başka bir şey yapmayan bir adam için siyah giyin."

Elinin keskin acısı yüzümü yakıyor ve tokat sesi odanın içinde yankılanıyor.

"Bu ne cüret?" diye fısıldar. "Onu ya da beni yargılamaya nasıl cüret edersin? İlişkımız hakkında hiçbir şey bilmiyorsun ve asla anlamayacaksın. Anlaman mümkün değil."

Adrenalin vücuduma yayılıyor. Hayatım boyunca ilk kez annem bana elini kaldırıyor.

"Oh, anlıyorum," diye alay ediyorum, öfkem tehlikeli bir şekilde yüksek bir seviyeye tırmanırken. "Babamın iki kardeşimi de vasiyetinden tamamen çıkardığını anlıyorum. Bir gün Ferrara Endüstrilerini onun piç bir çocuğu yönetecek. Söyle bana anne... Giuliano'nun Ferrara olduğu açıklandığında bunu Francesca'ya nasıl açıklayacaksın?"

Gözleri benimkileri tutuyor.

"On altı yaşındaki bir kıza babasının bir yıl içinde iki kadını hamile bıraktığını nasıl açıklarsınız?"

"Kes şunu," diye fısıldıyor öfkeyle. "Aşağılık olmayı bırak."

Kaşlarım şaşkınlıkla kalkıyor. "Aşağılık mı? Gerçeğin aşağılık olduğunu mu düşünüyorsun?" Ona yavaş bir gülümseme veriyorum. "Komik, çünkü benim demek istediğim de bu." Yenilenmiş bir amaçla yürüyorum ve masama oturuyorum. "Personelden bazılarının işine son veriyorum. Ferrara yeni bir başlangıç yapıyor."

"Böyle bir şey yapmayacaksınız. Babanız sahip olduğunuz personeli işe almak için inanılmaz derecede çok çalıştı. Onunla ilgili şikâyetiniz onların suçu değil."

Sandalyeme geri oturdum. "Gördüğünüz gibi, eğer yetki size bırakılsaydı, bu sizin vereceğiniz bir karar olurdu... ama siz değildiniz."

Omuzlarını dikleştiriyor. "Lorenzo ailemize sadık olmaktan başka bir şey yapmadı. O kalıyor."

"Ah, Lorenzo," diye tiksintiyle alay ediyorum. "Lorenzo lanet bir yalancıdan başka bir şey değil."

"Benim yanımda küfür etme. Saygısızlık olur."

"Küfür etmenin saygısızlık olduğunu mu düşünüyorsun?"

Şerefine çenesini kaldırır.

Ona ters ters baktım. "Sana neyin saygısızlık olduğunu söyleyeyim anne: İki oğlunu sanki hiç yoklarmış gibi aile şirketinin dışında bırakmak. Sen öldükten sonra üç oğluna mektup bırakıp, tek kızına mektup bırakmamak." Sesim öfkemle birlikte yükseliyor. "Hayatları boyunca çocuklarına gerçekte kim olduğunu hakkında yalan söylemek."

"Enrico," diye fısıldıyor. "Kendince sebepleri vardı."

Elimi masaya vurarak onun sıçramasına neden oldum. "Onu bana karşı savunma!" diye bağırdım.

Gözyaşlarının arasından bana bakıyor. "İstediğin kişi olabilirsin, tüm lanet şirketten kurtulabilirsin ama beni biraz olsun önemsiyorsan Lorenzo kalsın. O artık altmışlı yaşlarında ve Ferrara'ya otuz beş yıl sadakat gösterdikten sonra ona borcunu böyle mi ödeyeceksin? Başka bir işe girmek için çok yaşlı Enrico, bunu biliyorsun."

"Bu bir iş kararı." Gözlerim onunkileri tutuyor. "Senin söz hakkın yok."

"Bunu yaparsan seni asla affetmem. İlişkimizin bozulmasının yasını tutarım," diye fısıldıyor. "Lütfen bunu yapma."

Gözlerim onunkileri tutuyor. "Benim için dul siyahlarını giyer misin? Yoksa bu yalancı piçler için saklı bir ayrıcalık mı?"

"Sen delirmişsin."

"Hayır. Ben kardeşlerimin haklarını savunuyorum. Bu şirket benim olduğu kadar onların da."

"İstemiyorlar," diye fısıldıyor gözyaşları arasında. "Sen aklını mı kaçırdın, Enrico? Bu kardeşlerinle ilgili değil, bunu sen de biliyorsun. Bu aldatmacayla ilgili ve sana söz veriyorum, bunu sadece

Babanın ısrarı üzerine seni korumak için. Ona neden kızgın olduğunuzu anlıyorum ama Tanrı aşkına, onun hatalarının bedelini personelinize ödetmeyin."

Ona ters ters bakıyorum, öfkem tehlikeli bir şekilde yüzeye yaklaşıyor. "Giuliano ve Stefano Ferrara öldü. Artık yetki bende."

Bir irade savaşında birbirimize bakıyoruz. Hayatımda ilk kez, annemin varlığından haberdar olmadığım gerçek yüzünü gördüm.

"Neden?" diye sordum. "Başka birini sevdiğini bildiğin halde neden onunla evli kaldın?"

Bir damla gözyaşını siliyor ve içimi suçluluk duygusu kaplıyor. Onu üzdüğüm için nefret ediyorum.

"Çünkü dünyadaki tüm erkekler arasında hiç kimse seni ve kardeşlerini baban kadar sevmeydi. Sizin hayatınızı kurtarmak için anında ölebilirdi."

Bu sefer gözlerim kamaşıyor.

"İhanete uğramış hissettiğini biliyorum, Enrico," diye fısıldıyor, "ama bir gün, bir oğlun olduğunda, onun sana duyduğu sevgiyi hissedeceksin. Yaptığı her şeyin sadece seni korumak için olduğunu anlayacaksın."

Birbirimize bakıyoruz. Aramızda çok fazla acı ve pişmanlık dönüyor.

"Doğru, baban ve ben senin düşündüğün gibi bir evlilik yapmadık. Aşkımız koşulsuzdu. Öldüğü güne kadar birbirimize tapıyorduk. O benim en iyi arkadaşımdı ve hâlâ da öyle. Bana hiç yalan söylemedi, Enrico. Bir kere bile. Her günün her dakikasında nerede olduğunu bilirdim. Başkasını seviyordu, evet, ama bu onun suçu değildi. Kimi seveceğini seçemezsin. Ama o benim yanımda durmayı, yeminimizi onurlandırmayı ve oğullarına bakmayı seçti. İlişkimiz özeldi çünkü ikimiz de onun bu ilişki için neleri feda ettiğini biliyorduk."

Silueti bulanıklaşıyor ve gözyaşlarımı saklamak için gözlerimi kırptıştırıyorum. Ayağa kalkıyor ve son bir kez daha bakarak sessizce odadan çıkıyor.

Az önce geçip gittiği kapıya bakıyorum.

Kalbim göğsümde sertçe çarpıyor ve burnumun köprüsünü sıkıştırıyorum. Pişmanlık bana sertçe vuruyor. Anneme hiç kızmamıştım ama nasıl kızmayayım? Yalan söyledi, gerçeği örtbas etti ve bizim yerimize onu korumayı seçti. Bunları bir mektuptan öğrenmemeliydik. Bize kendisi söylemeliydi. Bir kez daha, onun ihtiyaçlarını kendi ihtiyaçları da dahil olmak üzere herkesin önüne koydu.

Dümdüz önüme bakıyorum ve nefret kanımda zehir gibi dolaşıyor. Dokunaçlarının ruhumu ele geçirdiğini, kalbimin babamın uzun süre yaşadığı kısmındaki son güzel anıları da temizlediğini hissedebiliyorum.

Ondan hiç şu anda nefret ettiğim kadar nefret etmemiştim.

**Beni bu kadar derinden incitmesinden nefret ediyorum.
Umarım cehennemde çürüyordur.**

Enrico

Önümdeki bilgisayar ekranına bakıyorum. Bugün hiçbir şey başaramadım.

Zihnim annemin daha önce söylediği sözlerin üzerinden geçip duruyor.

Sakin beni yargılamaya kalkma.

Benim yaptığım bu mu? Olivia'nın bana yaptığı gibi kendini savunmadığı için ona kızgın mıyım? Bunun annemle ya da ondan başka biriyle bir ilgisi var mı? Öfkem yanlış insanlara mı yöneliyor?

Derin bir nefes veriyorum ve üzerinde çalışmam gereken hesap tablosuna tıklıyorum. Kafam burası dışında her yerde. Kalbim gibi o da karmakarışık.

Duygularla doluyum, öfke, nefret ve üzüntü. Ama en büyüğü pişmanlık. Kahraman olarak taptığım adam sandığım kişi değilmiş... ve şimdi o yok. Onu yeniden tanımam gerekiyormuş gibi hissediyorum ama yapamam. Artık çok geç.

O öldü.

Dahili telefonum çaldığında saat 13:00'tü. "Bayan Reynolds sizi görmeye geldi, Bay Ferrara."

Onun adını duyunca kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Bu kadın bana çok mutluluk veriyor. "Onu içeri gönderin."

Kapı açılıyor ve aşkım karşıma çıkıyor. Güzel yüzü ve yüksek at kuyruğu yüzüme anında bir gülümseme getiriyor.

Ayağa kalkıyorum. "Merhaba, Bella." Onu kollarıma alıyorum ve yüzünü incelerken dudaklarını usulca öpüyorum. Kocaman mavi gözler bana gülümsüyor, sevgi dolu.

"Öğle yemeği molamda gelip adamımı kontrol edeyim dedim."

"Seni buraya kim getirdi?" Onu sandalyeme doğru götürürken sordum. Oturdum ve onu kucağıma çektim.

"Maso. Yemek yedin mi?" diye sorar, endişeyle. "Aç değilim."

Saçlarımı yüzümden geriye doğru itiyor. "Yemek yemelisin."

Bluzunun içinden meme ucunu ısırdım. "Bu gece seni yiyeceğim."

Benden uzaklaşırken gülümsüyor. Gözleri benimkileri tutuyor. "Düşünüyordum ve aklıma bir fikir geldi."

Kıkırdıyorum. "Ah, burada olmanın gerçek sebebi." Omzunu öpüyorum. "Yemek yiyip yemediğimi görmeye gelmedin. Söylesene."

"Çok iyi bir hafta geçirmediğimizi biliyorsun değil mi?" "Bence bu yetersiz bir ifade." O günden beri O taşındıktan sonra cehennemdeydim. Angelina'dan haber alınca tüm hayatım alt üst oldu.

"Şey, mesele şu ki, sen bir şeyler yaşarken etrafımızdaki herkesten gerçekten hoşlanmıyorum. Bence mahremiyete ihtiyacımız var."

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

"Como Gölü'nde çok fazla insan var ve bu her zaman böyle. Eve girip çıkıyorlar. Ön tarafta toplanıyorlar, arka tarafta toplanıyorlar ve evimizden çok bir havaalanı gibi hissediyoruz."

"Seni rahatsız mı ediyor?"

Kravatımla oynamaya başladı. "Artık uğraştığın şeyler olduğu için daha çok. Biraz yalnız kalmamızı istiyorum. Birlikte yaşamaya yeni başlıyoruz. Kendimizi kimseyle paylaşmak zorunda kalmamızı istemiyorum."

Dinlerken onu izliyorum.

"Bir haftalığına Milano'da küçük bir daire tutabilir miyim?"

"Ne?"

"Bizim için bir yer bulmak istiyorum. Farklı bir şey."

Şaşkınlıkla kaşlarımı çattım. "Eğer Milano'da kalmak istersen, burada bir dairemiz var. Aslında yirmi tane falan var."

Başını iki yana sallar. "Hayır, eşyaların olmadığı bir yer istiyorum."

"Ha?"

"Süslü şeyler istemiyorum. Bizi temellerimize geri döndürmek istiyorum, sadece sen, ben ve sırtımızdaki kıyafetler. Hayatımızı tamamen basitleştirmek istiyorum."

"Olivia." Gözlerimi deviriyorum. "Sırf bir şeyi kanıtlamak için bir çöplükte kalmayacağım."

"Bu bir çöplük olmayacak." Beni usulca öpüyor ve anlaşılmayı tatlıya bağlamak için ellerini enseme gezdiriyor. "Lütfen mi?"

"Olivia," diye iç geçirdim. "Buna hiç gerek yok." "Bebğim... lütfen? Sadece bir hafta."

"Hayır."

Kucağımda zıplıyor. "Benim için mi?" Gözlerim onunkileri tutuyor.

"Neden?"

"Sana bir şey göstermek istiyorum ama bunu süslü bir evde yapamam."

"Güvenli olmayacak."

"Hayır, ben bir daire tutacağım, korumalar da alt katta kalabilir. Lorenzo kontrol edecek." Gülümsüyor.

aniden rahatlamış gibi.

"Teşekkür ederim." "Evet demedim."

Kucağımda zıplıyor. "Evet, yaptın."

"Ne zaman yaptım?"

"Hemen şimdi." Beni çabucak öptü. "Bunu gözlerinde görebiliyorum. Bir şeyler ayarlayacağım ve yarın işten sonra oraya gideceğiz."

"Biliyor musun, çoğu kadın Como Gölü'ndeki evin ve benim emlak portföyümle mutlu olurdu."

Gülümsüyor. "Ben çoğu kadın değilim." Beni tekrar öpüyor. "Oh ve Lorenzo seni görmek için burada. Onu da yanımda getirdim. Sanırım ikinizin konuşmaya ihtiyacı var."

Gözlerim onunkileri tutuyor.

"Bunu düzeltmelisin, Enrico."

Sandalyemde sallanıyorum ve nefes veriyorum. "Bana böyle hitap etmenden hoşlanmıyorum."

"Neden olmasın?"

"Çünkü bana sadece kızgın olduğunda ve beni azarladığında böyle sesleniyorsun."

"Seni seviyorum Rici," diye fısıldıyor parmaklarını kirli sakallarında gezdirirken.

Ona sırtıyorum. Onu mutlu etmek için ateşe bile girebilirim.

"Bu daha iyi."

Beni son bir kez öptü. "Lorenzo'yu içeri göndereceğim." "Ofise nasıl dönüyorsun?"

"Maso beni götürecektir." "İyi günler."

"Seni görene kadar saatleri sayıyor olacağım." Bana bir öpücük gönderdi.

Gülümsüyorum, şakacılığı bulaşıcı. "Başını gerçekten belaya sokmadan defol git buradan, baş belası." Açık avucumla önümdeki masaya vuruyorum.

"Keşke." Bana seksi bir göz kırptıyor ve kapıdan çıkıp gözden kayboluyor.

Bilgisayarıma döndüğümde kapı çalındı.

"İçeri gel!" Sesleniyorum.

Lorenzo görüş alanıma giriyor ve içimi bir duygu kaplıyor. "Merhaba Enrico," diyor dikkatle.

Masamdaki sandalyeyi gösteriyorum ve o da kapıyı arkasından kapatıyor. İçeri giriyor ve oturuyor. Birbirimize bakıyoruz. Gözleri hüzünlü.

Tanıdığım herkes arasında Lorenzo bana yalan söyleyeceğini hiç düşünmediğim biri.

"Enrico. İhanete uğramış hissettiğini biliyorum."

Başımı eğiyorum ve masamdaki rastgele bir işarete bakıyorum.

"Baban senin korunmanı istedi. Biz sadece onun isteklerini yerine getirdik."

Sessiz kalıyorum.

"Tüm bunlar sizin için bir şok oldu ve kızgın olduğunuzu anlıyorum. Bunun ortaya çıkmasından hoşlanmadığını biliyorum ama inan bana, baban kendisinden hiçbir sır saklanmadan büyüdü. Küçük yaştan itibaren çok şey biliyordu, çok küçüktü. Çocukluğu boyunca her gün mücadele etti ve bunun için babasını hor gördü. Bunu senin için istemedi."

Gözlerim onunkilerle buluşmak için yükseliyor.

"Yani, bana yalan mı söyledin?"

"Biz seni koruduk. Arada büyük bir fark var." Kaşları çatıldı. "Ve bu kararımın arkasındayım." Çenesi titriyor. "Bir gün geriye bakacak ve her şey farklı olsaydı şu anda olduğun gibi onurlu bir adam olamayacağını anlayacaksın. Şimdi bildiklerini o zaman bilseydin, dünyaya bakış açın değişirdi. Çocukluğunuz mutlu geçti ve iyi uyum sağladınız. Babanın tek istediği de buydu."

Nefesimi içime çekerken titriyorum.

"İstediğın buysa istifa edeceğım." Gözleri benimkileri arıyor. "Ama önce benim için yapman gereken bir şey var."

"Ne?"

"Gelip Angelina'yla tanışmalısın." "Unut gitsin."

"Enrico," sesi keskinleşiyor. "Otuz üç yaşındasın ve bunun için ne kadar üzöldüğüne bak. Giuliano bunu daha yirmi bir yaşındayken öğrenecek. O bir metresin çocuğı. Bütün dünyası yıkılacak. Bildiğini sandığı her şey yalan... adı bile. Babası tanıdığı adam değil. O senin küçük kardeşin, Enrico. Hoşuna gitse de gitmese de ona göz kulak olmak zorundasın. Bu hikayedeki gerçek kurban o. O ve güzel annesi Angelina."

"Onu tanıyor muydun?"

Fısıldadım. "Evet."

Kaşlarımı çattım.

"O inanılmaz bir insan Enrico ve saygımızı hak ediyor. Bu olaya incinmiş bir çocuk gibi bakmayı bırak ve ailesini koruması gereken bir adam olarak düşünmeye başla."

"O benim ailem değil."

"Hoşuna gitse de gitmese de öyle." Başını sallıyor. "O bir Ferrara. Belki evlilik yoluyla değil ama kesinlikle kalpten. O babanın kanını taşıyor, baban da onun kanını."

Başımı eğiyorum.

"Onunla birlikte olmak için tüm hayatından vazgeçti. Annene karşı bile saygılı ve sevgi dolu olmaktan başka bir şey yapmadı."

Gözlerim onunkilerle buluşmak için yükselirken kaşlarımı çatıyorum. "Birbirlerini tanıyorlar mı?"

"Elbette birbirlerini tanıyorlar. Onlar arkadaş, bir ailenin parçası. İdeal değil ama yürütmeyi başardılar."

Hepimiz yaptık." Ayağa kalktı ve elini bana doğru uzattı. "Gel."

"Nereye?"

"Seni Angelina'ya götürüyorum. Beni tanıman umurumda değil ama babana verdiğim söze sadık kalarak diğer ailenle, yani tanımadıklarınla tanışacaksın."

Araba Como Gölü'ndeki evin kapısına yanaşıyor.

"Teşekkür ederim," diyor Lorenzo direksiyonun arkasındaki yerinden.

Korumalar arabanın içine bakıyor ve beni yolcu koltuğunda görüyorlar. Gözleri büyüdü ve hepsi geri çekilip bize giriş izni verdi.

Kapılardan geçerken, "Bu evden korumaların çıkarıldığını sanıyordum," diyorum.

"Annen kalmalarını istedi. Güvende olmalarını istedi. Onların iyiliği için endişeleniyor."

Gerçekliğimin bir parçası daha kaybolurken solgunlaşmaya başlıyorum.

Araba durdu ve Lorenzo bana döndü. "Seninle gelmemi ister misin?"

Önüme bakıyorum. "Hayır. Bunu yalnız yapmalıyım."

Arabadan iniyorum ve zili çalmak için ön kapıya doğru yürüyorum. Dünyanın geri kalanı durmuş gibi görünürken vücudumdaki kan akışını duyabiliyorum.

Kapı açıldı ve Angelina önümde durdu. Sarışın ve güzel. "Merhaba, Enrico." Hüzünle gülümsüyor.

Başımı sallıyorum, dudaklarımdan tek bir kelime bile geçiremiyorum.

Geri adım atıyor ve içeriği işaret ediyor. "Lütfen, içeri gelin."

Kapıdan içeri girdim ve yukarı baktım. Şaşırdığım için adımlarım duraksıyor ve gözlerim anında yaşlarla doluyor. Girişteki duvarda kocaman bir tablo asılı. En az bir metre boyunda ve babamın, o ve oğullarıyla birlikte elle çizilmiş bir resmi.

Beyaz çiçeklerle dolu bir tarlada çömelmiş duruyor. O sırada sadece üç yaşlarında görünen küçük çocuk dizinin üzerine oturmuş, ona bakıyor. Babamın kolu, yanlarındaki çimenlerin üzerinde oturan kadına sevgiyle sarılmış.

Onunla.

Mutlu görünüyorlar. Çok aşıklar.

Başımı eğiyorum, olduğum yerden kıpırdayamıyorum. Boğazımdaki yumru yüzünden konuşamıyorum. Bu kadarı çok fazla. Gitmem gerekiyor.

Onu hissedebiliyorum. Ruhu burada... Onunla birlikte.

Angelina bana sempatik bir gülümseme veriyor. "Bu taraftan," diyor usulca. Yaşam alanına giriyoruz ve etrafa bakarken kaşlarımı çatıyorum. Her yerde babamın fotoğrafları var. Sanki bir tapınak gibi.

Aklıma annemin evi ve onun hiçbir yerde tek bir fotoğrafının olmaması geliyor.

Çok farklı.

"Lütfen, oturun." Bana bir sandalye uzattı, ben de beceriksizce oturdum. "Size kahve ya da çay getireyim mi?"

Scotch, kendi kendime düşündüm. "Hayır, teşekkür ederim."

Karşıma oturuyor ve ben kendimi sakinleştirmeye çalışırken nefes alıyorum. Ona küfürler savurmak istiyorum.

"İstediğinin bu olmadığını biliyorum," diye başlıyor.

Çenemi sıkıyorum. Gözlerim sehpanın üzerinde geziniyor ve dikkatimi dağıtmak için mumları sayıyorum.

**"Oğlum için korkuyorum," diyor sessizce.
Gözlerim onunkilerle buluşmak için
yükseliyor. "Korkmalısın."**

Yüzü düştü. "Benden nefret ettiğini biliyorum." "Evet... Ediyorum."

"Lütfen bunun acısını ondan çıkarma." Gözleri yaşlarla doldu. "Sana ihtiyacı var. Senin desteğine ihtiyacı var."

"Onunla bir şey yapmak isteyeceğimi düşündüren nedir?"

"O senin kardeşin ve sen de sadık bir adamsın. Büyümeni izledim."

"Babamın yatağından."

Yüzünü buruşturuyor ve ben pişmanlıkla gözlerimi kapatıyorum. "Bu çok anlamsız." Ayağa kalkıyorum ve dışarı çıkmak için dönüyorum.

Aceleyle ayağa kalkar. "Lütfen gitme. Giuliano ile bu işi nasıl yürüteceğimi bilmiyorum. Yardımına ihtiyacım var."

Hala duruyorum.

"Benden istediğiniz kadar nefret edin ama lütfen ona sırtınızı dönmeyin. Sen onun tek ailesisin. O senin kardeşin, Enrico."

Kendimi içinde bulduğum durumdan iğrenerek gözlerimi kapatıyorum.

"Onu sana getirebilir miyim? Sadece tanış onunla. Lütfen. Sadece bir kez. Ona kim olduğunuzu söylemeyeceğim. Üç yıl daha bir şey öğrenemeyecek ama onu hazırlamam gerekiyor. Zamanı geldiğinde ve gerçeği öğrendiğinde, bana sırtını dönecektir. Eğer kardeşlerinin sevgisine ve desteğine sahip değilse, dünyada yapayalnız kalacak." Sesi çatlıyor. "O sadece bir çocuk."

Önümdeki duvara bakıyorum.

"Lütfen, Enrico. Bizim için değilse bile, baban için yap."

Gözlerimi kapatıyorum, vicdanımın sağduyumun önüne geçtiğini biliyorum.

"Pazar günü öğleden sonra onu evime getir," dedim ona arkamı dönerek.

"Teşekkür ederim."

Birkaç dakika sırtım ona dönük duruyorum, konuşmuyoruz, hareket etmiyoruz... sonunda sessizliğe daha fazla dayanamayıp evden çıkıyorum. Bu buraya ilk ve son gelişimdi.

Olivia

"Ee?" Natalie kadehini bana doğru kaldırıyor. "Bana her şeyi anlat."

Meraklı arkadaşşıma gülümsüyorum. İş çıkışı bir bardayız, birkaç kadeh bir şey içiyoruz. Enrico yarım saat içinde beni alacak. "Ne hakkında?" diye soruyorum.

Eğildi ve fısıldadı, "Bilirsın... ürkütücü koruma."

"O." Tiksintiyle gözlerimi deviriyorum. "O bir koruma değil.

Enrico için çalışıyor."

"Ne yapıyor?"

Kaşlarımı çattım. "Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum bile." "Senin banyonda olduğundan emin misin?"

"Hayır." Omuz silkiyorum ve barın ön tarafındaki duvara yaslanmış, güvenli bir mesafeden beni izleyen Maso ve Marley'e bakıyorum. "Belki de her şeyi ben hayal ettim. Rastgele görünüyor, değil mi?"

"Onunla tanıştığın gece ürkütücü görünüyor muydu? Numaranı istediğinde."

"Hayır, ama o gün Enrico'nun yerinde bana öyle bir baktı ki.

Çok sıra dışı görünüyordu ve beni şaşırttı."

"Gel beni becer bakışı mı?"

"Uh-huh." İçkimi yudumluyorum ve omuz silkiyorum. "Bilmiyorum; muhtemelen her şeyi hayal ediyorum. Evli ve beş çocuklu olabilir."

"Diğer arkadaşın nereye gitti, eşcinsel olan?" Kaşlarını çattı.

"Oh, Giorgio Roma'daydı. Bu hafta geri dönüyor."

"Ne zamandır yok?"

"Sanırım iki hafta. İki ofis arasında çalışıyor. Geri dönmesini dört gözle bekliyorum. Onu çok özledim." Arkadaşımı izlerken gülümsüyorum ve saçından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırıyorum. "İyi görünüyorsun Nat. Milan sana katılıyor." "Teşekkürler." Gülümsüyor. "Sana da. Bay Nat ile işler nasıl gidiyor?"

İtalya mı?"

"İyi. Aslında harika." Ben de ona gülümsüyorum. "O çok güzel, Nat."

"Liv, dikkatli ol. Bu adam seni zaten iki kez kırdı."

"Biliyorum, ama şimdi farklı."

Gözleri benimkileri tutuyor. "Ailesiyle tanıştın mı?" "Hayır."

Dudaklarını yuvarlıyor, etkilenmemiş.

"Sadece telaşlı olduğu için. Çok fazla işi var ve evde sürekli insanlar var."

"Ne demek istiyorsun?"

"Güvenlik, şoförler, aşçılar ve evin bakımı var. Onu iki dakika yalnız bırakabilirsem şanslıyım. Eğer yaparsak, yatağa gidiyoruz ve bütün gece sevişiyoruz ve konuşmak istediğim her şeyi unutuyorum."

Abartılı bir göz devirmesi yapıyor. "Ah, zavallı sen, aşçılar, temizlikçiler ve bir seks tanrısı. Kulağa acıklı geliyor," diye mırıldanıyor kuru bir sesle. "Nasıl başa çıkıyorsun?"

Sırıtıyorum. "Sen böyle söyleyince."

Kadehini kaldırıyor ve tokuşturuyoruz. "İtalyanlara." Sırıtıyor.

"İtalyanlara," diye tekrarlıyorum kıkırdayarak. Telefonum masanın üzerinde titriyor ve ekranda Rici ismi beliriyor. "Merhaba," diye cevap veriyorum.

"Merhaba güzelim," diye mırıldanıyor derin sesi telefonda.

Sesini duyunca aptalca bir sırtma patlak veriyor. "Merhaba," diye nefes alıyorum.

Natalie bana gözlerini deviriyor.

"Şu anda ofislerden çıkıyoruz. Beş dakika içinde orada olacağım" diyor.

"Tamam, yakında görüşürüz." Telefonu kapatır.

"Şu haline bak," diye iç geçiriyor Natalie. "Onunla konuşurken gözlerin fal taşı gibi açılıyor."

Bardağımı boşaltırken gülümsüyorum. "Aradığım kişi o, Nat. Hayatım üzerine bahse girerim. Onunla evleneceğim."

"Oh, Tanrım. İki dakikalığına sakinleş. Altıncı haftadayız."

"Biliyorum, ama bazen böyle şeyleri bilirsin. Gitmem gerek. Sabah benimle spor salonuna geliyor musun?"

"Saat kaçta gidiyorsun?"

"Yedi yedi buçukta."

"Yapamam, sekizde başlıyorum."

"İşi aldığın için çok heyecanlıyım."

Gözleri açılıyor. "Buna inanabiliyor musun? Ben! Bir yargıcın kişisel asistanı."

"Yani, konuştuğumuz şeyi mi giyeceksin? Siyah takım elbise."

"Evet." Masanın altını karıştırıyor ve plastik torbayı buluyor. "Ayakkabılar için teşekkürler. Yenilerini almak için zamanım olur olmaz onları geri vereceğim."

"Yeni patronunuza seksi görünebilmeniz için size mantıklı iş topukluları ödünç vermek benim için bir zevk."

Kıkırdıyor. "Aman Tanrım, bu adamı görmelisin."

"Sabırsızlanıyorum." Kafamı kaldırdığımda Maso'nun telefonda konuştuğunu görüyorum. Gözleri barın karşısında benimkilerle buluşuyor ve Enrico'nun burada olduğunu anlıyorum. "Gitmem gerek." Arkadaşıma sarılıp bir öpücük veriyorum ve bardan çıkıyorum.

Maso ve Marley yanıma düştüler. Dışarı çıkıyoruz ve yükleme alanına park edilmiş siyah Mercedes vagonu görüyoruz. Maso arka kapıyı açıyor ve orada oturuyor. Adamımın üzerinde lacivert bir takım elbise ve beyaz bir gömlek var. Siyah, kıvrıcık saçları ve

Tarihteki en mükemmel yontulmuş çene hattı, görülmeye değer bir manzara. Büyük kahverengi gözleri benimkilerle buluşuyor.

"Merhaba sevgilim," diyor usulca.

Kalbim duruyor... onun bu yönünü anlayan tek kişi olduğumu biliyorum.

Enrico Ferrara dünyanın çoğundan nefret eder... ama beni sever.

Tüm kalbiyle beni seviyor.

Koltuğun üzerinden ona doğru atlamamak için kendimi zor tutuyorum. "Merhaba." Arabaya biniyorum ve arka koltuğa geçip onu usulca öpüyorum. Dikiz aynasına bakarak bana yalnız olmadığımı hatırlatıyor. Sinirlenerek koltuğuma geri dönüyorum ve emniyet kemerimi takıyorum. Gülümsüyor ve gözleri yüzümde geziniyor. Araba trafiğe çıkarken elimi tutuyor ve arkasından öpüyor.

"Arkadaşın nasıl?" diye sorar.

"Güzel," diye nefes alıyorum. Bugün onu çok özledim. "Günün nasıl geçti?"

"Ortalama." Bana yavaş ve seksi bir gülümseme veriyor.

"Şimdi daha iyi."

Gözlerim onu arıyor. Onu ne kadar özlediğimi anlatan telepatik bir mesaj göndermeye çalışıyorum. Keşke ön koltuktaki bu lanet adamlar hep yanımızda olmasaydı.

"Ben de," diye fısıldıyor.

Kalbim takla attı. Ona ne söylemek istediğimi anlamıştı. Başımı tekrar koltuk başlığına koydum ve hülyalı bir şekilde gülümsedim.

Birbirine dolanmış ellerimizi onun kalçasına koyarak gece boyunca Como Gölü'ne doğru yol alıyoruz.

Pencereden dışarı bakarken sessizleşiyor, derin düşüncelere dalıyor. Onu izliyorum. Bu koşullarda büyümek nasıl bir şeydi? İstedini, istediğin zaman söyleme özgürlüğüne asla sahip olmamak. Düşüncelerim annesine gidiyor. O da günün her saati korunuyor olmalıydı. Kocasını başka bir kadına gitmek için onu terk ettiğinde ne hissetti? Yani, kocasının nerede olduğunu bilmesi yeterince kötüydü.

Tüm bu seyircilerin buna tanıklık etmesi dehşeti daha da artırmış olmalı.

Tanrı... Onun için üzülüyorum. Zavallı, zavallı kadın.

Herkes Enrico'nun kişilik olarak da babasına benzediğini söylüyor. O bir başkasını severken benim onu sevdiğimi hayal bile edemiyorum. Her hafta beni bırakıp ona gitmesi, her gidişinde kalbimden bir parçayı koparırdı.

İşkencenin en yavaş, en acımasız şekli gibi görünüyor. "Evet, evet, bu nedir?" Maso soruyor.

İlerideki yolda ışıklar yanıp sönüyor ve başımızı kaldırdığımızda turuncu bir yol çalışması bayrağı taşıyan bir adamın arabaları kenara çektiğini görüyoruz. Bizi kenara çekmemiz için yönlendiriyor ve öndeki adamların hepsi ceketlerini giyerek sağa sola koşuşturuyor.

Enrico hemen eğilir ve koltuğun altını karıştırır. Bir silah çıkarır ve takım elbisesinin içine sokar.

Gözlerim açıldı. Ne oluyor lan? Ne yapıyor bu?

Şu anda bir şey mi oluyor?

Kalbim göğsümde sertçe çarpmaya başlarken nefesimi tutuyorum.

Adam pencereye gelir ve Maso onu indirirken rahatça gülümser. "Buonasera, agente." Çevirisi: iyi akşamlar, memur bey.

Polis başını sallar ve el feneriyle arabanın içine bakar. Bunu herkesin yüzüne vuruyor.

"Qual è il problema?" Maso soruyor. Çevirisi: Sorun ne gibi görünüyor?

"Ha un documento d'identità?" Çeviri: Kimliğiniz var mı?

Maso ehliyetini çıkarır ve uzatır. Polis onu inceler.

"Apra il bagagliaio." Çevirisi: bagajı aç.

Maso kapısını açmak için işaret ediyor.

"Rimanga dentro la macchina." Çevirisi: Arabanın içinde kal.

Başka bir polis geliyor ve hepimiz sessiz kalırken birlikte bagaja bakıyorlar.

"Dove sta andando?" diye sorar memur. Çevirisi: Nereye gidiyorsun?

"Riportando a casa il signor Ferrara. Sono la sua guardia del corpo." Çevirisi: Bay Ferrara'yı evine götürüyorum. Ben onun güvenliğiyim.

Polisin yüzü düşer ve elindeki fenerle arka koltuğa bakar. Hemen başını eğiyor.

"Mi scusi, signor Ferrara. Buonanotte, signore." Çevirisi: Özür dilerim, Bay Ferrara. İyi geceler, efendim.

"Cosa state cercando?" Enrico sorar. Çevirisi: Ne arıyorsun?

"Abbiamo un evaso che si ritiene stia fuggendo in questa direzione. Fate attenzione stanotte." Tercümesi: Bu yöne doğru gittiği düşünülen bir hapishane kaçağımız var. Bu gece dikkatli olun.

Maso'nun ehliyetini ona geri verdi ve bayrağını salladı. Tekrar trafiğe çıkıyoruz. Enrico ve adamları hiçbir şey olmamış gibi yollarına devam ediyor.

Kalbim göğsümde küt küt atarken pencereden dışarı, karanlığa bakıyorum. Silahı var. Arabasında lanet bir silah var. Hepsinde var.

Onlar için kimin geldiğini düşünüyorlar?

Peki neden hepsi buna bu kadar hazırlıklı?

Yolculuğun geri kalanında uyuyormuş gibi yapıyorum. Ancak zihnim hiç de rahat değil. Az önce kendi gözlerimle gördüm, ne kadar rahat olabilirse o kadar rahat. Suç. Hâlâ canlı ve iyi durumda.

Gerçekten birinin Enrico için geldiğine inanıyorlar.

Bunun bir pusu olduğunu düşündüler ve silahlı ve hazırdılar. Sakin, soğukkanlı ve derli topluydular. Korku kan dolaşıma karışıyor. Adamımın zarar görmesini kim isterdi ve burada neler oluyordu?

Kendimi hasta hissediyorum.

Enrico öne uzanıyor ve silahını koltuğunun altına geri sokuyor. Elimi tutuyor, parmak uçlarımı öpüyor ve kalın kalçasının üzerine koyuyor.

Karanlıkta onu izliyorum, sarsılmadan önüne bakıyor.

Odaklanmış.

Kime aşığım ben?

Olivia

YARIM SAAT SONRA, araba Oliviana'ya yanaşır. "Eve geldik," diyor Enrico yumuşak bir gülümsemeyle.

Maso gelip kapımı açarken yerimde bekliyorum. Dışarı çıktım ve etrafıma bakındım. Bizimkinin arkasına iki araba daha yanaşmıştı. Belli ki bizi eve kadar takip etmişler. Enrico arkamızdaki arabadaki adamlardan biriyle sohbet etmeye başlıyor ve ben de onu onlarla sohbet ederken izliyorum. Birinin söylediği bir şeye kıkırdıyor ve hepsi sohbe dalıyor.

Tamamen rahat.

Bu onun normali. Bu onun güvenlik ağı. Dönüyor ve orada durduğumu fark ediyor ve elimi tutmak için yanıma geliyor.

"Gel, Olivia."

Beni evin içine götürüyor ve kapıyı arkamızdan kapatıyor. Kolunu bana doluyor ve beni kendine çekiyor, dönüp mutfğa doğru yürümeden önce şakağımı dikkatlice öpüyor. Antonia yemek pişiriyor.

Kocaman bir gülümsemeyle bize döndü. "Ciao, signorina Olivia." "Ciao." Ben de gülümsüyorum. Ona ne söyleyeceğimi çalışıyordum.

"Grazie per aver cucinato la cena." Çeviri: teşekkür ederim

yemek pişirmek için.

Enrico'nun gözleri bizi izlerken şefkatle parlıyor.

"Ha un profumo straordinario," diyor. Çevirisi: harika kokuyor.

Ağzı açık kalıyor ve ellerini çırpıyor. "Signorina Olivia, così bella in italiano." Çevirisi: Bayan Olivia, İtalyanca çok güzel.

Utangaç bir şekilde gülümsedim. "Grazie."

Enrico buzdolabına gidiyor ve bir şişe şarap çıkarıyor. İki kristal bardak da alıyor ve ikimize de birer tane doldurmasını izliyorum.

"Hadi gidip terasta oturalım," diyor ve bardağını uzatıyor.

Dışarı çıkıyoruz ve masaya oturuyoruz. Ortadaki mumları yaktı.

Bir yudum alırken gözleri beni izliyor. "Çok sessizsin."

Kendimi aşırı duygusal hissediyorum, sanki her an gözyaşlarına boğulabilirmişim gibi.

Şarabımı yudumluyorum.

Gözleri bana yapışıp kaldı. "Ne oldu?"

Omuz silktim, kendimi aptal gibi hissettim. Onun hakkında her şeyi biliyordum. Bu gece yeni bir şey ortaya çıkmadı ama ilk kez huzursuzum. Yeni bir duygu hissediyorum.

Korkuyorum.

Masaya bakıyorum. "Keşke sadece bir teslimatçı olsaydın."

Gözleri benimkileri tutuyor.

"Keşke seninle normal olma şansımız olsaydı."

Kaşları çatıldı. "Normal olsaydım beni sevmezdin Olivia."

"Yanılıyorsun." Gözlerim yaşlarla dolarken gülümsüyorum. Dramatizmimden iğrenerek şarabımı yudumluyorum. "Beni görmezden gel," diye iç geçiriyorum. "Hormonal falanım."

"Personel ile konuşacağım. Daha dikkatli olurlar." Başımı salladım.

Eğildi ve masanın üzerinden elimi tuttu. "Bana planından bahset, bana bir şey göstereceğin plandan."

Omuz silkiyorum. "Artık bir önemi yok." "Neden olmasın?"

"Çünkü tüm bu süre boyunca senin için endişelenmekten kendimi alamazdım."

Nefes verir ve bakışlarını göle çevirir.

"Baban ve deden nasıl öldü, Enrico?" diye sordum.

"Araba kazası."

"Kazaya ne sebep oldu?" "Yoldan çıkmışlar."

Onu izlerken kalbim sıkışıyor, o kadar kopuk ve soğuk ki.

"Bu yüzden mi bu kadar çok güvenliğiniz var?"

diye sordum. "Evet."

"Tehlikede misin?"

Çenesini sıkıyor ama sessiz kalıyor. Cevabını gözlerinde gün gibi net görebiliyorum.

Bu evet demek.

Gözlerim yine yaşlarla doldu. Lanet olası hormonlar.

Bugün neden bu kadar mızımız?

"Bana ne göstermek istiyordun Olivia?"

"Seni süslü mobilyaların, personelin ve etrafta kimsenin olmadığı tek yatak odalı küçük bir daireye götürmek istedim. Sana aşkımızın yeterli olduğunu göstermek istedim. İhtiyacımız olan tek şeyin bu olduğunu."

Gözleri benimkileri arıyor. "Bunu zaten biliyorum aşkım," diye fısıldıyor üzüntüyle.

"Beni korkutuyorsun."

Elimi güven verici bir şekilde sıkıyor.

"Hikâyemizin nasıl biteceğini biliyorum

Rici," diye fısıldıyorum. "Nasıl?"

"Ya tutuklanıp hapse atılacaksınız... ya da öldürüleceksiniz."

Gözlerimiz kilitlendi.

"Her iki durumda da mutlu sona ulaşamayacağız... değil mi?"

Başını eğiyor, benim aydınlanmamdan üzüntü duyuyor. "Hiçbir yere gitmiyorum Olivia. Ama ben buyum ve kafanı buna alıştırman gerekiyor. Seni Ferrara'daki çalışma hayatımdan elimden geldiğince korumaya çalıştım."

"Biliyorum," diye mırıldandım.

"Sadece beni sevmene ihtiyacım var, soru sormamana. Bırak ben işimi halledeyim, sen de ilişkimizi. Çok fazla çalıştığım da beni kontrol altında tut." Yumuşakça gülümsüyor. "İkisini birbirinden ayrı tut. Eve geldiğimde sadece ailemle mutlu olmak ve diğer her şeyi unutmak istiyorum."

"Başka hiçbir şey yapmazken bunu nasıl ayrı tutabilirim?" Kaşlarını çatıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Ferrara dışında hiç dostumuz yok. Baktığım her yerde çalışanlarınız var. Sadece arkadaşlarımla normal bir Cumartesi gecesi randevusu istiyorum ve..." Omuz silkiyorum. Tanrım, ne istediğimi bile bilmiyorum. "Sadece sıkıcı, yaşlı bir teslimatçı olmanı ve tamamen yalnız yaşamamızı istiyorum."

Kıkırdıyor.

"Tamam." "Tamam mı?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Gidip birkaç gün Milano'da benim dairemde kalalım. Orası çok daha özel. Como Gölü'ndeki evimize döndüğümüzde daha tedbirli olmamız için çalışanlarla konuşacağım. Unutmamalısınız ki benim hiç partnerim olmadı. Benim kadınıma mutlu etmeye alışık değiller."

Ona gülümsedim. "Teşekkür ederim."

"Ama benim için endişelenip kendini hasta etmeni istemiyorum." "Elimde değil."

"Durmalsın Olivia. Benim işim hakkında olumsuz düşünmeye başlarsan, kendini delirtirsin. Ben bir Ferrara'yım. Bunu değiştiremem. Değiştirebilseydim bile değiştirmezdim. Bu artık senin hayatın ve buna uyum sağlamalısın."

Sözleri kafama dank edince başımı salladım. "Biliyorum."
Gözleri gözlerimi tutuyor ve bana yavaş, seksi bir gülümseme veriyor.

Bakışlarının yoğunluğu karşısında midemde kelebekler uçuşuyor, bu bir yangın başlatabilir. "Ne?"

"Herhangi bir şeyin beni senden uzaklaştırabileceğini düşünüyorsan tamamen hayal görüyorsun."

Yumuşakça gülümsüyorum.

Omuzlarını rahatça silkiyor. "Sadece olmuyor."

"Büyük, sert bir adam için oldukça romantik şeyler söylüyorsunuz Bay Ferrara."

Kucağını sıvazlıyor ve ben de ona doğru gidiyorum. "Şimdi daha iyi hissediyor musun?" diye soruyor ellerini arkama doğru kaydırırken.

"Evet."

"Hala teslimatçı olmamı istiyor musun?"

Onu bir teslimat kamyonu sürerken hayal ettiğimde kıkırdıyorum. "Aslında biliyorum."

Sırtım dikleşiyor ve ayak parmaklarımın karıncalanmasıyla uyanıyorum.

Güçlü, kalın dili cinsel organımda geziniyor ve bacaklarım içgüdüsel olarak daha geniş açılıyor.

Lanet olsun. Bir Rici Ferrara uyandırma çağrısı.

Elimi başının üstüne koyuyorum ve ona bakıyorum. Beni yalarken gözleri kapalı. Bacaklarımı omuzlarına kaldırıyor.

"Günaydın Rici," diye fısıldıyorum.

Bana karşı gülümsüyor. "Hmm," diye mırıldanıyor. "Güzel bir sabah."

Geri çekiliyor ve gözleri gözlerime kilitlenmişken soluk pembe dili beni yavaşça ve derinlemesine yalıyor.

İçim sıkıştı. O kadar ateşli ki, başa çıkamıyorum.

Bunu seviyor. Zevkimi seviyor. Eylemi seviyor. Bana zevk vermeyi seviyor.

Ve Tanrım, gerçekten de öyle.

Gözleri benimkilere kilitlenmişken, dilini sadece onun bildiği bir şekilde oynatmaya başlıyor ve ben aklımı kaybediyorum. İri kırmızı dudakları tahrik olduğum için parlıyor.

Daha önce hiç bu kadar muhteşem bir adam görmemiştim.

Adamım benim.

Ben onun altında kıvrılırken o beni gerçekten yemeye başladı. Dizlerinin üzerine kalkıyor, elini sikine götürüyor ve okşamaya başlıyor.

Boşalmadan önceki damlaları görebiliyorum. Vuruşları da dili gibi sertleşiyor ve ben kendimi tutamıyorum.

Onun bu yönünü seviyorum, bana dokunduğunda kendine de dokunmak zorunda kalmasını seviyorum.

Bu en büyük tahrik.

"Buraya gel," diye fısıldıyorum.

Bana gülümsüyor ve onu kendime doğru çekmek için saçlarından bir tutam tutuyorum. Bacaklarımı hala omuzlarının üzerinde tutuyor.

Derinlere kayıyor ve ikimiz de hareketsiz kalırken inliyoruz.

Kalplerimiz göğüslerimizde birbirine çarpıyor. Gözlerimiz kilitleniyor. O kadar geniş ki, her seferinde beni sonuna kadar geriyor.

Yanık çok iyi.

"Oh, bella," diye fısıldıyor kulağıma. "Beni çok iyi beceriyorsun, bebeğim."

Yavaşça dışarı kayarken gülümsüyorum.

"Bu güzel amcığın içindeki her kası hissedebiliyorum." Sertçe geri itiyor ve ben derin bir ürpertiyle sarsılıyorum. Küfürlü konuşmaya başlar başlamaz her şey bitti.

Dudakları agresif bir şekilde dudaklarımı kavırıyor ve ben uyarılmışlığımın tadını alabiliyorum.

"Becer beni," diye homurdanıyor. "Sert sık beni." Oh Tanrım.

Kimse Rici Ferrara gibi sikişemez. Hiç kimse.

Saat yediyi geçe salona girdim.

"Günaydın." Yanından geçerken resepsiyon görevlisine gülümsedim.

"Merhaba," diyor süpürgenin kablosunu sararken. "Güzel bir gün, değil mi?"

"Muhteşem!" Koşu bandına çıkıp hızımı artırırken sesleniyorum.

Dürüst olmak gerekirse, havanın nasıl olduğunu fark etmemiştim bile. Son zamanlarda benim için her gün güzel bir gün. Bay Ferrara yüzümü güldürme konusunda bir uzman. Hayatımda hiç bu kadar sevildiğimi hissetmemiştim.

Isınmaya çalışırken tempolu yürüyorum.

"Günaydın." Geçen sefer buraya geldiğimde tanıştığım kızı görmek için başımı çeviriyorum.

"Oh, merhaba." Gülümsüyorum.

Bana kaşlarını çattı. "Özür dilerim. Adın neydi senin? İsimler konusunda berbatımdır."

Gülüyorum. "Ben de boktan biriyim. Ben Olivia.

Seninki ne?" "Jennifer."

"Merhaba, Jennifer." Gülümsüyorum. Bu kızı sevdim. Etrafta bir Avustralyalı olması güzel.

Yanımdaki yürütece tırmanıyor ve onu çalıştırıyor. "Kardiyoyu getirin." Sesi açarken ofluyor. "Yemin ederim, buraya taşındığımdan beri beş kilo aldım. Her öğünde makarna yiyorum, üstüne şarap ve kokteyl içiyorum. Şişman bir inek olacağım."

"Ben de," diye kıkırdıyorum.

Hızlı adımlarla yürüyor, yüksek at kuyruğu arkasında sallanıyor. "Dün gece bu restorana gittik ve inanılmazdı. Dominion. Hiç gittiniz mi?"

"Hayır." Kaşlarımı attım. "İyi mi?"

"Yumuşak kabuklu acılı yengeçleri var. Uğruna ölünür ve her kalorisine değer." Elini onun üzerine koyar

ve gözlerini kapatır.

Dramatizmine gülüyorum. "Denemem gerekecek." "Cidden yapmalısın."

Birkaç dakika sessizce yürüdük. "Bugün ne yapıyorsun?" Pufluyorum.

"İş arıyorum," diyor. "Bir hafta iznim vardı ve planım gerçekten sevdiğim bir şey bulana kadar beklemektir ama evimi özlemeye başladım." Hızlı hızlı yürürken pantolonunu indiriyor. "Meşgul olmam gerektiğini düşündüm."

"Evet, anlıyorum. Saat farkı kafamı karıştırıyor. Ne zaman sohbet etmek istesem annemle babam yatakta oluyor." "Değil mi?" diye homurdanıyor.

"Erkek arkadaşının ailesi burada, Milano'da mı?" diye sordum.

Kadın başını sallıyor. "Hayır, o Napoli'den. Yeni bir iş için buraya taşındı. Ben geldikten üç gün sonra başladı, o yüzden o da kimseyi tanımıyor. Hiç arkadaşı olmayan ezikler gibiyiz."

"Bir ara akşam yemeği için dışarı çıkmamız gerekecek, dördümüz. En iyi arkadaşım da Avustralya'dan geldi. Seni onunla tanıştırayım. Çok hoş biri. Deli gibi ama çok eğlenceli. Bu sabah gelmesini sağlamaya çalıştım ama bugün yeni bir işe başlıyor."

"İşini nerede aradı? Bir web sitesi falan var mı? Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

"Ona soracağım ve sana mesaj atacağım. Hatırlat da gitmeden numaranı alayım." O kadar formsuzum ki yürürken bile zor konuşuyorum.

"Bu harika olur. İyi bir arkadaş grubu bulduğumda iyi olacağımı düşünüyorum. Erkek arkadaşın nasıl biri?"

Tanrım, buna ne diyebilirim ki? "Sessiz ve otoriter." Gülümsüyorum. "Kendi bildiğini okumayı sever."

Gülüyor. "Hepsi öyle değil mi?" "Sanırım."

"Onunla nasıl tanıştınız?"

"İki yıl önce Roma'da tanıştık. İşler yolunda gitmedi, ben de Avustralya'ya döndüm. Bir iş için buraya geri taşındım.

kısa bir süre önce karşılaştık."

Jennifer dinlerken gülümsüyor. "Kulağa romantik geliyor ve belli ki ciddi?"

"Evet, öyle. Aslında çok çabuk ciddileşti. Son görüşmemizde birbirimize aşık olduk ve sonra yeniden bağlantı kurar kurmaz ve birkaç dış çıkarma sorununu aşar aşmaz, her şey yolunda gitti."

"Belli ki böyle olması gerekiyordu."

"Sanırım öyle." Gülümsüyorum. "Neredeyse hemen onun yanına taşındım." Koşu bandının eğiminde yürüyorum. Bu şeyi neden bu kadar dik bir ayara getirdiğimi bilmiyorum.

"Evet, onunla birlikte yaşama konusunda henüz emin değilim. Belki bizim de dış çıkarma sorunlarımız olacak. Benim onunkini devirmem gibi."

İkimiz de gülüyoruz. Komik bir kız.

"Tamam, ısınmam bitti" diyor. "Bugün kolları çalıştırmam gerekiyor. Bunun için teşekkürler. Arkadaşına bir iş ajansı kullanıp kullanmadığını ya da hangi yoldan gitmem gerektiğini düşündüğünü sor."

"Tamam." Gülümsüyorum. "Gitmeden önce gelip numaranı alacağım, böylece sana daha sonra mesaj atabilirim."

"Bu harika olur, çok teşekkür ederim."

Onu ağırlık alanına doğru yürürken izliyorum. Adamın biri ona bir şey söylüyor ve o da kahkahalarla gülüyor. Tipik bir Avustralyalı gibi, rahat ve kaygısız.

Ondan hoşlandım. Onu daha yakından tanımak için çaba göstereceğim. Burada başka bir arkadaşın olması güzel olurdu. Daha sonra Nat'i aramayı unutmamalıyım.

Koşu bandımın hızını artırdım ve koşmaya başladım.

Sıcak vücut, işte geliyorum.

Giorgio elinde iki fincan kahveyle ofisime girdiğinde saat öğlen birdi.

"Merhaba, sevgilim. Öğleden sonra çayımız için geldim."
Kahverengi bir kese kâğıdı tutup salladı.

Bilgisayarımdan başımı kaldırdım ve gülümsedim. "Bu kek mi?"

Lütfen kek olsun. Zaten sağlıklı beslenmekten yoruldum.
Tam sekiz saat oldu ve kendimi güçsüz hissediyorum.

O geçer benim Kahve ve eller Ben ve
Çanta bitti. "Bademli biscotti."

"Teşekkür ederim."

Masama oturdu ve kahvesini yudumladı. "Burası bugün çok sıkıcı. Roma ofisini özledim."

"Ne var o Ne gibi? Bu Roma Ofis. Öyle mi?
sen Seraphina'yı gördün mü?"

"Evet, Seraphina ve ben geçen hafta kokteyl içtik."
Özlemle gülümsüyor. "Harika biri."

"Gerçekten öyle," diye iç geçiriyorum. "Keşke Milano'da kalsaydı. Gerçekten birbirimize uymuştuk."

Bana yaşattığı kalp krizini hatırlayarak gülümsüyorum.

"Ne?"

"Biliyor musun, onunla tanıştığımda bana Roma'dan bir nişanlısı olduğunu söylediğinde, onun Enrico olduğundan emindim. Bu yüzden kalp krizi geçiriyordum."

Kıkırdıyor. "Ne tesadüf olurdu ama." Bir an beni izliyor ve gözlerini kısıyor. "Enrico Ferrara için yeterince iyi değil."

"O çok güzel. Kafan mı iyi senin?" Alay ediyorum.

"Senin kadar güzel değil." Hüzünle gülümsüyor. "Senin içsel bir kaliten var. Sende çok özel bir şey var Olivia. Tanrılar tarafından onun için gönderilmişsin. Tanıştığımız andan itibaren bunu hissettim."

"Sakıncası var mı?" diyor derin bir ses kapı aralığından.

Enrico'nun kapıda durduğunu görmek için dönüyoruz.
Kaşlarını kaldırıyor. "Çek ellerini, Giorgio."

Gülümsüyorum ve ayağa kalkıyorum. "Bu hoş bir sürpriz."

Enrico içeri giriyor ve yanağımdan öpüyor. "Merhaba güzelim," diyor usulca, eli belime düşerken.

Giorgio masadan sıçradı. "Sevgilim Enrico." Her iki yanağını da öper ve Enrico gülümser.

"Beni işte mi ziyaret ediyorsun?" diye sordum. "Bu çok güzel."

"Sadece bir paket teslim ediyorum." Etrafına altın bir kurdele bağlanmış küçük siyah bir kutuyu masama yerleştirdi.

Gözlerim onunkileri tutarken gülümsüyorum. Bana seksi bir göz kırpmıyor.

Enrico, Giorgio'ya döner. "Dün gece Olivia bana teslimat şoförü olmamı dilediğini söyledi."

Giorgio bana bakarken yüzü düşüyor ve sonra ellerini çırpıp kahkahayı patlatıyor.

"Bunu hayal edebiliyor musun?" Rico, seksi gözleri benimkileri tutarken açıkça eğlendiğini söylüyor.

"Sen mi? Teslimat şoförü mü?" Giorgio alay ediyor. "Şimdi hepsini duydum."

"Gülmeyin, siz ikiniz," diye homurdanıyorum ofis koltuğuma geri çökerken. "Aslında sıkıcı bir işi olan normal, tıknaz, yaşlı bir adam olmanı isterdim."

Enrico içten bir kahkaha atıyor, kahkahası derin ve gürültülü, odanın içine işliyor. "Podgy nedir? Kulağa hiç de çekici gelmiyor."

Uygun bir tanım bulmaya çalışıyorum. "Bir çeşit şişman ve domuz gibi."

Bunun şimdiye kadar duydukları en komik şey olduğunu düşünerek tekrar gülüyorlar. Onun şişman ve domuz gibi olduğu düşüncesinin bu ikisi için bu kadar eğlenceli olması can sıkıcı. Bu kadar muhteşem olmasından nefret ediyorum. Ben içindekini istiyorum. Süslü ambalajı umurumda değil, şaka bile yapmıyorum. Keşke bodur bir teslimat şoförü olsaydı çünkü o zaman normal bir hayatımız olabilirdi.

Telefonum çaldı.

Cevap vermeden önce onlara "Bir dakika izin verir misiniz?" diyorum. "Merhaba."

Enrico

Olivia'nın telefona cevap vermesini izliyorum. Günlüğüne yazmaya başlıyor ve yüzümde bir gülümseme belirliyor.

"Oh, Rico," diye fısıldıyor Giorgio. "Şu haline bak." Beni dirseklerimden tutuyor ve yüzümü inceliyor. "Mutluluk sana yakışıyor, dostum."

Hâlâ telefonla konuşan Olivia'ya bakıyorum. Başka bir yere bakmakta zorlanıyorum. "Bu öğleden sonra ne yapıyorsun?" Giorgio'ya fısıldıyorum.

Giorgio kaşlarını çatır. "Neden?"

"Alışverişe gitmek istiyorum. Olivia'nın yeni bir gardıroba ihtiyacı var ve senin yardımın işime yarayabilir."

Giorgio ellerini birbirine kenetler. "Öyle. Öğleden sonra için üzerimi çizeceğim."

"On dakika içinde fuayede buluşalım mı?"

Giorgio göz kırpmıyor ve Olivia'ya bir öpücük konduruyor. Olivia ona el sallar ve adam kapıdan çıkıp gözden kaybolur.

"Hoşça kalın," diyor ve aramayı sonlandırıyor.

Gözleri yine beni buldu. Ofisinin kapısını kapatıp onu kollarıma alıyorum.

"Rico," diye fısıldıyor. "İşteyim."

"Biliyorum." Dudaklarım boynuna düşüyor. "Ama teslimat şoförü olarak henüz bir imza almadım." Dudaklarını dudaklarımın arasına alıyorum, dilim yavaşça ağzının içinde kayıyor. Uyarılmamın çırpınmaya başladığını hissediyorum.

Öpücüğümü geri çekiyor. "Rico, şimdi olmaz."

Gülümsüyorum ve arkasını sertçe sıkıyorum. "Dikkatimi çekti, teslimat şoförleri ciddi anlamda az maaş alıyor ve az beceriliyor. Daha fazla paket teslim etmek için benim motivasyonum nerede?"

Kıkırdıyor. "Teslim ettiğiniz her paket için seks beklemediğinizi umuyorum. Ne biçim bir teslimatçısın sen? Evine git, akşam görüşürüz."

Son bir öpücükle kapıya doğru dönüyorum.

**"Rici." Arkamı dönüp gözlerinin içine bakıyorum.
"Ti amo." Gülümsüyor.**

Kalbim takla atıyor ve onu tekrar kollarıma almak için hareket ediyorum. "Artık eve gidelim," diye nefes alıyorum.

"Hayır, çalışıyorum."

"İstifa et, burada çalışmak zorunda değilsin." Onu tekrar öptüm.

"Çok dikkat dağıtıcı bir teslimat şoförüsün."

Güzel kızıma bakıyorum, bana mümkün olduğunu hiç bilmediğim bir mutluluk veriyor.

Onu bir kez daha öperim. "Bu geceye kadar, aşkım."

Koridorda asansöre doğru yürüyorum ve telefonum çalıyor. Arayan Sergio'ydu. Sicilya'daymış.

"Hey," diye cevap veriyorum.

"Bir sorunumuz var."

Gözlerimi deviriyorum. Bugün bu saçmalığa ihtiyacım yok. "Ne oldu?"

"Lombardi şehirde dolaşıp Sicilya ve Roma'nın artık kendisine ait olduğunu, Ferrara'yı kovduğunu söylüyor. Kuyruğumuzu bacaklarımızın arasına kıştırıp geri çekildiğimizle övünüyor. İnsanlar durup onu fark etmeye başlıyor. Kokainleri çok kaliteli."

Derin bir nefes veriyorum. "Bunun doğru olmadığını biliyoruz, değil mi?"

"İstihbaratım bana Milan'a geleceğini söyledi." "Neden?"

"Genelevlerimizi istiyor. Onları incelemek için geliyor."

"Bunun olmasına izin vermeyeceğim."

"Darbeyi geri almalıyız, Enrico."

"Hayır." Öfkemin yükseldiğini hissediyorum. Aylardır uyuşturucu konusunda tartışıyoruz.

"Kokain piyasasına ihtiyacımız var. Sahip olduklarımızı seçip alamayız. Ya her şeye sahip oluruz ya da hiçbir şeye sahip olmayız. Bunun sadece zaman meselesi olduğunu biliyorsunuz."

O kadar güçlenmeden önce hiçbir şey onun önünde duramaz. Şu anda ekibinde beş yüz adamı var ve bu sayı her geçen gün artıyor. Eğer daha da güçlenirse, ipleri eline alırsa, bundan sonra ne olacağını biliyoruz."

Çenemi sıkıyorum.

"En son biri güce aç hale geldiğinde ne oldu, Enrico? Tacı almaya çalıştıklarında ne oldu?"

Gözlerimi kapatıyorum.

Babam soğukkanlılıkla öldürüldü.

"Ben uyuşturucu satıcısı değilim, Sergio. Asla aşağılık bir uyuşturucu satıcısı olmayacağım," diye fısıldıyorum öfkeyle.

"Ferrara otuz yıl boyunca topraklarımızı elimizde tutmak için savaştı ve siz şimdi savaşmadan ellerini kollarını sallayarak gelip almalarına izin mi vereceksiniz?" diye homurdanıyor.

"Biz bundan daha zekiyiz."

"Akıllı davranmıyorsun. Seviyeni yükseltmen gerek Enrico. Kızlarımız onun genelevlerimize gelme korkusuyla yaşıyor. Kokain raketimizi ona teslim ettik. Sırada ne var? Kumar mı? Sonra ne olacak? Sonra ne alacak?"

Duvara bakarken çenemi sıkıyorum. "Barr onu."

"Ne?"

"O ve ekibi bir daha genelevlerimize ya da oyun salonlarımıza adım atmayacak."

"Çıldıracak. En sevdiği kız bizim üst düzey birimlerimizden biri. Savaşmadan onu göremez. Topyekûn bir savaş başlatacaksın."

"O zaman savaşa gideriz."

Olivia'nın ofisinin önündeki park yerinde oturuyorum.

Saat akşam 6'yı geçti ve o günkü işini bitirdi. Beni gördüğü anı izliyorum. Arabaya doğru ilerlemeden önce gözleri parlıyor.

"Merhaba." İçeri girerken ışıldıyor. "İşini bitirdin mi?" Eğildi ve beni öptü.

"Öğleden sonra izin aldım." Trafiğe çıktım.

"Ah." Kaşları çatıldı. "Sen ne yaptın?" "Birkaç şey aldım, birkaç paket teslim ettim." "Umarım tek paket alıcısı benimdir." O sırtıyor.

Elini tutuyorum. "Bir ve tek." Parmak uçlarını öpüyorum.

Gözleri gözlerimi tutuyor ve yüzünde rüya gibi bir gülümseme beliriyor - daha iyi bir adam olmak istememe neden olan bir gülümseme.

Ben trafikte ilerlerken bir süre rahat bir sessizlik içinde araba sürüyoruz. Olivia sonunda gevezelik etmeye ve gününden bahsetmeye başlıyor. Bana yeni ayakkabılarının su topladığından ve iş yerinde onu rahatsız eden bir adamdan bahsediyor. Bu akşam Netflix'te izlemek istediği bir filmde de. Kısacası, aklına gelen her şeyi. Onu dinlerken gülümsüyorum. O kadar normal ki.

"Bugün daireye döndün mü?" diye soruyor.

"Evet." Yeraltı otoparkına girdim. İki güvenlik arabası arkamızda durdu. Arabayı park ettim ve Olivia'nın elini tuttum. Asansöre doğru ilerledik. "Buraya gelmeyeli yıllar oldu sanki."

"Hmm," diye mırıldandım, dikkatim dağılmıştı. "Hediyeni beğendin mi?" Bundan bahsetmediğini fark ederek soruyorum.

"Oh, bayıldım. Sadece henüz açmadım."

"O zaman sevdiğini nereden biliyorsun?"

"Çünkü onu bana sen verdin. Ayrıca, maddi hediyelerin pek bana göre olmadığını biliyorsun."

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

"Maddi şeyler senden istediğim türden bir hediye değil."

Harika. Şimdi bu gece planladığım gibi gitmeyebilir. "Bu ne anlama geliyor?"

"Hiçbir şey, özür dilerim. Nankör gibi konuştum. Daireye gider gitmez hediyemi açacağım." Ayak parmaklarının üzerine eğildi ve beni öptü. "Teşekkür ederim. Çok düşüncelisin."

Asansörün kapıları açılıyor ve elimi takım elbisemin cebine sokup onun bir adım öne çıkmasını beklerken duraklıyorum. Gözleri şaşkınlıkla etrafta uçuşuyor. "Enrico!" diye soluk soluğa kalıyor. "Bu da ne...?"

Etrafıma bakarken irkildim. Belki biraz fazla ileri gittim.

Etrafta çuvallar dolusu tasarım kıyafet var. Ayakkabı kutuları onarlı iki parti halinde istiflenmiş. Christian Louboutin, Manolo Blahnik, Valentino, Jimmy Choo'nun yanı sıra gece elbiselerinin dizili olduğu birkaç raf var. Altı büyük kırmızı gül demeti büyük kristal vazolarda duruyor ve paranın satın alabileceği en iyi şampanyadan bir şişenin yanında çikolata kaplı çileklerden oluşan bir şerit tepsi var.

Gözleri benimkilere geldi. "Ne yaptın sen?" Sesi kırılmış.

Omuz silkiyorum, önemsizmiş gibi davranmaya çalışıyorum. "Sana birkaç şey alma cüretini gösterdim."

Etrafına bakarken kaşlarını çatıyor. "Bu birkaç şey değil. Burası koca bir dükkan."

"Hiçbir şeyin yoktu."

"Bütün bunlara ihtiyacım yok," diye alay ediyor.

"Ve benim hiçbir şeyim yoktu. Sen vardın. İhtiyacım olan tek şey bu." Başını iğrenerek salladı ve merdivenlerden yukarı çıktı. "Bir şey değil!"

Meyvelerimi incelerken sesleniyorum alışveriş gezisi.

"Evet, teşekkürler!" diye sesleniyor.

"Gelip onları açacak mısın?"

**"Hayır, s o r u n değil. Sen yap." Şimdi üst katta.
"Bu işler senin işin, benim değil."**

**"Biliyor musun, en azından biraz heyecanlı
olabilirsin," diye sesleniyorum.**

**"Bana yemek pişir. Bu beni heyecanlandırır.
Bilirsin... normal bir erkek arkadaş gibi."**

**Kaşlarımı çattım. Ne? "Yemek yapmam ve normal
davranmam."**

**"Ha, ç o k komik. İtalyanca bilmiyorum ama
öğreniyorum çünkü sevdiğini biliyorum."**

Gözlerimi deviriyorum. İşte başlıyoruz. Ukala.

**Düşün açıldığını duyuyorum ve Louboutin kutusuna
ayak parmağımla hafif bir tekme atıyorum.**

**"O lanet olası sırt kızardı, değil mi?" Nefesimin
altında mırıldanıyorum. "Ona yemek pişir. Sırada ne
var?"**

**Saat 22:00'yi biraz geçiyor ve ben Olivia'nın
arkasındaki kanepede uzanıyorum. Pijamalarını
giymiş, Netflix'te bir film izliyor. Makyajsız, rahat ve
mutlu. Sarı saçları kolumun üzerinde yayılıyor.
Kahkahasının sesi beni gülümsetiyor. Ne izlediği
hakkında hiçbir fikrim yok, Jennifer Aniston filmi
falan.**

O filmi izlerken, ben de onu izliyorum.

**Gölüşü benim için bir uyuşturucu gibi. Yumuşak
ruhu derimin altına işledi ve vücudu... Tanrım... bu
beslemem gereken bir bağımlılık.**

**Hiç böyle hissetmemiştim - tek bir kişi tarafından
bu kadar sarhoş edilebileceğimi hiç düşünmemiştim.**

**Bana verdiği hisle sarhoş oluyorum. Kalbim
kelimenin tam anlamıyla onun ellerinde.**

**Bu gece bana paranın satın alabileceği hiçbir şeye
ihtiyacı olmadığını söyledi ve ben de hayatımda ilk
kez**

gerçekten anladım.

Burada onunla birlikte olmak en büyük ödöl.

Kollarımı onun etrafında sıkıyorum ve onu kendime çekiyorum.

Yine yüksek sesle gülüyor.

"Bu şimdiye kadarki en komik gösteri" diyor bana.

Saçlarına gülümsüyorum. "Biliyorum, bella," diye yalan söylüyorum. "Biliyorum."

Olivia

Yemyeşil tepelerin arasından geçerek büyük araba yoluna çıkıyoruz ve ben hayranlıkla etrafıma bakıyorum. Tam Enrico'nun parasına alıştığımı düşünürken, beni bir üst kattaki bu malikaneye, annesinin evine getiriyor.

"Geleceğimizi biliyor, değil mi?" Endişeyle sordum.

Yola konsantre olurken gözleri başka yöne kayıyor.

"Tabii ki öyle."

Arkamıza bakıyorum ve araba yolu gibi görünen görkemli yolda bizi takip eden araba konvoyunu görüyorum.

"Beni buraya getireceğini söylediğinde ne dedi?" diye sordum.

Aptalca sorum karşısında kaşlarını çatıyor ve direksiyonun üstünde duran elini kaldırıyor. "Güzel, görüşürüz o zaman."

"Oh doğru." Başımı salladım. "Avustralyalı olduğumu biliyor, değil mi?" "Evet."

Gözümün önüne İtalyanca küfürler savurduğu ve beni oklavayla sevgili oğlundan uzaklaştırdığı bir görüntü geliyor. "Çünkü bana tepkisinin ne olacağını bilmek istiyorum."

"Olivia." Enrico elini bacağıma koydu. "Endişelenmeyi bırak."

Pencereden dışarı, otlaklardaki beyaz atlara bakarken başımı sallıyorum. Birden panikle ona dönüyorum. "At binmeye gitmek istemeyecek, değil mi?" Yüzüm dehşet içinde düştü.

"Çünkü ata nasıl binileceğini bilmiyorum, Enrico. Sadece garip olacak ve benden sonsuza dek nefret edecek."

Derin bir kahkaha atıyor ve kalçamı sıkıyor. "Çok iyi biniyorsun."

"Bu hiç komik değil," diye çıkışıyorum.

"Olivia." Bana doğru baktı. "Annem sadece beni mutlu görmek istiyor."

Endişeli gözlerim onunkileri tutuyor.

"Ve öyleyim." Genişçe gülümsüyor. "Aptalca mutluyum."

Başımı sallıyorum, o an için sakinleşiyorum. "Tamam." Arabayı evin önüne çekiyoruz ve kalbim hızla çarpmaya başlıyor.

Lütfen beni sevmesine izin ver. Lütfen beni sevmesine izin ver.

İtalya hakkında ve kayınvalideler hakkında pek bir şey bilmiyorum. Ama İtalyan annelerin çocukları üzerinde deli gibi sahiplenici olmaları gerektiğini biliyorum. Özellikle de oğullarına.

Kendime bakıyorum ve elbisemi düzeltiyorum. "İyi görüldüğüme emin misin?" Fısıldıyorum. "Belki de pantolon giymeliydim?"

Gözlerini devirip arabadan iniyor ve o gelip kapımı açarken ben gergin bir şekilde oturuyorum. Mülk çok büyük ve gösterişli, yolun arkasındaki kapılar bile altın yaldızlı. Her yerde güvenlik var ve bu bir sonraki seviye dehşet verici.

"Çok gerginim," diyorum ona.

"Gerçekten mi?" diyor seksi bir göz kırpışla, arabadan inmeme yardım ederken. "Asla tahmin edemezdim."

"Ya benden hoşlanmazsa?" Elimi tutarken fısıldıyorum.

"Yapacak, ama yapmasa da fark etmez." Beni usulca öpüyor. "Çünkü senden hoşlanıyorum."

"Beni sevdiğini sanıyordum."

Kaşlarımı çattım. "O da var."

Sırıttıyor.

Cumartesi sabahı ve annesinin evindeyiz. Beni buraya onlarla tanışmam için getirdi. Büyükannesi

bu hafta sonu uzakta. O burada değilken beni onlarla tanıştırmak için stratejik olarak bir fırsat kolladığını biliyorum.

El ele ön merdivenlerden çıkıyoruz ve ben nefesimi tutarken o kapıyı açıyor.

Güzel bir kadın ortaya çıktı. Onu Enrico'yla tekrar bir araya gelmeden önceki balodan hatırlıyorum. Mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş uzun siyah saçları vardı. Yüksek topuklu siyah bir elbise giymişti. Tam olarak cumartesi kıyafeti diyemeyeceğim bir şey.

Egzotik bir İtalyan film yıldızına benziyor, çok çekici ve güzel. Geçmişini bildiğimden, bir tür fare gibi bir kadın bekliyordum, ama bu kadın bir nakavt.

"Merhaba oğlum," diyor, sesi yumuşak, kısık ve aksanı çok güzel.

Enrico'yu iki yanağından öper.

Enrico'nun gözleri bana dönüyor ve gururla gülümsüyor. "Anne, lütfen Olivia ve Olivia'mla tanış, annem Bianca Ferrara'yı takdim edebilir miyim?"

Gülümsüyor ve elini uzatıyor. "Merhaba Olivia. Seninle tanışmak çok güzel."

"Merhaba." Elini sıkarken gülümsüyorum, sinirlerim midemde takla atıyor, dilimi yutacakmışım gibi hissediyorum. "Sizinle tanışmak da çok güzel."

Enrico annesinin yanında beliren kıza döner. "Bu da benim gurur ve neşe kaynağım Francesca." Tek kız kardeşi olan genç kıızı takdim ediyor. Genç, güzel, krem rengi bir eşofman giymiş, uzun, gür siyah saçları ve şimdiye kadar gördüğüm en sıra dışı renkte gözleri var. Bir mankene benziyor.

Bianca karşılama jestiyle kolunu uzatıyor. "Lütfen, içeri gelin." Dönüp sanki bir podyummuş gibi koridorda yürüyor ve ben gözlerimi Enrico'ya dikiyorum. Şakacı bir şekilde gülümsüyor ve elimi sıkıyor. Bunun çok eğlenceli olduğunu düşünmesine sevindim, dehşetin ötesindeyim.

Büyük saraydan geçip arka alana çıkıyoruz, ev Enrico'nunki kadar büyük ama içinde daha fazla antika var. Daha resmi ve daha az ev gibi hissettiriyor. "Terasa çıkalım." Dışarıyı işaret ederken gülümsüyor.

Enrico beni güzel beyaz bir mutfaktan geçiriyor ve akordeon kapılardan geçerek büyük bir havuza bakan mozaik bir terasa çıkarıyor. Ev yüksekte duruyor ve kilometrelerce uzanan yeşil tepeler görülebiliyor, ağzım açık kalıyor. "Aman Tanrım, burası çok güzel" diye soluk soluğa kalıyorum.

Bianca etrafına bakarken gülümsüyor. "Öyle." O masaya oturuyor, Enrico da benim için bir sandalye çekiyor. "Bazen bunu hafife alıyoruz."

Evden geleneksel beyaz hizmetçi üniforması giymiş genç bir kadın çıkar. "Marcella, puoi portarmi un caffè, per favore?" Tercümesi: Marcella, biraz kahve ve çay getirebilir misin lütfen?

Genç kadının gözleri Enrico'ya kayar ve başını endişeyle sallayarak selamlar. "Buongiorno, signor Ferrara." Çevirisi: Merhaba Bay Ferrara.

Enrico sandalyesinde arkasına yaslanırken ona yavaşça gülümsüyor. "Ciao, Marcella! È bello vederti." Çevirisi: Merhaba Marcella, seni görmek güzel.

Marcella kızarıyor ve utangaç bir şekilde başını eğiyor, kendisine hitap ettiği için heyecanını gizleyemiyor, içeri koşuyor.

Annesinin çalışanları onun biraz iyi olduğunu düşünüyorlar, değil mi? Orada oturuşuna bakıyorum, bacaklarını açmış, sırtı dik, kendinden emin ve muhteşem... Dürüst olmak gerekirse onları suçladığımı söyleyemem.

Gözlerim flörtöz erkek arkadaşıma kayıyor ve bir kaşımı kaldırıyorum.

Cevap olarak göz kırparak sırtlıyor.

Bianca, "Enrico uslu dur, onu cesaretlendirmeyi bırak," diye azarlıyor. Ellerini kaldırır. "Merhaba dedim."

Annesinin yorumuna gülümsememek için alt dudağımı ısırıyorum.

Bianca dikkatini bana çeviriyor. "İtalya'yı nasıl buluyorsun, Olivia?"

"Çok güzel." Gergin bir şekilde gülümsüyorum.

"Evet. Öyle." Gözleri bir an için benimkileri tutuyor.

"Andrea bana ikinizin birkaç yıl önce tanıştığınızı söyledi."

"Evet." Kahretsin, kardeşi benim hakkımda

konusuyormuş. "Peki buraya nasıl döndün?" diye soruyor.

"Onu buraya ben getirdim," diye sertçe yanıtlıyor Enrico.

Gözlerim şaşkınlıkla ona kayıyor, bunu kimseye söylemesini beklemiyordum.

Bianca bir kaşını kaldırır. "Gerçekten mi?"

Enrico'nun gözleri onunkileri tutuyor ve ses tonundan hoşlanmadığı hissine kapılıyorum. "Evet anne.... gerçekten."

Marcella bir tepsi kahveyle dönüyor. Hepimiz izlerken elleri titreyerek onları masaya bırakıyor. Zavallı kız, onun için üzülüyorum.

Enrico da öyle olmalı, çünkü ayağa kalkıyor ve eşyaları masaya koymasına yardım ediyor. "Grazie Marcello." Nazikçe gülümsüyor.

Başını sallıyor ve Enrico herkese birer fincan kahve koyarken tekrar ortadan kayboluyor. Bize uzatıyor.

"Nerede yaşıyorsun?" Bianca soruyor.

"Benimle," diyor Enrico kahvesini yudumlar. "Como Gölü'ndeki evime taşındık."

Bianca aramıza bakarken yüzü düşüyor, kaşları çatılıyor.

"Evet anne," der Enrico kesin bir ifadeyle. "Bu doğru."

Evet, anne ne demek? Konuşmanın bir kısmını mı kaçırdım? Şaşkınlıkla aralarında bakıyorum.

Bianca başını öne eğiyor ve ellerini kucağında birleştiriyor. "Anlıyorum." Sırtı dimdik ve neden bilmiyorum ama bir şeyden memnun olmadığı hissine kapılıyorum.

"Olivia bu hafta Katolik olacak," diyor Enrico. "Peder Delpini ile her şeyi ayarladım bile."

Ha?

Bu bir haber.

Onunla benim bile bilmediğim bir tür yangını söndürüyor gibi görünüyor.

Tekrar bir araya gelmemiz için öne sürdüğü koşulları düşünüyorum ve hayal meyal Katolik olmakla ilgili bir şeyler hatırlıyorum.

Terlemeye başladım.

"Francesca, portala dentro," Çevirisi: onu içeri götür. Enrico gözlerini annesinin gözlerine kilitleyerek söylüyor. Ben burada olmasaydım, silahlar patlayacakmış gibi hissediyorum.

"Gelip yatak odamı görmek ister misin Olivia?" Francesca usulca sorar.

Şaşkınlıkla ona bakıyorum, burada olduğunu bile unutmuşum. "Evet." Beni buradan çıkaracak her şeyi yaparım. "Bu çok hoş olurdu."

Ayağa kalkıyor, bana elini uzatıyor ve ben de minnetle elini tutuyorum.

Kalbim hızla çarparken beni eve götürüyor. Kapıdan girdikten sonra pencereden bakıyorum ve ikisinin hala birbirlerine baktıklarını görüyorum.

"Olamaz," diye fısıldadım. "Neler oluyor?" Francesca'ya soruyorum. "Bir şey yok." Francesca gülümsüyor.

"Annem çıldırmak üzere.

Enrico da senin görmeni istemedi."

"Ne hakkında?" Kocaman gözlerle kekeliyorum.

"Sen." Elimi tutuyor ve beni evin içine doğru götürüyor.

"Ben mi?" diye nefes nefese kaldım. "Yanlış bir şey mi yaptım?"

Merdivenleri çıkmaya başladığımızda "İyi olacak," diyor.

"Ama ben ne yaptım?"

"Sorun sen değilsin."

"Sonra ne oldu?"

"Enrico."

"Oh." Biraz rahatlamış hissederek nefes veriyorum. Ondan nefret etmesi umurumda değil, sadece benden değil.

Lüks koridorda yürüyoruz ve beni odasına götürüyor. Krem rengi ve pembeler içinde bir avize ve şömine var. Çok büyük. "Vay canına." Etrafıma şaşkınlıkla bakarken gülümsüyorum. "Bu çok güzel."

"Teşekkürler." Heyecanlanmış gibi omuzlarını kamburlaştırıyor. "Daha yeni yaptırıldık."

Duvarlarda sanat eserleri var ve halı ayaklarınızın altında yemyeşil. Renk paleti çok sıra dışı ama bir şekilde hepsi mükemmel çalışıyor. Kral yatak beyaz ve beyaz bir ağı ile dört adet gönderilmiş. "Mobilyaları sen mi seçtin?"

Başını sallıyor. "Her şeyi."

"Vay canına." Gerçekten inanılmaz, hatta İtalya'ya geldiğimden beri gördüğüm en güzel oda. "Kusursuz bir zevkiniz var."

"İç tasarım alanında uzmanlaşmayı umuyorum." Utangaç bir şekilde omuz silkiyor. "Tabii kabul edilirim."

"İnanılmaz mı?" Gülümsüyorum. "Vay canına, bu inanılmaz." Sonunda, mafyadan başka bir şey olmak isteyen bir Ferrara. "Como Gölü'ndeki evin içi için bana yardım edebilir misin?"

Gözleri büyüdü. "Gerçekten mi?"

"Evet, çok havasız ve sıkıcı." Omuz silkiyorum, bunu yüksek sesle söylediğim için utanıyorum. "Nankör olduğumdan falan değil."

"Çok isterim. Eğer uygunsa yarın gelebilirim," diye umutla soruyor.

"Bu harika olurdu."

Francesca gülümsüyor ve göğsümde bir umut filizlendiğini hissediyorum, benim bir kız kardeşim yok. Onu tanımak harika olacak.

"Evin geri kalanını görmek ister misin?"

"Elbette." Francesca yarım saat boyunca bana evini gezdiriyor ve çok etkileniyorum. Burası bambaşka bir yer. Como Gölü'ndeki ev gibi görkemli ama daha havasız.

Bir evden çok müze gibi hissettiriyor.
"Olivia," diye sesleniyor Enrico'nun derin sesi alt kattan.
"Hazır mısın, aşkım?"
Francesca'ya kaşlarını çatıyorum. "Şimdiden
gidiyor muyuz?" Şaşırmış gibi omuz silkiyor.
"Belki."
Merdivenlerden aşağı indiğimizde Bianca ve Enrico'yu
antrede ayakta dururken buluyoruz.
Enrico bana elini uzattı. "Gel, gitmemiz gerek."
"Oh." Gözlerim Bianca'ya kayarken gülümsüyorum.
"Sizinle tanışmak çok güzeldi."
"Aynı şekilde," diye kibarca yanıtlıyor.
"Francesca yarın bizi ziyarete gelecek, sorun olur mu?"
Ben soruyorum.
"Elbette, sorun değil." Enrico kız kardeşine gülümsüyor,
birbirimizi görmek için ayarlamalar yaptığımız için mutlu
görünüyor.
"Sabah sizi alması için bir araba göndereceğim."
"Tamam."
Elimi tuttu. "Güle güle anne." Onu iki yanağından öpüyor
ve elini sıkıyorum ve dışarı çıkıyoruz ve kapımı açıyor.
Arabaya bindi ve tek kelime etmeden araba yolundan
aşağı indik. "Eee?" diye sordum.
Gülümsüyor ve elini kalçama koyuyor. "Seni seviyor."
Dikkatini tekrar yola verdi.
Tanrım... içimden bir ses bunun yalan olduğunu söylüyor.

Francesca

"Sana bir şey getireyim mi?" Mutfakta dururken Olivia
soruyor. "İçecek? Akşam yemeğine daha birkaç saat var."
Mutfakta dururken parmaklarımı gergin bir şekilde
önümde çeviriyorum. "Hayır, teşekkür ederim, ben iyiyim."

Enrico bana sevgiyle gülümsüyor ve kolumu okşuyor. "Geldiğin ve bizimle vakit geçirdiğin için teşekkür ederim, Chesca. Bunun anlamı çok büyük."

Bütün gün Como Gölü'nde idim. Olivia ve benim evlerine bakmamız gerekiyordu ama çoğunlukla sohbet ettik. Enrico bizi öğle yemeğine götürdü ve havuz kenarında uzandık. Olivia'yı gerçekten tanımak istiyorum, onun için çaba sarf etmem çok önemli. Onun hayatından çıkmak istemiyorum ve biliyorum ki aklına birini koyduğunda o kişi Olivia olacak.

"Beni davet ettiğin için teşekkürler." Beceriksizce gülümsedim.

"Burada istediğin kadar zaman geçir, Chesca." Gülümsüyor.

Onu izliyorum, sonra eğilip Olivia yemek yaparken onu yanağından sevgiyle öpüyorum. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim, onunlayken çok farklı. Daha yumuşak, benimleyken olduğu gibi.

Gerginim ve konuşmak için kendimi zor tutuyorum. "Rico, Valentino için çalıştığını söyledi."

"Evet." Genişçe gülümsüyor.

"Orada ne yapıyorsun?" Ben soruyorum.

Rico gülümsüyor, böyle bir çaba gösterdiğim için gurur duyuyor. Ne kadar utangaç olduğumu ve bunun benim için ne kadar büyük bir mesele olduğunu biliyor.

"Ben bir tekstil danışmanıyım," diyor bana.

Bunun ne anlama geldiğini merak ederek ona bakıyorum.

"Temel olarak, tasarımcı olarak bir pozisyon bulamadım, bu yüzden bana bu işi verdiler." Omuz silkiyor. "Yine de seviyorum. Moda tasarımı eninde sonunda benim nihai hedefim."

"Oh." Gülümsüyorum. "Anlıyorum."

"Okulda kaçınıcı sınıftasın?" "11. sınıf."

"Yani on sekiz yaşında mısın?" diye soruyor. "On yedi."

"Çok daha yaşlı görünüyorsun, çok güzelsin." Ondan gerçekten hoşlandım.

Rico gülümsüyor, ikimiz de birbirimizi tanımak için çaba gösterdiğimiz için mutlu.

Kapı zili çaldı. "Kim o?" Olivia sorar.

Rico kaybolmadan önce "Ben bakarım," diyor. Uzaktan konuştuğunu duyuyoruz ve sonra iki kişiyle birlikte tekrar beliriyor.

"Francesca ve Olivia, bunlar da Angelina ve Giuliano." Rico aramıza bakarken kaşlarını çatıyor. "Lorenzo'nun arkadaşları."

Olivia'nın gözleri büyür. "Merhaba." Heyecanlanmış gibi gülümsüyor ve ellerini sıkıyor. "İkinize de bir içki getireyim mi? Hoş geldiniz, hoş geldiniz."

Parmaklarımı önümde çevirirken beceriksizce gülümsüyorum.

Angelina sarışın bir kadın, güzel ve orta yaşlı. Giuliano, çocuk, benim yaşlarımda. Gözleri bana kayıyor ve karnımda bir çarpıntı hissediyorum.

Koyu renk saçları, kocaman kahverengi gözleri ve zeytin rengi teni var. Uzun boylu, zayıf ve büyük kırmızı dudakları var.

Oh.....

Gözleri benimkileri tutarken kaşlarını çatıyor.

Kalbim daha hızlı atmaya başlıyor, o kadar hızlı ki nefes almaya konsantre olmam gerekiyor.

Yetişkinler on dakika boyunca konuşuyor ve ben gergin bir şekilde bir kenarda oturuyorum. Bana baktığını hissedebiliyorum. Arada bir göz ucuyla bakıyorum, kafasını çevirmiyor ama onun yerine bana yumuşak bir gülümseme veriyor.

Kalp atışlarımı kulaklarımda duyabiliyorum.

Oh...beni sinirlendiriyor.

"Francesca, neden Giuliano'ya mülkü gezdirmiyorsun? Annesiyle biraz iş konuşmam gerekiyor," diyor Enrico.

Giuliano hemen ayağa kalkar. "Bu güzel olurdu."

Aman Tanrım.

Gülümsemeye zorluyorum ve başımı sallıyorum. "Tamam." Arka bahçeyi işaret ediyorum. "Bu taraftan." Dışarı çıkıyorum ve o da yanımda sıraya giriyor. Bahçede on dakika boyunca sessizce yürüyoruz. Konuşamayacak kadar gerginim. Aramızdaki hava elektrikli.

"Merhaba," diye fısıldıyor sonunda.

Sesi derin ve hırıltılı. Bana bir şeyler yapıyor.

"Merhaba."

"Bir de bugün gelmek istemediğimi düşünün," diyor.

Kaşlarımı çatıyorum. "Neden böyle söylüyorsun?"

"Çok güzelsin," diye fısıldıyor.

Birbirimize bakarken kalbim tamamen durdu.

Senin kadar güzel değil.

Yan kapıya doğru yürürken "Erkek arkadaşın var mı?" diye soruyor.

Başımı salladım. "Hayır." Ona bir kız arkadaşı olup olmadığını sormak istiyorum ama kelimeleri dudaklarımın arasından geçiremiyorum.

"Burada mı yaşıyorsun?" diye soruyor.

"Hayır. Ben Milano'da yaşıyorum." Binanın arka tarafındaki servis merdivenlerinden yukarı çıkmaya başladık. "Size üst katı göstereyim."

Vücudunun benimkine yakınlığı kollarımda tüylerimi diken diken ediyor.

"Enrico senin kardeşin mi?" diye soruyor.

Merdivenlerin başına geldiğimizde "Evet," diye cevap veriyorum. "Misafir odası nerede?"

Kalbim göğsümde sertçe çarpmaya başlıyor ve endişeyle koridorun aşağısını işaret ediyorum. "Bu taraftan." Koridorda yürüyoruz ve ona ilk misafir odasını gösteriyorum.

Etrafına bakıyor ve gülümsüyor.

"Güzelmiş." "Bu katta kaç oda var?" "Oh, um." Kaşlarımı çattım. "Hiçbir fikrim yok."

Koridora çıkıyor ve odaları sayıyor. "Burası banyo mu?" diye sorar.

O kadar gerginim ki zar zor konuşabiliyorum. "Evet."

"Göster bana."

İçeri girdik ve elimle odanın etrafını işaret ettim. "İşte burası."

"Çok güzel," diye fısıldıyor, gözleri dudaklarıma kayıyor.

Hava ciğerlerimi terk ediyor ve o dönüp kapıyı arkamızdan kapatıyor.

Gözleri gözlerimi tutuyor ve kaçma dürtümle savaşıırken göğsüm yükselip alçalıyor.

Bana doğru bir adım attı ve elimi tuttu. "Çok üzgünüm ama sen çok güzelsin. Seni öpmek zorundayım."

Gözlerim dehşet içinde açıldı.

"Daha önce hiç kimseyi öpmedim," diye kekeliyorum.

Bir tutam saçını kulağımın arkasına sıkıştırırken gülümsüyor. "Ben iyi bir öğretmenim."

Aman Tanrım... Bu oluyor mu?

Yavaşça eğiliyor ve dudakları usulca dudaklarıma değiyor. Temasla gözlerim kapanıyor. Dili nazikçe dudaklarımın arasından geçiyor ve bana gülümsüyor. Bu tatlı bir öpücük

-Nazik ve şefkatli.

Hava ciğerlerimi terk ediyor.

"Tanıştığımıza memnun oldum Francesca." Eli aşağı kayıyor ve benimkini avucunun içine alıyor. Alnımız birbirine değiyor ve bu özel bir his.

"Ben de memnun oldum Giuliano."

Olivia

ÜÇ HAFTA.

Mutluluk dolu üç hafta oldu.

Enrico ve ben Pazartesi'den Perşembe'ye kadar Milano'da kalıyoruz ve Cuma günleri hafta sonu için Como Gölü'ne gidiyoruz.

Her iki dünyanın da en iyisi, mahremiyet ve lüks. O kadar mutluyum ki patlayabilirim.

"Düşünüyordum da belki bu akşam Natalie ile bir şeyler yiyip içmeye gidebiliriz." Siyah kalem eteğimi yukarı çekip fermuarını kaldırıyorum. "Onu pek görmedim ve çaba göstermek istiyorum."

Çarşamba sabahı ve biz Milano'daki dairede işe gitmek için hazırlanıyoruz. Enrico banyoda, belinde beyaz bir havluyla tıraş oluyor. "Nasıl istersen," diyor işine konsantre olurken.

Jileti yontulmuş çenesinin üzerinde yavaşça kaydırırken aynada onu izliyorum. Bunu yaparken onu kaç kez izlersem izleyeyim, asla yeterli olmayacak. İşe zamanında gitmemi sağlamanın en iyi yolunun, o sabah hazırlanırken mesafemi korumak olduğunu öğrendim. Tüm o erkeği saran şık bir takım elbise giymesi

Kelimelerle ifade edilemeyecek kadar muhteşem. Tozlu pembe, şifon, harap gömleğimi giyip düğmelerini ilikliyorum.

"Belki Giorgio ve erkek arkadaşını da davet edebilirim. Natalie'nin onları daha yakından tanımasını isterim."

"Nasıl istersen." Tıraş olmaya devam ediyor.

"En sevdiğim restorana gidebilir miyiz? Deniz ürünleri olana?" Topuklu ayakkabılarımı giyiyorum.

"Nasıl istersen." Tıraşını bitiriyor ve takım elbise pantolonuyla beyaz gömleğini giyiyor. Kravatını çekmeye başlıyor ve biz konuşurken kravatını dolaştırıyor.

Beni dinliyor mu ki? "Peki ya annen? Annene ve Francesca'ya sorayım mı?"

"Hayır, Olivia," diye yanıtlıyor. "Annem Çarşamba günleri içki içmez ve Francesca da içki içmek için çok küçük."

Banyoya girerken gülümsüyorum. "Yani, sen dinliyor musun?"

Gözleri vücudumda aşağıya doğru iniyor ve sonra tekrar yüzüme doğru yükseliyor. Bir adım öne çıkıyor ve gömleğimin üst düğmelerini ilikliyor. "Evet, dinliyordum."

"Bir masa ayırtacak mısınız?" Onu usulca öpüyorum ve iki düğmeyi tekrar açmak için aynaya dönüyorum.

"Evet, ayırtacağım." Beni tekrar kendisine doğru çeviriyor ve düğmelerden birini tekrar yukarı kaldırıyor.

Tekrar çözmeye gidiyorum ve elini kaldırıyor. "Bırak onu."

Anında duruyorum. İstesem bile vücudum ona itaatsizlik etmez.

Gözleri tekrar üzerime düşüyor ve eteğimi yeniden düzenleyip gömleğimi içine sokuyor.

"Çok güzel görünüyorsun." Bana sırtıyor. "Kimsenin benim olana bakmasını istemiyorum. Düğmeleri açık bırak." Elini belimden arkama doğru götürüyor ve kravatıyla uğraşmaya geri dönmeden önce sertçe sıkıyor. "Bu hafta sonu Roma'ya gitmemiz gerekiyor," diyor.

"Neden?"

"Orada bir iş toplantım var."

Bir an düşündüm. "Burada kalabilirim. Natalie'yi görmek ve birkaç şey konuşmak için iyi bir fırsat olur." Bir şeyler derken, uyumayı kastediyorum. Bu adam tüm gece aktiviteleriyle beni yıpratıyor.

"Hayır." Takım elbise ceketini giyiyor. "Hayır mı?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Ben nereye gidersem sen de oraya git." Ayakkabılarını giyiyor. "Ve bu hafta sonu Roma'ya gidiyoruz. Tanıştığımız bara gidebiliriz. Seni dansa götüreceğim, ilk randevumuzu yeniden canlandırabiliriz."

Artık havuç salladığını bildiğim için gülümsüyorum. "Tamam."

Evrak çantasını kaldırdı. "Maso seni bu sabah işe götürecektir. Anahtarların nerede?"

Makyajımı yapmaya başladım. "Çantamda. Neden?" Anahtarlığıma yavaşça bir anahtar yerleştirmesini izliyorum. "Bu anahtar." Bana aynı anahtardan iki tane daha uzatıyor. "Bu Milano'daki kiralık kasanızın anahtarı." Bana bir kartvizit uzattı. "Bu anahtarlardan birini işte, diğerini de Natalie ya da Giorgio'da tut."

Büyük gümüş anahtara bakarken kaşlarımı çatıyorum. "Kiralık kasaya neden ihtiyacım olsun ki?"

"Ne olur ne olmaz." Beni çabucak öpüyor. "Ne olur ne olmaz?"

"Benim ölümüm." "Ne?"

"Ölümüm halinde senin için düzenlemeler yaptım. Eğer ölürsem, öldürülmüş olacağım ve bir sonraki hedefleri sen olacaksın."

Yüzüm düşüyor.

Ne oluyor lan?

"Emanet kasasında, farklı uyruklardan beş pasaport ve offshore hesaplarda sizin için güvence altına aldığım paraya nasıl erişeceğinize dair talimatlar var."

Nabzımın sesini kulaklarımda duymaya başladım. "Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum."

"Olivia. Beni dinle. Tüm talimatlar Lorenzo'da ama benimle gelirse sana şunu söylemem gerek."

Bu. Eğer ben ölürsem, takip edilmeden o kasaya git ve hemen İtalya'yı terk et. Kimseye ve kesinlikle hiç kimseye nerede olduğunu söyleme."

Ona bakıyorum, söyleyecek söz bulamıyorum.

Yüzü empatiyle yumuşuyor ve yanaklarımı okşuyor. "Bella, hazırlıklı olmalıyım, hepsi bu. Endişelenme."

"Öleceğini mi düşünüyorsun?" Fısıldıyorum. Ne haltlar dönüyor burada?

"Hayır," diye yanıtlıyor beni kollarına alırken. "Ama senin için düzenlemeler yapmasaydım nasıl bir adam olurum?"

"Normal bir tane."

Genişçe gülümsüyor ve sonra gardırobuna gidiyor. "Ben normal bir adam değilim Olivia ve bu hafta bu konuşmayı çok kez yaptık." Gardırobuma bir göz atıyor ve henüz açmadığım, yerde duran alışveriş torbalarına bakıyor. "Sana aldığım şeylere ne zaman bakacaksın?"

Kalbim yerinden çıkacak. Dürüst olmak gerekirse, istemiyorum. Bunu erteliyordum. Benim için harcadığı parayı düşünmeye bile başlayamıyorum.

"Zamanım olmadı. Yarın gece yaparım." Omuz silkiyorum, nankörlük ettiğim için hayal kırıklığına uğruyorum. "Tekrar teşekkür ederim. Bu gece elbiselerden birini giyeceğim."

Kaşlarını kaldırıyor, belli ki etkilenmemiş.

Ona bakıyorum, bana ölüm planını çöpü dışarı çıkarmak kadar rahat bir şekilde verdiği için sarsılmış durumdayım. Yine de burada duruyor ve alışveriş gezisinin meyvelerine bakmadığım için sinirleniyor.

Öncelikler.

Saatine bakar. "Gitmem gerek."

"Seni işe kim götürüyor?" Birden bir şey olacak diye paniğe kapılarak soruyorum.

"Lorenzo burada. Normal ekibim."

"Oh." Gözlerim onunkileri tutuyor. "Lütfen... dikkatli ol."

"Öpeceğim." Beni usulca öpüyor. "Ti amo." Beni kucaklamak için kendine çekiyor ve sonra dönüp odadan çıkıyor. Merdivenlerden indiğini ve sonra ön kapıdan çıktığını duyuyorum.

Kilidi çevirdiğinde keskin bir tıkırtıyla kapanıyor.

Oda sessizdir. Ağır.

Gardırobuma girip poşetlerdeki pahalı eşyalara bakıyorum ve midem bulanıyor.

Ona sahip olmadıktan sonra dünyadaki tüm para ne işe yarar ki?

Onun sevgisinin bir bedeli yoktur.

Saat 17:00'den sonra işten çıkıyorum ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Enrico beni almaya gelmedi. Lorenzo geldi. Dünyayı yönetmekle meşgul olduğunu biliyorum ama bu sabah yaptığı küçük ölüm konuşması beni muhtaç hissettirdi.

"Merhaba." Arabaya binerken gülümsedim. "Merhaba, Bayan Olivia."

"Maso ve Marley nerede?" Trafiğe çıkarken soruyorum.

"Arkamızdaki arabalarda."

Dönüp arka camdan baktığımda bugün bizi bir değil iki arabanın takip ettiğini görüyorum.

"Bir şey mi oldu Lorenzo?" diye sordum.

Gözleri dikiz aynasından benimkilere kayıyor. "Neden sordunuz?"

"Enrico bu sabah bana ölme ihtimaline karşı bir plan verdi." "Bu sadece bir önlem," diyor.

"Öyle mi? Sence Enrico tehlikede mi?" Bir an duraksadım. "Her zamankinden daha mı tehlikeli?"

Gözleri yine aynada benimkilerle buluşuyor. "Bu konuyu onunla konuşman gerekecek Olivia. Bu konuları seninle tartışma yetkim yok."

Pencereden dışarı bakıyorum.

Belki de gerçekten tedbirli davranıyordu. Bütün çiftlerin vasiyeti yok mu?

Kendini korkutmayı bırak.

Git erkeğin için güzelleş. Arkadaşlarınızla gecenin tadını çıkarın.

Evdeki raflarda d u r a n elbiselerin zihnimdeki kataloğunu gözden geçiriyorum. Hmm... Ne giyeceğim?

Şarap kadehini dudaklarıma götürüyorum ve uzun bir yudum alıyorum.

Her kıvrımına oturan krem rengi bir gece elbisesi giyerek son derece seksi görünüyorum. Omuzlarında narin spagetti askıları var ve altın rengi, gök yüksekliğinde stilettolarla eşleştirdim. Hatta bana aldığı süper seksi, kremsi, dantelli iç çamaşırlarını bile giydim. Setin içinde uyumlu bir sütyen ve askılı kemerli G-string vardı. Onun aldığını hayal ederken gülümsüyorum.

Sarı saçlarım açık ve iri bukleler halinde. Makyajım dumanlı ve dudaklarım Enrico'nun en sevdiği kırmızı tonunda.

Saat 18:30 ve hala eve gelmedi. Nerede o?

Pencereye gidip aşağıdaki caddeye bakıyorum, köşeden gelen araba alayını görmeyi umuyorum.

Endişelenmemeye çalışıyorum, gerçekten ama işe yaramıyor.

Burada kendimi deli ediyorum.

Üstüne üstlük kendimi hormonlu gibi hissediyorum. Regl dönemim yaklaşıyor ve keşke o sürtük bir an önce gelse de kendimi bu kadar sinirli hissetmesem. Kendime bir kadeh şarap daha koyuyorum ve kapının çaldığını duyuyorum.

Eve geldi. Kalbim küt küt atıyor.

Beklediğim mutfağa doğru köşeyi dönüyor ve gözleri odanın öbür ucunda beni buluyor.

"Merhaba, Olivia."

"Merhaba." Gülümsüyorum ve şişeyi kaldırıyorum. "Biraz ister misin?"

"Hmm." Yanımdan geçip dolaba doğru yürüyor ve mavi etiketli bir şişe viski çıkartıyor. Bir bardak doldurduktan sonra hemen dudaklarına götürüyor.

"Bir merhaba öpücüğü almayacak mıyım?" Kaşlarını atıyorum, bu onun yapacağı bir şey değil.

"zgnm, tatlım." Beni kollarının arasına alıp öperken i geçiriyor.

"Zor bir gün myd?" Parmaklarımı saçlarında gezdirirken kaşlarını atıyorum.

Dudaklarında bir gülümseme izi beliriyor. "yle de diyebilirsin." Elimi havada tutarken benden bir adım geri çekiliyor. "Nefes kesici görünüyorsun."

O anda küçük bir reverans yaptım. "Teşekkürler. Bu seksi adam benim için aldı." Kalalarını oynatıyorum.

Kıkırdıyor ve sonra bardağı boşaltmak için başını arkaya eğiyor.

Tanrım.

Hemen bir bardak daha doldurur.

Daha biz oraya varmadan sarhoş olacak. "Her şey yolunda mı?" diye sordum.

"Evet, hazırlanmam için bana on dakika ver." Viskiye eline alıyor ve bardağı tekrar boşaltıyor.

"Tamam, acele etseniz iyi olur. şimdi orada olmamız gerekiyor." Viski şişesini alıp kapağını tekrar kapatıyorum ve dolaba geri koyuyorum. İpucunu alıyor ve banyoya girip gözden kayboluyor.

Telefonu mutfak tezgahının üzerinde ötüyor ve ben de açıyorum.

Sophia'dan bir mesaj.

**Sicilya'ya gelmene ihtiyacım olacak.
Kızları sakınleştiremiyorum. Seni görmeleri gerek.**

Ha?

Bu da ne demek oluyor?

Hangi kızların onu görmeye ihtiyacı var? Kanım kaynamaya başladı. O lanet sürtük, onunla Sicilya'ya gitmesini istiyor.

ona kancasını geri takmayı deneyebilir. Peki kızlar kim?

Kaç tanesini sikti?

Onu lüks genelevlerde ve güzel kızların onunla seks yapmak için sıraya girerken hayal ediyorum.

Hepsinin arasında ne büyük bir ödöl olurdu. Enrico Ferrara bir onur nişanı. Sophia böyle bir şey miydi? En sevdiği kız mı? Yatakta çok iyi olduğu için her zaman eve götürdüğü kız mı?

Kaç kez seviştiler? Kaç kez erkeğimi memnun etti?

Çünkü onu memnun edeceğinden eminim. Kadının diz çökmüş, adamın aletini emerkenki çirkin görüntüsü gözümün önüne geliyor ve şarap şişesini elime alıp bir bardak daha dolduruyorum. Bir yudum alıyorum
Titrek bir el.

Öfke kanımı pompalıyor.

Kes şunu. Hormonlu bir sürtük olmayı bırak.

Ne yaptığımın farkındayım. Kendimi karamsar ve güvensiz hissediyorum. Kapatmam gerektiğini biliyorum. Bunu düşünmemeye çalışırken derin nefes alıyorum. Kendimi bu kadar çılgın hissederken bu konuyu açmanın sonu asla iyi olmayacak.

Şu anda telefonunu alıp tuvalete atasım var, böylece Sophia onu bir daha asla arayamaz ya da mesaj atamaz.

Kendimi toparlamaya çalışmak için derin nefes alıyorum. Birkaç dakika sonra Rico siyah bir kot pantolon ve siyah düğmeli bir gömlekle odaya geri geldi.

"Hazır mısın?" diye soruyor.

"Uh-huh." Tezgâhtan el çantamı kapıyorum. Ona Sophia'dan bir mesaj aldığını söylemem gerekiyor ama kelimeleri dudaklarımın arasından geçiremiyorum.

Elimi tutuyor ve daireden çıkıyoruz. Asansörde duruyoruz ve o dümdüz önüne bakıyor. Bu gece de kapalı görünüyor. Soğuk ve kopuk.

"İyi misin?" diye sordum.

"Evet." Bana baktı. "Neden?"

Gözlerimi açıyorum. "Sebebi yok."

Sessizce asansöre biniyoruz ve sonra yeraltı otoparkına doğru yürüyoruz.

Sergio'nun aç gözlerinin vücudumda gezindiğini görmek için başımı kaldırıyorum. Beni zihinsel olarak soyduğunu neredeyse hissedebiliyorum. Ensemdeki tüyler tiksintiyle diken diken oluyor. Hem Enrico'ya hem de bana karşı bu kadar saygısız olduğu için onu azarlamak istiyorum ama şimdi zamanı değil. Bilinmeyen bir nedenden ötürü, adamım bugün sinirli.

Araba yanaşıyor ve Maso sürücü koltuğunda, Marley de yolcu koltuğunda oturuyor. Enrico aceleyle kapımı açıyor, belli ki sabırsız.

Arka koltuğa süzüldüm ve o da kapıyı çarparak kapattı. Kendi tarafına doğru fırladı.

Görünüşe göre bu gece herkes hormonlu.

İki saat sonra masada oturuyorduk. Bar hareketli. Hoparlörlerden soğuk dans müzikleri yükseliyor ve ortam kahkaha ve sohbetle dolu. Enrico Giorgio ile konuşuyor, ben de masanın diğer ucundaki Natalie ile. Giorgio'nun erkek arkadaşı iş için uzakta, bu yüzden sadece dördümüz varız.

Giorgio durmadan konuşuyor. Enrico onu dinliyor ama sessiz ve dalgın. Arada sırada gözlerimiz masanın üzerinde buluşuyor ve dudaklarında bir gülümseme izi belirliyor.

Her parladığında kanımı sıcak bir ışıltı ısıtıyor. Bana bakışından asla bıkmayacağım.

Bir göz attım ve Jennifer'ı barda gördüm.

"Oh, bak. Spor salonundan arkadaşım, Jennifer." Gülümsüyorum. Jen de aynı anda beni görüyor ve el sallıyoruz. "Gel de tanış onunla. Çok hoş biri. O da bizim gibi burada yeni."

"Tamam," diye cevaplıyor Nat.

Enrico'ya bakıyorum ve barı işaret ediyorum. "Sadece arkadaşımı görmeye gidiyorum."

İşaret ettiğim yere bakıyor ve sonra kaşlarını çatıyor. Bakışları soru sorar gibi tekrar bana dönüyor.

"Spor salonundan Jennifer," diyorum.

Başını sallar ve şimdi siyaseti enine boyuna tartışan Giorgio ile tek taraflı konuşmasına geri döner.

Natalie'yi bara
götürdüm. "Merhaba."
Jennifer'a
gülümsüyorum.

"Merhaba." Gülüyor ve beni iki yanağımdan öpüyor.

"Burada ne yapıyorsun?"

"İçiyorum." Natalie'ye elimle işaret ediyorum. "Bu arkadaşım Natalie; sana spor salonunda bahsettiğim Avustralyalı kız."

"Oh, merhaba." Natalie gülümser ve onun elini sıkar. "İş arayan sen misin?"

"Ve muhteşem bir şekilde
başarısız oluyor." Hepimiz
gülüyoruz.

"Bu benim ortağım, Diego." Bizi erkek arkadaşıyla tanıştırıyor ve biz de onun elini sıkıyoruz. Uzun boylu ve kaslı. Aslında yakışıklı da. "Burada yalnız mısınız?" diye soruyor.

"Hayır, yanımızda erkek arkadaşım ve bir arkadaşımız var" diyorum.

"Oh, hangisi senin erkek arkadaşın?"

Masayı gösteriyorum ve Enrico da aynı anda başını kaldırıyor. "Siyah gömlekli olan bu." Ona el sallıyorum, o da bize seksi bir gülümsemeye karşılık veriyor.

Jenn gülümsüyor ve etkilenmiş gibi gözlerini açıyor. "Biliyorum, değil mi?" Natalie kıkırdar.

Parmağımı ona doğru kıvrıyorum ama beni görmezden geliyor ve olduğu yerde kalıyor. Beş dakika sonra göz ucuyla bakıyor ve ben ona tekrar el sallıyorum. Sonunda kalkıp yanıma geldi.

"Enrico, bu spor salonundan arkadaşım Jennifer ve bu da

erkek arkadaşı Diego," diye tanıstırıyorum onları.

"Merhaba." Ellerini sıkıyor ve bana yan yan bakıyor. Aklından geçenleri gün gibi okuyabiliyorum. Bu insanlarla konuşmak istemiyor.

"Tanıştığımıza memnun oldum." Diego gülümsüyor. "Size bir içki getireyim mi?"

"Hayır, teşekkür ederim," diye kibarca cevap verir.

Gözlerimi ona diktim. Kaba olma.

Gülümsüyormuş gibi yapıyor ve sonra gözleri Diego'ya dönüyor. "Tamam, sadece bir tane." Giorgio'yu yanına çağırıyor ve yabancılarla konuşturulmaktan duyduğu rahatsızlığı hissedebiliyorum. Kendi kendime gülümsüyorum, Giorgio'ya el salladığını ve böylece onu konuşmak zorunda kalmaktan kurtardığını biliyorum.

Giorgio ilgi odağı olduğunda tüm ihtişamını sergiliyor. Konuşmaya bayılır. Sanırım suyun altında da yapabilir.

Boş boş sohbet ediyorlar. Ben Jennifer ve Natalie ile konuşurken Enrico kolunu bana doluyor.

Şu halimize bak, ne kadar da normaliz.

Enrico çenesini kapıya doğru uzatarak gidip gidemeyeceğimizi soruyor, ben de kızlarla konuşmaya devam etmeden önce ona başımı hafifçe sallıyorum.

"Gidip oturalım," diyor Giorgio abartılı bir göz devirmeyle. "Ayaklarım beni öldürüyor."

Enrico nefes veriyor ve ben içten içe gülümsüyorum. Bu sosyalleşme işinden gerçekten nefret ediyor. Onun kıvranışını izlemek eğlenceli.

"Evet, tamam," diye yanıtlıyor Diego. "Ben de oturabilirim."

Masaya doğru yürüyorlar ve Enrico kolunu bana doluyor.

"Yarım saat içinde gidiyoruz," diye fısıldıyor kulağıma.

Şakağımı öperken "Evet canım," diye takılıyorum.

Çocuklarla birlikte masaya doğru ilerliyor. Oturmasını izliyorum ve sohbe katıldığında gülümsüyorum. Giorgio konuşuyor ve kimsenin tek kelime edebileceğini sanmıyorum.

Henüz eve gitmek istemiyorum. Bir kez olsun arkadaşlarımla konuşabilir. Ferrara dışından biriyle dost olmak onu öldürmez. Aslında, bu ona iyi bile gelebilir. Ona

ihtiyacı var.

Eğer onlara bir şans verirse dünyada pek çok iyi insan olduğunu fark eder.

On dakika daha konuştuktan sonra arkamdan bir kolun belime dolandığını hissediyorum. Ona doğru yaslandım. Geri gelmesinin uzun sürmeyeceğini biliyordum. "Merhaba Olly," diye mırıldandı garip bir ses.

Arkamı döndüm ve yüzümdeki kan çekildi.

Franco.

Cehennemden gelen Tinder randevum.

"Beni gördüğüne sevinmiş görünüyorsun," diye mırıldanıyor tekrar bana uzanırken. Gözle görülür bir şekilde sarhoş ve dengesini kaybederek yana doğru tökezliyor.

Natalie yüzümdeki dehşeti görmüş olmalı. "Git buradan, lütfen," diyor.

Yüksek sesle güldüğünde Jennifer onun nefesinin kokusundan irkilir.

Elini belime doladı ve vücudumu onunkine yapıştırdı.

Onu itiyorum. "Kes şunu."

Geride adım atıp ulaşamayacağı bir yere çekiliyorum ama o yine bana doğru eğiliyor.

Onu görmeden önce hissediyorum. Büyük bir kol yanımdan uzanıyor ve Franco'yu boğazından yakalıyor. "Yine karşılaştık," diye homurdanıyor Enrico'nun derin sesi.

Franco boynuna dolanan kelepçe yüzünden anında öğürür.

Ayakları yerden kesilmiş durumda.

"R-Rici," diye kekeliyorum. "Bırak onu. Hadi gidelim."

Franco çırpınarak kurtulur. "Geçen sefer seni bayıltmalıydım, pislik." Franco bir yumruk atıyor ve hepimiz yolumuzdan çekilirken muhteşem bir şekilde ıskalıyor.

Enrico onu bir kez daha boğazından yakalar. "Sana söylemiştim.

Ona bir daha yaklaşırsan seni öldürürüm."

İzlerken Natalie ve Jennifer'ın gözleri dehşet içinde büyür. Oh kahretsin, bu korkunç.

Bir göz attığımda Maso ve Marley'in hazır olda beklediğini görüyorum.

"Enrico," diye fısıldıyorum öfkeyle. "Bırak onu. Sarhoş o, gidelim."

"Oh, çok korkuyorum," diye Franco onu kışkırtır. "Olly'ye gerçek bir erkeğin neler yapabileceğini göstereceğim." Daha da etkili olması için kasıklarını tutuyor. "Buna bayılacak."

"Rici," diye uyarıyorum onu. "Hadi gidelim." Ama artık çok geç, çoktan kendini kaybetmiş.

Enrico Franco'nun çenesine sert bir yumruk atar ve Franco yere yığılır.

"Kes şunu!" Ağlıyorum.

Sonuçtan memnun olmayan Enrico, onu tekrar ayağa kaldırıyor.

"Sakin ona bir daha vurayım deme!" Etrafımda bize bakan insanlara bakarken bağıriyorum, bu çok utanç verici. "Rici, ciddiğim," diye fısıldıyorum.

Az önce söylediğim her şeyi hiçe sayarak ona bir, iki, üç kez vuruyor; yumruğunun sesi Franco'nun yüzüne sert ve acımasız bir şekilde çarpıyor.

Gözlerim yaşla doldu. Bununla başa çıkamıyorum. Onun bağımsız saldırganlığına dayanamıyorum. Kapıya doğru fırladım.

Çileden çıktım.

"Olivia!" Enrico arkamdan havlıyor.

Kalırsam olay çıkaracağım. Buradan gitmem ve ondan uzaklaşmam gerek.

Koşmaya başladım. Ne halt ettiğini sanıyor bu? İnsanlara öylece vuramazsın. Bu doğal değil. Onu öldürebilir.

"Durdurun onu!" Enrico'nun barın öbür ucundan bağırdığını duydum.

Maso peşimden koşuyor ve dirseğimi tutuyor. "Benden uzak dur." Onu sertçe göğsünden itiyorum ve Maso ve Marley peşimdeyken sokağa doğru koşuyorum. Bir taksinin arkasına atladım.

"Sür!" Zorla söyledim.

"Nereye?" diye soruyor şoför kayıtsızca.

Gözlerim yaşla doluyor. Tanrım, nereye gideceğim? Nasıl olsa nerede olursam olayım gelip beni alacak.

Gitmenin bir anlamı yok.

Her yerde. Sadece kalabalık bir barda herkesin önünde onunla kavga etmek istemedim, hepsi bu.

Şoföre Milano'daki dairenin adresini veriyorum ve çantamı karıştırarak anahtarımı çıkarıp elimde sıkıca tutuyorum. Dönüp arka camdan dışarı baktığımda Maso'nun arabasıyla beni takip ettiğini görüyorum. Enrico'nun da çok geride kalmayacağına şüphe yok.

"Güç manyağı," diye fısıldıyorum kendi kendime.

Franco'nun sarhoş olduğunu görebiliyordu ama yine de ona vurdu. Bir kere değil, altı kere falan.

Lanet olası pislik.

Ona o kadar kızgınım ki dayanamıyorum bile. Kim olduğunu sanıyor bu?

Verdiği aşırı tepki yersizdi.

Taksi apartmanın önüne yanaştı. Şoföre parasını ödeyip indim. Maso ve Marley arabalarında oturmuş benim içeri girişimi izliyorlar. Asansöre biniyorum ve daireye varıyorum.

Öfkeliyim ve kavga arıyorum, ama onun da öyle olduğunu biliyorum ve bu iyi bir kombinasyon değil. Ben yatmaya gidiyorum, böylece topyekûn bir savaşa girmeyiz.

Makyajımı çıkardım, pijamalarımı giydim ve kapının açıldığını duymak için tam zamanında yorganın altına girdim. Eve gelmişti.

Gözlerimi sımsıkı kapatıp uyuyormuş gibi yapıyorum. Yatak odasının kapısı pat diye açıldı.

"Bir daha asla bensiz bir kulüpten ayrılma. Beni duyuyor musun Olivia?" diye bağılıyor.

"Defol," diye çıkıştım. "Bu gece boş odada uyu." "Cazzo, non osare dirmi cosa devo fare," diye bağılıyor ayakkabılarını çıkarır.

"Seni anlayamıyorum!" Yastığıma doğru bağııyorum.

"İtalyanca öğren o zaman." Ayakkabısını odanın öbür ucuna fırlattı. Büyük bir gürültüyle çekmecelere çarptı. "Söylediğin gibi."

İçimde bir şeyler kopuyor ve telaşla doğruluyorum. "Şu anda ciddi misin?"

"Çok ciddiym." Koyu renk gözleri çıldırmış gibiydi. O da en az benim kadar, belki daha da fazla öfkeli.

"İşte bu kadar." Yataktan kalktım, yastığımı ve battaniyemi aldım ve diğer odaya gitmek için onun yanından hışımla geçtim.

"Nereye gidiyorsun?"

"Senden uzakta." Boş yatak odasına girdim ve kapıyı arkamdan kapattım.

Yorganın altına giriyorum ve onun koridordan tekrar geldiğini duyuyorum. Kapı pat diye açılıyor ve alışveriş poşetlerini yatağın üzerine fırlatıyor.

Aceleyle doğruldum. "Ne yapıyorsun?"

"Açılmamış hediyeleriniz benimle odada kalmayacak." Dönüyor ve tekrar kayboluyor.

Dramatizmine gözlerimi deviriyorum ve tekrar uzanıyorum.

Elinde bir kucak dolusu poşetle tekrar kapıdan içeri giriyor ve onları üzerime fırlatıyor. "Ver şunları. Onları istemediğiniz çok açık."

"Aynen öyle. Onları istemiyorum."

Gözleri kafasından fırlayacakmış gibi bakıyor. "Üç karatlık elmas küpeler senin için yeterince iyi değil mi?" Ofisime aldığı küçük siyah kutuyu başımın üstündeki duvara olabildiğince sert bir şekilde fırlatıyor ve kutu sıvayı deliyor.

"Senin lanet hediyelerini istemiyorum, Enrico." Yataktan kalktım ve aceleyle odadan çıktım.

"Ne istiyorsun Olivia?" diye bağırıyor beni takip ederken.

Mutfağa geldim. "Seni istiyorum." Duygularımı ifade etmeye çalışırken başımı sallıyorum. "Duygusal olmanı, beni ve duygularımı düşünmeni istiyorum."

Yüzünü buruşturuyor ve sanırım patlamak üzere... kelimenin tam anlamıyla.

"Pensi che non sia sentimentale?"

Gözlerimi kısıyorum. Onu anlayamayacağımı biliyor.

"Duygusal olmadığımı mı sanıyorsun Olivia," diye alay ediyor. "Dudaklarından çıkan her lanet kelimeyi hatırlıyorum. Vücudundaki her kıvrımı biliyorum." Koridorda kaybolup ofisine girdi. Arkasından bakıyorum. Şimdi ne yapıyor?

Elinde bir şarap kadehiyle yeniden ortaya çıkıyor ve kadehi bana doğru tutuyor. "Bu da ne?" diye bağırıyor öfkeyle.

Şaşkınlıkla kaşlarımı çattım.

"Nedir bu?" Tekrarlıyor.

"Bu bir bardak," diyorum.

"Sadece bir bardak değil." Daha yüksekte tutuyor. "Bu, Roma'daki dairemde ilk gece içtiğin bardak." Bardağı çeviriyor, böylece üzerindeki kırmızı ruj izlerini görebiliyorum. "Bunu iki yıl boyunca sakladım çünkü üzerinde senin dudakların vardı. Yıkayamadım çünkü yıkarsam bende bıraktığın tek izi de kaybedeceğimi biliyordum."

Gözlerim onunkileri tutuyor.

"Duygusal olmadığımı mı sanıyorsun?" diye deli gibi bağırıyor. "Bana neden iki yıl boyunca seninle olduğumu hayal etmeden orgazm olamadığımı açıkla."

Kalbim yerinden çıkacak.

"Kalbim sadece senin için acırken, iki lanet yıl boyunca diğer tüm kadınlarla bir yalanı yaşadım!"

Dönüyor ve bardağı mutfak lavabosuna öyle bir fırlatıyor ki kırılıyor. Koridora fırladı ve yatak odasının kapısının çarptığını duydum.

Bir şeyin duvara şiddetle çarptığını duyuyorum.

Lavabodaki kırık camlara bakıyorum ve gözlerim yaşlarla doluyor.

Tanrım, ben bir sürtüğüm.

Mutfak tezgâhına oturdum ve derin bir nefes verdim. Bu gece kavga edeceğimizi biliyordum. Daha evden çıkmadan önce biliyordum.

Boş yatak odasına girip uzun ve sıcak bir duş alıyorum. Yarım saat sonra, bizim odaya çıkıyorum.

Enrico'yu yatakta bulmak için. Battaniyeler beline dolanmıştır ve ön kolu gözlerinin üzerindedir.

"Burada uyuyabilir miyim?"

Fısıldıyorum. "Hayır."

"Seninle kavga etmek

istemiyorum." "Çok geç."

Yatağa onun yanına girdim ve iri, çıplak bedenine sarıldım. "Hediyelerini açmadım çünkü paranın benim için hiçbir şey ifade etmediğini bilmeni istiyorum. Hediyeler umurumda değil. Ben senin güvenliğini önemsiyorum."

Sessiz kalıyor.

"Korkuyorum Rici," diye

fısıldıyorum. Daha fazla

sessizlik.

"Sensiz yaşamak zorunda kalacaksam hediyelerin ne

faídası var?" "Anahtardan mı bahsediyorsun?"

"Evet, anahtardan bahsediyorum. Beni korkuttu."

Gözlerini kapatır. "Buna yardım edemem, Olivia. Bu sadece bir önlem."

"Evet, yapabilirsin." Göğsünden öpüyorum. "Yürüttüğün bu iş, yaşadığın bu hayat... bu senin hayalin değil, Rici."

Gözleri benimkileri buluyor.

"Başkasının savaşında mücadele ettiğin için öldürölmenden korkuyorum."

Derin bir nefes veriyor, kolunu bana doluyor ve beni kendine çekiyor. Bir süre birlikte sessizce uzandık ve ben ona baktım. "Bana bir söz verebilir misin?"

"O da ne?"

"Aynı gün öleceğimize dair bana söz ver."

Kaşlarını çatar. "Böyle söyleme, güzelim," diye fısıldıyor.

"Buna dayanamam."

Gözlerim yaşlarla doluyor. "İçinde senin olmadığın bir dünyada yaşamak istemiyorum. Beni geride bırakma."

Beni kendine yakın tutarken şakağıma bir öpücük konduruyor. "Kimse ölmeyecek, aşkım."

"Söz ver bana... birlikte gidiyoruz," diye fısıldıyorum boğazımdaki yumrunun arasından.

"Şşş, bebeğim." Beni sırtüstü yatırıyor. Dudakları boynumdan aşağı iniyor ve içinden gelen duygu kalbimi parçalıyor.

Bu adamı seviyorum.

Tüm kalbimle bu adamı seviyorum.

İlk kavgamızı atlattık.

Roma. Ne güzel bir yer.

Benim için neden bu kadar özel olduğunu hatırladım.

Bugün Cuma gecesi ve Rici hafta sonu için beni buraya getirdi. Az önce tanıştığımız restoranda yemek yedik. Şimdi çok uzun zaman önceymiş gibi geliyor. Çok şey oldu ve ben hayatımda hiç kimseye bu kadar yakın hissetmemiştim. Çarşamba günkü kavgamız bir şeyleri pekiştirdi. Aramızdaki enerji değişti. Bana başka bir kadınla orgazm olamayacağını söylemesi güvensizliğimi yatıştırdı. Kendimi tamamen ona teslim ettim.

Üç aydır İtalya'dayım ve onunla geçirdiğim zaman hayatımın en mutlu zamanı oldu.

Ve son derece ciddiydim; Rici Ferrara'nın olmadığı bir dünyada yaşamak istemiyorum. Bana her şeyin yolunda olduğuna ve sadece önlem aldığına dair söz verdi.

"Nereye gidiyoruz?" Beni elimden tutup insan kalabalığının arasından geçirirken soruyorum.

Bir açıklığa geliyoruz ve Pantheon'un görüldüğünü görüyorum. Etrafı bir aura ile aydınlanmıştı.

"Oh, çok büyülü," diye fısıldıyorum.

"Bizim özel yerimiz." Yumuşakça gülümsüyor ve beni kollarının arasına alıyor.

"Teşekkür ederim." Dudaklarından öpüyorum. "Bu mükemmel bir randevu."

Elimi tutuyor ve beni gizli yan kapıya götürüyor. Oraya varınca birini çağırıyor. Takım elbiseli adam geldi.

ve kapıyı açar. "Enrico, çocuğum. Hoş geldin. Biz de seni bekliyorduk."

İçeri giriyoruz ve adam bizi yalnız bırakıyor. Etrafıma bakıyorum ve kalbim duruyor.

Üzerinde mumlar, bir şişe şampanya ve iki kristal bardak bulunan küçük yuvarlak bir masa var. Uzun zaman önce gerçeklerimizi konuştuğumuz yerin hemen yanında duruyor.

"Rici," diye fısıldadım. "Sen mükemmelsin." Usulca öpüşüyoruz, dudaklarımız birbirinin üzerinde oyalanıyor.

"Olivia, sensiz yaşayamam. Ti amo con tutto il cuore. Vuoi sposarmi, amore mio?" Doğrudan çeviriye geçiyor.

"Olivia," diye fısıldıyor. "Sensiz yaşayamam. Seni tüm kalbimle seviyorum. Benimle evlenir misin, aşkım?"

Dizlerinin üzerine çöktü ve cebinden bir yüzük çıkardı. Ellerim şok içinde ağzıma gidiyor. "Rici," diye fısıldıyorum.

Yüzüğü parmağıma geçiriyor ve sonra elimi yüzüne bastırıyor. "Cevap ver bana, aşkım."

Gözyaşlarımın arasından gülümsüyorum. "Si." Yanında dizlerimin üzerine çöküyorum ve onu usulca öpüyorum. "Milyonlarca kez, si."

Olivia

ENRICO'NUN GÖZLERİ benimkileri arıyor ve aramızdaki ezici sevgi karşısında kalbim sıkışıyor.

Bu aşırı duygu yüklemesi ve benim de gözlerim doluyor. Evlilik.

"Emin misin?" Ona fısıldıyorum. "Birbirimizi daha yeni bulduk. Daha çok erken."

"Bella, hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım." Dudakları benimkileri okşuyor. "Neden bekleyelim ki? Ben ne istediğimi biliyorum."

Bu çılgınca ama bir şekilde doğru olduğunu biliyorum ve usulca gülümsüyorum.

Evlilik.

"Kalkmamız gerek." İrkildim.

Beni yukarı çekiyor ve bir kez daha öpmek için kollarına alıyor. Aceleye getirilmiş ya da cinsel bir öpücük değil. Bu kalpten bir öpücük ve birlikte bir yaşam vaadi.

Bizim hayatımız.

"Ti amo," diye fısıldıyorum ona.

"Ben de seni seviyorum." Yüzümü ellerinin arasına alıyor ve bu gece burada olanlara inanamayarak dudaklarına gülümsüyorum.

Birbirimize olan aşkımızı farklı dillerde ilan etmek gibi tuhaf bir alışkanlık geliştirdik. Ben hep İtalyanca söylerim. O İngilizce söylüyor.

Nasıl çıkarsa çıksın, her seferinde mükemmel oluyor ve çok şey ifade ediyor.

"Yüzüğünü beğendin mi?" Enrico soruyor.

Elimi uzatıp ona bakıyorum. Bu gerçekten oluyor mu? Yüzük süslü ve gösterişli değil. Tek taş pırlantalı altın bir bant; büyük bir pırlanta ama yine de sade.

"Bu mükemmel."

Parmağımda ağır bir his uyandırıyor ve alışmak biraz zaman alacak. Ona bakarken gülümsüyorum.

"Onu seviyorum ve seni seviyorum." Kocaman, güzel bir gülümseme yayıldı yüzüne. "Sonunda, sevdiğin bir hediye."

Tanrım. Benimle birlikte olmak nasıl bir şey olmalı?
"Önemli olan tek hediye bu."

Kollarımı boynuna doluyorum ve beni kaldırırken öyle sıkı sıkıyor ki. "Hadi eve gidelim."

Bar boş ama kalplerimiz dolu.

Bahçenin avlusunda üzerimizde peri ışıkları asılı. Mükemmel gecemizin sonuna yaklaşıyoruz.

Yakışıklı dans partnerime gülümsedim. İlk randevumuzu yeniden yaratmaya kararlıydı. Aynı barlara gittik ve aynı dans pistlerinde dans ettik.

Gerçi şarkılar şimdi daha farklı, dürüst olmak gerekirse orijinallerini hatırlamıyorum. Beynim Enrico Ferrara'nın etkisindeydi, hala da öyle.

Gerçi artık başka türlü bir kafa. Ömür boyu süren türden.

Dünyadaki onca kadın arasından aşık olmak için beni seçti ve şu anda her şey yolunda gittiği için inanılmaz derecede minnettarım.

aramızdaki ilişkiyi çözdü.

Tatlı, seksi, baskın, şefkatli ve söylediğim her kelimeyi dinliyor.

Taylor Swift'in "Lover" şarkısının sözlerini dinlerken gülümsüyorum ve bir o yana bir bu yana sallanıyoruz.

"Bu şarkı sevdiğin son şarkıdan daha iyi" diyor bana.

"Hangi şarkı?" Kaşlarımı çattım.

"The..." Şarkının adını hatırlamaya çalışırken kaşlarını çatıyor. "Sevilmeye alıştım şarkısı."

"Ha?" Geçmiş düşünmeye çalışıyorum.

"Sevdiğin biri olmaya alışmakla ilgili bir şey." "Oh."

Gülümsüyorum. "Lewis Capaldi'den 'Someone You Love'." "Erkeğini terk eden bir kız hakkındaki hüznü şarkı."

"Hatırlıyorum. Gerçi daha çok ölümle ilgili olduğunu düşünüyorum." Yüzü düştü. "Umarım hiç oynamazsın."

Kıkırdıyorum ve onu öpmek için ayak parmaklarımın üzerinde yükseliyorum. "Teşekkür ederim." "Ne için?"

"Sevgilim olduğun için... ve en iyi arkadaşım olduğun için."

Hareket etmeyi bıraktı. "Bu bana söylediğin en güzel şey."

"Ne?" Kaşlarımı çattım. "Neden?"

"Herkes aşık olabilir." Gözleri benimkileri arıyor. "Ama birinin en iyi arkadaşı olmak için çok şey gerekir."

Tekrar ritimle sallanmaya başlıyoruz, bu arada bu şarkı benim en sevdiğim şarkı olarak tarih kitaplarına geçti.

"Beni eve götür, sevgilim."

"Belki de bu gece evlenmeliyiz?" "Bir yer buluruz ve evleniriz."

Kıkırdıyor, geri çekiliyor ve elimi tutuyor. "Beni kışkırtma. Ev zamanı."

Elbisemi başımın üzerinden kaldırıp bir kenara fırlatıyor ve dudakları boynumun tozunu alıyor. Roma'daki dairemize geri döndük - ilk hafta sonumuzu birlikte geçirdiğimiz daire.

Karısı. Bayan Ferrara.

Birdenbire çaresiz kaldım. Onu çıplak görmek için çaresizim. Gömleğini omuzlarından yırtıp kenara fırlatıyorum. Bana yavaş, seksi bir gülümseme veriyor ve ellerini uzatıyor. "Tamamen seninim, aşkım."

"Gerçekten." Kot pantolonunu çıkarıp bacaklarından aşağı kaydırıyorum ve bacaklarının arasında ağır bir şekilde sarkan mükemmel kalın sikini ortaya çıkarıyorum. Kalın damarlar boylu boyunca uzanıyordu.

O çok güzel bir adam.

Benimkini.

Elimde olmadan ve yeni bir aciliyet duygusuyla, onun önünde yere düşüyorum ve onu ağzıma alıyorum.

İşte bu kadar. Bu adam ve bu vücut ömür boyu benim olacak.

Saçlarımı okşarken tıslıyor. "Evet Bella," diye fısıldıyor karanlık bir şekilde.

Devam ediyorum, devam ediyorum ve sonra beni ayağa sürükleyip yatağa fırlatıyor. Üzerime çıktı ve hızlı bir hareketle derinlere kayd.

"Ah," diye tıslıyor. "Seni seviyorum, Olivia." Koyu renk gözleri benimkilere kilitlenmiş, elleri sanki her santimini ezberliyormuş gibi yüzümde geziniyor. Dizleri ona çekiş gücü vermek için geniş ve bacaklarımı vücudunun etrafında daha yükseğe kaldırıyorum, mükemmelliğini kaplıyorum.

"Seni derinde istiyorum," diye inliyorum. Tanrım, bugün yeterince derine inebileceğini sanmıyorum. Onun her santimini istiyorum.

Keskin bir nefes alıp sertçe vuruyor ve ben gülerek başımı geriye atıyorum.

Hayatımız buna bağlı olsa bile nazikçe sevişemeyiz. Bu adam beni kemiklerime kadar kötü yapıyor... ve ben lanet olası seviyorum

o.

Hayatımızın en romantik gecesi.

şimdiden hayvanlar gibi sevişeceğimizi görüyorum.

"Evlendiğimizde de beni böyle sikecek misin?" Alay ediyorum.

Sertçe vuruyor. "Sonsuza kadar."

Rici beni bir battaniye gibi sarıyor. Başım göğsünde, dudakları alnımda. Sabaha kadar tatlı, şefkatli bir aşk yaşadık. Tüm zamanların en yüksek seviyesindeyim. Beni terk ettiğinde incindiğim iki olayı düşünüyorum. Şimdi her şey çok uzun zaman önceymiş gibi geliyor, ancak tüm o yıkım ve kalp kırıklığına rağmen, bugün bulunduğumuz yere ulaşmak için her şeyi tekrar yapardım. Bu bizim kazandığımız bir yakınlık ve bence zor zamanlar bizi daha güçlü bir birlik haline getirdi.

"Nerede evlenmek istiyorsun?" diye sorar.

Sorusuna şaşırarak ona bakıyorum. "Burada, İtalya'da." Kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Gerçekten mi?"

Omuz silkiyorum. "Ben senin ailen gibi büyük ve gösterişli şeylerden hoşlanmıyorum. Avustralya'da evlenseydik İtalya'nın yarısı seyahat etmek zorunda kalacaktı, oysa benim orada olmasını isteyeceğim yirmi kişi falan var."

"Teşekkür ederim. Eğer burada evlenmezsem annem beni öldürür."

"Ona söylediğinde ne diyeceğini düşünüyorsun?"

Bu gece kimseyi aramamaya karar verdik. Hafta sonu heyecanını tek başımıza yaşamak istedik. İçten içe Rici'nin 'birbirinizi çok az tanıyorsunuz' muhabbetiyle heyecanımızı kimsenin bozmasını istemediğini düşünüyorum.

Ne düşündükleri umurumuzda değil. Bunun ne olduğunu biliyoruz. "O zaman gelecek aya bakarım," diyor rahatça. "Nişan partisini o kadar erken mi istiyorsun?"

"Hayır. Düğünü o kadar çabuk istiyorum." "Bir ay." Alay ettim. "Bir ay içinde düğün organize edemeyiz, Enrico. Benim çok

Yapacak çok şey var. En azından... bilmiyorum... üç aya ihtiyacım var."

Gözlerini deviriyor. "İki hafta sonra nişan partisi vereceğiz."

"İki hafta," diye ciyakladım. "Delirdin mi sen?"

"Planlaması kolay olacak. Her şeyi annem yapacak. Bu onun işi."

Tüm günü onun devraldığını hayal ediyorum. "Hayır, sorun değil," diyorum ona. "Bunu ben halletmek istiyorum."

Beni kendine çekiyor ve uykulu bir gülümsemeyle içine çekiyor. "Mutluyum, aşkım."

Geniş göğsünü öpüyorum. "Ben de bebeğim."

"Merhaba Liv. Nasılsın güzel kız?"

"Merhaba anne."

"Roma'daki hafta sonu nasıldı?"

"Mükemmel." Salonda uzanmış beni dinleyen Enrico'ya bakıyorum ve yüzümü buruşturuyorum. "Tahmin et ne oldu?"

"Ne?"

"Enrico teklif etti."

Bir süre sessizlik oldu, ta ki sonunda "Ne?" diye fısıldayana kadar.

"Evleniyorum anne."

"Liv, bu adamı tanı mıyorsun bile."

"Onu tanıyorum. Aradığım kişi o. Pantheon'da diz çöküp bana evlenme teklif etti. Anne, çok mutluyum."

Enrico'nun gözleri beni izlerken belli bir şeyle parıldıyor.

"Tatlım," diye iç geçiriyor.

"Bizim için mutlu olamaz mısınız?" diye sordum. "Biz ne yaptığımızı biliyoruz. Biz çocuk değiliz anne. Ben yirmi dokuz yaşındayım. Ne yaptığımı bildiğimden oldukça eminim."

"Sadece endişeleniyorum."

"Endişelenmene gerek yok. Ben hallederim."

Tekrar konuşmadan önce bir süre sessiz kalıyor.
"Yüzüğün neye benziyor?"

"Muhteşem." Gülümsüyorum. "İki karatlık göz alıcı bir pırlanta ile sade bir altın yüzük."

"Vay canına!" Nefesi kesiliyor.

Tepkisine gülüyorum. "Gelinliğimi seçebilmemiz için tatile gelir misin?" Umutla soruyorum.

"Sevgilim, evet, elbette. Yine de bir süre para biriktirmem gerekecek. Arabamın büyük bir tamire ihtiyacı vardı ve bu da banka hesabımı boşalttı."

"Tamam." Kendine geleceğini bildiğim için gülümsüyorum. Bu gerçekten oluyor. "Sana İtalya'yı gezdirebilirim. Burası çok güzel. Çok seveceksin."

"Olivia, buna inanamıyorum. Çok şaşırdım."

Kıkırdıyorum. "Biliyorum. Ben de öyle."

"İşe gitmem gerekiyor. Seni akşam

ararım." "Tamam, seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Telefonu kapatıyor ve ben de kanepedeki seksi adama dönüyorum. Yanına gitmem için dizine vuruyor. Gittiğimde beni kollarıyla sarıyor. "O iyi miydi?"

"Her şeyin bu kadar çabuk olmasından dolayı biraz endişeli. Seninle tanışır tanışmaz kendine gelecektir." Parmaklarımı buklelerinin arasında gezdiriyorum. "Annemi arayacak mısın?"

"Bugün onu görmeye gideceğim. Ona o zaman söyleyeceğim." "Sence ne diyecek?"

"O iyi olacak. Zaten bu ona bağlı değil." Beni ters çevirdi ve kanepeye yatırarak üzerimde gezinmeye başladı. "Bu bize bağlı."

Pazartesi sabahı, elimi havada tutarken bir rock yıldızı gibi kafeye dans ederek giriyorum. Yüzüğümü parlatmak için parmaklarımı oynatıyorum.

Jennifer ve Natalie heyecanla koltuklarında zıplıyorlar. "Aman Tanrım!" Nat ağlıyor. "Buna inanamıyorum."

"Biliyorum," diye ağlıyorum.

"Vay anasını," diye fısıldıyor Jennifer elimi tutarken. "O yüzük bambaşka bir şey."

Bir kahkaha atarak dışarı bakıyorum ve Lorenzo ile Maso'nun pencereden bana baktıklarını görüyorum. Onlar da en az benim kadar gülümsüyorlar. Rici ve ben bütün hafta sonu bulutların üzerindeydik. Yüzlerimizden gülümsemeyi zor siliyoruz. Bu kadar mutlu olabileceğimi hiç düşünmemiştim.

"Kahveleriniz, güzel bayanlar." Garson üç cappuccino ile masaya gelir.

Nat ve ben hep bir ağızdan, "Teşekkürler Bosco," diyoruz. Garsonumuzu iyi tanıyoruz.

Bosco bize minnettarlığını gösteren kocaman bir gülümseme veriyor. Burası Milano'daki en güzel görünümlü kafe değil ama çalışanlar çok sevimli ve kahveyi memleketteki gibi tattıran tek yer burası. Burası her zaman Avustralyalılarla dolu.

Geçen gün Rico'yu işten önce benimle buraya gelmeye zorladım. Bosco onu gördüğünde neredeyse küçük dilini yutacaktı.

"Ah." Kızların nişan yüzüğüme baktığını fark etti. "Kutlama mı yapıyoruz?"

"Öyleyiz." Gururla gülümsüyorum ve elimi kaldırıyorum. "Evlenmek üzere nişanlandım."

"Enrico Ferrara?" diye fısıldıyor kocaman gözlerle. "Uh-huh."

Ağız açık kalıyor ve ellerini çırpıyor. "Kutsal Meryem Ana, bunu kutlamalıyız."

Tezgâhın arkasına koşar, bir şişe şampanya çıkarır ve mantarını patlatır. Muhteşem bir şekilde fışkırır

moda hepimiz yüksek sesle gülüyoruz. Diğer müşteriler de kıkırdıyor; onun heyecanı bulaşıcı.

Dışarıya tekrar bakıyorum ve Lorenzo ile Maso'nun da güldüğünü görüyorum.

Bugün mutlu bir gün.

Bosco hepimize birer şişe şampanya dolduruyor ve bardakları bize uzatıyor. Kafedeki diğer üç kişi için de birer bardak dolduruyor ve çocuklar için iki bardağı dışarı çıkarıyor. "Kadeh kaldırmayı öneriyorum," diye anons ediyor içeri döndüğünde.

Bardaklarımızı kaldırıyoruz. "Bayan Ferrara'ya."

Herkes "Bayan Ferrara'ya" diyor, ben utanç içinde kıkırdıyorum. Kendimi ünlü hissediyorum.

Herkes kendi konuşmasına geri dönüyor ve kızların dikkati tekrar bana geliyor. "Bunu bekliyor muydun?" Jennifer sordu.

"Hayır. Yani, bir gün evleneceğimizi düşünmüştüm. Ama bu kadar erken mi? Mümkün değil. Bunların hepsi onun işi. Karısı olmamam Enrico'yu rahatsız ediyor. Bunun yasal olmasını istiyor."

Jennifer onun eline yaslanıyor ve hülyalı bir şekilde gülümsüyor. "O çok romantik."

"Biliyorum, değil mi? Bize evlenme teklifini anlatsana," diyor Nat. "Beni özel yerimize götürdü."

"Nerede bu?" Jennifer soruyor.

"Pantheon." Yüzüğüme sevgiyle bakarken gülümsüyorum. "Roma'da mı?"

"Evet, iki yıl önce ilk tanıştığımızda beni oraya götürmüştü."

"İki yıldır birlikte misiniz?" Jennifer ciyaklar. "Hayır."

Gülüyorum. "O zamanlar berbat bir zamanlamaydı. Onun Babası ve büyükbabası o hafta sonu bir trafik kazasında ölmüştü ve bir şey başlatamayacak kadar üzgündü."

"Öldürüldü," diye mırıldandı Nat şarap kadehine. "Olduğu gibi anlat."

"Öldürüldü mü?" Jennifer aramıza bakarken nefesi

kesiliyor. "Bunu bilmiyoruz." Gözlerimi Natalie'ye çevirip Çenesini kapaması için.

"O tamamen öldürüldü." Natalie alay ediyor. "Olivia'nın etrafında ne kadar çok güvenlik olduğunu fark etmedin mi?"

Jennifer masaya doğru eğilir. "Bunu fark etmiştim," diye fısıldıyor. "Nedenini merak ettim."

"Sadece zengin olduğu için, hepsi bu," diye cevap veriyorum. "Bu hiçbir şey ifade etmiyor." Natalie'ye kaşlarımı çatarak bakıyorum. Tanrıya şükür ona hiçbir şey söylemedim. Gerçeği bildiğini bir düşünsene. Konuyu değiştirmem gerekiyor. "Yine de bir sorun var."

"O da ne?" Nat sorar.

"Enrico iki hafta içinde Como Gölü'ndeki evinde bir nişan partisi vermek istiyor." Tamamen bunalmış hissederek omuz silktim. "O kadar süre içinde nasıl organize edeceğimi bilmiyorum. Bir parti organizatörü tutacağını söyledi ama bu düşünceden nefret ediyorum. Çok kişiliksiz bir şey."

"Oh." Jennifer'ın gözleri genişler. "Yapabilirim. Memlekette bir etkinlik yöneticisiydim. Bunu her zaman yapardım. Çocuk oyuncağı."

"Gerçekten mi?" Kaşlarımı çattım.

"Elbette ve şu anda çalışmıyorum. Tam zamanlı olarak üzerinde çalışabilirim."

"Zorlamak istemiyorum."

"Bu bir dayatma olmaz. Yardım etmeyi çok isterim. Dürüst olmak gerekirse yapacak bir şeyim olursa mutlu olurum."

"Bu harika bir fikir," diyor Nat. "Bunu yapması için ona para ver."

"Elbette size ödeme yaparım," diyorum.

"Eğer istersen. İşimiz bittiğinde size fatura kesebilirim. Fazla ücret almam."

"Merak etme, o dolu." Nat başını arkaya eğiyor ve kadehini boşaltıyor.

"Bana rakamları ve ne istediğinizi gönderirseniz, bugün başlayabilirim."

"Gerçekten mi?" Şaşkınlıkla gülümsedim. "Bu kadar çabuk mu?"

"Evet. Tanrı'ya şükür günüm iyi geçiyor. Sıkıntıdan

öleceğimi sanıyordum." Bir an düşünür. "Ne var

Çiçekleri ve süslemeleri düzenleyebilmem için evi nasıl bulabilirim? Bugün siz çalışırken gidip kontrol edebilmem için bana bir anahtar verebilir misiniz? Bu şekilde hemen başlayabilirim."

"Evet, tabii." Ona anahtarı vermeye gidiyorum ve sonra tereddüt ediyorum. Hayır, bunu yapamam. Enrico küplere biner. "Seni karşılaması için birini göndereceğim."

"Oh." Gözleri benimkileri tutuyor. "Tamam, en kolayı neyse o olsun. Kimseyi rahatsız etmek istemiyorum. Evlerde yalnız kalmaya alışkınım."

"Zahmet olmayacak." Gülümsüyorum. "Ev her zaman korunuyor, yani orada birileri olacaktır."

"Ev neden korunuyor?" Kaşlarını çatıyor.

"İşte milyon dolarlık soru bu." Nat kaşını kaldırır.

"Sana söyledim, ailesi zengin. Bu sadece bir önlem." Dramatizmine gözlerimi deviriyorum. "Şu komplo teorilerini bırak Nat. Çok fazla Netflix izliyorsun." Ayağa kalkıyorum. "Gitmem gerek. İşe geç kalacağım." İkisini de yanaklarından öpüyorum.

"Parti detaylarını bana e-posta ile gönderin, ben hallederim." "Tamam, teşekkür ederim."

Kafeden rahatlamış bir şekilde çıkıyorum. Tanrıya şükür etkinlik yönetimi hakkında her şeyi bilen birini tanıyorum. Dünya kurtuldu.

Bunu mahvetmeyeceğim.

Giorgio elimi tutup yüzüğümü incelerken gülümsüyor. Ofisimdeyiz, çalışıyormuş gibi yapıyoruz.

"Onun için doğru kişi olduğumu biliyordum. Seni gördüğüm andan itibaren, doğru kişi olduğumu biliyordum."

Kıkırdıyorum. "Peki bunu nereden biliyorsun?" "Sana bakışından."

"Bana nasıl bakıyor?"
"Sanki dünyadaki diğer tek insan senmişsin gibi."
Kalbim kabarıyor çünkü bana da böyle hissettiriyor.
"Yani?" Masama geri oturdu. "Düğün ne zaman?"
"Bilmiyorum. Enrico nişan partisini
iki hafta." Giorgio'nun gözleri büyüdü. "Ne giyeceksin?"
"Henüz emin değilim." Gergin bir şekilde
gülümsüyorum. "Güzel bir şey." Giorgio ayağa kalkıyor
ve hemen beni bir aşağı bir yukarı süzüyor.
"Valentino giymelisin." Parmağını dudaklarına götürdü.
"Üretim bölümüne gidip gelecek yılın koleksiyonundan bir
şeyler bulacağım."
Gülümseyerek gözlerimi deviriyorum.
"Bana bırak, sevgilim. Harika görüneceksin." Her iki
yanağıma da birer öpücük kondurduktan sonra ofisimden
koşarak çıktı ve ben de sandalyeme çöktüm.
Giorgio'nun hobisi olmak eğlenceli.

Gözlerim çırpınarak açılıyor. "Yatma vakti, Bella," diye
fısıldıyor Rico arkamdan.

Milano'daki dairemizde kanepede uzanıyoruz. Saat geç
oldu ve en son hatırladığım şey film izlediğimiz. Kollarına
sımsıkı sarılmışım ve şakağımı öpüyor.

"Sen de mi uyuyakaldın?" diye
sordum. "Evet. Bu film çok
sıkıcı."

Kıkırdıyorum çünkü bazı şeyleri söylerkenki aksanına
bayılıyorum. Bu film çok sıkıcı görünüyor onlardan biri.

Enrico'nun telefonu sehpanın üzerinde dans ediyor ve
ekranda Sergio ismi beliriyor. Ne istiyor? Bu adam
tüylerimi ürpertiyor.

"Evet," diye cevap verir Rico, bu saatte aranmaktan
rahatsız olduğu bellidir. Kaşlarını çatar ve bir süre dinler.

"Ne?" diye bağıyor. "Benimle dalga mı geçiyorsun?" "Ne oldu?" Ağzımı açtım.

İtalyanca bağırmaya başlıyor, avazı çıktığı kadar bağıyor. Ne söylediği hakkında hiçbir fikrim yok ama kesinlikle kendini kaybediyor. Öfkeyle elini sehpaye vuruyor ve ben sığıyorum. Tanrım.

Sakinleş artık.

Yatak odasını işaret ediyor. "Giyin Olivia." "Ne?"

Kaşlarımı çattım. "Neden?"

"Giyin," diye tekrarlıyor. Konuşmasına geri dönüyor ve İtalyanca bağırmaya devam ediyor.

"Jeti hazırlayın. Bir saat içinde ayrılıyoruz," diye talimat verdi. "Gidiyoruz." Kaşlarımı çattım. "Nereye gidiyoruz?"

Yatak odasını işaret ediyor. "Giyin." Çok öfkeli.

Ondan yayılan öfke termonükleerdir.

"Lorenzo'ya Olivia'yı alıp anneme götürmesini söyle. O burada onlarla kalabilir. Ben yokken Ferrara'ların evinde fazladan adam istiyorum." "Ne?" Fısıldadım. "Annene gitmek istemiyorum. Bu çok garip olur."

Gözleri bana dikildi. "Bu gece bana itaatsizlik etmeyi aklından bile geçirme Olivia. Annemde kalacaksın. Giyin hadi. Şimdi!"

Aman Tanrım. Hışımla koridora çıktım ve üzerime bir şeyler geçirdim. O da beni takip etti ve gardırobuna doğru yürüdü.

"Ne oldu?" diye sordum.

Elbiselerini bir askıdan koparıyor ve odanın bir ucundan diğer ucuna savruluyor. "Sicilya'ya gitmem gerekiyor."

"Ne, şimdi mi? Gecenin bir yarısı mı?" Kaşlarımı çattım. "Ne oldu?"

Beni çabucak öpüyor. "Endişelenmeni gerektirecek bir şey yok. Halletmem gereken bir iş var. Ben dönene kadar annemin evinde kalacaksın."

"Ben burada kalacağım."

"Burada yalnız
kalmayacaksın." "Tamam.
Sakin ol."

Belli ki bir konuda çok stres altında ve ben de buna katkıda bulunmak istemiyorum.

"Bir çanta hazırla." "Peki, ne kadar kalacaksın?"

"Bilmiyorum." Bir gece çantasını yırtıyor ve içine zorla kıyafet atmaya başlıyor. Burada tamamen kendini kaybediyor.

Korku içimde dolaşmaya başladı. "Bir sorun mu var?"

Gardırobundaki kasayı açar ve iki silah çıkarır. Birini ceketinin altına koyar.

"Sadece genelevlerden birinde sorun çıktı. Endişelenmenizi gerektirecek bir şey yok."

"O zaman neden bir silaha ihtiyacın var?"

Beni geçip banyo malzemelerini toplamak için banyoya gidiyor.

Peşinden içeri daldım. "Sophia orada mı?"

"Olivia," diye bağırıyor. "Bu gece benimle kavga etme. Bunun Sophia'yla hiçbir ilgisi yok. Lanet olası kıyafetlerini topla."

"Bu konuda götlük yapmana gerek yok!" Tersliyorum.

Yatak odasına geri dönüyorum ve benim için çıkardığı gece çantasına birkaç kıyafet atmaya başlıyorum. Banyoya gidip banyo malzemelerimi alıyorum. Bir süre kapalı alt çekmeceye bakıyorum ve sonra bugün aldığım eczane çantasını kapıyorum.

"Ne kadar kalacaksın?" diye sordum.

"Çok uzun değil."

"Uzun değil, bir gece gibi mi, yoksa uzun değil, sekiz gece gibi mi?" Bana ters ters bakıyor. "Bella."

Dudaklarımı büzüyorum. "Ne tür bir sorun?"

"Sadece müşterilerden biri."

"Başka biri halledemez mi? Gece yarısı oldu, Enrico."

"Hayır." Topladığı çantasını aldı ve fırtına gibi oda. Peşinden koştum. "Bu tehlikeli mi?"

"Hayır."

"Emin misin?"

Gözlerini kapatıyor ve burnunun kenarını sıkıyor, hayal kırıklığı açıkça belli oluyor. "Tanrım, bana güç ver, Olivia."

O

keskin bir nefes alır. "Gitmek zorundayım. Lorenzo senin için geliyor." "Bu o hepsi çok dramatik için bir şey o değil tehlikeli."

Kapı zili çalar ve Enrico güvenlik ekranına bakar. Lorenzo koridorda beklemektedir. Enrico onu içeri alır. Rico onu "Merhaba," diye selamlar. "Olivia'yı Ferrara Evi'ne götür.

ve onun yanından ayrılma."
"Emredersiniz, efendim."

Enrico çantasını alıp omzuna atıyor ve yüzümü ona doğru kaldırıyor. "Yakında evde olacağım, aşkım." Beni usulca öpüyor. "Seni en kısa zamanda arayacağım."

"Tamam." Gülümsemeye zorladım. "Lütfen, dikkatli ol."

"Her zaman." Son bir öpücükle arkasına bakmadan daireden çıkar. Kapı arkasından sessizce tıklanır.

Omuzlarımı düşürdüm, sönmüştüm. "Gece yarısı oldu Lorenzo. Bu saatte Bianca'ya gitmek kabalık olur. Çoktan uyumuştur. Enrico dramatik davranıyor. Neden burada kalamıyorum?"

"Olivia," diye uyarıyor en iyi İtalyan aksanıyla.
"Yapacaksın emirlerine uyun."

Araba Bianca'nın evinin dairesel garaj yoluna girer.

Ferrara Evi.

Burası dergilerden fırlamış gibi. Daha önce deneyimlediğim hiçbir şeye benzemeyen aşırı lüks. Burada her yerden daha fazla koruma var ve onları kimin görevlendirdiğini merak ediyorum. Enrico'nun işi mi yoksa babasının mı? Aklım başka bir noktaya gidiyor ve Angelina'nın evinde de bu kadar çok koruma olup olmadığını merak ediyorum. Hangi ortak daha iyi

korunuyor? Daha da önemlisi, neyden?

Sicilya'ya giden Enrico'yu düşündükçe midemde sinirler dans ediyor.

Lütfen, dikkatli olun.

Lorenzo kapımı açıyor ve bagajdan gece çantamı alıyor. "Kimseyi uyandırmak istemiyorum," diye fısıldıyorum.

"Bianca geleceğini biliyor." Tam bunu söylediği sırada ön kapı açılır ve Bianca görünür. Krem rengi saten bir gecelik ve sabahlık giymiştir; her zamanki gibi göz alıcıdır.

"Merhaba Olivia," diyor zoraki bir gülümsemeye.

El çantamı parmaklarımın ucuyla sıkıca kavıyorum. "Merhaba." Etrafıma endişeyle bakıyorum. "Bunun için üzgünüm, sizi rahatsız etmekten nefret ediyorum. Gerçekten Enrico'da kalabilirdim."

"Sorun yok." Elini bana doğru uzattı. "Gel, gel." Beni eve götürüyor. "Güvende olduğunu bilirse Enrico kendini daha iyi hisseder."

Çantamı daha sıkı tutuyorum. Gah, bu çok garip.

"Teşekkürler." "Sana içecek bir şey getireyim mi?" diye soruyor.

"Hayır." Gözlerim endişeyle Lorenzo'ya kayıyor. "Sanırım yatmaya gideceğim, eğer sorun olmazsa?"

"Evet, evet, elbette." Beni merdivenlerden yukarı ve büyük bir koridora götürüyor. "Burası çocukken Enrico'nun odasıydı," diyor kapıyı açarken. "Burada kalmak isteyebileceğini düşündüm."

Lüks mobilyalara göz gezdiriyorum. Duvarlar lacivert ve mobilyaların hepsi beyaz. Sol tarafta beyaz mermerden güzel bir banyo var.

Vay canına.

Kimin çocukken böyle bir yatak odası olur ki? "Mükemmel, teşekkür ederim."

"Başka bir şeye ihtiyacın var mı?" Başımı sallıyorum.

"Hayır, teşekkür ederim. İyi geceler."

"İyi geceler." Son bir bakış ve yine zoraki bir gülümsemeye çıkıp gidiyor ve kapıyı arkasından kapatıyor. Sırt üstü yatmadan önce yatağa uzanıyorum. Bir süre uzanıyorum ve tavana bakıyorum. Gerçekten yapmam gereken bir şey olduğunu biliyorum.

Bir haftadır erteliyordum ama artık bilmem gerekiyordu. Bavulumdan eczane poşetini çıkardım ve kutuyu okudum.

İlk Yanıt Gebelik Testi

Doğum kontrol hapi kullanıyorum. Pozitif olamayacağını biliyorum ama nedense içimde öyle olduğuma dair garip bir his var.

Yani, birkaç hafta önce bir iki hap kaçırdım ama ertesi gün iki katını aldım ve bunu daha önce hep yaptım ve hiçbir sonuç almadım.

Talimatları inceliyorum ve sonra gidip çubuğa işiyorum. Beklerken banyo tezgahına oturuyorum.

Bekliyorum.

Ve

bekliyorum.

.. Ve

bekliyorum.

Gözlerimin önünde bir çizgi beliriyor... ve çok geçmeden ikinci bir soluk çizgi beliriyor.

Hmm, bu ilginç.

Kaşlarımı çatıyorum. Bu ne anlama geliyor? Talimatları elime alıp tekrar okudum.

İki çizgi pozitif sonucu gösterir.

Şok içinde ağzım açık kaldı. Ne oluyor lan? Ben hamileyim.

Enrico

Çok kızgınım.

Hayatımda hiç bu kadar kızgın olmamıştım.

Kızlarımızdan biri Sicilya'da bir arka sokakta ölü bulundu.

Yenildim, ve sonra boğulmuş- isim Lucky Lombardi yüzüne kazınmış.

Bu ne cüret?

Bu şekilde ölmeyi hak etmedi. Onun mücadelesi benimle, onunla değil. Onun yüzüne kazınan ismi benim iyiliğim için. O bir savaş istiyor ve az önce bir tane aldı.

"Nerede olduğunu buldun mu?" Uçaktan inerken homurdandım.

"Bir yer bulduk," diye yanıtlıyor Sergio. "Güney Yakası'nda bir barda."

Kızın ailesinin neler yaşamak üzere olduğunu hayal ederken çenemi sıkıyorum. Yeni bir öfke dalgası içimi kasıp kavuruyor. "Beni ona götür." Takım elbisemin cebini yokluyorum ve silahımın ağırlığını hissediyorum.

"Oraya insansız gidemeyiz."

Kimse bir Ferrara kızına dokunamaz. Hiç kimse.

"O zaman adamları çağır," diye cevap verdim.

Yirmi dakika sonra araba bir barın önündeki park yerinde durdu ve ben otomatik pilotta arabadan indim.

Sicilya'nın keyifsiz bir bölgesindeyiz. Bar gürültülü ama sokakların geri kalanı sessiz.

Ne tür bir adam masum bir kadına bunu yapar?

Arnavut kaldırımli caddeden bara doğru yürüyorum.

Yağmur y a ğ ı y o r ve yer ılık ılık parlıyor.

Ayaklarımın sesi sert zeminde çıtırdıyor. yüzey.

Şu an yanımda on adamım var ve kan için buradayım.

Onun kanı.

Kapıyı açtım ve bara girdim. Müzisyenler anında çalmayı bırakıyor ve herkes sessizleşiyor. Durup bakıyorlar. İçeri giriyorum ve ayakkabılarım ahşap döşeme tahtalarında gıcırıyor.

Etrafımdaki müşterilere bakıyorum. Birçok yaştan erkekle dolu. Kim olduğumu biliyorlar ve bu bana çok şey anlatıyor.

"Lucky Lombardi nerede?" Yüksek sesle ve sakince sordum. Sessizlik.

"Onu bana verin... ya da kendi ölüm belgenizi yazın."

Hepsi ölümüne kıpırdamadan duruyor.

Bana en yakın adamı yakaladım. "Nerede o?" Onu sarsarken soruyorum. "Ben doğruyu söylüyorum. Onu benden saklayan herkes bugün kendi yaratıcısıyla tanışacak."

Zayıf bir adam barın arka kapısını işaret ediyor. "Gitti," diyor usulca, gözlerini kapıya dikerek.

Sergio'ya "Tuvaletleri kontrol et" dedim.

Umarım oradadır da o pisliği ellerimle öldürebilirim.

Ön kapıdan çıkıp otoparka doğru yürüyoruz. Etrafıma bakıyorum, on adamım yanımda.

Park yeri karanlık ve ürkütücü. Hiçbir hareket göremiyorum.

Saklanıyor.

"Bay Lombardi!" Sesleniyorum. "Korkak yüzünü göster." Sessizlik.

Adamlarım ve ben bakışlarımızı değiştirdik. "Çıkın buradan!"

Bağırıyorum.

Uzaktan bir telefon sesi duyuyorum ve hepimiz birbirimize bakıyoruz. Telefon çalmaya devam ediyor ve baktığımızda sokağın köşesindeki ankesörlü telefondan geldiğini görüyoruz.

Sergio gidip açıyor. "Merhaba."

Telefonu uzatmadan önce gözlerini kaldırıp bana bakıyor. "Bu senin için."

Gözlerim etrafımızdaki yolları ve binaları tarıyor. Bu bir tuzak mı?

Sergio'dan telefonu alıyorum.

"Merhaba, Enrico," diye alay ediyor boğuk bir erkek sesi. "Beni mi arıyordun?"

"Yüzünü göster."

Yüksek sesle gülüyor. Etrafımızdaki binalara bakarken gözlerimi kısıyorum. Buralarda bir yerde. Bizi izlediğini hissedebiliyorum.

"Sicilya'dan çıkacak ve tüm genelevlerin mülkiyetini bana teslim edeceksiniz, yoksa sonuçlarına katlanırsınız."

Onun aptallığına gülümsüyorum. "Ya da ne?"

"Ya da Valentino Evi'ni ziyaret edeceğim."

Ne?

Kanım dondu.

"Ve senin sarışın... Olivia Reynolds... aptallığının bedelini bıçağımın ucunda ödeyecek." Yüksek sesle gülüyor. "Onu küçük parçalara ayırıp kemiklerini kızartacağım." Tekrar gülüyor, hastalıklı ve çarpık bir ses. Beynimde yankılanıyor ve sistemimde bir şok dalgasına neden oluyor.

Sonra... telefon kapandı.

Enrico

ÖFKE tüm bedenimi sarıyor ve adamlarıma dönüyorum.

"Öldürün onu." Elimdeki telefonu o kadar sert sıkıyorum ki kırılacağından eminim. "Yoluna çıkan herkesi öldür. Onun ölmesini istiyorum. Hepsinin ölmesini istiyorum!" Homurdanıyorum, dönüyorum ve arabalara doğru fırlıyorum. Sürücü koltuğuna atlıyorum ve adamlar bana ayak uydurmak için arkamdan koşuşturuyorlar.

Olivia'yı eve götürmek tek önceliğim oldu.

Onu tehdit etti. Zaten masum bir kadını öldürdü.

Nerede çalıştığını biliyor.

Adamlar hâlâ atlarken arabayı çalıştırıyorum. Gecikmeleri için zamanım yok. "Acele edin!" Onlar etrafımda dolanırken ben bağıriyorum. Lorenzo'nun numarasını eller serbestten çeviriyorum. Stres seviyem tüm zamanların en yüksek seviyesinde.

"Merhaba."

"Olivia nerede?" Şak diye söyledim. "Yatakta uyuyor."

"Bütün gece kapısının önünde duracaksın ve evin dışındaki güvenliği iki katına çıkaracaksın."

"Sorun ne?" diye kekeliyor, sesimdeki aciliyeti hissediyor.

"Lucky Lombardi tüm genelevleri teslim etmemi istedi yoksa onu öldürecekmiş."

Bir an duraksıyor. "Ailenizi bu işe o mu karıştırdı?" Bu duyulmamış bir şey, biz böyle çalışmayız. Her Ferrara savaşında kadınlar ve çocuklar her zaman iki tarafta da güvende olmuştur. Bu sefer, yeni bir aşağılık hayat seviyesiyle karşı karşıyayız. "Sana söz veriyorum, Enrico. Onu hayatım pahasına koruyacağım."

"Şimdi havaalanına gidiyoruz. Yakında görüşürüz."

Olivia

Saat geç ve ben Bianca'nın evindeyim, yatağımdan tavana bakıyorum, tam bir şok içindeyim. Yakın zamanda uyuma şansım yok.

Doğum kontrol hapı kullanıyorum. Nasıl hamile kalabilirim? Belki de hepsi büyük bir hatadır. Mahcup olmalıyım. Çıldırmalıyım. Heyecanımı kontrol altına almaya çalışıyorum.

Bir bebek.

Rici'nin bir parçası ve benim bir parçam, bir çocuk şeklinde bir araya geldi.

En değerli hediye.

Elimi yavaşça aşağı kaydırıyorum ve karnımın üzerine koyuyorum. Yavaş yavaş yanan bir heyecan ilk şoku kovalamaya başlıyor. Bu çok beklenmedik bir şey. Zamanlama çok daha iyi olabilirdi, ama zaten evleniyoruz, bu yüzden gelecekte bir aşamada gerçekleşmeyecek gibi değil.

Enrico'nun ne diyeceğini merak ediyorum. Kendimi ona söylerken ve o da öfkelenirken hayal ediyorum... ama bunun olmayacağını zaten biliyorum. O çocuk istiyor.

Sık sık çocuk sahibi olmaktan bahsediyor. İçimdeki heyecan kabarmaya başladığında kendi kendime gülümsüyorum. Telefonumu elime alıp numarasına doğru ilerliyorum.

Saat sabahın dördü.

Acaba yatakta mı yoksa iş yerinde mi durumu idare ediyor?

İçimden gelen dırdırcı küçük bir ses benimle alay ediyor.

Bir genelevde... etrafı onunla yatmak isteyen güzel kadınlarla çevrili. Yıkıcı düşünceleri kovmaya çalışırken gözlerimi kapatıyorum. Zihnimin oraya gitmesine izin vermek benim için iyi değil. Zehirli ve aramıza sadece kıskançlık ve acı getirecek.

Onunla evlenmeye evet dediğimde, ona güvenmeye de evet demiş oldum. İş ne kadar güvensizlik getirirse getirsin, bu kararımın arkasında durmak zorundayım.

İyi olduğundan emin olmak ve iyi geceler dilemek için ona mesaj atmalı mıyım?

Hayır, muhtemelen onu uyandıracam. Şimdi beklemek zorundayım.

Elimi tekrar karnımın üzerine koyuyorum ve öğrendiğinde yüzünün alacağı şekli hayal ederken karanlığa gülümsüyorum.

Ona söylemek için sabırsızlanıyorum.

Uyandığında telefonum yan sehpanın üzerinde dans ediyordu ve onu elime aldım.

Rici

"Günaydın." Uykulu bir şekilde gülümsüyorum.

"Günaydın, güzelim. Nasıl uyudun?" diye mırıldanıyor, sesi derinden geliyor.

Odaklanmaya çalışırken gözlerimi ovuşturuyorum. Dünyadaki en seksi sese sahip. "Seni özledim. Yalnız uyumayı sevmiyorum."

"Eve, sana dönmek için uçağa binmek üzereyim."

"Güzel." Gülümsüyorum.

"Bugün işe gitme." "Ne?"

"Eve gittiğimde seni görmek istiyorum. Hasta olduğunu söyle." "Bunu yapamam."

"Yapabilirsin." Sesi emredici. "Aslında, neden istifa etmiyorsun? Başka biri için çalışmana gerek yok. Artık kendi şirketini kurabilirsin."

Yine mi bu?

"Bunu yapmayacağım, bunu zaten konuşmuştuk. Ayrıca, bütün gün toplantılarım var." Bunun ne olduğunu sanıyor? O her parmak şıklattığında bir gün izin alamam ya da istifa edemem.

"Ben eve gelene kadar işe gitmeni istemiyorum." "Bu çok saçma. Akşam görüşürüz." "Olivia," diye uyarıyor.

Artık beni kızdırmaya başladı. "Gitmem gerek, Enrico. Geç kalacağım. İyi uçuşlar. Seni seviyorum." Telefonu kapattım.

Telefon hemen tekrar çalar ve ekranda onun adı belirir.

Ağır ağır nefes veriyorum. "Evet?"

"Yüzüme kapatma." İyiliğine karşılık verince telefon kapanıyor.

Dramatizmine gözlerimi deviriyorum. Tanrım, biri yatağın ters tarafından kalkmış. Nesi var bunun? Kendimi yataktan dışarı sürüklüyorum ve tezgahın üzerinde duran gebelik testi çubuğunu almak için banyoya gidiyorum. Tekrar baktım.

İki satır.

Belki de hayatlarımızı değiştirecek olan iki mükemmel satır.

Bu öğleden sonra bir doktora görünmem gerekiyor. Boş yere heyecanlanmak istemiyorum. Yanlış alarm olabilir. Ne de olsa hap kullanıyorum. Son birkaç ayı ve onları ne kadar düzenli aldığımı düşünüyorum. Birkaç tanesini kaçırdım ama hemen ertesi gün aldım. Yanlışlıkla

ve daha önce hiç hamile kalmadım.

Heyecan midemde kabarcıklar oluşturuyor ve Enrico'nun bir gün izin isteği o kadar da saçma görünmüyor. Bir bebek yapma ihtimalim varken kumaşa nasıl konsantre olabilirim ki?

Banyoya geri dönüp Lorenzo'ya mesaj attım.

**Günaydın. Uyanık
mısın?**

Bir mesaj doğrudan geri döner.

Kapının dışında.

Kaşlarımı çattım. Bu çok garip. Mesaj atıyorum.

**İşe gitmek için hazırlanmam için eve dönebilir
miyiz?**

O cevap verir.

**Evet, tabii ki.
Yakında
görüşürüz.**

Telefonuma bakıyorum ve bir sonraki soruyu sormayı düşünürken alt dudağımı ısırıyorum. Boş ver, bilmek istiyorum. Geri mesaj atıyorum.

Bianca uyanık mı?

Bir cevap geldi.

Evet, mutfakta.

Seninle orada buluşuruz.

Yaltaklanıyorum. Hay sikeyim.

Onu görmemeyi umuyordum. İyi birine benziyor ama bana karşı çok belirsiz. Sadece kibar olmaya çalıştığını biliyorum. Ondan gelen altta yatan bir sinirlilik hissedebiliyorum. Dün gece nişanımızdan hiç bahsetmedi ama bildiğini biliyorum. Enrico bana onu Pazar günü aradığını söyledi. Mutlu olduğunu söyledi ama şimdi bana bir şey söylemediğine göre o kadar emin değilim. Dün gece vardığımızda geç olmuştu. Belki şimdi sohbet etme şansımız olur.

Beni bu duruma soktuğu için Enrico'ya lanet olsun. Bianca'yla beş kelime falan konuştuk ve şimdi beni burada onsuz uyutuyor. Aklından ne geçiyordu? Umarım Francesca uyanıktır. Çok tatlı biri ve buzları kırmama yardım edebilir.

Aynadaki yansımama bakarken yanaklarıma hava üflüyorum. Sanırım bir aşamada onları daha iyi tanımam gerekecek.

Burada bir şey yok.

Hızlıca giyinip yatağımı hazırlıyorum. Giysilerimi üzerime geçiriyorum ve güzel odaya son bir kez bakıp yatak odasının kapısını açıyorum.

Koridordaki sandalyelerde oturan üç adam beni karşılıyor. Marly, Pedro ve Alexander.

Ne oluyor be?

"Merhaba." Aralarına baktım. "Siz ne yapıyorsunuz?"

Marly ayağa kalkar. "Sadece bir gece vardiyası. Sen iyi misin? Gitmeye hazır mısın?"

"Bütün gece burada mıydın?"

Marly gece çantamı benden alıyor ve beni aşağıya götürmek için elini uzatıyor. "Sadece işimizi yapıyoruz."

"Oh." Büyük merdivenden aşağı iniyorum ve mutfaktan gelen konuşmaları duyuyorum. Francesca'nın kahkahası yankılanıyor ve içimi bir rahatlama kaplıyor. Tanrı'ya şükür uyanık.

Parmaklarımı gergin bir şekilde önümde çeviriyorum ve mutfığa giriyorum. Bianca ve Lorenzo'yu mutfak tezgahında oturmuş kahve içerken buluyorum. Francesca masada okul üniformasıyla kahvaltısını yapıyor. Beni görünce yüzü aydınlanıyor ve ayağa fırlıyor.

"Olivia." Bana sarılırken mutlulukla gülümsüyor.

"Merhaba." Ben de gülümsedim. "Seni tekrar görmek çok güzel." Gülümsemeye zorlayan ve kahvesini yudumlayan Bianca'ya bakıyorum.

"Merhaba," diyor.

"Merhaba." Tanrım, benden nefret ediyor. Belli oluyor. "Dün gece beni ağırladığınız için teşekkür ederim."

"Sorun değil canım." Gözleri gözlerimi tutuyor ve ben sadece dünyanın beni yutmasını istiyorum.

Francesca, "Anne, bu öğleden sonra okuldan sonra kütüphaneye gideceğimi unutma," diyor.

"Son zamanlarda her gün kütüphaneye gitmeye olan bu ani ilgi de neyin nesi? Arkadaşların ders çalışmak için buraya gelemiyor mu?"

"Hayır anne, çalışma grubum için orada buluşmak daha kolay. Hepimiz için merkezi bir yer."

Bianca, "Antonio her gün seni orada beklemek zorunda," diye yanıtıyor.

"Sorun değil, bunun için para alıyor," diye araya giriyor Lorenzo. Francesca'ya bakıyor ve ona göz kırparak sıcak bir gülümseme veriyor, o da gülümsüyor. Bu ikisinin iyi anlaştığı çok açık.

Antonio'nun Francesca'nın koruması olduğunu varsayıyorum. "Bir fincan kahve ister misin?" Bianca bana soruyor.

Gözlerim Lorenzo'ya kayıyor. "Zamanımız var mı?"

"Evet, tabii ki." Ayağa kalkıyor. "Gel Francesca, seni geçireyim."

Beni onunla yalnız bırakma.

"Seni tekrar görmek harikaydı." Francesca beni yanağımdan öpüyor ve odadan dışarı fırlıyor. Onu ve Lorenzo'yu yan yana yürürken izliyorum.

Hmm... hala nişandan bahsetmiyor. Haberi var mı ki? Gözlerim tekrar Bianca'ya dönüyor.

bana sabitlenmişti. "Kahveni nasıl istersin?"

Lanet olsun, Enrico onu gördüğümde azar işitiyor. Neden beni bu duruma soktu ki?

Yanındaki tabureye kayıyorum. "Sadece sütlü lütfen."

Kahvemi yaparken onu izliyorum. Kalbim hızlı hızlı atıyor.

Ona ne diyeceğimi bilemiyorum. O bana çok gergindim.

Kahveyi tekrar önüme koyuyor ve ben de kahveye bakıyorum. "Teşekkür ederim."

O kadar güçlü ki, bir arabayı bile çalıştırabilir.

Bir yudum alırken gülümsüyorum ve öğürmemek için çenemi sıkıyorum. Bu sadece bir arabayı çalıştırmakla kalmaz, lanet bir roket gemisine yakıt sağlayabilir.

Gözleri beni değerlendirirken kahvesini yudumluyor ve bir süre rahatsız edici bir sessizlik içinde oturuyoruz. Sanki söyleyecek bir şeyi varmış da dilini tutuyormuş gibi hissediyorum.

Etrafıma endişeyle bakıyorum. "Çok güzel bir eviniz var."

"Teşekkür ederim."

Üzerinde hâlâ krem rengi ipek bornozu ve ona uygun bir gecelik var. Uzun, siyah saçları Hollywood'da olduğu gibi şekillendirilmiş. Çok güzel görünüyor. Yerinde olmayan tek bir saç teli bile yok.

Kim uyandığında bu kadar güzel görünür ki?

Elimi düğümlemiş at kuyruğumun arasından gergin bir şekilde geçiriyorum.

Tanrım, nasıl görünmeliyim?

Roket yakıtımdan bir yudum daha alıyorum. Aman Tanrım. Kim bu boku eğlenmek için içer ki?

"Eğer sorun olmazsa içine biraz şeker koyabilirim." Gergin bir şekilde söylüyorum.

"Senin için çok mu güçlü?"

"Evet." Gülümsemeye zorladım. "Birazcık." İnsan tüketimi için çok sert aslında. Bu şey bir köpeği bile öldürür.

Gözleri nişan yüzüğüme takıldı.

Bir şey söylemesini bekliyorum. Lütfen bir şey söyle.

"Demek nişanlandınız?"

Lanet olsun. Duymayı umduğum şey bu değildi.
"Evet." Gözleri yükseliyor ve uzun bir süre benimkileri tutuyor.

Ayrıntıya girmesini beklerken parmaklarımı kucağımda çeviriyorum, ki girmiyor.

"Bu konuda mutsuz musun?" Ben soruyorum.
Dudaklarını yuvarlıyor ve gözlerini benden kaçırıyor. Boğazımdaki gergin yumruyu yutuyorum.

"Enrico mutlu olduğu sürece ben de mutluyum."
Sonunda iç geçirir.

"Ama siz onun başka biriyle evlenmesini tercih ederdiniz..." Gözleri mutfak tezgahına kayıyor. "Onun bir İtalyan'la evlenmesini mi istiyorsun?"

"Evet," diye yanıtlıyor duygusuzca.

"Ben de."

Bana kaşlarını çattı.

"Keşke aşık olmasaydık," diye cevap veriyorum hüznle.
"Çünkü o zaman ailem, ülkem ve sevdiğim adam arasında seçim yapmak zorunda kalmazdım."

Gözleri benimkileri arıyor.

"İdeal değil." Kafeinli zehri yudumluyorum. "Enrico'yla birlikte olmak istiyorsam burada yaşamak için her şeyden vazgeçmem gerektiğini biliyorum. İtalya'yı asla terk etmeyeceğini açıkça belirtti."

"Ve bu senin için sorun değil mi?"

Omuz silkiyorum. "Başka seçeneğim yok."

Sonunda konuşmadan önce bir süre sessizce oturuyoruz.

"Ben sadece torunlarımın ..."

"İtalyan mı?" Onun yerine ben cevap veriyorum.

Üzüntüyle başını sallıyor.

"Bianca, İtalyan olmadığımı biliyorum ve gelin olarak senin tercihin olmadığımı da biliyorum ama sana ihtiyacım var."

Gözleri benimkileri tutuyor.

"Sen ve Francesca sahip olacağım tek aile olacaksınız. Bir Ferrara olmak için benimkini terk etmek zorundayım." Ailemi sonsuza dek terk etme ihtimali beni aniden

duygusallaştırıyor ve gözlerim yaşlarla doluyor. "İnan bana,
ben olsam

Aşk için ülkemi terk etmeyi seçmedim, ama aşk beni seçti ve ben de bundan en iyi şekilde yararlanmalıyım. Birbirimiz olmadan yaşayamayız. Denedik ve olmadı."

Omuzları çöktü. "Kişisel bir şey değil Olivia."

"Biliyorum. Ben de İtalyan oğlumun yemek yapamayan bir Avustralyalı ile evlenmesini istemezdim."

Kızın ağzı şaşkınlıkla açık kalıyor. "Yemek bile yapamıyor musun?" Yüzündeki dehşet ifadesi beni gülümsetiyor.

"Hayır. Pek sayılmaz."

Burnunun kenarını çimdikliyor ve ben yüksek sesle gülmemek için alt dudağımı ısırıyorum.

"Sevgili Tanrım, Olivia, sen benim ölümüm olacaksın." Huffs.

"O kadar da kötü değil. Öğrenmeye istekliyim. Dilinizi öğreniyorum ve elimden geleni yapıyorum..." Doğru kelimeleri arıyorum. "Enrico'yu mutlu etmek için her şeyi yaparım. Gerçekten çok çabalıyorum ama senin de çabalaman gerek. Bu ideal değil, bunu biliyorum ama aramızdaki ilişkiyi yürütmeliyiz... onun için."

Gözleri benimkileri tutuyor. "İşe geç kalacaksın."

Beni reddediyor. "Oh." Kendimi sandalyeden sürüklüyorum ve fincanımı yıkamak için lavaboya gidiyorum. "Kahve için teşekkürler."

"Bir şey değil."

"Sonra görüşürüz o zaman."

Üzüntüyle iç çektim. O sessiz kalıyor.

Dönüyorum ve yavaşça kapıya doğru yürüyorum. "Olivia," diye sesleniyor.

Ona geri dönüyorum.

"Yemek, aşkın İtalyan dilidir. Enrico için iyi yemek yapacaksın. Oğlum en iyisini hak ediyor."

Kaşlarımı çatıyorum. Bu da ne demek şimdi?

"İlk yemek pişirme dersini Pazar günü Enrico'nun büyükannesinden alacaksın."

Göğsümde umut çiçekleri açıyor ve usulca gülümsüyorum.

"Sözlerini sakınmaz. Kendini hazırla." Çenesini meydan

okurcasına kaldırdı, gözleri sertti, ama ben

Arkalarında yumuşaklık parıltısı. Yine de içimden bir ses büyükannemin kırılması zor bir kurabiye olacağını söylüyor.

"Teşekkür ederim, sabırsızlıkla bekleyeceğim." Dönüyorum ve kendimle gurur duyarak mutfaktan çıkıyorum. İçimden zıplamak ve havayı yumruklamak geliyor.

Sanırım aslında iyiydim.

Saat 16:45'te telefonum çalıyor ve ekranda Rici'nin adını görüyorum.

"Şey, merhaba," diye şakacı bir şekilde cevap veriyorum.

"Merhaba, Olivia." Emredici sesi hatta yankılanıyor.

"Genişçe gülümsüyorum, dün gece onu özlemiştim ve onu görmek için sabırsızlanıyorum. "Peki bu zevki neye borçluyum Bay Ferrara?" Eve bu kadar yakınken beni hiç aramazdı.

"Bugün seni alacağım. Asansörle bodrum katındaki otoparka in. Asansörün hemen dışında park halindeyim."

"Nasıl olur?"

Kaşlarımı çattım.

"Sadece yap."

"Pekâlâ." İçimi çektim. "Görüyorum ki hâlâ kötü ruh halindesin." "Olivia," diye uyarıyor. "Bugün bana böyle davranma. Haklısın, hiç havamda değilim."

Gülümsüyorum. Onu heyecanlandırmaya bayılıyorum. Çok da uzun olmayan bir zaman öncesini düşünüyorum, sesindeki o ton beni korkuturdu. Zaman ne kadar da değişmiş.

"10 dakika içinde

aşağıda olurum."

"Yakında görüşürüz."

"Güle güle."

On beş dakika sonra asansörden dışarı fırlıyorum ve beni

bekleyen araba alayını görüyorum. Sadece Enrico değil

Ama bugün fazladan üç araba daha var. Her geçen gün korteje daha fazla koruma ekleniyor gibi görünüyor. Arkadaki arabalara el sallayıp öndeki arabaya doğru ilerliyorum. Enrico inip benim için kapıyı açtı.

"Olivia," diyor ben ona yaklaşıırken.

"Bay Ferrara." Arabaya binerken sırtıtıyorum. Kapıyı kapattı ve sürücü koltuğuna doğru ilerledi. Arabaya binip çalıştırıyor ve beni ona gülümsemekle baş başa bırakıyor.

Artık onu toplum içinde öpmeye bile çalışmıyorum. Daha iyi biliyorum. O, bu yönünü özel hayatımız için güvenli bir şekilde kilit altında tutuyor. İlk başlarda başkalarının yanında sevgi dolu olamamamız beni rahatsız ediyordu ama artık anlıyorum. Üzerinde her zaman yirmi çift göz var. Soğuk kişiliğiyle çok daha rahat. Böylesi daha kolay. Duygularını delicesine gizli tutuyor ve ben de onun başka kimsenin bilmediği bir parçasına sahip olmayı seviyorum.

Araba park yerinden çıkıyor ve ben elimi onun kalçasına koymak için uzanıyorum. O da eline aldı.

"Günün nasıl geçti?" Gülümsüyorum.

"Tamam." Gözlerini yoldan ayırmıyor.

"Biliyor musun, çok güzel bir gün geçirdim."

"Neden?"

"Bu sabah annenle konuştum." "Ne hakkında?"

"Nasıl İtalyan olmadığımı ve senin için nasıl onun seçimi olmadığımı."

"Öyle mi dedi?" diye bağılıyor.

"Kötü anlamda değil," diye ekliyorum. "Dürüst bir şekilde." Elini tutuyorum ve onu sakinleştirmek için öpüyorum "Ve bunu beklemiyor değildim, anlıyor musun? Yani, en azından dürüsttü ve kötü davranmıyordu." Söylediklerini düşünürken kaşlarımı çatıyorum. "En azından benimle konuştu. Onunla son görüştüğümde bana bir kez bile hitap etmemişti."

Çenesini sıkıyor ve ön camdan dışarı bakıyor. "Bu bakış ne için?" diye soruyorum.

"Seninle konuşmak istese iyi olur," diye tersliyor.
I rulo benim gözler. "Ben değil diyerek
Biz kankalar ya da başka bir şey." Omuz
silkiyorum. "Ama bu bir başlangıç noktası."

Gözleri dikiz aynasına dikilir.

"I başla yemek pişirme dersler ile
senin Büyükanne Pazar günü."

"Olivia, büyükanne seni canlı canlı yer. Bu kadın
yetişkin erkekleri ağlatır. Büyükannemden uzak dur."

"Sorun değil. Ben halledebilirim."

Kaşlarını çatıyor ve anlamını kavramaya çalışırken
ağzından "hack it" kelimesi çıkıyor. "Hack it nedir?"

"Buna katlanabilirim demek. Benden hoşlanmaya
başlayana kadar buna katlanmaya hazırım."

Gözlerini deviriyor.

Uzanıp parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum ve
kulağının arkasına itiyorum. "Senin için her şeyi yaparım."

"Bu gece Como Gölü'ne geri dönüyoruz. Eşyaların zaten
orada."

"Ne? Neden?" Kaşlarımı
çattım. "Çünkü ben öyle
dedim." "Ama ben
istemiyorum."

"Sana söyleneni yapacaksın. Ve sana işten eve
gelmemeni söylediğimde, lanet olası işten eve
gelmeyeceksin."

Yüzümü buruşturdum. "Ne oluyor lan? Bugün neyin var
senin?"

Gözlerini yola dikerken çenesini sıkıyor.

"Bana tavır yapma, Enrico. Senin patronluk taslayan
saçmalıklarına katlanmayacağım."

"Şu anda başımda bir sürü iş var ve senin itaatsizliğine
uğraşmak istemiyorum."

"İtaatsizlik mi?" Tersliyorum. "Ben köpek değilim,
biliyorsun değil mi?"

Como Gölü'ne saparken gözlerini deviriyor. "Milano'daki
dairede kalmak istediğimi söyledim." O
beni gerçekten kızdırmaya başladı.

Direksiyona sertçe v u r a r a k zıplamama neden oldu.

"Como Gölü'nde kalacağımızı söyledim. "Como Gölü'nde

Milan'daki dairede güvendesin. Bu gece benimle kavga etmeye kalkma Olivia. Hiç havamda değilim."

Koltuğuma geri oturdum, hakarete uğradım.

Güvenli.

Güvende olmadığımı düşünüyor. Neden böyle düşünsün ki?

Sicilya'da ne oldu? Haberlerle o kadar meşguldüm ki dün gece acil durumun ne olduğunu sorma zahmetine bile girmedim. Gözleri yine dikiz aynasına kayıyor. Bunu onuncu kez yapıyor gibi. Koltuğumda dönüyorum ve arka camdan bakıyorum. Arkamızda iki, önümüzde bir araba var. Her zamankinden daha fazla güvenlik.

Bir şeyler dönüyor.

Arabayı sürerken onu izliyorum. Derin düşüncelere dalmış, kilometrelerce uzakta. Öfke her gözeneğinden dışarı yayılıyor.

Tanrım.

Derin bir nefes veriyorum. Stres seviyesini artırmama ve saçma sapan şeyler için kavga etmeme ihtiyacı yok. Koltuğuma geri yaslanıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Onu görmezden geleceğim. Uyanık olmazsam kavga edemeyiz. Mutlu düşüncelerin zihnimi doldurmasına izin veriyorum. Bebeğimizi hayal ediyorum... ve kız mı erkek mi olduğunu merak ediyorum.

Francesca

Antonio kapıyı açıyor, gülümsemesi geniş. "Bu dönem gerçekten çok çalışıyorsun Francesca. Notlarının bu yılki tüm sıkı çalışmanı temsil edeceğine şüphe yok. Baban seninle çok gurur duyardı."

Güvenilir korumama gülümsüyorum. Keşke bilseydi.

Son iki haftadır her gün kütüphaneye gelmemin tek bir nedeni var.

Giuliano Linden.

Bırakamadığım bir uyuşturucu gibi ve burada gizlice buluşuyoruz. Biriyle çıkma iznim yok, olsaydı bile onunla çıkmama izin verilmezdi. On dokuz yaşında. Annem

görürdü.

benim için çok yaşlı. Benim için çok yaşlı değil. O her yönden mükemmel.

Arkamda Antonio olduğu halde kütüphaneye giriyorum. Bir grup kızın yanındaki ortak masaya otururken nefesimi tutuyorum.

"Merhaba." Onları tanıyormuş gibi davranarak gülümsüyorum. "Merhaba," diye kibarca cevap veriyorlar.

Antonio her zamanki gibi kütüphaneyi dolaşıp her şeyin ve herkesin düzenli olup olmadığını kontrol ederken kitabımı açıyorum. Memnun kaldığında bana başıyla selam veriyor ve dışarıda, ön kapının yanında beklemeye başlıyor. Rahat bir nefes alıyorum.

Her öğleden sonra, Giuliano'yu köşede ders çalışıyormuş gibi yaparken göreceği korkusuyla yaşıyorum. Görürse ne olacağını hayal bile edemiyorum.

Giuliano yüzünü korumak için bir şapka takıyor. Uzaktan bakıldığında olduğundan çok daha genç görünüyor. Antonio onu henüz fark etmedi. Giuliano genç kalabalığın arasına karışıyor. Antonio'nun neler olduğunu asla anlamayacağını umuyorum.

Annem ona yalan söylediğimi bilseydi kafayı yerd.

Tam bu sırada Giuliano başını kaldırıyor ve gözlerimiz kütüphanenin karşısında buluşuyor. Bana geniş bir gülümseme veriyor. Kalbim göğsümde takla atıyor ve ısıldadığımı hissediyorum. Bir gülümsemenin beni bir metre boyunda hissettirebileceğini hiç bilmezdim.

Ama onunki öyle.

Onunlayken kendimi yenilmez hissediyorum.

Oturduğu yere doğru ilerliyorum. "Merhaba."

Yanına oturduğumda gözleri benimkileri arıyor.

"Merhaba."

Bir an birbirimize baktık. Aramızdaki havada dönen bir kimya var ve bu daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor. Hissedilebilir bir enerji.

Onun da benim gibi hissettiğini biliyorum çünkü bana sık sık söylüyor.

Her öğleden sonra buluşup iki saat konuşuyoruz. Sonra eve gidiyoruz ve bütün gece birbirimizle konuşuyoruz.

Snapchat. Söyleyecek şeylerimiz asla tükenmez. Umutlarımızı, hayallerimizi ve aradaki her şeyi tartışıyoruz.

O tatlı ve komik, şimdiye kadar tanıştığım herkesten çok farklı. Bana dünyadaki tek kızmışım gibi hissettiriyor ve ona göre öyleyim.

İlk öpüşmemizden beri birbirimizden ayrılmadık. Kardeşimin evinde tesadüfen karşılaşmamız kaderimizde vardı. Olması gereken bizdik.

Bu en iyi haliyle tesadüf.

Keşke yalnız kalabilseydik, ama şimdilik kütüphanede çalınan zaman elimizdeki tek şey.

Masanın altından elimi tutuyor. "Çok güzel görünüyorsun," diye fısıldıyor.

Saçımdan bir tutamı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum ve onun bakışları altında kızardığımı hissediyorum. "Bunu her gün söylüyorsun."

Beni izlerken gözleri parılıyor. "Çünkü bu doğru."

Ben onun elini sıkıyorum, o da bana karşılık veriyor. Sanki sadece ikimizin anlayabildiği gizli bir dilimiz var. "Günün nasıl geçti?" Fısıldıyorum.

Kütüphanedeki tüm insanlara bakıyor. "Şimdi daha iyi."

Yumuşakça gülümsüyorum.

Gözleri dudaklarıma düşüyor. "Sadece seni öpmek istiyorum." Elini tekrar sıkıyorum. Ben de öpmek istiyorum.

Kalbim göğsümde daha hızlı atıyor.

Giuliano Linden her şey ve daha fazlası.

Olivia

"Olivia, biz geldik."

Enrico'nun derin sesi beni uykumdan uyandırdı. Yorgunum. Dün gece sadece iki saat uyumuş olmalıyım. Arabaya eğildi ve çıkmama yardım etti. Arabaya ilk bindiğim kişi

Sergio'yu görüyorum. Aç gözleri vücudumda geziniyor ve ensemdeki tüyler diken diken oluyor.

Enrico hareketsiz duruyor ve ona bakıyor. Kalbim durdu. Kahretsin, gördü. "Neydi o bakış?" Kaşlarını çatı.

Sergio boğazındaki yumruyu yutar.

Enrico ona doğru yürür ve yüzüne sadece bir santim yaklaşır. "Sana sordum... o lanet bakış neydi?"

Kahretsin.

Sergio başını sallar. "Ben... Ben... Ben... Yani..."

Enrico uzanıp onu boğazından yakalıyor ve sertçe sıkıyor. Adamlar ve ben gözlerimiz açılırken toplu bir nefes alıyoruz.

"Olivia'ya bir daha öyle baktığını görürsem," diye fısıldayarak alay etti. "Seni ayaklarından asacağım." Boynunu sıkıca kavriyor. "Lanet boğazını keseceğim ve kan kaybından ölmeni izleyeceğim. Anladın mı?"

Olivia

"ENRICO." Nefesim kesildi. "Sakin ol."

Sakinleşmiyor. Sergio'nun boynundaki tutuşunu koruyor ve daha da sıkılaştırıyor.

"Hadi içeri girelim," diye ısrar ediyorum.

Enrico, Sergio'ya ters ters bakıyor. Kendini tamamen kaybedip onu gerçekten boğmak üzere olup olmadığından emin değilim.

"Enrico," diye tekrarlıyorum. "Gidelim... şimdi." Burada olduğumu sessizce hatırlatmak için sırtını ovuyorum. Sergio'yu geri itiyor, onu mengene gibi tuttuğu yerden kurtarıyor. "Gözümün önünden kaybol. Şehir merkezine git ve kulübe göz kulak ol. Bir daha ne evime geleceksin ne de Olivia'nın yanına yaklaşacaksın."

Sergio başını eğiyor, yüzü utançla doluyor. "Beni anlıyor musun?" Enrico havlar.

"Evet, efendim."

Enrico ona ters ters bakıyor ve bu konuşmayı bitirmediğini biliyorum ama şu anda bu durumu dağıtmam gerekiyor. Elini tutup onu kendimden uzaklaştırıyorum.

"Gel hadi."

Enrico içeri giriyor, ben de kapıyı arkamızdan kapatıyorum. Çenesi sıkılmıştı ve öfkeden deliye dönmüştü. Etrafıma bakıyorum

Como Gölü evi. Tanıdık, büyük ve güzel. Buraya gelmeyeli uzun zaman olmuş gibi.

Takım elbisesinin ceketini çıkarır ve kravatını sertçe sallayarak çıkarır. İkisini de yana fırlatıyor. Bunun Sergio'yla ilgili olmadığını bilerek onu izliyorum. Başka bir şeyler oluyor, bunu hissedebiliyorum.

"Sergio için endişelenme. Seni etkilemesine izin verme," diyorum usulca.

Beni geçip bara gidiyor ve titreyen elleriyle kendine bir içki dolduruyor. Başını arkaya eğiyor ve bardağını boşaltıp hemen yeniden dolduruyor.

"Sorun nedir?" diye sordum.

Elini yüzüne götürüyor.

"Bebeğim, konuş benimle," diye ısrar ediyorum.

Beni kollarına alıyor ve sıkıca sarıyor, o kadar sıkı ki kopabilirim. Konuşmuyor. Konuşmak zorunda değil. Benim rahatlığımı ihtiyacı var. Bu ihtiyacın ondan aktığını hissedebiliyorum.

"Sadece işleri hallet. Endişelenmeni gerektirecek bir şey yok," diye mırıldanıyor sonunda.

Onu yavaşça öperken elimi yavaşça geniş göğsünün üzerinden aşağı kaydırıyorum. Temasla birlikte gözleri kapanıyor. "Artık evindesin Rici," diye fısıldıyorum dudaklarına. "Sorun yok, bebeğim. İşi unut." Elimi aşağıya doğru kaydırıyorum ve pantolonunun üzerinden penisini avuçluyorum. Yavaş yavaş büyümeye başladığını hissediyorum. "Hadi seni rahatlatalım, olur mu?"

Öpücüğüme karşılık verirken yüzü yumuşuyor.

Takım elbisesinin pantolonunu çıkarıyorum ve taşaklarını avuçlamak için elimi aşağı kaydırıyorum. Ağır, sert ve dolgunlar. "Bak ne kadar dolusun," diye fısıldıyorum ona uzun bir vuruş yaparken. "Stresli olmana şaşmamalı."

Dudakları dudaklarımı kavlıyor ve stresinin buharlaşmaya başladığını hissedebiliyorum.

Öpüşürken onu yavaşça okşuyorum. Nefesi titriyor ve çoktan sınıra yaklaştığını biliyorum.

Elleri omuzlarıma gidiyor ve beni dizlerime doğru itiyor. Pantolonunu aşağı doğru kaydırırken gülümsüyorum.

Küçük. İri siki bacaklarının arasında ağır ağır sallanıyor.

Yalvarıyor... hayır, dikkatimi istiyor.

Gözlerim ona kilitlenmişken, ucundan damlayan ön boşalmayı yavaşça yalıyorum. Hmm. Tadı güzel.

Takdirle tıslıyor. "Evet, Olivia." İçgüdüleri devreye girerken eli beni yerinde tutmak için başımın arkasına gidiyor. Ağzıma girmek istiyor.

Hepsini ağzıma istiyor.

Aletini dibinden kavırıyor ve ucunu ayrılmış dudaklarımın üzerinden geçiriyor. Kendisiyle alay ediyor, aleti üzerimde gezinirken kara gözleriyle onu izliyor.

Ona gülümsüyorum. Kendini ağzımın içine sokmak için hareket ediyor ve dudaklarımı sıkıyorum. "Henüz değil," diye fısıldıyorum.

Onu sert ve hızlı bir şekilde yumruklamaya başlıyorum ve o da izlerken keskin bir şekilde nefes alıyor. Başımın arkasını itiyor. İçeri girmek istiyor.

Kalın shaftını yalıyorum ve gözleri kafasının içinde geri dönüyor. Kafa vermenin en güzel yanı bu: Beklenti.

Ben ne zaman alabileceğine karar verene kadar ona cehennemi yaşıyorum.

o.

"Ne istiyorsun bebeğim?" Fısıldıyorum.

"Em beni."

Dudaklarımı ucunda gezdiriyorum, o da arkamdan tutuyor.

Başım. Geri itiyorum ve direniyorum. "Ol-iv-i-a," diye mırıldanıyor.

Sadece ucunu ağzıma alıyorum ve dilimi ileri geri hareket ettiriyorum. Başını geriye atıyor ve inliyor.

Ona gülümsüyorum. Tanrım, bunu seviyorum. Onu çözmeyi seviyorum.

Kendimi hiç Enrico Ferrara'nın önünde diz çöktüğüm zamanki kadar güçlü hissetmemiştim. Dünya durur. Onun siki ve benim ağzımdan başka bir şey yok.

Buradayken ona sahibim ve o da bunu biliyor.

Onu ağzımın derinliklerine alıyorum ve bacaklarının neredeyse altından büküldüğünü hissediyorum. İçgüdüsel

olarak bacaklarının arkasını itiyor.

Başımı çeviriyorum ve siki gırtlığıma yaklaşırken ağzımı tikiyorum. Ona başımı hafifçe salladım.

"Çok derin," diye inliyorum.

Kendini kontrol etmek için mücadele ederken elleri saçlarımda kenetleniyor. Nefes almak için çırpınırken göğsü inip kalkıyor.

Yumuşak inlemelerinin sesiyle emmeye ve yalamaya devam ediyorum. Buna bayılıyorum.

Bu onun olayı. Daha beş dakika önce birini öldürmeye hazırdı. Bu düşünceye gülümsedim.

Ağzım Enrico Ferrara'nın Xanax'ı gibi.

Onu yumruklamaya başlarken daha sert ve daha sert emiyorum. Sıkıyor ve tıslıyor ve sonra beni kanepeye fırlatmadan önce ayaklarıma sürüklüyor. Dizlerimin üzerine çökmem için beni ters çeviriyor ve koltuğun kenarına sürüklüyor. Eteğimi kaldırıyor, külotumu yana çekiyor ve tek bir hareketle derinlere kayıyor.

Takdirle inliyorum.

Elleri kalçalarımı sıkıca kavrarken, ona alışmamı sağlamak için yavaşça çekiliyor. Ne kadar tahrik olursa olsun, cüssesini ve bana zarar verebileceği ihtimalini asla unutmuyor.

Elleri sırtımda geziniyor ve saçlarımdan bir tutam tutup beni kendine çekiyor. Boynum onun mengene gibi kavrayışına doğru geriliyor.

Gözlerim doldu. Tanrım, bana böyle hükmetmesine bayılıyorum. Yavaşça çekiyor ve tekrar itiyor.

Ve sonra eve sertçe çarpıyor.

Ciğerlerimdeki hava boşalıyor ve çığlık atıyorum. Omuzlarımı aşağı iterken eli omuzlarıma doğru kayıyor. Kıcımlarım havada olmasını istiyor.

Tam hakimiyet.

Yüzüm kanepeye gömülürken, bana sertçe binmeye başladı.

Tenlerimizin birbirine çarpması odanın içinde yankılanıyor ve gözlerim ön kapıya kayıyor. Yüce Tanrım. En az on adam

diğer tarafında durmak.

Bizi duyabiliyorlar mı?

Nefes nefese kalmaya başlıyor ve ben gözlerimi kapatıp onun etrafında bir ritim tutturuyorum.

Onu geri dönüşü olmayan bir noktaya sürüklediğini bildiğim bir hareket. "Siktir. Siktir. Siktir!" diye homurdanıyor. "Gel." Beni pompalıyor sert. "Duramam. Gelmen gerek."

Yastığa karşı gülümsüyorum. İlk gelme düşüncesine dayanamıyor. Bu onun en kötü kabusu.

Tanrım, bu adamı seviyorum.

"Olivia!" diye bağılıyor kontrolünü tamamen kaybederken. "Şimdi.

Hemen şimdi."

Gırtlaktan gelen derin iniltisi odayı doldururken sıkıyor ve sertçe dönüyorum. Beni menisiyle dolduruyor. Vücudunu terk edip benimkine girerken sıcaklığı hissedebiliyorum. Kendini tamamen boşaltmak için beni yavaşça hareket ettiriyor ve sonra beni kaldırıp oturur pozisyonda kanepeye düşüyor. Kucağına oturmam için beni üzerine çekti. Aletini vücudumun derinliklerine doğru kaydırıyor ve beni usulca öpüyor.

Bu sevdiğim zaman.

Ne kadar sert sevişirsek sevişelim, birbirimize karşı ne kadar hayvani olursak olalım,

İşimiz bittikten sonra beni öpebilmek için her zaman misyoner pozisyonunda tekrar içime girer.

Sadece o, ben ve paylaştığımız aşk. Aramızda mükemmel bir berraklık anı.

Sadece birbirimizden aldığımız bir şefkat.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor dudaklarıma. Kalbim daralıyor.

Şimdi... zamanı geldi.

Kucaklaşmamızdan geri çekiliyorum. "Rici," diye fısıldıyorum. "Ti amo."

Yumuşakça gülümsüyor.

"Ben hamileyim."

Yüzü düşüyor.

"Nasıl olduğunu ya da zamanlamanın doğru olup olmadığını bilmiyorum."

Gözleri benimkileri arıyor.

"Bu iyi mi?" Fısıldıyorum, aniden gerildim.

Beni tutuyor, kendine çekiyor ve başımı boynuna gömüyor. "Elbette, sorun değil aşkım." Yüzümü görebilmek için beni geri çekiyor. "Emin misin?"

"Hamilelik testi yaptım ve pozitif çıktı."

Yüzü nefes kesici bir gülümsemeye dönüşür. Gözleri yaşlarla doldu. "Seni çok seviyorum, Olivia." Beni öpüyor. "Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim. Bir çocuk... senin çocuğun," diye fısıldıyor huşu içinde.

"Bizim çocuğumuz." Yumuşakça gülümsüyorum.

Sanki aniden bir şey hatırlamış gibi yüzü düşüyor. "Aman Tanrım."

"Ne?"

"Az önce çok sert davrandım." Eli karnıma gitti. "İyi misin? Seni incittim mi?"

Kendi kendime gülümsedim. Sert seks yapmaktan endişe duyacağını hiç düşünmezdim.

"Sen mükemmeldin. Biz mükemmeliz."

Eli karnımın üzerinde geziniyor ve ikimiz de karnıma bakıyoruz.

Bir bebek. Bizim
bebeğimiz. Çok,
çok değerli.

Jennifer

Kulaklığı kulağıma takıyorum ve önümdeki bilgisayar ekranına bakıyorum. "Başladık mı?" diye soruyorum.

Ekran dönüyor ve sonra açılıyor. Konferans görüşmesinin diğer ucundaki altı kişiyi görebiliyorum. Carabinieri -beni bu göreve atayanlar- beş erkek ve bir kadından oluşuyor. Onlar Ferrara'nın İtalya üzerindeki hükümdarlığına son vermeye kararlı bir ekip.

"Merhaba Jessica," diyor Alexander.

Değişiklik olsun diye gerçek adımla hitap edilmek güzel. Daha önce hiç gizli görevde çalışmamıştım. Her zaman Jennifer diye çağrılmak garip hissettiriyor.

"Merhaba." Gülümsüyorum. İki ya da üç günde bir bu telefon görüşmelerini yaparız. Bugün heyecanlıyım. Yeni bilgilerim var.

"Her şey nasıl gidiyor?" Smithson soruyor.

"Harika. Son konuşmamızdan bu yana biraz ilerleme kaydettim." "Nasıl yani?"

"Enrico ve Olivia yeni nişanlandılar. Bir etkinlik planlayıcısı gibi davrandım, bu da Olivia'nın benden nişan partisinde ona yardım etmemi istemesine yol açtı."

"Bu harika." Alexander gülümsüyor. "Harika bir iş. Mümkün olan en kısa sürede evin her yerine böcek yerleştirmemiz gerekiyor. Olivia'nın el çantasına bir tane yerleştirmeyi başardın mı?"

"Hayır, ne yazık ki onunla yeterince uzun süre yalnız kalamadım. Kahve içerken arkadaşı Natalie de masadaydı. Yine de hazır ve bekliyor, bu yüzden onu yalnız bırakır bırakmaz etkinleştireceğim. Genel konuşmalarda hata yaparsa diye vücut teli takmaya başladım. O her şeyi biliyor. Aptal değil."

"Güzel, istihbarata her zamankinden daha fazla ihtiyacımız var. Onu alaşağı etmeye çok yakınız, her zamankinden daha yakınız."

"Yeni bir şey mi oldu?"

"Evet." Önlerindeki ekranda bir dizi görüntü belirir. "Bu adamı daha önce gördünüz mü?"

Kafeye benzeyen bir yerde kahve içen iki adamın resmini inceliyorum. "Biri tanıdık geliyor. Açık renk saçlı olan."

"Evet, onu zaman zaman Olivia ile birlikte görmüşsünüzdür. Adı Sergio Morelli. Geçmişte Ferrara'nın narkotik kolunun başındaydı. On yıl önce Stephano'nun tetikçisi olarak işe başladı ama iş zekası kısa sürede terfi almasını sağladı. Yıllarca Sicilya ve Roma kokain işlerini yürüttü. Uyuşturucuyla ilgili yeni bir istihbarat almadık.

Enrico devraldığından beri değil. Ta ki bu haftaya kadar."

Hikayelerini dinlerken görüntülere bakmaya devam ediyorum. "Ne oldu?"

"Kahve içtiği şu adamı görüyor musun?"

I bak at ve görüntüler . bir daha yaşlı adam içinde a takım elbise.

Seçkin, İtalyan gibi görünmüyor. "Evet." "Bu Adolfo Rodriguez."

Şaşkınlıktan ağzım açık kaldı. "Adolfo Rodriguez mi?" Nefes nefese kaldım.

Alexander kendini beğenmiş bir şekilde gülümser. "Evet, bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Adolfo Rodriguez dünyanın en büyük kokain tedarikçisi. "Vay anasını," diye fısıldadım.

"Şimdiye kadar Adolfo dokunulmazdı. Yıllardır kimse onu insan içine çıkarken görmedi. Şu anda Milano'da olması tesadüf değil."

Karnımda sinirlerim dönüyor. Bu dava çok önemli hale geldi. Bunu berbat edemem. "Sence Ferrara uyuşturucuya geri mi dönüyor?" diye sordum.

"Sergio ve Adolfo bu görüşmeyi yaptılar ve üç gün sonra deniz yoluyla büyük bir sevkiyat geldi ve bu sevkiyat doğrudan Enrico Ferrara'nın Monte Carlo'daki yatına boşaltıldı."

Gözlerim büyüdü. "Kokain olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bundan eminiz ve sevkiyatın büyüklüğüne bakılırsa, milyonlarca avroluk büyük bir anlaşmadan bahsediyoruz. Ferrara'yı çok uzun bir süre hapse atmaya yeter. En az otuz yıl."

"Vay canına," diye fısıldıyorum.

"Yat 24 saat gözetim altında tutuluyor. Umarım onlar yatı hareket ettirmeye çalışmadan ve biz de yaklaşmak zorunda kalmadan önce kabloları yerine yerleştirirsiniz. Elimizde ne kadar sağlam kanıt olursa, dava da o kadar temiz olur."

Yenilenmiş bir kararlılıkla başımı sallıyorum.

"Jessica, onların mülklerine kablo sokmanın ne kadar önemli olduğunu ne kadar vurgulasam azdır. Bu davaya ihtiyacımız var."

su geçirmez olması gerekiyor. Eğer bu davada başarılı olursanız Ferrara'nın İtalya üzerindeki kırk yıllık suç hakimiyeti sona erecek. Bu dava her zamankinden çok daha önemli."

Gülümsemeye zorluyorum, içimde bir suçluluk duygusu dolaşıyor. Keşke Olivia'dan hoşlanmasaydım. Eğer bir sürtük olsaydı hayatını mahvetmek çok daha kolay olurdu.

Ama bu işe girmeden önce ne yaptığımı biliyordum ve Enrico aşağılık bir suçlu. Uzun vadede, onsuz daha iyi olacak. Onu ömür boyu hapse atarak aslında ona iyilik yapıyorum.

"Ya biz kanıt bulamadan uyuşturucuyu götürmeye çalışırlarsa?" Ben soruyorum.

"O zaman yaklaşmak zorundayız ve onu sadece bulundurmaktan suçlayabiliriz. Ancak elimizde daha fazla suçlayıcı bilgi varsa, bu bize daha fazla yardımcı olacaktır."

"Tamam."

"Bu nişan partisi ne zaman?" Alexander soruyor.

"Gelecek hafta sonu. Düzenlemek için yardıma ihtiyacım olacak. Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok."

"Bırakın her şeyi biz halledelim. İkram personelinin tamamı sivil polis olacak. İyi korunacaksınız ve tamamen güvende olacaksınız. Bu mükemmel bir senaryo. İyi iş, Jessica."

Gururla gülümsüyorum. "Teşekkür ederim." Omuzlarımı birleştiriyorum. "Partiyle ilgili bazı detayları öğrendiğimde bu gece tekrar rapor vereceğim."

"İyi günler." Ekran kararıyor ve ben bir süre ekrana bakıyorum.

Vay canına, işler ciddileşti.

Enrico

Karanlıkta uzanıyorum ve Olivia'nın düzenli nefes alışını dinliyorum.

Meleğim huzur içinde uyuyor.

Bu nasıl bir his olmalı?

Yan tarafına kıvrılmış, yüzü bana dönük. Başı kolumun üzerinde ve diğer kolum onun etrafında, göğüslerinin arasına sıkışmış durumda. Daha yakın olamazdım.

Ama asla yeterince yakın değil.

Gözlerimi her kapattığımda, morgdaki ceset torbasının fermuarının yavaşça aşağı kaydığını görüyorum.

Soluk mavi yüzüne Lucky Lombardi ismi kazınmış.

Cansız bedeni sanki önemsizmiş gibi dondurucuda saklanıyordu.

Gözlerimi kapatıyorum, dehşet başa çıkılamayacak kadar gerçek.

Kendimi sakinleştirmeye, bu korkuyu, Olivia'mın onun radarında olmasından duyduğum dehşeti kovmaya çalışırken nefes alıyorum.

Bebeğimiz.

Olivia'nın deniz suyunda yüzen bedenini, aynı sadist oymaların olduğu soluk mavi yüzünü ve yüzeyde yüzen sarı saçlarını görüyorum.

O öldü.

Gözlerimi kapatıp onu engellemeye çalışıyorum.

Neden sürekli görüyorum? Neden Olivia'mın denizdeki görüntüsünü görüp duruyorum? Bu sadece korkumun bir ürünü mü yoksa bir önsezi mi? Her iki şekilde de, bu görüntü beni rahatsız ediyor.

Kim olduğumun sonuçlarından hiç korkmadım. Şu ana kadar korkmadım.

Ya ona ulaşırsa? Ya ona işkence ederse? Ya kız ölürse?

Sırt üstü dönüp tavana bakıyorum.

Lucky Lombardi'yi öldüreceğiz. Savaş daha yeni başladı. Bugün on adamı hayatını kaybetti ama Lombardi'nin cansız bedenini kendi gözlerimle görene kadar rahatlamayacağım.

Olivia'yı güvende tutacak bir plana ihtiyacım var.

Saate baktım ve saatin 2:00 olduğunu gördüm. New York'ta saat akşam 8 olacak. Yavaşça yataktan çıkıyorum, boxer şortumu giyiyorum ve alt kattaki ofisime doğru yürüyorum.

Aradığım isme ulaşana kadar telefonumda geziniyorum.

Gabriel Ferrara

Kuzenim.

Büyükbabalarımız kardeşti. İkinci sırada olan büyükbabası Emilio kendini İtalya'ya adamamıştı. Onun tutkusu çok farklıydı. New York'a taşındı ve şu anda dünyanın en başarılı medya imparatorluklarından biri olan Ferrara Media'yı kurdu. Gabriel CEO'dur.

Aynı kanı taşıyoruz ama onun yaşadığı hayat benimkinden çok farklı. Dünyanın zıt taraflarında büyüdük -benim ailem İtalya'da, onun ailesi New York'ta- ama birbirimizi anlıyoruz. Son yıllarda aramızda garip bir yoldaşlık oluştu.

İkimiz de Ferrara olmakla mücadele ettik. İkimiz de kendi isteğimizle seçmediğimiz bir aile şirketinin CEO'su olmakla mücadele ettik.

Yelpazenin farklı uçları.

Dünyalar kadar farklı işler. Aynı lanet savaşlar.

Kimse bizim gibi anlayamaz.

Her gün bununla yaşıyoruz. Sinsi bir canavar gibi omzumuza oturan beklenti baskısı, taşınması ağır bir yüküdür.

Numarasını çeviriyorum ve çalarken dinliyorum.

"Enrico." Sesi mutlulukla doluydu. "Bana birinin öldüğünü söyle."

Kıkırdıyorum. Birbirimizi sadece cenazelerde görebildiğimizi söyleriz hep. "Bugün değil. Merhaba, dostum."

"Sesini duymak güzel. Nasılsın?"

"Güzel. Evlenmek üzere nişanlandık." Bu üç kelimeyi duyunca gülümsedim. Yüksek sesle söylemenin bu kadar iyi hissettireceğini kim bilebilirdi?

"Ne?" Nefes nefese kalmış. "Nişanlı mı? Zavallı kadın. Kim bu kadın?"

Gülüyorum. "Adı Olivia Reynolds ve gezegendeki en güzel kadın. Dinle, bir iyiliğe ihtiyacım var."

"Adını söyle."

Derin bir nefes veriyorum. "Burada bazı şeyler oluyor. Olivia'ya bir tehdit yapıldı. Deli bir adam, dediğini yapmazsam onu ölümle tehdit etti. Nerede çalıştığını biliyor. Onun hakkında her şeyi biliyor. Hallediyoruz ama istediğim kadar hızlı değil."

"Tamam." Dinliyor.

"Gerekirse Olivia'yı size Amerika'ya gönderebilir miyim? Onu İtalya'dan acilen çıkarmam gerekebilir ama iyi korunacağını bildiğim bir yere ihtiyacım var."

"Tabii ki. Gönderin onu. Kusursuz bir güvenliğim olduğunu biliyorsun."

"Teşekkür ederim." Hüzünle gülümsedim. "Sen nasılsın?"

"Pekâlâ." Duraksıyor. "Bir sonraki görüşmemizde sana anlatacak çok şeyim var."

"Peki ya aileniz?"

"Hepsi iyi.

Seninkiler?"

"Güzel, bu delinin çalışan kızlarımı öldürmesi dışında her şey harika."

"Tanrım, Enrico."

"Biliyorum." İçimi çektim. "Bak, onu gönderirsem sana haber veririm. Belki bu hafta birkaç günlüğüne."

"Onu hayatım pahasına koruyacağım, Enrico. Sana söz veriyorum."

"Teşekkür ederim." Gözlerimi kapatıyorum. İkimiz de telefonu kapatmak istemediğimiz için hatta oyalanıyoruz.

"Gerçekten iyi misin?" diye soruyor sonunda. "Olivia güvende olduğu sürece ben de iyi olacağım."

"Tehdidi ortadan kaldırın."

"Yapacağım. O saklanıyor." Yüzüne kazınmış ismi gözümün önüne geliyor ve nefret her gözeneğimi dolduruyor. "Onu bulduğumda, ödeyecek cehennem olacak."

"Çıglıklarını duymak için sabırsızlanıyorum." Kıkırdıyor.

Gülümsüyorum. Gabriel benim yaşam tarzımla başa çıkabilecek tanıdığım tek sivil.

Anladı.

Hiçbir şey onu şaşırtmıyor. Ne de olsa o bir Ferrara. "Teşekkür ederim. Olivia'yı gönderirsem size haber veririm. Eğer gelirse, yalnız kalmaması için yanında bir arkadaşını ya da annesini de gönderebilirim."

"Kimi istersen gönder. Yakında konuşuruz."

Telefonu kapatıyorum ve bir süre ofisimin sessizliğinde oturuyorum. Zihnimde son kırk sekiz saati gözden geçiriyorum.

İçimde bir duygu kasırgası koptu.

Hayatımın aşkıyla evleniyorum. Bir çocukla kutsanmış durumdayız. Hayatımda o kadar çok sevgi ve ışık var ki, yine de hissedebildiğim tek şey her şeyi kaybetmek üzere olduğuma dair ezici bir korku.

Havada ürkütücü bir sakinlik hissi var. Bunu hissedebiliyorum.

-Dağda kopan ve düşmeye hazır bir fırtına gibi. Bir şey geliyor.

Gözlerimi kapatıyorum. Lütfen... öyle olmasına izin verme.

Olivia. Sevgili Olivia'm.

**"Rici?" Merdivenlerden seslendiğini duyuyorum.
"Neredesin bebeğim?"**

**"Al aşkım." Ayağa fırladım ve oturma odasına
koştum. Onu merdivenlerden inerken buldum.**

Geceliğiyle.

Beni görünce yüzü aydınlandı. "Nerede olduğunu bilmiyordum."

"Bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyordu." Kolumu ona doladım ve onu merdivenlerden yukarı çıkardım. "Gel... yatağa dönelim." Şakağından öpüyorum. "Sabah doktor randevumuz var, unuttun mu?"

Güzel bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Nasıl unutabilirim ki?"

Olivia

Karanlıkta yuvarlanıyorum. Geç oldu... yoksa erken mi demeliyim? Panjurlar kapalı olduğu için hiçbir fikrim yok. Bir gıcirtı duydum ve kaşlarımı çattım.

O gıcirtıyı biliyorum.

Bu alt basamağın gıcirtısı. Yatakta doğruldum.

Evde biri var.

Olivia

Karanlıkta öylece oturup dinliyorum. Yanımda derin bir uykuya dalmış olan Enrico'ya bakıyorum. Bütün gece huzursuzdu ve daha yeni uykuya dalmıştı.

Sessizlik.

Yavaşça kalktım ve parmak uçlarımda kapıya doğru yürüdüm. Sessizce kapatıp kilide hafifçe vuruyorum.

Kalbim göğsümde sertçe çarpıyor. Ayağa kalkıp dinliyorum.

Bir gıcırtı daha duyuyorum ve bu gıcırtının en üst basamağa yakın olduğunu biliyorum.

Enrico'ya koştum. "Uyan."

"Ha?"

"Evde biri var." "Ha?"

"Basamak gıcırtısı duydum."

Yataktan fırlar ve üst çekmecesinden bir silah alır. "Giyin." Telefonundan hızlıca bir numara çevirir.

Çıplak olduğumu görmek için aşağı bakıyorum.

Kahretsin.

"C'è qualcuno in casa" diye fısıldadığını duyduğumda gardırobuma doğru koşuyordum. Çevirisi: Evde biri var.

Arkamdan yaklaştı. "Banyoya gir ve kapıyı kilitle. Sakın dışarı çıkma," diye fısıldadı.

"Evet, hadi gidelim." Geceliğimi aldım ve banyoya koştum. Bana bir silah verdi.

"Kapıyı kilitli tutun ve buraya biri gelirse soru sormayın. Öldürmek için ateş edeceksin."

"Ne? Nereye gidiyorsun?" Kocaman gözlerle elimdeki silaha bakıyorum. Ağır, soğuk, siyah metalden yapılmış. Bir can almak için tasarlanmış.

"Bir dakika içinde döneceğim."

"Ne? Hayır, sen de burada kal," diye fısıldıyorum. Kolunu tutuyorum, aniden çıldırıyorum. "Burada kal. Sakın dışarı çıkma. Lütfen dışarı çıkma."

Beni banyoya itiyor ve kapıyı kapatıyor. Ağır ahşabın arasından öfkeyle "Kilitle," diye bağıyor.

Kilidi açarken yüzüm buruşuyor ve gözlerim yaşlarla doluyor. Adım atmaya başladım. Aman Tanrım, neler oluyor? Yatak odamızın kapısının açıldığını duyuyorum ve dinlerken nefesimi tutuyorum. Kalbim göğsümde sertçe çarpıyor.

Bekliyorum... ve bekliyorum... ve bekliyorum.

Sonunda tanıdığım sesler duydum.

Marley ve Maso.

Enrico'nun koridorun yukarısından bir şeyler söylediğini duyuyorum. Banyo kapısını açıp yan tarafına bakıyorum. Dışarıda neler oluyor?

"Libero," diye bağıyor biri. Çevirisi: Temiz.

Ev tam bir hareketlilik yuvası. İçeride arama yapan on adam olmalı. Yürüdüklerini ve etrafa vurduklarını duyabiliyorum.

Enrico yatak odasına geliyor.

"Kapıyı neden açık bıraktın?" diye bağıyor.

Gözyaşlarımı ve ağır adamı tutan titreyen elimi görünce benim yüzüm çöküyor, onunki de çöküyor. Ben gerginim.

Enkaz.

"Olivia," diyor usulca, silahı benden alıp beni kollarıyla sararken. "Sorun yok, sorun yok." Beni göğsüne yasladı. "Ne duydun?"

"Basamak gıcirtısı
duydum." "Emin misin?"

"Evet ve birkaç dakika sonra üsttekinin gıcırdadığını
duydum."

Bana sıkıca sarılırken kaşlarını çatıyor.

"Neler oluyor?" Sergio odaya girdiğinde soruyor.

"Kayıkhanedeydim ve kargaşayı duydum."

İkimiz de şaşkınlıkla ona doğru dönüyoruz. "Burada ne
arıyorsun?" Enrico tersledi.

"Hasta olduğunu söyleyen birinin yerine bakıyordum."

"Olivia bir şey duymuş."

Sergio'nun gözleri bana kayıyor. "Birini gördün
mü?" Başımı sallıyorum. "Hayır."

"Bu imkânsız. Kimse buraya giremez. Etrafımız sarıldı."

"Sadece arama ve lanet olsun ev,"
Enrico sabırsızca homurdanıyor.

Bir görev için odadan fırlayıp çıkıyor.

Ensemdeki tüyler diken diken oluyor.

Hastalıklı bir nedenden dolayı, içgüdülerim alarm zillerini
çaldırıyor.

Bu oydu. Sergio lanet olası evdeydi. Bunu
hissedebiliyorum. "Neden evde olanın o olduğunu
düşünüyorum?" I

Fısıltı.

Enrico suçlamam karşısında şaşırmış gibi kaşlarını
çatarak bana bakıyor. "Neden evde olsun ki?"

"Sen söyle," diye fısıldıyorum öfkeyle. "Neden burada ki?
Dün gece ona gitmesini söylemedin mi? Ona hiç
güvenmiyorum."

Enrico arkasından kapıya bakıyor, çenesi sıkılmış ve ben
onun da şüphelendiğini biliyorum.

Ev şimdi insanlarla dolup taşıyor. Odaları tek tek gezip ararlarken tüm ışıklar yanıyor. Arada sırada uzaktan birisinin her şey yolunda diye seslendiğini duyuyorum.

Sabahlığımı etrafıma sıkıca sarıyorum. Eğer biri buraya girerse, asla bulunamaz. Bu ev bir devlet kütüphanesi kadar büyük.

"Bu lanet evden nefret ediyorum, Rici," diye fısıldıyorum. "Çok büyük ve burada kendimi güvende hissetmiyorum." Gözlerimdeki dehşet dolu yaşları siliyorum. "Bu evde elli kişi saklanıyor olabilir ve bizim bundan haberimiz bile olmaz."

Enrico elini yüzünde gezdiriyor, hayal kırıklığı açıkça görülüyor.

"Milan'daki daireye gidelim," diye yalvardım. "Arabaya binelim ve hemen gidelim."

"Gecenin bir yarısı ikimizi de transfer etmek güvenli değil."

"Neden güvenli değil? Dışarıda kim bekliyor?"

"Küfretmeyi keser misin?"

"Hayır, yapmayacağım! Hepimiz ölürsek bir bebek bile olmayacak!" Ağlıyorum.

"Şimdi gidemeyiz, Olivia." Silahı geri verdi ve beni yatağa doğru götürdü. "Yatağa gir."

"Silahla mı?" Elimde tutuyorum. "Ev temiz."

"O zaman neden lanet bir silaha ihtiyacım var?" Şak diye söyledim.

"Olivia," diye homurdanıyor. "Şimdi beni bırakıp gitme. Yarın hareket edebiliriz. Şimdilik burada kalıyoruz."

Yatağa giriyorum, yorganı başımın üzerine çekiyorum, bu pozisyonda olduğum için tamamen öfkeliyim. Uzaktan İtalyanca konuşan adamların ve açılıp kapanan kapıların sesini duyabiliyorum.

Gözyaşları beni ele geçirdi.

Sadece normal olmak istiyorum.

"Tebrikler, dokuz haftalık hamilesin Olivia," diyor doktor masanın karşısında. "Kalp atışları güçlü ve her şey mükemmel görünüyor. Bebeğiniz formda ve sağlıklı."

Enrico'nun geniş gülümsemesi bana doğru yayılıyor ve elimi sıkıca kavlıyor.

Doğum doktorundayız ve zor bir sabah oldu.

Enrico ve ben neredeyse hiç konuşmadık. Ben dün geceki olaylardan sonra stresliyim, o ise bu konudan kaçıyor. Yanlış alarm olduğunu, hayal gördüğümü düşünüyor. Tüm evi aradılar ve hiçbir şey bulamadılar.

Ama ben ne duyduğumu biliyorum.

"Bebeğinizi Noel'e kadar doğuracaksınız. Doğum tarihiniz Aralık ayının 15'indeth ."

Enrico eğildi ve beni usulca öptü. O bu kadar büyük Dünyadaki tüm paraya sahip önemli bir adam, ama söz konusu olduğunda, onun için hiçbir şey baba olmaktan daha önemli değil.

"Tebrikler bebeğim," diye fısıldıyor.

Gururla gülümsüyorum. Kalbim o kadar dolu ki patlayacakmış gibi hissediyorum.

"Bir sonraki randevunuz dört hafta sonra." Doktor aramıza bakıyor. "Herhangi bir sorunuz var mı?"

Enrico'nun gözleri bana kayıyor ve bir milyonu olduğunu biliyorum. "Bizim için özel olan bir şey var mı..." Doğru ifadeyi ararken duraksıyor. "Yapmamalı mıyım?"

Aklıma birkaç tane geliyor. Uyurken öldürülmemek bir numara.

Doktor gülümser, sorusunun gerçek anlamını anlamıştır. "Hayır, normal şekilde devam edin. Cinsel aktivite doğaldır ve tamamen iyidir. Bebeğe hiçbir zararı olmaz."

"Oh." Enrico'nun omuzları rahatlayarak düşer. "Her şeyi yiyebilir mi?"

"Çiğ deniz ürünleri ve yumuşak peynirlerden ve tabii ki alkol ve keyif verici ilaçlardan uzak dururdum."

"Tabii ki." İçimden bir ses onun bu hamileliği stratejik bir hassasiyetle yöneteceğini söylüyor. "Tamam o zaman." Enrico ayağa kalkıyor ve doktorun elini sıkıyor. "Teşekkür ederim. Bir ay sonra görüşürüz."

Elimi tutuyor ve gösterişli ameliyathaneden çıkıyoruz. Arabaya doğru ilerlerken korumaları fark etmemek için elimden geleni yapıyorum. Hâlâ gerginim.

Enrico kapımı açtı ve ben de bindim. Sürücü tarafına doğru yürüdü ve yanıma kayd.

"Anne baba mı olacağız?" Arabayı çalıştırırken sırtıyor.

Omuzlarımı yukarı kaldırıyorum. Bana bakıyor ve birbirimize aptalca gülümsüyoruz.

Şu anda hayatımızda başka neler olup bitiyor olursa olsun, önemli olan tek şey tam da burasıdır.

Bunun olduğuna inanamıyorum.

"Seni seviyorum." Beni usulca öpüyor ve ben de onun içinde eriyorum. Geceleri olan şeyler hakkında istediğim kadar sızlanabilirim ama onun hakkında asla sızlanamam.

O mükemmel.

"Resmi kutlama için yemeğe çıkabilir miyiz?" Ben sorarım.

"Eve gidip kutlamayı tercih ederim." Beni tekrar öptü.

Bu öpücüğü biliyorum, aşırı duygu yüklü bir öpücük. Yakın olmamız gerektiğinde bana verdiği türden.

"Önce öğle yemeği."

Gülümsüyorum.

Nefes nefese kalıyor.

"Herkes bize bakıyor."

"Kimin umurunda? Bir bebeğim olacak. Ne istersem onu yaparım." Kendini yeniden odaklanmaya zorluyor. "Öğle yemeği... sonra öğleden sonra yatakta."

"Hamile kadınların öğleden sonralarını yatakta kaba saba şeyler yaparak geçirdiklerinden pek emin değilim Bay Ferrara."

Bana tüm zamanların en iyi bakışını atıyor. "Benimki de öyle."

Arabayı trafiğin içine çekti ve bir süre yol aldık.

"Düğünü öne almak zorundayız."

Gözlerim soru sormak için ona kayıyor.

"Evlenene kadar kimsenin bilmesini istemiyorum. Bunun bir av tüfeği düğünü olduğunu düşünmelerini istemiyorum."

"Tamam." Bir an düşündüm. "Keşke biraz daha geç olsaydı. Zamanlamanın o kadar da iyi olmadığını biliyorum."

Bana kalbimi durduran bir gülümseme veriyor. "Bir çocuk ne zaman gelirse gelsin bir hediyedir."

Muhteşem erkeğime gülümsüyorum; nasıl bu kadar şanslı olabildim? "Harika olduğun için teşekkür ederim."

"Benim olduğun için teşekkür ederim."

Enrico şarap kadehini benimkiyle birlikte kaldırıyor. "Bize."

"Bize." Gülümsüyorum. "Gerçi maden suyuyla kadeh kaldırmak aynı etkiyi yaratmıyor gibi."

Kıkırdıyor. "Alış buna."

Telefonum masanın üzerinde çalışıyor. "Alo," diye cevap veriyorum. "Merhaba sevgilim," diye şarkı söylüyor Giorgio.

"Oh, merhaba." Yaltaklanıyorum. "Bugün izinli olduğum için çok üzgünüm. Doktora gitmem gerekti."

"Sorun değil, hayatım. Seni binada asbest bulduklarını söylemek için aramıştım. Bir ya da iki hafta evden çalışman gerekecek."

"Ne?" Kaşlarımı çattım. "Gerçekten mi?"

"Binanın içinde değildi, sadece yıllar içinde eklenen bir duvar yapısındaydı. Bu hafta kaldırılıyor."

"Oh."

"Geri dönmek tamamen güvenli olacak."

"Yani yarın evden mi çalışacağım?" Ben soruyorum.

"Evet, tabii biraz izin almak istemezseniz. Bunu da ayarlayabilirim."

Enrico'ya kaşlarını çatıyorum. O da soruyla kaşlarını çatıyor. "Ona söyledin mi?" Fısıldıyorum.

Başını sallar. "Hayır," diye karşılık veriyor.

"Tamam, bu harika. Seni yarın ararım, Giorgio." "Hoşça kal, tatlım. İyi günler." Telefonu kapattı. "Tanrım."

"Ne?"

"Binada asbest buldular. Birkaç hafta evden çalışmak zorundayım."

"Oh." İ ç k i s i n i aldı ve yudumladı, başka bir şey söylemedi.

Ona bakıyorum. Bir bok için yalan söyleyemez. "Bunu sen mi organize ettin?"

"Hayır." Peçetesini kucağında yeniden düzenliyor. "Enrico." Nefesim kesildi.

"Çalışmak zorundayım."

"Ve yapabilirsin... evden." Ellerimi masanın üzerine koydu. "Korumalarım şu anda çok meşgul ve güvenlik nedeniyle evden çalışman daha kolay. Giorgio hiç aldırmadı ve ben de anneni buraya getirmek için iyi bir zaman olabileceğini düşündüm."

Kaşlarını çatıttım. "Ne?"

"Onunla henüz tanışmadım. Gelecek hafta sonu nişan partisine gelebilir ve ona bebeği yüz yüze anlatabilirsin. Bunu telefonda yapmak istemezsin, değil mi? O öğrenir öğrenmez diğer herkese söyleyebiliriz."

Şok içinde sandalyeme geri oturdum. "Gerçekten mi?"

"Evet, onu tanımak istiyorum ve kim bilir?" Omuz silkiyor. "Belki onu bir süreliğine Como Gölü'ne taşınmaya ikna edebiliriz. Ona göl kenarında kendine ait bir ev bulabilirim, böylece sen hamileyken ona yakın olur."

Ellerimi ağzımın üzerine koyuyorum. "Bu çok harika olurdu," diye fısıldıyorum. "Çok düşüncelisin. Teşekkür ederim. Onu bu akşam arayacağım." Defterimi ve kâğıdımı çıkarıp kelimeleri yazıyorum.

Yapmak için

"Arkadaşım bu partiyi düzenlememe yardım edecek," diyorum listeme başlarken.

"Hangi arkadaş?"

"Jenn."

"O kim?"

"Spor salonundan arkadaşım. Hatırladın mı? Onunla domuz pizolısı gibi davrandığın ve Franco'yu yumrukladığın gece tanışmıştın."

Gözlerini deviriyor, anıdan etkilenmemiş. "Bunu hak etmişti."

"Avustralya'da bir parti planlayıcısıydı." "Hayır."

İçkisini yudumluyor.

"Ne?"

"Bir yabancıyı bu işe karıştırmayacağım." "O bir yabancı değil."

"Öyle. Onu tanıımıyorsun. Onun kim olduğunu kim biliyor?" Sinirli bir şekilde arkasına yaslanır. "Partiye bile katılamıyor," diye ekliyor.

Yüzüm düştü. "Ne? Neden olmasın?"

"Onu tanımıyoruz." Sanki bunu zaten bilmem gerekiyormuş gibi gözlerini açıyor.

"Onu tanıyorum."

"Gerçekten bilmiyorsun. Lorenzo'nun onu kontrol etmesi gerekecek. Biz güvenlikten geçene kadar eve hiç gelmeyecek."

Gözlerimi deviriyorum. "Çok dramatiksin. O sadece spor salonundan bir kız."

"Hayır," diye sertçe yanıtlıyor. "Ben gerçekçiyim. Önce güvenlik kontrolünden geçmeyen hiç kimse size erişemez."

Şaşkınlıkla kaşlarımı çattım. "Şeytandan bahset. Baksana." Restorana yeni giren Jennifer ve erkek arkadaşı Diego'ya el sallıyorum. Gülümsüyorlar, el sallıyorlar ve masaya doğru ilerliyorlar.

"Merhaba." Ayağa kalktım ve ikisini de öptüm.

Enrico kibarca ellerini sıkar. "Merhaba." Onlara yukarıdan aşağıya bakar.

Kahretsin, hırçınlaşacak.

"Will sen katılmak Biz için a İçki?" I Sor, a biraz rahatsız edici.

"Evet." Jennifer gülümsüyor ve yanına oturuyor.

Enrico bana ters ters bakıyor ve şarabını yudumluyor.

Kahretsin.

Diego bir şişe şarap sipariş eder. "Ben de dört yeni bardak alayım lütfen" diyor.

"Sizi buraya getiren nedir?" Enrico soruyor.

"Buralardaydık ve öğle yemeği yiyelim dedik." Jenn gülümsüyor. "Sizinle karşılaşmamız harika oldu. Ne tesadüf."

Enrico'nun hesapçı gözleri Jennifer'inkileri tutuyor ve bir kaşını kaldırıyor. "Evet, öyle."

Tanrım, ne düşünüyor bu? İsteddiği zaman çok kibirli olabiliyor.

Sadece nazik ol.

"Bu sabah spor salonuna gittin mi?" Aradaki buzları eritmeye çalışıyorum.

"Evet, neredeydin?"

"Uyuyakalmışım." Diego'ya bakan Enrico'ya göz ucuyla bakıyorum.

"Biz ihtiyaç için olsun çalışıyor üzerindeBu parti planlama." Şarap geldiğinde Jennifer gülümsüyor.

"Buna gerek kalmayacak," diye araya giriyor Enrico.

"Biz her şeyi hallettik."

"Zahmet olmaz. İstiyorum." Jennifer gülümsüyor.

"Gerçekten yapacak bir şeye ihtiyacım var."

"Bunun gerekli olmayacağını söyledim," diye iddia ediyor.

Diego üç kadehi doldurur ve dördüncüyü doldurmaya gittiğinde Enrico elini kadehin üzerine koyar. "Hayır." Ona ters ters bakar.

Kahretsin, neden bu kadar kaba davranıyor? Terlemeye başladım.

"Parti çoktan organize edildi." Sandalyesine geri oturur. "Soyadlarınızı hiç öğrenemedim ama?"

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. Dünya, lütfen beni yut.

Jenn ve Diego birbirlerine bakarlar. Diego gülüyor. "Bizi güvenlik kontrolünden geçirecek misin?"

Enrico gülümser ve kadehini alaycı bir şekilde kaldırır. "Doğal olarak."

"Enrico, ha-ha, tam bir şakacı." Masanın karşısında sahte bir gülümseme takınıyorum ve aceleyle menümü açıyorum. "Yemeğimizi sipariş edelim, olur mu?"

Sikeyim.

Jennifer ona "Benim soyadım Rogers, Diego'nunki ise Romano," diyor. "Partide ne giyiyorsun?" diye soruyor, açıkça konuyu değiştirmeye çalışıyor.

"Nerelisin sen?" Enrico soruyor.

Lanet olsun, bu da ne? İspanyol engizisyonu mu?

Masanın üzerindeki şarap şişesine bakıyorum ve Tanrı'dan onu boşaltabilmeyi diliyorum.

"Sicilya," diye yanıtlıyor Diego.

Enrico'nun gözleri onunkileri tutuyor. "Avustralya'da ne yapıyorsun, Jennifer?"

"Ah... um... oh."

Sanki zor durumdaymış gibi tereddüt ediyor. Dur bakalım.

İtiraf etmeliyim ki gecikmesi kulağa biraz şüpheli geliyordu. "Size söyledim, ben bir etkinlik yöneticisiydim."

Enrico sandalyesini itiyor. "Ne yazık ki Olivia ve benim gitmemiz gerekiyor."

Yüzüm düştü. "Ne?" "Şimdi."

Aceleyle ayağa kalktı.

"Ama..." Kaşlarımı çattım.

Elini uzattı ve bana ters ters baktı. "Hadi gidelim."

Jennifer'a döndüm, utanmıştım. "Özür dilerim. Bir işim çıktı."

Enrico arkadaşlarıma son bir ölüm bakışı attıktan sonra başını öne eğiyor. "Güle güle."

"Güle güle." Gülümsemeye zorladım.

Enrico beni restorandan dışarı çıkarıyor ve ona yetişmek için neredeyse koşmam gerekiyor.

"Neden bu kadar kaba davranıyorsun?"

Fısıldıyorum. "Bir şeylerin peşindeler."

"Ne? Bu çok saçma."

"Sözlerimi bir kenara yaz, yarın arayacağım." Sokağın yukarısına, restorana doğru bakar. "Bu ikisinin arasında bir şeyler var. Bunu hissedebiliyorum."

Arabaya vardığımızda gözlerimi deviriyorum. "Arkadaş edinmeye iznim var."

"Arabaya bin."

Arabaya bindim ve kapıyı çarptım. Lanet olası kontrol manyağı.

Nişan elbisesi bulmanın o kadar da kolay olmadığı ortaya çıktı.

Saatlerdir bununla uğraşıyoruz.

"Tamam," diyor Giorgio. "Bir bakayım."

Soyunma odasının perdesinden başımı uzatıyorum.

"Etrafta kimse var mı?"

"Sadece ben. Çık dışarı."

Dışarı çıkıyorum ve ellerimi kalçalarımaya koyarak sırtıtıyorum. "Bu elbise çok saçma. Striptizci gibi görünüyorum."

Giorgio'nun gözleri vücudumda geziniyor ve kaşlarını çatarak çenesini tutuyor. "Bu işe yaramayacak." Kumaşla boğuşurken göğüslerimi tekrar içeri sokmaya çalışıyor.

"Öyle mi düşünüyorsun?" Kumaşı açıkta kalan göğüslerimin üzerine germeye çalışırken kıkırdıyorum. "Kesinlikle daha minyon bir kadın için tasarlanmış."

"Göğüsleri olmayan biri." Beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Sıradaki."

Onuncu elbisemi denemek için soyunma odasına geri döndüm.

"Giorgio, Valentino giyemeyebileceğim gerçeğine kendini hazırlamalısın," diye sesleniyorum. "Evde bir sürü güzel elbisem var. Onlardan birini giyebilirim."

"Saçmalık." Oflayıp pufluyor. "Burada hoşunuza giden bir şey yoksa, size bir şeyler hazırlayacağız. Bu Milano'daki en büyük etkinlik."

Perdeyi hafifçe aralayıp kafamı dışarı uzattım. "Ne oldu?"

"Nişan partisi, tabii ki." "Sadece elli kişi geliyor." Kaşlarımı çattım.

Giorgio benim dehşete düşmüş yüzüme gülüyor. "Sevgilim, bugünkü gazetenin baş sayfasını gördün mü?"

"Hayır, neden?"

"Senin için bir kopyasını bulacağım." Perdeyi yüzüme kapatıyor. "Bir sonraki elbiseyi dene. Artık oldukça ünlüsün."

Şaşkınlıkla perdeyi tekrar araladım. "Kim? Ben mi?" Alay ediyorum.

"Sevgilim, İtalya kralı Enrico Ferrara ile evleniyorsun. Ne bekliyordun ki?"

Gözlerimi deviriyorum ve perdeyi kapatıyorum.

"Şimdiye kadar seni nispeten iyi sakladı. Ama şu andan itibaren resmen İtalya'nın malı olacaksın. Yaptığın ve giydiğin her şey ülkedeki tüm dergilere yansıtılacak. Bianca'ya bak. O her kadının gıpta ettiği biri, modanın kraliçesi."

Endişem artmaya başladı. "Lanet olası bir elbise bulmalıyız."

"Tamam o zaman. Sıradaki," diyor, acelesi benimkiyle birlikte artıyor.

Bir sonraki elbiseyi denemeye başlıyorum ve onun biriyle konuştuğunu duyuyorum. "Bugünün gazetesinin bir kopyası var mı?" Bir süre dinliyor. "Benim için bir tane bulabilir misin lütfen?"

Elbiseyi yukarı çekip aynaya bakıyorum. Koyu kırmızı bir kumaşı var, straplez ve pürüzlü bir görünümü var. Dönüp arkama bakıyorum. Bu daha iyi.

Perdeyi hafifçe aralıyorum ve Giorgio'nun gözleri parlıyor.

"Oh, Olivia." Beni kendisinden uzaklaştırıp arkamı incelerken nefesi kesiliyor. "Oh, evet, bunu sevdim. Bunu çok sevdim."

Arsız bir gülümsemeye aynada kalçalarımı oynatıyorum. "Ben de."

"Buyurun." Birisi Giorgio'ya bir gazete uzatır ve Giorgio gazeteyi incelerken gülümser.

Elinde tutuyor ve ön sayfasında benim resmim var. Ne yazdığını anlayamıyorum. İtalyanca yazılmış.

"Ne yazıyor?" Ben soruyorum.

"Enrico Ferrara kraliçesini seçiyor."

"Manşet bu mu?"

Yanağımdan öpüyor. "Bir Ferrara erkeğini sevmek için cesur bir kadın olmak gerekir."

Gülümsüyorum ama kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

"Neden böyle söylüyorsun?"

Elimi elinin içine aldı. "Aslında hiçbir şey, sadece herkes bir Ferrara erkeğinin hayatı için biçilmiş kaftan değil, hepsi bu." Perdeyi kapatıyor ve ben aynadaki yansımama bakıyorum.

Fırtına öncesi sessizlik gibi sinsi bir korku midemde dönmeye başlıyor. Bir Ferrara erkeğini sevmek için cesur bir kadın olmak gerekir.

Cesaret hiçbir zaman güçlü yanımdı olmadı.

"Buna ne dersin?" Dolaptan pembe bir elbiseyle çıktım. Tam etkisini gösterebilmek için ellerimi uzatıyorum. "Bu daha mı iyi?" Bir dönüş yapıyorum.

Enrico gözlerini devirir. "Son beş elbise de olduğu gibi muhteşem görünüyorsun. Sadece birini seç çünkü

git."

Tanrım, son zamanlarda bu kıyafet seçme işi beni delirtiyor. Keşke Giorgio bana o lanet gazeteyi hiç göstermeseydi. Şimdi giydiğim her kıyafeti tekrar gözden geçiriyorum.

Bianca ile nasıl rekabet edebilirim ki? "Birini seç," diye tekrarlıyor.

Ona bakıyorum, soğukkanlı. Endişelenmesine gerek yok çünkü giydiği her şeyin içinde harika görünüyor ve bir Armani takım elbise içinde ne kadar yanlışı gidebilirsiniz ki?

Dönüp aynada kışıma bakıyorum. "Şimdiden koca bir kışım oldu."

Sırıttıyor.

"Bebeğin beni şişmanlatıyor." Gardıroba doğru yürürken oflayıp pufluyorum. "Kiliseye giderken ne giyiyorsun ki?" Bütün askıları karıştırırken sesleniyorum.

"O cümlede lanet kelimesi geçmiyor Olivia!" diye karşılık veriyor.

"Bana küfür etmememi söylemeyi kes."

"Hiç bu kadar çok küfreden bir anne tanımamıştım."

"Bebek henüz gelmedi, o yüzden söyleyebileceğim her şeyi söylüyorum."

Tanrım, bir sürü elbise var ama hiçbirisi güzel görünmüyor.

Çok gerginim. Ferraralarla kiliseye gideceğim.

Bütün lanet aile geliyor. Enrico'nun kardeşleri evde ve kiliseden sonra Nona'lara gideceğiz. Bugün Pazar ve benim yemek dersi almam gerekiyordu ama umarım unutmuştur.

İstediğimi biliyorum.

Bu aşamada, Enrico'nun hayatının geri kalanında tost yemesi umurumda değil.

Krem rengi bir pantolon giydim. Dar kesim pantolonu ve ona uygun blazer ceket var. Aynada kendimi inceliyorum.

"Tamam, bununla çalışabiliriz." Ceket çıkarıp bronz ipek bir bluz giydikten sonra ceket üzerine örtüyorum.

Üstü. Bluzumun en üst düğmesini açıyorum ve gardıroptan çıkıyorum. "İşe gidiyor gibi mi görünüyorum?"

Enrico yukarı bakıyor. Gözleri vücudumda geziniyor ve bana yavaş, seksi bir gülümseme veriyor. "Eğer dizlerinin üzerine çöküp sikimi emmek yapmak istediğin işse, evet."

Ellerimi kalçalarımaya koyup onu kıpırdatıyorum. "Evet?"

Bir kez başını sallıyor. "Evet."

Gardıroba geri dönüyorum ve bir ayağıma yüksek topuklu bir sandalet, diğer ayağıma da kapalı, sivri uçlu bir topuklu ayakkabı giyiyorum. Dışarı çıkıyorum. "Bu ayakkabılar benim mantıklı, kiliseye giden bir İtalyan olduğumu söylüyor."

Enrico kıkırdar. "Kimse ayakkabılarınızı dinlemiyor çünkü kıyafetiniz beni sıranın üzerine eğin ve sertçe becerin diye bağılıyor."

"Bu takım elbise tam bir sürtük. Hiç bilmiyordum." "İğrenç. Aslında, hemen çık buradan."

Hazırlanmaya devam etmek için gardıroba geri dönüyorum. Makyajımı yaptım ve saçlarımı iri dalgalar halinde şekillendirdim. Bir taraftan arkaya doğru tutturuyorum. Yirmi dakika sonra yatak odama çıkıyorum. "Gitmeye hazır mısın?"

"Yarım saattir öyleyim," diye cevap veriyor. Bana doğru yürüyor ve üst düğmemi ilikliyor. Ona izin veriyorum çünkü nasıl olsa bana yaptıracak.

"Bu kadar güzel olmak kolay değil." Ona gülümsüyorum.

Kıkırdıyor ve elini arkamda gezdiriyor. "Sadece hayal edebiliyorum."

Araba Milano Katedrali'nin önüne yanaşıyor ve ben başımı eğip camdan içeri bakıyorum. "Vay canına," diye fısıldıyorum. Kilise görkemli. İtalya'da her şey böyleymiş gibi görünüyor. İtalyanlar kesinlikle hiçbir şeyi yarım yapmıyor.

Taş detaylar inanılmazdır ve altın bir heykel sanki göklerden aşağıya bakıyormuş gibi yukarıya doğru tünemiştir.

Enrico gülümsüyor ve elimi kucağında tutarken o da yukarı bakıyor. "Çok güzel, değil mi? İnşa edilmesi altı yüzyıldan fazla sürdü."

Marly kapımı açtığında sinirlerim geriliyor. "Bayan Olivia." Gülümseyerek başını sallıyor.

"Teşekkür ederim, Marly."

Arabadan indim ve Enrico elimi tuttu.

Gri taş basamaklardan çıkıp kilisenin girişine giriyoruz. Asırlık sanat eserleri duvarları kaplıyor. Goblenler ve devasa tablolar var ve kutsal inek, burası başka bir seviyede. Enrico beni kilisenin daha da içlerine götürüyor, zemin çoğunlukla beyaz ve üzerinde büyük bir siyah ve kayısı deseni var. Tavana bakıyorum. Yüzlerce metre yüksekliğinde ve egzotik, vitray pencerelerle kaplı. Burası tek kelimeyle nefes kesici. Bana Paris'teki Notre Dame Katedrali'ni hatırlatıyor, devasa, gri taş sütunlar ve o kadar çok güzel şeyle dolu ki, önce nereye bakacağınızı bilemiyorsunuz.

Enrico beni ikinci giriş kapısının yanına ve beyaz mermer bir tabağın yanına götürüyor. Parmak uçlarını içine daldırıyor ve göğsünü çaprazlıyor.

"Şimdi sen yap," diye fısıldıyor.

Oh, kahretsin. Parmaklarımı kutsal suya batırıyorum ve onun yaptığını taklit ediyorum. Bana yumuşak bir gülümseme veriyor ve beni kilisenin önüne doğru götürüyor. Mihraba doğru diz çöküyor, başını eğiyor ve oturmak için yürümeden önce sessizce bir şeyler mırıldanırken göğsünü tekrar çaprazlıyor. Dönüyor ve bana da aynısını yapmam için işaret ediyor.

Ne diyebilirim ki?

Beni uyarır gibi eğiliyor, ben de hemen eğilip göğsümde haç işareti yapıyorum. Sonra da arkasındaki kilise sırasına geçiyorum. Oh adamım, Katolik olmakta berbatım.

Şimdiden. Eve döndüğümüzde kilise adabı hakkında tam bir derse ihtiyacım var.

Kilise sessiz ve kutsaldır.

Kısık sesler duyuluyor ama kimse yüksek sesle konuşmaya cesaret edemiyor.

Annesi ve Francesca'nın arkasına oturuyoruz. Yanlarında Enrico'nun büyükannesi olduğunu tahmin ettiğim yaşlı bir kadın var ve iki erkek kardeşi de onların solunda oturuyor.

Rahip görünür ve ibadet edenlerin hepsi sevgiyle izler.

Ona tapıyorlar, bunu hissedebiliyorum.

Cemaate hitap ediyor. Sesi, kalabalığın en sevdiği şarkıyı söyleyen bir rock yıldızı gibi görkemli kilisede yankılanıyor.

Nazik ve bilgili görünüyor, ancak söylediği hiçbir şeyi anlayamıyorum. Her şey İtalyanca.

Sonraki bir saat boyunca ayin boyunca sessizce oturuyorum, çünkü herkes benim bilmediğim gizli bir protokolü biliyor gibi görünüyor. Mükemmel bir uyum içinde ayakta duruyor ve oturuyorlar. Tüm şarkıları biliyorlar ve gururla söylüyorlar.

Enrico bana doğru bakmıyor. Odağı tamamen rahibinde ve neden Katolik olmamı istediği çok çabuk anlaşılıyor.

Din onun için önemli.

Ailesi de izlerken odaklanmış durumda. Gözlerim onların arasında dolaşıyor ve bu ailede büyümenin nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum.

Geleneğe dayalı bir miras.

İhlal edilemeyecek kurallar ve düzenlemeler.

Bianca'yı arkadan izliyorum, sırtı dimdik. Siyah bir kalem etek, bir bluz, şeffaf çoraplar ve yüksek topuklu ayakkabılar giymiş. Süper model gibi görünüyor.

Onun yaşadığı hayatı yaşamış olmak beni büyülüyor. Onu daha yakından tanımak için sabırsızlanıyorum. Büyükannesi de siyahlar içinde, Enrico yas tuttuklarını açıkladı

ve kocaları öldükten sonra üç yıl boyunca siyah giyecekler.

Bu çok tuhaf görünüyor ve anlamadığım bir başka gelenek.

Ayin biter ve insanlar kiliseyi terk etmeye başlar.

Bianca döner ve gülümser. "Merhaba."

"Merhaba," diye cevap veriyorum gergin bir şekilde. Çantamı sıkıca kavriyorum.

Rahip yanımıza geldi ve Enrico'nun elini sıktı. "Merhaba, çocuğum."

"Baba, bu Olivia. Sana bahsettiğim kişi."

"Ah, evet." Elimi sıkarken gülümsüyor. "Haklısın Enrico, bir meleğe benziyor."

Gülümsüyormuş gibi yapıyorum. Ne oluyor be? Hızlı aramada rahibi mi var?

"Cuma gecesi mi?" Enrico soruyor.

"Evet." Rahip başını eğiyor. "İlk toplantımız Cuma akşamı olacak." Bana baktı. "Komünyona o zaman başlayacağız, Olivia."

"Tamam."

"Sizinle tanışmak güzeldi." Kiliseden kayboluyor ve ben Enrico'nun gururlu gözlerine bakıyorum. Bana seksi bir göz kırptıyor ve ben de gülümsememi gizlemek için alt dudakımı ısırıyorum.

Sanırım geçtim.

Enrico park yerine çeker ve arabayı kapatır. Gözleri bana kaydı.

"Çok sessizsin."

Ellerimi kucağımda birbirine kenetliyorum. "Ben iyiyim." Sanki bir Pazar öğleden sonrası tüm aileyle Nonna Ferrara'nın evine gitmek her gün olan bir şeymiş gibi rahatça omuz silkiyorum. "Belki biraz gerginim."

Eğildi ve beni öptü. "İyi olacaksın."

"Biliyorum." Ellerimi saçlarımda gezdiriyorum. "Ama seni uyarayım, büyükannen muhtemelen benden nefret edecek. Pek iyi bir aşçı değilim."

Bana yavaş ve seksi bir gülümseme veriyor.

"Ne?" Eğlenmesinden dolayı kafam karışmış bir şekilde soruyorum.

"Aynı fikirde değilim. Çok iyi yemek pişiriyorsun... sadece ille de yemek değil."

"Yemek olmayan ne pişirdim ki?"

"Taşaklarım. Beynim." Beni tekrar öpmek için eğiliyor ve dili açık dudaklarımda geziniyor. "Kalbim."

Sırıtıyorum. "Şirin olmayı bırak."

"Elimde değil." Elleri gömleğimin üst düğmesini iliklemek için kalkıyor.

Gözlerimi deviriyorum. Kontrol manyağı.

Arabadan iniyor, kapımı açıyor ve beni merdivenlerden yukarı çıkarmadan önce elimi tutuyor. Ev, mermer ve kumtaşıdan yapılmış büyük bir konak. Siyah takım elbiseli muhafızlar her yere dağılmış durumda.

Mafya diye bağıyor.

Cehenneme kadar yolun var. Daha önce yalan söyledim. Biraz gergin değilim. Dehşete düştüm.

Ön kapıdan içeri giriyoruz ve ilk gördüğümüz kişiler Andrea ve Matteo oluyor.

Andrea'nın gözleri parlıyor. "Olivia," diye mırıldanıyor beni yanağımdan öperken.

"Merhaba."

"Matteo'yu hatırlıyor musun?" Enrico soruyor. "Merhaba." Beni öperken o da gülümsüyor. "Merhaba."

Gözleri bana sabitleniyor ve sonra birbirlerine bakıyorlar. Ne düşünüyorlar?

Francesca köşede yürüyor. "Olivia." Gülümsüyor ve yanağımdan öpüyor.

"Merhaba."

"Gelin ve Nonna ile tanışın," diyor Enrico.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Harika." Beni evin arka tarafına götürürken sahte bir gülümseme takınıyorum.

Bianca elinde bir kadeh şarapla tezgâhta oturuyor. Beni gördüğünde sıcak bir şekilde gülümsüyor. "Ciao, Olivia."

"Merhaba." Ben de gülümsüyorum. Tanrım, bu kadın beni korkutuyor.

Mutfakta yemek pişiren yaşlı bir kadın var ve yemekler harika kokuyor. Kadın dönüp bana bakıyor.

Enrico beni ona takdim etti. "Nonna, bu Olivia."

Sonunda "Çav, Olivia" demeden önce bana sonsuzluk gibi gelen bir süre bakıyor.

Elini sıkıyorum ve bana yine şüpheyile bakıyor. Gergin bakışlarım Enrico'ya yöneliyor.

"Sii gentile, Nonna," diyor. Çevirisi:

Nazik ol, büyükanne.

Gözlerini deviriyor ve elindeki çay havlusunu ona fırlatıyor. "Sen gel!" diye tersliyor beni.

Ha?

"Gel bana yardım et." Yemek tenceresini işaret ediyor.

"Oh." Başımı sallıyorum. "Tabii ki."

Bianca bana sempatik bir gülümseme veriyor.

Çekmecedan bir önlük çıkarıp bana uzatıyor. "Al, Olivia."

"Teşekkürler."

Beni döndürüyor ve giymeme yardım ediyor.

"Ben seni yalnız bırakayım," diyor Enrico.

Gözlerimi ona diktim. Beni onlarla bırakma.

Gülümsüyor ve bana göz kırpmıyor.

"Sii gentile, Nonna," diyor tekrar, kardeşlerinin yanında kaybolmadan önce.

"Bugün, Biz yapmak Pazar Sos ile
Sosis ve spagetti," diye duyurdu Nonna.

Bir süre ona baktım. Doğru mu duydum? Ha? Sos
mu?

Sos ve makarna mı? Benim yaptığım sos kahverengi ve tavukla birlikte gidiyor.

Oh, lanet olsun.

Sırada ne var?

Nonna tencerenin içinde ne olduğunu ayrıntılı bir şekilde anlatmaya başlıyor, ben de onun talimatlarını anlamak için elimden geleni yapıyorum.

Bana emirler yağdırıyor ve ben de bunun sadece bir mutfak olmadığını anlamaya başlıyorum. Burası ordu ve Nonna da talim çavuşu.

Francesca gelip yanımda duruyor, ben de onun elini tutuyorum. Nonna'nın arkasından, "Beni burada onunla yalnız bırakma," diye söylendim.

Francesca karşılık olarak kıkırdıyor. Bianca'nın da şarap kadehine bakıp sırtıttığını görmek için başımı çeviriyorum.

Herkesi eğlendirdiğime sevindim.

"Olivia... konsantre ol!" Nonna tersledi. Bir adım öne çıkıp kaşığı alıyorum.

"Evet, Nonna," diye fısıldıyorum.

Lanet olsun, bunun için bana iyi bir seks borçlu.

El ele arabaya doğru yürüdüğümüzde saat akşam 8'i biraz geçiyordu.

Vedalaştık ve sonunda karanlıkta yalnızız.

Yemek başarılıydı ve ben kimseyi zehirlemedim. Bianca tatlı yaptı ve masanın etrafında oturup konuştuk. Kahkaha ve eğlence vardı.

Aslında oldukça iyiydi. Hayatta kaldım.

Enrico kapımı açtı ve bana baktı. Sanki aklında bir şey varmış gibi.

"Ne?"

Beni usulca öpüyor. "Sadece aynı kişiye kaç kez aşık olabileceğini merak ediyordum." Gülümsüyorum. "Çünkü tam seni artık sevemeyeceğimi düşündüğüm anda kalbim büyüyor ve seni daha çok sevebiliyorum." Beni usulca öpüyor. "Teşekkür ederim."

"Ne için?"

"Bana nasıl mutlu olunacağını öğrettiğin için."

—————

"Merhaba anne." Telefonda

gölümsüyorum. "Merhaba, hayatım.

Nişanlın bugün nasıl?" Kıkırdıyorum.

"İyi. Aslında harika."

"İnanmayacaksın ama Henry düştü." "Ne? O iyi mi?"

Henry benim yaşlı amcam. Kendisi eşcinsel, hiç evlenmedi ve kendi ailesi yok. Annemden on sekiz yaş büyük olmasına rağmen onun ikinci babası gibidir.

"Hayır canım, değil. Kalçasını kırdı. Şimdi hastaneye gidiyorum ama sana haber vermek istedim."

"O l a m a z ." Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Nişan partisine gelmek ister misin diye soracaktım."

"Ne zaman?"

Kulağa ne kadar saçma geldiğini bildiğim için irkiliyorum. "Gelecek hafta sonu."

"Aşkım, bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Yeterince para biriktirmedim."

"Biz ödeyeceğiz. Size hiçbir maliyeti olmayacak."

"Tatlım, şu anda Henry'yi bırakamam."

Kalbim tekrar düştü. Harika, kendi nişan partimde kendi ailemden hiç kimse olmayacak.

"Düğün için geleceğim ve birkaç ay kalacağım. Kulağa nasıl geliyor?"

Hüzünle gülümsedim. "Bu harika olur, teşekkür ederim." "Babana sordun mu?"

"Hayır." Ağır ağır nefes veriyorum. Babamın burada ruh halimi bozmasını istemiyorum. "Sorun değil. Sen hastaneye git ve Henry'ye sevgilerimi ilet, tamam mı?"

"Tamam, aşkım. Üzgünüm ama çok kısa bir süre kaldı." "Biliyorum."

Enrico

"Burada ne işimiz var?" Lorenzo yolcu koltuğundan soruyor.

Caddenin karşısına park ettiğimiz arabamızdan Milan Kütüphanesi'nin ön kapısını izliyorum. "Sadece bir şeye bakıyordum."

"Ne gibi?"

"Francesca'nın buraya sık sık gelmesinin tuhaf olduğunu düşünmüyor musun?"

Lorenzo kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

"Francesca haftalardır her gün burada." "Yani?"

Ders çalışıyor."

Francesca'nın arabasının gelişini ve otoparka girişini izliyorum. Şoförüyle birlikte arabasından iniyor ve ön merdivenlerden yukarı doğru yürüyor. "Fare kokusu alıyorum."

"Saçmalıyorsun." Alay ediyor.

Gülümsüyorum ve koltuğuma geri oturuyorum. "Yakında göreceğiz, değil mi?"

Yirmi dakika sonra Francesca'nın koruması kütüphanenin ön merdivenlerinde oturmuş sigara içiyordu. İşini yaptı, içeri girdi ve onunla birlikte binayı aradı. Arabadan inip caddenin karşısına geçiyorum. Beni görünce tökezleyerek ayağa kalktı.

"Bay Ferrara." Sigarasını kenara atıyor. "Az önce onu kontrol ettim."

"Sorun yok. Olduğun yerde kal. Ben sadece onunla konuşmak için buradayım." Yanından geçip kütüphaneye girdim ve etrafa bir göz attım.

Nerede o?"

Sonunda onu bulana kadar gözlerim odayı tarıyor. Arka köşede bir çocukla oturuyor. Yüzünü göremiyorum. Şapka takıyor. Bir masanın arkasına doğru yürüyorum.

kitaplık ve onları izlemek. Beş dakika boyunca konuşurlar ve sonunda adam kızın elini tutar ve arkasından öper.

Arkadaştan öte oldukları çok açık.

Çenemi sıktım. Biliyordum. Hemen oraya yürüdüm ve ikisi de yukarı baktı.

Kalbim durdu.

Giuliano.

Bu da ne...?

"Ne yapıyorsun?"

Homurdanıyorum. Gözleri dehşet içinde açılıyor.

"Enrico," diye fısıldıyor Francesca panik içinde. "Sadece konuşuyorduk."

Kendime engel olamadan onu kolundan tutup kapıya doğru yürütüyorum. Ön kapıdan çıktık ve onu bahçeye fırlattım. Çimenlerin üzerinde muhteşem bir şekilde yuvarlandı.

"Rico!" Francesca arkamdan bağılıyor.

"Reşit değil," diye bağııyorum.

Ayağa fırlar ve öne doğru bir adım atar. "Onu görmemi engelleyemezsin."

Lorenzo sokağın karşısına koşarak geliyor. "Rico. Rico, hayır!" diye bağılıyor, ellerini havada sallayarak. "Durdur şunu. Hemen durdur."

Bu gece ikinci kez kontrolümü kaybediyorum. Giuliano'yu boğazından yakaladım. "O senin için çok genç."

"Kesin şunu!" Francesca ağlıyor. "Onu seviyorum. Kes şunu Rico. Ona zarar verme."

Ona döndüm, gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. Ne oluyor lan?

O onun kardeşi.

Lorenzo'nun korku dolu gözleri benimkilerle buluşuyor ve inanamayarak başını sallıyor.

Giuliano'nun boğazını o kadar sert sıkıyorum ki gözleri neredeyse kafatasından fırlayacak.

"Ona bir daha yaklaşırsan benimle hesaplaşırsın." Onu bir kez daha bahçeye fırlattım ve

yere düşer.

Francesca ona doğru koşuyor ama ben kolundan tutup onu yanından ayırıyorum. Ona geri dönmek için çırpınıyor. Onu arabaya sürükledim ve kapıyı arkamdan çarparak içeri attım.

Giuliano izlerken ona dönüyorum. Kendini ayağa kaldırırken bana ters ters bakıyor. Yumrukları iki yanında kenetlenmiş ve öfkesi etrafa yayılıyor.

"Onu yalnız bırakmayacağım," diyor, sanki ona tekrar saldırmam için bana meydan okuyormuş gibi.

Öne doğru bir adım atıyorum, kontrolümü kaybetmeye tehlikeli bir şekilde yaklaşıyorum.

"Rico, yapma," diye fısıldıyor Lorenzo. "Bırak onu."

"Onu seviyorum ve onu benden uzak tutamazsın."

Küçümseme her gözeneğimden damlıyor.
Sanmıyorum

Birinden hiç ondan nefret ettiğim kadar nefret etmemiştim. "İzle beni," diye fısıldıyorum.

Bir adım öne çıkıyor.

Çocuklarda cesaret var; hakkını vereyim.

"Cesedimi çiğnemediğin Francesca'yı bir daha göremezsin," diye alay ediyorum.

Dişlerini gıcırdatarak bana hırlıyor ve ben de arabaya binmek için dönüyorum. İçeri girince kapıyı çarpıyorum.

"Sür!" Antonio'ya bağıriyorum. Arka koltukta ağlayan Francesca'ya dönüyorum.

"Senden nefret ediyorum, Enrico," diye ağlıyor.

Yola geri dönüyorum ve ellerimi saçlarımda gezdiriyorum.

Onunla konuşamıyorum bile, çok kızgınım. Bu durum tamamen kontrolden çıktı.

Az önce ne oldu öyle?

O onun kardeşi.

"Enrico, seninle bir dakika görüşebilir miyim?" Marly ofisimin kapısından kafasını uzatarak soruyor.

"Evet, lütfen içeri gelin."

Lorenzo gitmek için ayağa kalkıyor ve Marly a r a m ı z a bakıyor. "Kalabilir misin, Lorenzo?"

Lorenzo'nun gözleri benimkilerle buluştu. "Elbette." Koltuğuna geri yaslanıyor.

Marly koltuğa düşer. Gergin görünüyor. "Bugün özel bir numaradan bir telefon aldım."

"Ve?"

"Birisi seni öldürmem için bana on milyon avro teklif etti." "Ne?"

Sinirli bir şekilde yutkunuyor. "Lucky Lombardi seni öldürmesi için kendi ekibinden birini bulmaya çalışıyor."

Ona bakıyorum, ne diyeceğimi bilemiyorum.

"Ne?" Lorenzo sandalyesinden sıçrarken patlar. "Ciddi misin sen?"

"Evet." Ellerini sinirli bir şekilde önünde kavuşturuyor. "Ona bunu yapacağımı söyledim, çünkü başka biriyle temasa geçmesini istemedim. Bu bize biraz zaman kazandıracak. Hayır deseydim, başka birine teklif edecekti. Bu şekilde benim yapacağımı düşünüyor."

"İyi düşündün, Marly. Aferin," diyor Lorenzo ona.

Kalp atışlarımı kulaklarımda duymaya başlıyorum ve pencereye gidip şehre bakıyorum.

İçerideki ekibim mi? Şimdi kime güvenebilirim?

"Çok ileri gitti!" Lorenzo havlıyor. "Onu çıplak ellerimle öldüreceğim."

"Başka kiminle temasa geçti?" Ben soruyorum. Ya Olivia'nın korumalarından birine rüşvet verdiyse?

"Kimse anlaşmayı kabul etmez, Enrico. Adamlarımız aileden."

O tehlikede.

Zihnim yarışmaya başlarken şehre bakıyorum. "On milyon avro çok para Lorenzo. Bu sadece

Birinin bunu kabul etmesi an meselesi."

"Başına on beş milyon ödöl koyun. Kendi adamları o kadar sadık olmayacaktır," diye karşılık verir Lorenzo.

Bara gidip kendime bir içki dolduruyorum ve bardağı hızla boşaltıyorum. "Kontrolü kaybediyoruz," diyorum sessizce.

"Biz değiliz."

"Lombardi özel güvenlik görevlime ulaşmış ve beni öldürmesi için ona on milyon avro teklif etmiş. Ne kadar kontrolüm kaldı sanıyorsun?" Ağlıyorum.

Lorenzo başını ellerinin arasına alıyor ve ben Marly'ye dönüyorum. "Teşekkür ederim dostum. Sadakatin büyük takdir görüyor ve karşılığını alacaksın. Lütfen kulağınızı yere dayayın ve başka biriyle temas kurulup kurulmadığını öğrenmeye çalışın."

"Peki, patron." Başını eğiyor ve odadan aceleyle çıkıyor.

Havada bir ağırlık asılı dururken bir bardak viski daha dolduruyorum. Son zamanlarda pek çok kötü şey oldu ama bu en kötüsü.

"Kime güvenebiliriz?" Fısıldıyorum. "Başka seçeneğim yok.

Olivia'yı New York'a gönderiyorum."

Lorenzo yenilgiyle başını öne eğdi.

"Onun güvenliğini ancak bu şekilde garanti edebilirim."

"Onunla git," diye yalvarır. "Kaç, saklan... Ben onu bulana kadar. Onu ortaya çıkaracağız."

"Hayır." İçkimi yudumluyorum. "Ben kalıyorum. Genelevleri bile istemiyor. Onun savaşı benimle. Ferrara derimi övünme hakkı için istiyor."

Lorenzo titreyen elini yüzünde gezdiriyor. Haklı olduğumu biliyor.

Telefonum masamda titriyor ve tanımlanmamış bir numara çıkıyor. Lorenzo'nun gözleri benimkilerle buluştu.

"Onu üç dakika hatta tutun," diyor. Başımı

**sallıyorum. "Alo," diye cevap veriyorum.
"Onları teslim edin ya da sonuçlarına katlanın."**

"Cehenneme git," diye fısıldadım. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Uyarılmıştınız."

Telefonu kapatırken klik sesi geliyor.

Lucky Lombardi'den bir tehdit daha. Bu hafta üçüncü.

Dümdüz önüme bakıyorum ve öfke içimde vahşi bir ateş gibi alevleniyor.

Hayatımın bu döneminin heyecan verici olması gerekiyordu.

Evliliğimi duyurmak. Bir bebek planlıyorum.

İnanamayacağınız kadar stresliyim.

"Onu bulacağız. Sana söz veriyorum," diyor Lorenzo yanımdaki koltuğundan.

"O saklanıyor." Hayal kırıklığı içinde başını sallıyor. "Ama sonsuza dek saklanamaz. Yüzünü gösterdiğinde, ölü bir adam olur."

Zil sesim duyuldu. "Bay Ferrara, Sophia sizi görmek istiyor."

Gözlerimi deviriyorum. Kahretsin, şu anda ihtiyacım olan son şey bu. Lorenzo'ya "Bana beş dakika ver," diyorum. Dahili telefona basıyorum. "Onu içeri gönder."

Kapı açılır ve güzel Sophia görünür.

"Merhaba." Ayağa kalktım, gülümsedim ve yanağından öptüm. Lorenzo da onu selamlamak için öpüyor.

"Bu zevki neye borçluyum?" Sakin davranmaya çalışarak soruyorum.

El çantasını gergin bir şekilde kavırıyor. "Takip ediliyorum."

Kaşlarımı çattım. "Kim tarafından?"

"Bir adam var. Üç gündür beni takip ediyor."

"Hangi adam?"

Endişeyle etrafına bakınıyor. "Kim olduğunu bilmiyorum. Geçen gün dairemde çıktığımda onu gördüm ve şimdi onu görmeye devam ediyorum."

"Seni takip ettiğinden emin misin?" "Eminim."

"Lorenzo, Sophia için birkaç koruma ayarla lütfen."

"Elbette." Ayağa kalkıyor. "Onu benim için tarif edebilir misin?"

"Şu anda dışarıda. O... o aşağıda," diye kekeliyor. "Mavi takım elbise. Beyaz gömlek."

Lorenzo'nun gözleri benimkilerle buluşuyor. "Sergio'yu çağır ve icabına bak," diye emrediyorum.

Sophia parmaklarını saçlarında gezdirirken Lorenzo odadan koşarak çıkar. Gözle görülür bir şekilde üzgündü. "Ne yapacağımı bilmiyorum. Ya sırada ben varsam?"

"Sen değilsin." Onu kollarıma aldım ve sarıldım. "Her şey yolunda," diye fısıldıyorum saçlarına. "Artık güvendesin."

"Beni terk ettiğinden beri kendimi güvende hissetmiyorum," diye fısıldıyor boynuma doğru. Nefesini tenimde hissediyorum.

Elini kaldırıyor ve her zaman taktığı altın bilezikler birbirine çarpıyor.

Tanıdık bir ses, anıları çağrıştıran bir ses. İstenmeyen bir uyarılma dalgasının vücuduma sızdığını hissediyorum. Onu hemen elimden bırakıyorum ve bir adım geri çekiliyorum.

Sophia sikişirken, bileziklerinin birbirine çarpma sesi odanın her yerinde yankılanıyor. Ne kadar sert sikerse, ses o kadar yüksek olur.

Onu becermek, bir çocuğun sesi duymak için oynadığı bir oyun gibidir. Bu nihai afrodisyaktır. Bir erkeği çılgına çeviren bir amaç. Ne zaman bileziklerin birbirine çarptığını duysam, fiziksel bir tepki veririm. Hatırayı kovmaya çalışırken çenemi sıkarım.

"Seni özlüyorum," diye fısıldıyor. "Özleme."

Bir adım öne çıkıyor ve elimi tutup kalbinin üzerine koyuyor. "Beni nasıl bu kadar kolay kenara itebiliyorsun?" Gözleri yaşlarla doluyor.

"Sophia." Onu böyle görmekten hoşlanmıyorum. "Seni seviyorum, Enrico."

"Sophia," diye fısıldadım. "Artık Olivia'yla birlikte olduğumu anlamalısın."

"Neden ben ya da o olmak zorunda olduğunu düşünüyorsun?" Gözleri benimkileri arıyor. "Bana da sahip olabilirsin, sevgilim."

Aramızdaki hava dönerken gözlerimiz kilitleniyor.

"Onunla evli olabilirsin ve beni sevebilirsin,
"

Birbirimize bakıyoruz.

"Birbirimize ihtiyacımız var, Enrico. Birbirimizin bedenlerine ihtiyacımız var." Gözyaşlarına rağmen usulca gülümsüyor. "Sensiz gelemem. Kimse beni senin gibi sikemez." Elimini göğsüne indiriyor. "Kimse bu işi yapamaz. Senin vücuduna ihtiyacım var. Başka kimse yapamaz. Sana sahip olduktan sonra nasıl başka bir adama geri dönebilirim?"

Aramızda anılar geçiyor. Sophia ile hiçbir şey masanın dışında değildir. Kadının yatakta çok iyi olduğunu kimse inkar edemez.

Hayır.

Ondan bir adım geri çekiliyorum. "Kes şunu."

Bana uzanıyor. "Beni istediğini biliyorum."

"Yanılıyorsun. Ben Olivia'yı istiyorum."

"Hayır. Olivia'yı seviyorsun. Beni istiyorsun. Vücudun beni istiyor. Ona sahip olabilirsin. Aramızda seçim yapmak zorunda değilsin, Enrico. Her iki dünyanın da en iyisine sahip olabilecekken neden seçim yapasın ki?"

Ona ters ters bakıyorum, öfkem artmaya başlıyor. Aklıma zavallı babam ve büyükbabamın metresleriyle olan görüntüleri geliyor. "Kes şunu."

"Seni memnun etmem için bana haftada iki saat ver. Ne istersen yaparım sevgilim," diye baştan

**Çıkarıcı bir Şekilde fısıldıyor. "Öğle tatillerinde
buluŐabiliriz. I**

seni tatmin edebilir, doyurabilir ve mutlu edebilir. Her gece eve onun yanına gidebilirsin ve kimsenin bundan haberi olmaz. Sadece benim karşılayabileceğim ihtiyaçların var. O incinmeyecek çünkü asla öğrenemeyecek." Elimi tekrar avuçlarının içine aldı. "Enrico," diye fısıldıyor. "Bebeğim, bana geri dön."

Olivia'yı evde çocuğumuzla birlikte görüyorum. "Sophia!" Şak diye söyledim.

Ayak parmaklarının üzerinde yükseliyor ve beni öpüyor. Öfkemi kontrol edemediğim için yüzümü geri çekiyorum. "Çık dışarı."

Yüzü düştü. "Ne?"

"Defol git," diye homurdandım. "Eğer bir daha benden seks istersen, kızarırsın. Aslında, şimdi defol git." Kolundan tutup kapıya doğru sürüklüyorum. "Beni anlıyor musun lan?" Kapıyı açıyorum, onu dışarı itiyorum ve kapıyı çarparak kapatıyorum. Kalbim hızla atıyor, çok kızgınım.

Tek gördüğüm kırmızı.

Bara gidiyorum ve titreyen bir elle kendime bir bardak viski dolduruyorum.

Bileziklerinin sesi beni fiziksel olarak etkilediği için sarsıldım.

Zayıf.

Telefonumu çıkarıp Olivia'ya mesaj atarak kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum - bana kim olduğumu hatırlatıyor.

Nasıl hissediyorsun, aşkım?

Bir cevap geri dönüyor.

Şimdi daha iyi. Çabuk eve git.

Seni
özledim.

Dışarıda, sokakta bir silah sesi duyulur.

Bir tane daha, sonra bir tane daha. Ne oluyor lan?

Pencereye koşup aşağı bakıyorum. Bir kargaşa ve binadan kaçışan insanlar görüyorum ama ne olduğunu göremiyorum.

"Saldırın!" Lorenzo'nun sesini duyuyorum. "Alt kata. Gidin!"

Adamlarımızın yüksek alarmla merdiven boşluğuna doğru koştuğunu görmek için dışarı koştum.

Silahımı aldım ve onları takip ettim. Adımları ikiye ikiye atıyorum.

Çabuk, çabuk.

Antrede kapı açılıyor ve karşımdaki dehşet karşısında kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Sergio'nun buruşuk bir yığın halinde yattığını görüyorum; kafasında bir kurşun deliği var. Beyni mermer zemine saçılmıştı.

Yanında Sophia yatıyor, cansız gözleri tavana bakıyor. Hâlâ tasarım çantasını tutuyor.

Yere, onun yanına düşüyorum. "Sophia," diye fısıldıyorum elini tutarken. "Sophia, Sophia!" Ağlıyorum.

Etrafında koyu bir kan birikintisi oluşuyor ve göğsünden vurulduğunu görüyorum.

Onu sarsıyorum. "Uyan, uyan." Etrafımızdaki binalara bakıyorum.

Kanım dondu. Yüce Tanrım.

Hayatının elinden kayıp gidişini izlerken tekrar aşağıya bakıyorum.

O öldü.

Enrico

"BU TARAFTAN, BAY FERRARA."

Sophia ve Sergio'nun ölümleriyle ilgili rutin sorgulama için bir polis memuru tarafından karakola götürüldüm.

Özüme kadar sarsıldım.

Yıkıldım.

Benim yüzümden öldüler.

Görüşme odasına girdiğimde oturdum. "Şef birazdan burada olacak, efendim."

Gülümsemeye zorladım. "Teşekkür ederim."

Sessizlik içinde beş dakika oturuyorum, zihnim son bir saati tekrar tekrar gözden geçiriyor.

Silah seslerini duymaya devam ediyorum, buruşmuş bedenlerini görüyorum. Uzaktan ambulansın siren seslerini duyuyorum.

Paparazzi kameraları vicdan azabı duymadan tık tık tıklarken onların sedyeye konulmalarını izliyorum.

Bugün karanlık bir gün.

Sophia ölmeden birkaç dakika önce ona karşı ne kadar sert ve soğuk olduğumu düşünüyorum. Benim yüzümden.

Göğsüm daralıyor ve titrek bir nefes alıyorum.

Kapı açıldı ve eski dostum Renaldo görüldü. Şu anda Milano'da polis şefi. İçeri girdi ve hemen teybi kapattı.

"Enrico, dostum." Gülümsüyor.

Ayağa kalktım, yüzünü gördüğüm için rahatlamıştım. Sarıldık.

"İyi misin?" Beni kol mesafesinde tutarken kaşlarını çatıyor.

"Buna inanamıyorum," diye fısıldıyorum.

"Tanrım, konuşmamız gerek. Sana anlatacak çok şeyim var." Görüşme masasında onun karşısındaki koltuğa çöktüm.

"Az önce Jandarma'dan bir telefon aldık ve size ne söylemem gerektiği konusunda kesin talimatlar aldık." "Ne?"

"Görünüşe göre sizi alaşağı etmek için gizli çalışıyorlar. Nişanlınızla arkadaş olması için genç bir Avustralyalı kadını köstebek olarak göndermişler."

Kaşlarımı çatıyorum ve başımı eğiyorum. Jennifer. Biliyordum.

"Bana bulaşacak bir şey yok. Artık tamamen temizim. Bunu biliyorsun."

"Monte Carlo'daki yatına neden kokain teslim ettirirsin ki?" Adam tiksintiyle başını sallıyor. "Özensizleşıyorsun, Enrico."

"Ne?" Kafam karıştı. "Yatıma kokain teslim edilmedi."

"Sergio'nun geçen hafta satıcıyla buluşmasını izlediler ve sonra da gemiyle yatınıza geldiğini gördüler. Biliyorlar."

Arkama yaslandım, şok oldum. Siktiğimin Sergio'su.

"Sergio haydutluk yapmış olmalı." Başımı yüzümden aşağı sürüklüyorum. "Ne yapacaklar?"

**"Oturmuşlar ve hareket etmeni bekliyorlar."
Korkudan gözlerimi kapatıyorum. "O benim değil."**

"Sergio öldü, Enrico. Sence kimi suçlayacaklar?"

**"Siktir." Başımı ellerimin arasına aldım.
"Taşınmalarına ne kadar var?"**

**"Bilmiyorum ama size ulaşamıyorum. Sanırım
telefonlarınız dinleniyor. Bu kadının nişanlınızın
telefonuna erişimi var mı?"**

Düşünürken ona bakıyorum. "Belki."

**Siktir... Olivia'yı uyarmıştım. Defalarca, onu
uyardım.**

**"Şimdi resmi görüşmeyi yapmam gerekiyor." Kayıt
cihazını işaret ediyor. "İyi misin?"**

"Uyarın için teşekkür ederim." Elini sıktım.

**Kayıt cihazını açıyor. "Bay Ferrara, ben
Başmüfettiş Paella. Bugün sizinle röportaj
yapacağım." "Merhaba," d i y e cevap verdim, aklım
başka yerdeydi ama
bu röportaj.**

"Bugün ne oldu efendim?"

**"Emin değilim." Sophia'yı sert, soğuk betonun
üzerinde görüyorum.**

Sophia.

**Akşam saat 8'i biraz geçe Milano'daki dairemizin ön
kapısından içeri girdim.**

**Uzun, korkunç bir gündü; bir daha asla tekrarlamak
istemediğim bir gün.**

**"Merhaba." Olivia beni karşılamaya koşarken
gülümsüyor. "İyi misin?"**

**Onu kollarımın arasına alıp sıkıca sarılıyorum.
"Artık benim."**

Sophia ve Sergio'yu betonun üzerinde görüyorum ve başımı onun boynuna gömüyorum.

Uzun bir süre birbirimizin kollarında duruyoruz. Olivia hareket etmiyor ve konuşmuyor. Sadece ona sarılmama izin veriyor, ki şu anda ihtiyacım olan şey de bu.

Lorenzo'nun neler olduğunu ve nerede olduğumu söylemek için onu aradığını biliyorum.

"Polis ne dedi?" diye soruyor elimi tutup beni mutfağa götürürken.

"Sadece ne olduğunu bilmek istediler." Kravatımı çıkardım ve kenara attım. "Tanık olarak ifade verdim."

Dinlerken bana bir kadeh şarap doldurdu. "Poliste başka bir şey daha ortaya çıktı. istasyonu."

"Oh?" Bardağımı uzattı.

"Spor salonundaki arkadaşın Jennifer ve onun adamı gizli federal polisler."

Kaşlarını çattı. "Ha?"

"Beni bir şeye bulaştırmak için gönderildiler." "Bunu sana kim söyledi?" "Polis Şefi, Olivia." Şarabımı yudumluyorum, benden bir saniye bile şüphe etmesinden etkilenmemiştim.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyor.

"Daha da iyi olacak," diye devam ediyorum. "Sergio benim adıma veresiye uyuşturucu almış. Belli ki onları benim haberim olmadan satacaktı. Onları Monte Carlo'daki yatımıza teslim ettirdi. Polis her şeyi biliyor."

Yüzü düştü. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bu, beni uyuşturucu bulundurmaktan tutuklayabilmek için onları almamı bekledikleri anlamına geliyor."

Gözleri büyür. "Siktir."

Telefonum çaldı. Arayan Lorenzo. "Buna bakmalıyım, Bella."

"Elbette."

Koridordan ofisime doğru yürürken "Merhaba," diye cevap veriyorum.

Olivia

Musluğu kapattıktan sonra arkama yaslanıyorum ve süngerimden sıcak suyu sıkarak göğsümün üzerine düşmesini izliyorum. Banyo derin ve sıcak, odanın buharla dolmasına neden oluyor.

Sophia. Zavallı Sophia.

Zihnim dakikada bir milyon mil hızla çalışıyor ve ne kadar saf olduğum konusunda benimle alay ediyor. Son birkaç haftadır spor salonunda Jennifer'la yaptığım konuşmaları ve sorduğu sıradan soruları tekrar tekrar gözden geçiriyorum.

Bilmeden ona ne kadarını söyledim?

Başka biriymiş gibi davranması beni derinden sarstı.

Planlı bir operasyon mu?

Onu göndermeden önce beni ne zamandır izliyorlardı?

Enrico beni de uyardı. Beni birkaç kez kimseye güvenmemem konusunda uyarmıştı ama aptal gibi, abarttığını düşünmüştüm.

Böyle olmasının bir nedeni var. Güven; duygunun en saf hallerinden biridir.

Banyo kapısı açılır ve Enrico içeri girer.

"Selam." Yumuşakça gülümsüyor.

Ben de sahte bir gülümsemeyle karşılık verdim.

"Merhaba."

Ne söyleyeceğinden emin değilmiş gibi dikkatlice banyonun kenarına oturur.

"Benimle mi geliyorsun?" Ben soruyorum.

Ayağa kalkıyor, kıyafetlerini çıkarıyor ve küvetin diğer ucuna tırmanıyor. Bir süre sessizce oturuyoruz.

Suyu tekrar göğsüme sıkıyorum. Aramızda pek çok duygu var, ama bir tanesi

Boğazımda korku var.

"Ne olacak?" Ona sessizce sordum.

Suya bakıyor, soruma cevap veremiyor. "Sergio bu ilaçları teknenize teslim ettirdi.

"O öldüğüne göre, teknik olarak onları senin yapar." "Biliyorum."

"Bu kadar kokain bulundurmanın hapis cezası nedir?" Derin nefes alıyor, kendini çelikleştiriyor. "Otuz yıldan müebbet kadar."

Onu izlerken gözlerim yaşlarla doluyor. "Hapse giremezsin Rici," diye fısıldıyorum.

Daha da aşağı kayıyor ve başını küvetin kenarına yaslıyor.

Sergio'nun ne planladığını anlamaya çalışıyorum.

"Ne yapıyordu? Neden?" Başımı sallıyorum, kelimeler ağzımdan kaçıyor. "Neden o uyuşturucuları teknenize teslim ettirdi?"

"Çünkü satıcıların ona o kadar kredi vermeyeceğini biliyordu. Sanırım planı uyuşturucuyu kendi başına satmak ve satıcılara hemen geri ödemektir. Benim adımla kredi limiti olarak kullanıyordu. Satıcılar bana sattıklarını düşünüyorlardı ve her zaman Ferrara'ya sattıkları için hiç tereddüt etmediler."

"Ama... ama onlar senin değil," diye bağıyorum. "Her şeyi açıklamam gerekiyor. Bu konuda hiçbir şey bilmediğini anlamalarını sağlamalısın."

Gözleri gözlerimi tutuyor. "Bulundurmak kanunun onda dokuzudur, Olivia. Onların benim uyuşturucum olmadığına dair hiçbir kanıtım yok. Bir uyuşturucu satıcısının gelip benim adıma tanıklık edeceğini mi sanıyorsun?"

"Yani... ne?" Omuz silkiyorum. "Rıhtımda oturup seni tutuklamak için tekneye gitmeni mi bekliyorlar?"

"Evet." Yavaşça başını sallıyor. "Yaptıkları şey tam olarak bu."

"O zaman tekneye gitme. Bu kadar basit."

"Harekete geçmeden önce sadece birkaç gün daha bekleyecekler. Uyuşturucuyu almak için tekneye gidersem tutuklanacağım. Eğer tekneye gitmezsem, beni yine de tutuklayacaklar."

Gözlerim yaşla dolarken başımı ellerimin arasına alıyorum. "Bu kadarı çok fazla Enrico," diye fısıldıyorum. "Bu senin kavgan bile değil. Bu Stefano'nun savaşı. Bunu o istedi ve sonra öldü ve seni bu büyük karmaşanın içinde bıraktı. Zavallı Sophia ve Sergio'yu da." Gözlerimdeki yaşları öfkeyle sildim. "Eğer o deli adam tarafından öldürülmezsen, işlemediğin bir suçtan dolayı hapse gireceksin." Beni teselli etmeye çalışmıyor. Teselli edebileceğini sanmıyorum.

Çünkü haklı olduğumu biliyor.

Seçenekler ararken boşluğa bakıyorum. Her şey çok karanlık ve kasvetli görünüyor. Ne yapmamız gerekiyor? Rico'nun gözleri suya odaklanmış, üzüntü ve öfkeyle katılaşmış. "Yapmamız gereken bir süreliğine ortadan kaybolmak," diyorum.

"Peki bunu nasıl yapacağız? Söylemesi yapmaktan çok daha kolay" diye yanıtlıyor.

Bir an düşündüm. "Dürüst olmak gerekirse aslında kötü bir fikir değil. Neden bir süreliğine ortalıktan kaybolmuyoruz? Her şey bitene kadar saklanalım." Kaçak bir hayat hayal ederken kendi kendime gülümsüyorum.

"Korkakça davranıp kaçmayacağım. Lombardi'yi kendim halledeceğim." Bir an beni izledi. Kaşını kaldırmadan önce beyninin çalıştığını görebiliyorum.

"Ne? Aklından ne geçiyor?" diye sordum. "Eğer ölmüş olsaydım..." Sesi kesiliyor. "Ne?"

"Beni beklemiyordur."

Benim gözler genişletmek olarak I bakış
at Onu. "Dur, Enrico.

Ne düşünüyorsan artık? Kes şunu." Boşluğa bakıyor; zihni kilometrelerce uzakta.

"Bu büyük bir kabus. Ne yapacağımı bilmiyorum. Ne diyeceğimi bilmiyorum, kime güveneceğimi bilmiyorum. Yani,

Şimdi ne yapmamız gerekiyor? Sen tutuklanana kadar burada mı bekleyeceğiz?" Öfkelendim.

"Yaptığımız şey yatağa gitmek. Yarın kalkacağız ve sen endişelenmemeye çalışacaksın. Bırak bu işi ben halledeyim. İkimiz için de endişelenme işini ben yapacağım."

Benim cesur adamım, her zaman yükü benden alır. Sonunda "Mahkemede savaşaacağız" dedi.

"Ve mahkemede kazanmak... Bu ne işe yarayacak?" Bana kaşlarını çatıyor, cevap vermiyor.

"Çocuklarımızın suçlu olarak algılanması sizin için sorun değil mi? Hayatlarını yeni arkadaşlar edinmeden mi geçirecekler? Dış dünyadan korunduğumuz bu lanet balonun içinde mi yaşayacağız?"

"Neyse o."

"Bu berbat bir şey." Aceleyle ayağa kalkıyorum ve su banyodan yere akıyor.

"Olivia," diye iç geçiriyor.

Havluyu raftan kapıyorum, öfkem bir volkan gibi patlıyor.

"Bana Olivia deme. Bu karmaşanın içinde olmadığım bir hayatın hayalini kurmak için yatağa gidiyorum - edindiğim arkadaşların beni gerçekten sevdikleri için orada oldukları bir hayatın." Havluyu omuzlarıma atıyorum. "Hapse girmekten neden korkmadığını biliyorum, Enrico." Sırtımı kuvvetle kuruluyorum. "Çünkü zaten bir hapisanede yaşıyorsun."

"Bundan hoşlandığımı mı sanıyorsun?" diye bağırıyor.

Onun öfkesi karşısında gözlerim yeniden doluyor. Zaten yeterince kırılanım. Bana bağırmasına ihtiyacım yok ve bunun onun suçu olmadığını biliyorum, ama suçlayacak başka kimsem yok.

Hışımınla yatak odasına girdim ve kendimi yatağa attım. Onun kim olduğunu biliyordum. Nasıl bir hayat sürdüğünü biliyordum ama tek bir kişiye bile güvenmeden her gün yaşamanın ne kadar zor olacağını hiç fark etmemiştim. Ben böyle biri değilim. Tanıştığım herkese güvenirim. Bu benim doğamda var. İnsanları severim. Hayatımda yeni insanlar olsun istiyorum. Bir daha asla yeni bir arkadaş

Bu.

edinmeyeceğim.

I vida yukarı benim yüz için kavga ve Gözyaşları. Bu hepsi çok bunaltıcı. Kafam patlayacakmış gibi hissediyorum.

Battaniyenin altına giriyorum, yüzümü yastığıma gömüyorum ve kendimi ağlamaya bırakıyorum.

Omuzlarımda kurşun bir top hissiyle uyanıyorum. Sanki dünyanın yükünü taşıyor gibiyim. Enrico dün gece geç saatte yatağa geldi ama bana dokunmadı. Yatağa girdi ve arkasını döndü.

Kalkıp tuvalete gidiyorum. İşim bitince tekrar yorganın altına giriyorum.

Bugün daha umutluyum.

Bununla savaşıabiliriz.

İyilik her zaman kötülüğe karşı kazanır.

Enrico Ferrara iyi bir adam. O en iyisidir.

Sırtına sokuluyorum. Sonunda dönüyor ve yüz yüze yan yana yatıyoruz.

"Merhaba."

Yumuşakça

gülümsedim. "Selam."

Çok üzgün görünüyor.

"Seni suçladığım için özür dilerim," diye fısıldadım.

"Üzülme. Bu benim hatam." Gözleri gözlerimi tutuyor ve bir süre sessizce uzanıyoruz, ikimiz de derin düşüncelere dalıyoruz. Uzanıyor ve parmağını çıplak kolumda gezdiriyor. "Benimle bir hayat yaşamak konusunda tereddütlerin mi var?"

"Hayır." Yüzü ciddi. "Bunu neden söyledin ki?" Onu kucaklamak için çekiyorum. "Seni seviyorum. İkimiz hakkında asla ikinci bir düşüncem olmaz. Bu senin hatan değil Rico. Ailenin senden önce yaptığı şeylere engel olamazsın. Bana şu deli adamdan bahset."

İç çekiyor. "Yaklaşık altı ay önce, bu adam adam toplamaya başladı." Sanki doğru kelimeleri arıyormuş gibi duraklıyor. "Beş genelevimizi yaktı. O

Sicilya'da çalışan kızlardan birini öldürdü. Hatta bana bir uyarı olsun diye kızın yüzüne kendi adını kazımişti."

Yüzüm düştü. "Ne istiyor?"

"Genelevleri."

"Bunları ona ver."

"İşler öyle yürümüyor." Üzüntüyle iç geçiriyor. "Kızları dövecek, uyuşturucuya alıştırarak ve sonunda ayrılmaya kalkarlarsa onları öldürecek. Genelevleri ona teslim edersem, hayatlarını da teslim etmiş olurum." Aramızdaki çarşafarla oynuyor. "Sonra nasıl olsa peşimize düşecek. Bu artık bir güç meselesi ve o kontrol istiyor. En büyük ödül bir Ferrara kafatası olurdu."

Korku içime işliyor. "Bunu polise söyledin mi?" "Evet, onun ne olduğunu biliyorlar: kötünün de kötüsü. O Şimdiye kadar yaklaşık on beş kişiyi öldürdü ve bunlar sadece polisin bildikleri. Onu da istiyorlar."

"Tanrım, bu büyük bir karmaşa."

Gözleri benimkileri buluyor. "İşte bu yüzden artık iş gitmene izin veremem Olivia. Sen oradayken seni düzgün bir şekilde koruyamayız. Binana her gün çok fazla insan girip çıkıyor. Bunun bunaltıcı olduğunu biliyorum ama sana söz veriyorum, geçecek. Bu ayaklanmalar zaman zaman olur ve biz her zaman kazanırız. Sadece bu adamı bulmak normalden biraz daha uzun sürüyor."

"Seni öldürmeye çalışacağını mı düşünüyorsun? Ve bana karşı dürüst ol... lütfen."

"Hayatım için endişelenmiyorum."

Korkusunun gerçek nedeni ortaya çıkınca gözlerim onunkileri arıyor. "Bir dahaki sefere beni öldürmeye çalışacağını düşünüyorsun, değil mi?"

Boğazındaki yumruyu yutuyor ve saçımın bir parçasını kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Eğer biri bana zarar vermek isteseydi, ancak bu şekilde verebilirdi."

Gözlerim yaşla doldu.

"Üzgünüm, bebeğim." Üzüntüyle iç çekti. "Seni bu hayata sürüklediğim için üzgünüm."

Empati içimi dolduruyor. "Rici," diye fısıldıyorum. Elini kaldırıp karnımın üzerine koyuyorum. "Bunu hissediyor musun?" diye soruyorum.

Eli sanki büyülü bir şeymiş gibi karnımın üzerinde geziniyor.

Belki de öyledir.

"Bir bebeğimiz olacak." Onu usulca öpüyorum. "Ve hayatımıza birlikte başlıyoruz, üçümüz birlikte. Ben iyi olacağım. Her yerde adamların var. Kimse bize ulaşamaz. Polis o adamı bulana kadar evden çıkmayacağım ve sonra bu sahte uyuşturucu suçlamasıyla mücadele edebiliriz. Seni bu işten kurtaracak en iyi avukatlara sahipsin. Tabii ki çıkaracaklar çünkü sen masumsun."

Başını omzuma gömüyor ve beni kollarıyla sıkıca sarıyor. Mengene gibi tutuşunda korkusunu hissedebiliyorum.

"Bana ölmeyeceğine söz ver," diye mırıldanıyor boynuma karşı.

Görüşüm gözyaşlarıyla bulutlanıyor. Benden istemek için ne büyük bir söz. "Sana söz veriyorum."

Yüzümü ellerinin arasına alıyor ve beni öpüyor. Dili yavaşça benimkine doğru kayıyor, aramızdaki duygu katlanılamayacak kadar fazla.

Bu adamı seviyorum. Beni sevme şeklini seviyorum. Bana hissettirdiklerini hissetmek için cenneti de cehennemi de geçerim. Beni kaybedeceğinden korkmasından nefret ediyorum. Bunu yaşamak zorunda olmasından nefret ediyorum. Onu her şeyden ve herkesten korumak istiyorum.

"Şimdi bana bir söz ver," diyerek ortamı yumuşatmaya çalışıyorum.

"Ne istersen." Üstüme yuvarlanıyor ve bacaklarımın arasına uzanıyor. Bacaklarımı beline doladım. Biz birbirimize bakarken aletini yavaşça cinsel organımdan geçirmeye başladı.

"Tüm bunlar sona erdiğinde, تنها bir sahilde tatil yapabileceğimize söz ver." Dudaklarıma karşı gülümsüyor. "Ve bir süreliğine normal ve hamile olabiliriz."

Kıkırdıyor ve bedenime doğru kayıyor. "Söz veriyorum." Geri çekiliyor ve daha derine kayıyor. "Seninle güneşlenmek

hiç bu kadar iyi gelmemişti. Sabırsızlanıyorum."

Enrico

OLIVIA banyo makyaj masasında otururken kravatımı düzeltiyor. Üzerinde beyaz bornozu var ve saçları en sevdiğim tarzda, sadece düzülmüş.

Sinirlerim tüm zamanların en yüksek seviyesinde. "Bugün evden çıkmıyorsun, değil mi?"

"Hayır, Rici." Bana gülümsüyor. "Ben kitabımı okuyacağım, What to Expect When You're Expecting." Kaşlarını oynatıyor.

Midem çalkalanırken belindeki kuşağı sıkıyorum. Gözlerinin içine bile bakamıyorum.

"Hey." Yüzümü tutup kendi yüzüne doğru çekti. "İyi misin?"

İyi olmaktan çok uzak olmama rağmen başımı sallıyorum. Onu bir saniye bile yalnız bırakmak istemiyorum. "Sadece birkaç saatliğine ofise gitmem gerekiyor ve sonra evde olacağım. Öğleden sonra film ya da başka bir şey izleyebiliriz."

"Tamam."

"Bir şeye ihtiyacın olursa Marly'yi ara. Eve başka kimse girmeyecek."

Gözlerini deviriyor. "Evet, bana zaten söyledin. Kimseye güvenmeyin."

Bornozunun yakalarını tutuyorum ve ona bakıyorum. O kadar güzel ki kalbim sıkışıyor. Onsuz yaşamak zorunda kalma düşüncesi bile beni dehşete düşürüyor.

O iyi olacak.

"Gitmen gerek. Ne kadar erken gidersen, o kadar erken dönebilirsin." Gülümsüyor.

Onu kollarıma alıyorum ve sıkıca sarılıyorum. Bana verdiği rahatlığın tadını çıkarmak için gözlerimi kapatıyorum.

"Ti amo," diye fısıldıyor boynuma.

"Ben de seni seviyorum." Onu daha sıkı sıkıyorum. Bırakmak istemiyorum.

Ama yapmam gerektiğini biliyorum. Gidip bu kokain pisliğini temizlemeye çalışmalıyım.

Eğiliyorum, bornozunu çekiyorum ve karnını şefkatle öpüyorum. Bebeğimiz hayatımdaki ışık, önemli olan tek şey.

"Baban konuşuyor," diye fısıldıyorum ona. Olivia elini saçlarımda gezdirirken kıkırdıyor. "Bugün orada uslu dur." Karnını tekrar öpüyorum ve yenilenmiş bir amaçla ayağa kalkıp Olivia'nın yüzünü avuçluyorum. Büyük mavi gözlerine bakarken başparmağımı alt dudağının üzerinde gezdiriyorum. "Sonra görüşürüz."

"Hoşça kal, bebeğim."

Evrak çantamı aldım ve içim burkularak aşkımdan ayrıldım.

Saat sabahın 11'i.

Lorenzo ve ben masamda oturmuş, hayatı düşünüyoruz. İki saattir konuşuyoruz.

Son yedi günde çok şey oldu. Nişanlandım, evleniyorum. Yaklaşan bir babalık var. Sophia'nın trajik ölümünü de unutmamak gerek.

Çok bunaldım, çok öfkelendim ve biriyle konuşmam gerekiyordu, ben de ona her şeyi anlattım. Lorenzo bebeği ve en derin korkularımı biliyor. Karanlık hayatlarını bana aktardıkları için babamı ve büyükbabamı küçümsediğimi biliyor.

Lombardi'nin ölmesini ne kadar çok istediğimi biliyor.

Bu yanına kalmayacak. Yapacağım son şey olsa bile Sophia'nın intikamını alacağım.

Telefonum çalıyor ve Davidoff ismi ekranda beliriyor. Arayan polis müdürü.

"Merhaba."

"Enrico, özür dilerim.

Durduramadım." "Ne?"

"Az önce tutuklanmanız için bir emir çıkarıldı."

Gözlerimi kapatıyorum ve derin bir nefes veriyorum.

Harika.

"Şu anda ofisinize doğru geliyorlar. Defol git oradan."

Telefonu bir an için kulağıma götürdüm, uyuşmuş ve şaşkın bir halde. Ailemin tüm geçmişinde, bir Ferrara hiç tutuklanmamıştı.

"Teşekkür ederim." Telefonu kapattım ve ayağa kalktım. "Carabinieri yolda. Gitmemiz gerekiyor."

"Ne yapacağız?" Lorenzo kaşlarını çatır.

Gözlerim onunkilerle buluşuyor ve son iki saattir tartıştığımız her şeyin meyvesini vermek üzere olduğunu anlıyorum.

Bu artık bir seçim değil. Olmak zorunda.

En azından bu bana biraz zaman kazandıracak ve İtalya'ya habersizce dönmemi sağlayacak. Sonra Lombardi'yi öldürüp onu tamamen saf dışı bırakabilirim.

Sophia için.

Ölü olmak mükemmel bir mazeret.

Şeytani.

Ama önce dışarı çıkmalıyız.

Adrenalin sistemimde dalgalanmaya başlıyor ve ihtimallerin bize karşı olduğunu biliyorum. Olivia'nın numarasını çeviriyorum.

"Merhaba," diye cevap veriyor.

"Gitme vakti."

"Neymiş o?"

"Eşyalarınızı alın. Ayrılmanıza beş dakika var. Bir çantaya birkaç şey at. "Ne? Nereye gidiyoruz?"

"Uzaklaş. Dün geceki planın gerçekleşmek üzere. Hemen şimdi Olivia. Tutuklanmam için bir emir çıkarıldı."

"Enrico," diye fısıldıyor. "Ciddi misin sen?" "Ölümcül."

"Ne... ne alacağım yanıma?" diye kekeliyor, sesi yükseliyor.

"Ne olursa olsun ve siktirsen istiyorum. Marly olacak dışarıda seni bekliyor olacak. Acele edin."

"Tamam."

"Olivia, sakın ol ve ne yaparsan yap, bu konuda kimseye bir şey söyleme."

"Aman Tanrım, Enrico, bundan emin misin? Çok sert görünüyor."

"Başka seçeneğimiz yok. Köşeye sıkıştık. Bu bize uyuşturucunun benim olmadığını kanıtlamak için biraz zaman kazandıracak."

"Evet, evet, tamam," diye fısıldıyor. "Haklısın." İç geçirir. "Yakında görüşürüz."

Olivia

Arabanın arkasına oturdum ve bekledim. Havaalanının pistine park ettik.

Güvenlik kapılarından hızla geçirildik ve yakıt ikmali yapılmakta olan Ferrara jetine doğru yola çıkmamıza izin verildi.

Yaklaşık on dakika önce, pilot ve bir hostes uçağa bindi. İtalyan değillerdi.

Kimdi onlar? Ve eğer Enrico onları bu kadar kısa sürede aldıysa, ne kadar ödedi?

Kalbim boğazıma düğümlendi. Ya bu plan geri teperse?

Ya zamanında kaçamazsak?

İkimiz de adaleti engellemekten hapse mi atılacağız?

Tanrım, kendimi hasta hissediyorum.

"Neden bu kadar uzun sürdü?" Marly'ye sordum.

Dikiz aynasından yukarı bakıyor. "Yakında burada olurlar."

Gözlerimi kapatıyorum. Korku vücudumun her hücresine sızdı. Başka bir güvenlik olmadan buraya gelmek bile yeterince zordu. Artık günün her anı izleniyorum. Marly yalan söyledi ve beni Como Gölü'nün köşesindeki bir güzellik randevusuna götürmesi gerektiğini söyledi. Diğer korumaların birkaç homurdanmasıyla sonunda beni tek başına götürmesine izin verdiler.

Şimdi burada havaalanındayız ve bir kaçış planlıyoruz. Zorla kabul ettirilmeye çalışıldığımız bir plan bu. Herkese yalan söylüyoruz. Artık kime güvenebileceğimize dair hiçbir fikrimiz yok.

Elimi karnımın üzerine koydum. Hay sikeyim. Hamile olduğumu ve hapse girdiğimi düşünsene. Televizyonda gördüğünüz dişleri olmayan ve iki gözü morarmış kadınlardan biri olurum.

Gözlerim açıldı. Ya sınır dışı edilirsem?

"Aman Tanrım, Marly," diye soluk soluğa kaldım. "Neden bu kadar uzun sürdü? Birini arayın."

"İşte buradalar," diyor.

Dönüyorum ve siyah Mercedes'in kapıdan içeri girdiğini görüyorum. Gözlerim arabalarının arkasında geziniyor. Takip eden biri var mı?

Araba yanımıza yanaştı ve Enrico indi. Her zamanki lacivert takım elbisesini giymiş ve kravatını takmış. Arabamın kapısını açarken bana sakın ve seksi bir gülümseme sunuyor.

"Merhaba aşkım."

"Merhaba." Dikkatlice dışarı çıktım. Bu lanet olası durum kontrolden çıkmışken bu adam nasıl bu kadar kontrollü görünüyor?

Elimi tuttu. "Çantan nerede?" "Bagajda."

Marly onu bizim için aldı ve bize verdi.

Enrico onun elini sıkar. "Teşekkür ederim Marly... her şey için. Sadakatin için Ferrara'da iyi bir terfi alacaksın." Lorenzo'ya döner. "Bunun bu hafta gerçekleşmesini sağla."

Lorenzo başını sallayarak, "Evet efendim," diye cevap verdi. "Elbette."

Enrico beni uçağın merdivenlerinden yukarı çıkarıyor ve ben etrafa son bir kez bakıyorum.

"Olivia, zaman çok önemli," diye hatırlatıyor

Enrico. "Merhaba, Bay ve Bayan Smith." Kaptan gülümsüyor.

"Merhaba." Uçağınızı uçuran pilota asla yalan söylememeniz gerektiğine dair yazılı olmayan bir kural olduğundan eminim.

Kötü Karma falan.

Yanından geçerken sahte bir gülümseme takınıyorum.

Telaşlanmayın. Siz sadece İtalya'nın mafya babasını ülke dışına çıkarıyorsanız, böylece kendi ölümünü taklit edebilecek. Hepimiz yakalanırsak hapse falan girmezsiniz.

Bu güvenli, güvenli, tamamen güvenli. Siktir.

Kendimi hasta hissediyorum.

Koridorda ilerliyorum. Uçak beyaz deri koltuklarla dolu. Daha önce de içinde bulunmuştum ama o zamanki kadar önemli görünmüyordu.

Lorenzo ön tarafa yakın bir yere otururken, Enrico ve ben ortada oturuyoruz.

Enrico eğildi, beni bağladı ve sonra arkasına yaslanıp kalkışı bekledi.

Bu arada ben de terliyorum.

Hostes koridorda yürüyor. "Size bir şey ikram edebilir miyim Bay Smith?" diye sorar.

"Bir amaretto ve buzlu maden suyu lütfen."

"Elbette, efendim."

Burnumun kenarını çimdikliyorum. "Tanrım, şimdi sarhoş olma," diye fısıldıyorum nefesimin altında.

Enrico bana sırtlıyor ve göz kırpmıyor.

Stresli durumlarda soğukkanlılığını koruyabilmesini çok kıskanıyorum. Nasıl bu kadar sakin olabiliyor?

Hostes bize içeceklerimizi getiriyor ve çok geçmeden uçak yavaşça pistte ilerliyor.

Pencereden bakmak için boynumu eğiyorum. "Kimseyi göremiyorum."

Enrico arkasına yaslanır ve başını koltuk başlığına yaslar. "Sicilya'da olduğumu sanıyorlar."

"Neden böyle düşünsünler ki?"

"Çünkü ofisime geldiklerinde onlara söylenecek olan şey bu." Bardaktaki kehribar rengi sıvıyı yudumlar.

"Oh." Başımı salladım. "Doğru." Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "İyi fikir."

Enrico elimi tutuyor ve öpüyor. "Uyumaya git, güzelim. Enerjinize daha sonra ihtiyacınız olacak."

Enerji sonra mı?

Beynim milyonlarca korkunç senaryoyu bana doğru ateşlerken ona bakıyorum. Polisten kaçmak. Yere yatırılmak. Ölesiye dövülmek. Hapse atılmak.

"Olivia," diyor sertçe.

Başımı ellerimin arasına aldım.

"Ölü numarası yapmamı ve seni İtalya'da yas tutman için yalnız bırakmamı mı tercih ederdin?"

"Hayır." Öldüğünü düşünmek gibi korkunç bir düşünceyle kaşlarımı çatıyorum. "Tanrım, hayır."

"O zaman rahatla. Seksen dakika içinde Roma'da olacağız ve sonra çıkacağız. Her şey kontrol altında."

"Sen öyle diyorsan."

Pencereden dışarı bakıyorum ve uçak yüksek hızla pistten aşağı inerken başımı tekrar koltuk başlığına koyuyorum.

Suç hayatı, işte geliyorum.

Roma'nın hemen dışında, okyanus kıyısındaki tekne rampasında duruyoruz.

Sadece Lorenzo, Enrico ve ben.

"Detaylar sende mi?" Lorenzo soruyor.

"Evet," diye yanıtlıyor Enrico. "Bu tekneyle Ponza'ya gideceğiz. Oraya vardığımızda, bu adresten bir araba alacağız." Katlanmış bir kâğıt parçası çıkarıp açıyor. Bir adres yazılıdır. "İssız bir yola girdiğimizde patlatacağım patlayıcılarla donatılacak ve bizi ölüme terk edecek... görünüşe göre."

Lorenzo iki şırınga uzatıyor. "Kan almayı ve arabaya koymayı unutmayın. İkinizin de içinde olduğuna dair DNA kanıtına ihtiyacımız var."

"Elbette." Enrico şırıngaları alır ve takım elbisesinin cebine koyar. "Sonra," diye devam ediyor Enrico, "arabayı ikinci yerden alacağım ve adanın diğer tarafındaki piste gideceğim, orada Amerikalı bir pilotla bir uçak bizi almak için bekliyor olacak."

Yaklaşan olayları dinledikçe gözlerim açılıyor.

Yüce Tanrım.

Yüzümdeki kanın çekildiğini hissediyorum. Bu gerçekleşiyor olamaz.

Lorenzo eğildi ve yanağımdan öptü. "Hoşça kalın, Bayan Olivia. Döndüğünüzde görüşürüz."

Kollarımı boynuna doladım ve onu sıkıca kavradım. "Bize yardım ettiğin için çok minnettarım."

"Aile böyle yapar." Dönüp Enrico'yu kollarının arasına alır. "Seni seviyorum oğlum. Dikkatli ol."

"I Aşk Sen, Ben de. Teşekkürler Sen," Enrico diyor ki içine Omzuna.

Üzerinde gölgelik olan küçük bir tekneye tırmanıyoruz. Enrico'nun genelde seyahat ettiği şeylere hiç benzemiyor ama tabii ki fark edilmemeye çalışıyoruz.

Enrico küçük motoru çalıştırırken ben banktaki koltuğa oturuyorum.

Lorenzo bize hüzünlü bir gülümseme veriyor ve biz buna karşı karar veremediğimiz okyanusa doğru yola çıkıyoruz.

Olivia

Arka plandaki tek gürültü uçağın sesi.

Çok yorgunum ama uyuyamıyorum. Son dört gündür yaşadıklarımızdan sonra olmaz.

Bir arabayı havaya uçurduk ve kendi ölümümüzü taklit ettik.

Enrico'nun New York'tan kuzeni Gabriel, bulunmaktan kaçmamız için dünyanın dört bir yanına bir dizi stratejik uçak atlaması organize etti. Görünüşe göre şu anda izimizi kaybettirmiş durumdayız ve son varış noktamıza varmadan önceki son uçuştayız.

Bu uçuşumuz dokuzuncu uçak.

Annemi bile arayamıyorum çünkü telefonlarımızı arabada bırakmak zorunda kaldık. Lorenzo ona iyi olduğumu söyleyeceğine dair bana güvence verdi. Umarım unutmamıştır. Unutmaz. Eminim unutmaz.

"Olivia," diyor Enrico usulca. "Çok yorulmuş olmalısın."

"Ben iyiyim." Yumuşakça gülümsüyorum. Ama gerçekten değilim. Artık resmen suçlu olduğumuz gerçeğini bir türlü kabullenemiyorum.

Ben hamileyim ve kaçıyorum, nişanlım ise kokain satmaktan aranıyor. O da mafyadan ve aman Tanrım, bu olamaz.

Bu hayat nedir?

Yani, macera istediğimi biliyorum, ama bu artık tamamen kontrolden çıktı.

Enrico güçlü kolunu bana doluyor. "Şşşt," diye fısıldıyor şakağıma doğru. "Ol-i-vi-a. Her şey yoluna girecek."

Gözlerimi kapatırken gülümsüyorum. Sesi Xanax gibi. Sakinleştirici, derin ve tam da duymaya ihtiyacım olan şey.

"Uyu Bella, bebeğimizin dinlenmeye ihtiyacı var."

Omzuna sokuluyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Enrico'nun dudakları alnıma yaslanırken kendimi uykuya bırakıyorum.

Motor durunca irkilerek uyandım ve etrafıma bakındım.

Enrico ayakta duruyor ve eşyalarımı topluyor. Gözlerimi ovuşturuyorum. "Geldik mi?"

Bana gülümsüyor. "Evet, aşkım. Buradayız."

"Oh." Pencereden dışarı bakıyorum ve tanıdık olmayan bir manzara görüyorum. "Burası tam olarak neresi?"

"Karayipler."

Şaşkınlıkla kaşlarımı çattım. Tanrım.

Hostes kapıyı açıyor ve merdivenlere doğru ilerliyoruz. Asfaltta siyah bir araba bizi bekliyor. Şoför yanında duruyor.

Koyu renk bir takım elbise giyiyor, uzun boylu, yakışıklı ve koyu tenli.

Gülümsüyor ve bize el sallıyor. "Merhaba," diye sesleniyor. Enrico başını eğiyor.

Aralarına bakıyorum ve gülümsememi gizlemeye çalışıyorum. Enrico, çalışanlarının onun yanında son derece resmi olmasına alışkın.

Adam bizi karşılamak için acele etti. "Benim adım Bobby." Önce Enrico'nun sonra benim elimi sıktı.

"Merhaba."

"Bu Bella, ben de Rici."

"Evet, evet, kim olduğunu biliyorum." Arabanın kapısını açarken gülüyor.

Hayır, aslında yok.

Hepimiz arabaya bindiğimizde, Bobby arabayı sürerken mutlu bir şekilde sohbet ediyor. Enrico'nun gözleri bana kayıyor ve ben gülümsüyorum. Bu bizim için çok tuhaf bir deneyim - geveze bir şoföre sahip olmak.

Yarım saat sonra Bobby okyanus kıyısındaki bir rıhtıma yanaşır. "Bu taraftan." Eşyalarımı alırken gülümsüyor. "Tekne bekliyor."

"Tekne mi?" Rici'ye doğru kaşlarımı çatıyorum.

"Sonuncusu." Kıcıma vurdu. "Söz veriyorum." Gösterişli görünümlü sürat teknesine biniyoruz ve Enrico beni dikkatlice oturtmadan önce üzerime bir can yeleği giydiriyor.

Eminim beni üç yaşında sanıyordur. Ya öyle ya da işlevimi yerine getiremeyecek kadar yorgun olduğumu. Bir şeylerin peşinde olabilir.

Delirmek üzereyim.

Bobby hızla havalandı. Dalgaları rekor bir hızla geçiyor ve ben can havliyle tutunuyorum. Tekne zıplıyor ve saçlarım her yere savruluyor.

Enrico sırtıyor ve ben de yüzümde aptalca bir sırıtışla etrafıma şaşkınlıkla bakıyorum.

Bu aslında oldukça havalı.

Güneş şimdi suyun üzerinde alçalıyor ve gökyüzüne pembenin güzel bir tonunu veriyor. Gün ışığından fazla bir şey kalmadığını biliyorum.

Sonunda Bobby yavaşlamaya başlıyor ve ileriye baktığımda beyaz kumsalları, palmiye ağaçlarını ve küçük bir adanın üzerinde duran kocaman beyaz bir malikâneyi görüyorum. Kendi iskelesi ve her şeyi var. Bobby yavaşça yanına yanaşıyor, motoru ayarlıyor ve tekneyi yerine bağlıyor.

"İşte geldik. Yeni eviniz." Hayranlıkla adaya bakıyor. "Mükemmel, değil mi?"

Göğsümde umut çiçekleri açıyor. Burası yeni evimiz mi? Enrico ayağa kalktı ve elimi tuttu.

"Gel, bella."

Beni tekneden indirip rampadan aşağı indiriyor. Eve yaklaştıkça daha da hayran oluyorum.

Film setinden fırlamış bir plantasyon konağı gibi. Etrafında büyük bir balkonu olan beyaz suntalardan yapılmış ve her yere hasır mobilyalar serpiştirilmiş.

Havuz çok büyük ve bahçeler mükemmellik için bakımlı.

Enrico beni büyük evin içine götürüyor ve ben yine hayranlıkla etrafıma bakıyorum. Yerdeki fayanslar siyah ve beyaz. Tüm süslemeler ahşap ve her tarafta büyük saksı palmiye ağaçları var. "Vay canına."

Enrico Bobby'ye döner. "Teşekkür ederim."

Bobby kocaman bir gülümsemeyle başını sallar. "Mutfak dolu. İstedığınız malzemeler kasada. Bana ihtiyacınız olursa yaklaşık iki yüz metre ötede olacağım." Bir kart uzatır. "İşte numaram. Başka bir şeye ihtiyacınız var mı efendim?"

Enrico, "Hayır," diye yanıtlar.

Bobby bizi yalnız bırakmadan önce kibarca başını sallıyor. "Bu iş görür," diyor Enrico.

"Buraya daha önce gelmedin mi?" diye sordum.

"Hayır. İki yıl önce devraldığım da görmeden aldım. Her ihtimale karşı..."

"Saklanmaya ihtiyacın olursa diye."

Gözleri içeride gezinirken sırtıyor ve dikkatini tekrar bana çeviriyor. "Sen. Akşam yemeği. Duş. Yatak. Çok yorgunsun."

Sıcak su yüzümden akarken gülümsüyorum.

Rahatladım - o kadar rahatladım ki uykuya dalmak üzereyim. Üç cennet gibi gündür buradayız ve ben resmen ada hayatına aşığım.

Duşı kapatıp çıkıyorum ve arkamdan dudakların omzumu öptüğünü hissettiğimde kendimi bir havluya sarıyorum.

Hmm.

Enrico saçlarımı boynuma doluyor ve beni açık bir ağızla öpüyor, sonra dilini çene çizgime kadar takip ediyor.

Temas edince gözlerim kapanıyor.

Bir haftadır seks yapmıyoruz. Birlikte geçirdiğimiz en uzun süre bu. Endişe ve yolculuk yüzünden o kadar yorgundum ki buraya geldiğimizde iki gün boyunca aralıksız uyudum. Zaman bizden uzaklaştı.

Enrico boynumu yalıyor ve sonra beni sertçe ısıyor.

Nefes alırken titriyor ve ben ne istediğini biliyorum.

Ben.

Elleri çıplak göğüslerime doğru süzülüyor ve onları avuçlarının arasına alıyor. Açık ağız boynuma dayanıyor ve tüylerim diken diken oluyor. Dudaklarını kulağıma dayıyor. "Seni tatmam gerek."

Beni tekrar ısırıldığında gözlerim kapanıyor, bu sefer biraz emerek. Bacaklarım altımda zayıflıyor.

Oh, bu adam ve vücudumun ona itaat etmesini emretmesi. Onun dokunuşu daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor.

Kaç kez sevişirsek sevişelim, beni kaç şekilde becerirse becersin, asla yeterli olmuyor. Asla yeterince derin değil. O, gideremediğim bir susuzluk gibi.

Beni banyodan çıkardı ve yatağa yatırdı.

Bacaklarımı açtı.

Bana böyle bakmaya bayılıyor - onun için açılmış bir şekilde.

Onun.

Bakışları seksime düşerken sikini eline alıyor. Ben ona gülümserken yavaşça kendini okşamaya başlıyor. "Hmm,"

diye inliyor. Dudaklarımı aralamak için aşağı uzanıyor ve oradaki yumuşak pembe eti ortaya çıkarıyor. Onun

vuruşları

daha sert; daha acil.

Enrico'nun vücudumda sevdiği şeylerden biri de rengim.

Soluk tenim ve açık sarı saçlarımla ondan çok farklıyım.

Sarsıntıları neredeyse şiddetli bir harekete dönüşüyor.

Onu şaşkınlıkla izlerken gülümsüyorum. Ne yaptığını biliyorum.

Seks yapmadan önce kendini boşaltacak ki bana çok sert davranmasın.

Eğilip bacaklarımı genişçe tutuyor ve kalın dili etimde geziniyor. Gözleri kapanıyor ve elinde olmadan kendini tekrar okşamaya başlıyor. Bana gerçekten izin veriyor. Dili alıştırıyor ve emiyor ve ne kadar içine girerse, kendini o kadar sert okşuyor.

Kontrolünü kaybettikçe tüm yüzüyle beni yiyor ve bıyıkları beni yakıyor.

Tanrım, bu cennet. Bu

adam cennet.

Klitorisimi ısıyor ve ben sıcıyorum.

Koyu renk gözleriyle üzerimde yükseliyor ve kendini yüzümün üzerinde sarsıyor.

"Ol-i-vi-a... ağzını aç," diye emrediyor.

Sırtım yataktan kalkıyor ve ağzımı açıp taşaklarını avuçluyorum.

Derinlere kayıyor ve derin bir emişle, sıcak tohumunun boğazımdan aşağı yuvarlandığını hissediyorum.

Başını arkaya yatırıp inliyor. O kadar ateşli ki, dayanamıyorum.

Dudakları kıvrılıyor, gözleri kararıyor ve tahrikinin sadece en uç kısmının kontrol altına alındığından emin oluyorum.

Bu gece alacağım ve iyi alacağım.

Beni yavaşça pompalamaya devam ediyor ve ben de ona gülümsüyorum. "Şimdi ne olacak?" Fısıldıyorum.

Eğilip yüzümü ellerinin arasına alıyor ve beni kendine yaklaştırıyor.

"Çok kötü bir kız oldun ve cezalandırılman gerekiyor." Alt dudağımı ısıyor ve uzatıyor.

"Evet," diye inliyorum.

Beni kaldırıp ellerimin ve dizlerimin üzerine fırlattı.
Kıçıma sert bir tokat attı. "Sikilmeye hazır ol... sertçe."
Yüksek sesle gülüyorum.
Bu adamı seviyorum.

Enrico

Olivia yavaşça yataktan çıkıyor.

"Nereye gidiyorsun?" Gözlerim saate kayarak soruyorum. Saat sabahın 2:44'ü.

"Sadece bir içki alacağım. Hemen dönerim." "Benim getirmemi ister misin?"

"Hayır, ben zaten ayaktayım. Uyumaya devam et."
O uzaklaşıyor ve ben kalkıp tuvalete gitmeden önce bir süre uzanıyorum.

Ay perdenin yanından parlıyor. Yeniden ayarlamak için yanına gidiyorum ve okyanusa bakıyorum. Bu gece dolunay var ve parlak beyaz ışık suda dans ediyor.

Nefes kesici.

Bir süre ona bakıyorum ve sonra bahçenin arka köşesinde hareket eden bir şey görüyorum.

Aşağı bakıyorum ve mülk köpeği Maverick'i görüyorum. Çimlerin üzerinde garip bir pozisyonda yatıyor. Ona bakıyorum ve gözlerim ay ışığına alıştığında. Kanla kaplı olduğunu görebiliyorum. Sanırım vurulmuştu.

Sikeyim.

Bizi buldular.

Enrico

ADRENALİN AMELİYATLAR GEÇİŞ BENİM VÜCUT.

Aceleyle

Bir kot pantolon giymek için başucu çekmecelerini. İki silah çıkardım ve birini bel kemerimin arkasına soktum.

Yatak odasının kapısına doğru yürüyüp dinliyorum. Olivia'yı duyamıyorum. Şimdiye kadar merdivenlerden geri dönmüş olmalıydı. Silahı önümde tutuyorum ve merdivenlerden aşağı inmeden önce koridorda ilerliyorum.

Işıklar kapalı. Tamamen karanlık.

Olivia'nın onları açacağını biliyorum. Karanlıktan nefret eder.

Onu çoktan yakaladı.

Merdivenlerden inerken kalbim göğsümde sertçe çarpıyor.

Silahı göğsüme dayadım ve köşeden sıvıştım. Oda karanlık. Hiçbir şey göremiyorum.

Ne haltlar dönüyor burada?

Işığın açık olduğu ve tezgahın üzerinde bir bardak suyun durduğu mutfaka doğru yürüyorum.

Sözü kesildi.

Dikkatlice mutfak çekmecesine gidip bulabildiğim en keskin oyma bıçağını çıkarıyorum. Ona bakıyorum,

ay ışığında parlayan bıçağı izliyor.

İçimde adrenalin yükseliyor ve etrafıma bakıyorum.
"Olivia?" Seslendim. "Neredesin, bebeğim?"

Sessizlik.

Oturma odasına doğru sürünmeye devam ediyorum. "Olivia!" Sesleniyorum.

Hangi cehennemdeler?

Silahımı sıkıca kavradım. Başka bir köşeyi dönüyorum ve işte o zaman onları karanlıkta görüyorum.

Gözlerim tam odaklanamıyor, ben de ışığı yakıyorum.

Olivia'nın korkmuş gözleri benimkileri tutuyor. Boynuna bir silah dayanmış. Lombardi onu sıkıca tutuyor.

Silahımı kaldırıp kafasına doğrultuyorum. "Onu bu işe karıştırma," diye homurdandım. "Senin derdin benimle."

Lombardi bana yavaş, alaycı bir gülümseme veriyor. "Öyle." Silahı Olivia'nın boynuna sertçe dayadı ve Olivia çığlık attı.

"Bırakın onu!" Silahı tutarak talep ediyorum.

"Hiç sanmıyorum." Küçümsüyor. Bu beni bir adım öne çıkarıyor. "Yoluma çıkıyorsun." Olivia'nın saçını çekti ve Olivia acı içinde çığlık attı. Bu sadece onun karanlık bir şekilde gülümsemesine neden oluyor. "Gitmeni istiyorum, Enrico."

Silahımın kabzasını yeniden ayarladım. "Bırak onu." Hırladım. "Sözlerimi unutma. Bu gece öleceksin, pislik."

"Ölecek olan sensin."

Olivia yanıımızdaki bir şeye bakarken gözleri açılıyor.

Bir bakış atıyorum ve Jennifer ile Diego'nun mutfakta duvarın arkasında durduklarını görüyorum.

Silahlarını çekmişler. Jennifer dışarıyı işaret eder ve üç parmak kaldırır.

Dışarıda üç tane daha var.

Sikeyim.

Bir adım öne çıktım ve nişan alırken emniyeti kapattım. "Ne tür bir korkak bir kadını öldürür?"

Lombardi alçak sesle, şeytani bir kahkaha atar. "Bir Ferrara'yı saklandığı yerden çıkaracak bir şey. Buna yem denir, tatlı çocuk."

"Sophia mı?" Alay ediyorum. "Neden onu öldürmek zorundaydın?"

Onun benimle hiçbir ilgisi yoktu."

"Oh, fahişen mi? Ne kadar üzücü." Göz kırptıyor. "Belki de dediklerimi yapsaydın hâlâ hayatta olurdu. Sadece kendini suçluyorsun." Silahı Olivia'nın boynuna daha sert bastırır ve Olivia tekrar haykırır. "Silahını indir, Ferrara."

"Peki ya Sergio?"

"Ah, oğlum Sergio. Onu öldürmek istememiştim." Omuz silkiyor. "Yazık oldu."

Noktaları birleştirirken içimden küçümseme damlıyor. Bulmacalar nihayet yerine oturuyor. "Uyuşturucunun benim yatımda ne işi var Lombardi?" Hırlıyorum.

Deli gibi yüksek sesle gülüyor. "Onları benimkine teslim ettirecek kadar aptal olduğumu düşünmüyorsun, değil mi?"

Silahı inanılmaz derecede sıkı tutuyorum.

"Mükemmel plan." Karanlık bir şekilde gülümsüyor. "Sizi tuzağa düşürmek, sahte ölümünüzü beklemek ve sonra ikinizi de gerçekten öldürmek. Dünya zaten senin öldüğünü düşünüyor, Ferrara." Silahı daha sert bastırıyor ve Olivia inliyor. "Ölü bir adamı nasıl öldürebilirim?"

"Bırak onu," diyorum.

"Silahını indir, bunu düşüneceğim."

Eğer dediğini yapmazsam, onu vuracağını biliyorum. Ayrıca dışarıda destek aldığını da biliyorum.

Sikeyim.

Burada böyle dururken bu savaşı kazanamam. Devam etmem gerek.

Eğildim ve silahı yavaşça önümdeki yere bıraktım.

"Ellerini kaldır ve bana doğru tekmele," diye emretti.

Ellerimi kaldırıp ona doğru tekmeliyorum.

Başka biri nişan aldığı anda yandan bir klik sesi duyulur.

Bir silah sesi duyuldu.

Lombardi'nin adamlarından biri düşüyor.

Bu anlık dikkat dağınıklığını bir işaret olarak kabul edip onlara saldırdım. Lombardi'nin silahını kaptım ve onun için mücadele ettik. Silah havaya kalktı. Kafasına sertçe vurdum ve eli gevşedi. Olivia'yı ittim ve yere düştü.

"Çekil!" Ona bağıyorum.

Silahı başının üzerinde tutuyor, biz de onun üzerinde tartışıyoruz. Yüzüne tekrar tekrar sertçe yumruk atıyorum.

Hiç kimseden bu adamdan nefret ettiğim kadar nefret etmemiştim.

Lombardi ve ben yerde debelenirken Jennifer ve Diego'dan beş el daha silah sesi duyuyorum.

Başka bir adam bana saldırırken arkamdan kafama bir vazoyla vuruluyor. Olivia çılgık atıyor ve ben onun acı dolu sesiyle bir an için dikkatimi kaybediyorum.

Lombardi ayağa kalkıyor ve koşuyor.

Karnımın üzerine dönüp Lombardi'ye nişan alıyorum. Kapıdan çıkıp gözden kaybolduğu anda bacağına isabet eden tek bir atış yapıyorum. Sonra dönüp üzerimde hareket eden diğer adamını vuruyorum. Temizlendikten sonra ayağa fırlıyorum, Olivia'yı kucağıma alıyorum ve Lombardi'nin arkasından bakıyorum.

Ona vurdum mu? Onu hakladım mı? "Ona dikkat et," diye emrediyorum Jennifer'a.

Hiç düşünmeden Lombardi'nin peşinden koşmaya başladım. Kan izlerinin beni yaklaştırdığını görebiliyorum.

Evet! Onu yakaladım.

Kan izleri yakındaki ormanın içinde kayboluyor. Pantolonumun arkasına uzandığımda diğer silahın yerinde olmadığını gördüm.

Sikeyim.

Şu an sadece bıçağım var.

Onu çıkarıyorum ve karanlığın içindeki kan izlerini takip ederken sıkıca kavriyorum.

Ve sonra, ay ışığı bana rehberlik etmeden, izini kaybettim.

Bir an için ormanın kenarında duruyorum ve yavaşça içeri giriyorum.

Hala silahlı olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok. Elinden bir silah aldığımı biliyorum ama üzerinde başka bir şey olup olmadığını bilmiyorum.

Cırcır böceklerinin yankısı ve uzaktaki şelalenin gürültüsü tek sesler.

Sık yaprakların arasından yavaşça ilerliyorum.

Ayağımda ayakkabı yok ve engebeli ve keskin zeminde yürümek çok zor.

Gözlerim yoğun manzarayı tarıyor. Uzun ağaçlar ay ışığını engelliyor. Burası neredeyse zifiri karanlık.

Neredesin?

Ay ışığı arkamdayken içeri girdiğimi görmüş olmalı. Yeşilliklerin arasına daldım ve gözden kayboldum.

On dakika boyunca hareketsiz oturuyorum ve yavaşça gözlerimin alışmasına izin veriyorum. Kısa sürede daha önce görebildiğimden çok daha fazlasını görebiliyorum. Elime küçük bir taş alıyorum ve olabildiğince uzağa fırlatıyorum. Oldukça uzaktaki bir ağaca büyük bir gürültüyle çarpıyor.

Yavaşça ayağa kalkıyorum ve elimdeki bıçağı kavrarırken ormanı tarıyorum.

Tepede bir gölge görüyorum ve ona doğru sürünüyorum.

Bu o. Nefes almaya çalışırken göğsünün hava çektiğini görebiliyorum. Çok kan kaybediyor.

Silahlı var mı?

Eğildim ve ona doğru ilerledim. "Ferrara!" diye bağılıyor.

Sessiz kalıyorum.

"Ferrara! Bir anlaşma yapalım!" diye sesleniyor, sesi vadide yankılanıyor.

Kan kaybediyor ve bunu biliyor.

Bir taş attım ve yanına düştü. Korkuyla geri sıçradı.

Silahsız.

Ayağa kalkıp kendimi gösterdim, elimde bıçak yavaşça ona doğru yürüyordum.

Gözleri benimkileri tutuyor. "Birlikte harika olabiliriz. Güçlerimizi birleştirip dünyanın gördüğü en güçlü sendika olabiliriz." Terden sıırılsıklam ve çaresiz.

Yanına eğildim. "Ölüyorsun, Lombardi."

Pantolonunu indirdi.

"Sanırım o kadar da şanslı değilsin."

"Enrico," diye fısıldıyor. "Sana her zaman hayran olmuşumdur."

Tüylerim diken diken oluyor. Sempatimi kazanmak için her şeyi söyleyeceğini biliyorum. Ağaca yaslanmış oturan yalancı piç kurusuna ters ters bakıyorum.

Öl.

"Dünyanın en büyük suç örgütünü yönetebiliriz. Senin bağlantılarınla... ve benim..." Öksürüyor ve ağzından kan fışkırıyor.

Ne olduğunu anlayınca yüzü düşüyor ve bana doğru uzanıyor. "Bana yardım et."

Diz çöktüm ve hayatının yavaşça tükenişini izledim. Göz göze.

Geçtiği anı görmek istiyorum. İntikamın zaferini tatmak istiyorum.

"Enri..." Öksürür ve ağzından büyük miktarda kan gelir.

Yüzü düşüyor ve tekrar beni tutuyor. Acı dolu bir gargara sesi çıkarıyor.

Hayranlıkla izliyorum.

Daha önce hiç birinin ölümünü izlememiştim.

İnsanların öldüğünü gördüm ama onları kurtarmak için hep mücadele ettim.

Cesaret verici sözler ve dualarla çılgına döndüm.

Kafasını saçlarından tutup sürüklediğimi ve boğazını kestiğimi hayal ediyorum.

Onun canını kendim almak isterdim ama bu çok nazik bir davranış olurdu.

Acı çekmeyi hak ediyor.

Gözleri hala... ve ben gülümsüyorum.

Kafası düştü ve gittiğini anladım.

Ona bakıyorum ve Sophia'yı düşünmek için bir an duruyorum.

Kıvrımları ve uzun siyah saçlarıyla onu hayal ediyorum. Belki başka bir hayatta beni mutlu edebilirdi.

"Enrico!" Jennifer sesleniyor.

Ayağa kalktım ve içim burkularak ona döndüm. Silahını çekmişti.

"O öldü."

Onun yanından geçip iki yerel polis arabasının geldiği eve doğru yürüyorum. Siren ışıkları yanıp sönüyor, gökyüzünü aydınlatıyor.

Olivia'yı ağlarken ve bir battaniyeye sarılmış halde buldum. Beni görünce yüzü aydınlandı ve ayağa kalktı.

"Oh, Tanrı'ya şükür!" diye ağlıyor.

"Sorun yok," diye fısıldıyorum onu kollarıma alırken. "O artık gitti."

Jennifer odaya geri dönerken başını omzuma koyuyor ve ağlıyor.

"Burada ne yapıyorsun?" Ben soruyorum.

"Sanırım aradığınız kelime teşekkür ederim," diyor alaycı bir şekilde.

Gözlerimi deviriyorum. Bu kadından tutkuyla nefret ediyorum.

"Lombardi'yi takip ediyordum. Senin için geldiğinden haberim yoktu." Parçalanmış odaya bakarken başını sallar. "Adını temize çıkarmak için yeterli kanıtımız var, Enrico. Sabah ilk iş ikiniz için de İtalya'ya bir transfer ayarlayacağım."

Kollarımdaki güzel kadına bakıyorum. "Hayır."

"Hayır mı?" Kaşlarını çatıyor.

"Sanırım bir süre daha ölü kalmak istiyorum." Olivia'ya gülümsedim. "Kızıma bir tatil sözü verdim."

EPILOG

Olivia

Dört ay sonra

Deniz meltemi saçlarımın arasından esiyor ve karşımdaki iri kahverengi gözlere bakıyorum.

Enrico ve ben evimizin dışındaki kumsalda duruyoruz. Ne kadar mutlu olabilirsek o kadar mutluyuz.

Bugün bizim düğün günümüz.

Dar, tığ işi beyaz bir elbise giymişim ve bebeğimin karnını gururla sergiliyorum. Saçlarım açık ve bir kulağımın arkasına sarı bir çiçek sıkıştırmışım. Enrico beyaz hippie kıyafetleri giyiyor ve tamamen yalınayak. Enrico Ferrara'ya hiç benzemiyor.

Ama çok Avustralyalı.

Lombardi bizi bulduktan sonra yerimizi değiştirmek zorunda kaldık.

Yaşadığım çileden sonra Enrico, İtalya'ya dönmeden önce biraz daha yalnız kalmak istediğine karar verdi. Hamileliğimin mümkün olduğunca stressiz geçmesini istiyordu. İlk başta sadece bir ay olacaktı. Sonra bu iki aya çıktı, iki üç aya çıktı ve şimdi

İşte buradayız, Avustralya'nın kuzey kıyısındaki bir adada yaşıyoruz.

Tabii ki annelerimiz güvende olduğumuzu biliyor... ama henüz başka kimse bilmiyor. Tamamen radarın altında uçuyoruz.

Giuliano o içinde Eğitim, ise Lorenzo
o Şu anda Ferrara'yı yönetiyor.

Şimdilik, stressiz küçük baloncuğumuzda olduğumuz yerde kalabiliriz.

Yalnız ve mutlu.

Düşmanları, korumaları ya da ailesi olmadan.

İlişkimizde buna hiç sahip olmadık: yalnız zaman.

Bu çok değerli ve her saniyenin tadını birlikte çıkarıyoruz.

Konuşur, güler ve güneşin altında uzanırız. Durmadan sevişiyoruz. Hamileliğimizde geçirdiğimiz bu yalnız zaman onun bana bir hediyesi ve sekiz hafta sonra doğacak bebeğimizi dört gözle bekliyoruz.

Hayat şaşırtıcı derecede normal.

Ta ki içinde yaşadığımız malikaneyi görene kadar. Enrico başka türlü bir evde yaşayamazdı.

Lüks onun kim olduğudur. İliklerine kadar bir Ferrara.

Rahip devam eder, "Siz, Enrico Ferrara, Olivia Reynolds'u yasal eşiniz olarak kabul ediyor musunuz?"

Enrico gözyaşlarını geri kırıyor ve ben de usulca gülümsüyorum. O tanıdığım en duygusal adam ve kesinlikle herkesin tanıdığı sert mafya babasından çok farklı.

Onu en iyi ben anlarım.

Onun sonsuz sevgisi ve birlikte yaşadığımız her şey şu anda bulunduğumuz noktaya gelmemize değdi.

Olmamız gereken yere.

İşleri bu şekilde yapmayı planlamamıştık, ancak dünyada ne olursa olsun, önemli olanın birlikte olmamız olduğunu öğrendik.

Bebek gelmeden önce evlenmemiz onun için çok önemli. Bugün plaj düğünümüz var. İtalya'ya döndüğümüzde Pantheon'da bir Katolik töreni yapacağız.

Kutsal yerimiz.

"Hastalıkta ve sağlıkta, ikiniz de yaşadığınız sürece sahip olmak ve tutmak için mi?"

Enrico bana geniş, güzel bir gülümseme veriyor ve ben eriyorum. "Takacağım." Altın kordonu yavaşça parmağıma geçiriyor ve gözyaşlarımı kırıştırma sırası bana geliyor.

"Ve sen, Olivia Reynolds, Enrico Ferrara'yı yasal kocan olarak kabul ediyor musun?"

Enrico bana seksi bir göz kırıyor ve ben gözyaşlarıma rağmen kıkırdıyorum.

"Hastalıkta ve sağlıkta, ikiniz de yaşadığınız sürece sahip olmak ve tutmak için mi?"

"Yapacağım." Kalın altın kordonu Enrico'nun parmağına geçiriyorum ve o da gururla gülümsüyor.

"Gelini öpebilirsin."

İkimiz de gülüyoruz. Enrico eğiliyor ve beni usulca öpüyor. Duygu, sevgi ve umut dolu.

Bu mükemmel.

Tıpkı onun gibi.

Aşkı, hayatım, İtalyan'ım.

İki yıl sonra

Müziğin sesi havada süzülüyor. Etrafımda ailemi arıyorum. Yerel bir şenlikteyiz. Ya da burada dediğimiz gibi... bir karnaval.

İnsanlar rengarenk kostümler içinde dans ediyor ve her yerde yiyecek tezgahları var. Hava kahkahalarla dolu; çok fazla kahkaha.

İleride küçük bir kafa görüyorum ve gülümsüyorum.

Enrico ayakta duruyor ve üç arkadaşıyla konuşuyor.
Oğlumuzun omuzları yüksekte.

Romeo şu anda iki yaşında ve büyük kahverengi gözleri ve buklelerle dolu koyu renk saçlarıyla babasının tıpatıp aynısı. Ayrıca bir kırbaç kadar zeki ve bir o kadar da arsız.

Bir süre durup onları izliyorum. Enrico Romeo'nun bacaklarını tutmuş, Romeo da adamlar konuşurken babasının omzuna oturmuş başka bir küçük çocukla gülüp dans ediyor.

Diğer adam bir şeyler söyler ve Enrico başını geriye atıp kahkahalarla güler. Romeo uzanıp onun saçını çeker.

Enrico acı içinde kıvranıyor.

Gülüyorum. Bu çocuk çok yaramaz. Aynı zamanda babasının göz bebeği.

Enrico ona tapıyor.

Tekrar hamileyim, altı aylık hamileyim ve sağlıklı ve mutluyum.

Hayat güzel. İyiden de iyi. İnanılmaz. Bir gün İtalya'ya geri döneceğiz, ama henüz değil.

Enrico tüm çocuklarının böyle bir çocukluk geçirmesini ister. İtalya'yı umutsuzca özliyor ama çocuklarının güvenliği ve özgürlüğü pahasına değil.

Artık anlıyor. Babasını ve yaptıklarını neden yaptığını anlıyor. Bu uzun zaman aldı ve babasının ona bıraktığı mektubu defalarca okudu. Ama birçok açıdan, o zamanlar ince ayrıntıları bilmediği için minnettar olduğunu biliyorum. Babasının, çocuklarının iyiliği için annesiyle birlikte kalmasına ve onun yanında olmasına minnettar.

İkimiz de hayatta kaldığımız için minnettarız.

Enrico'nun gözleri parkın karşısında benimkilerle buluşuyor ve bana doğru yürümeden önce arkadaşlarıyla vedalaşıyor. Eğilip beni usulca öpüyor ve sonra elimi avuçlarının içine alıyor.

Babasının omuzlarındaki küçük çocuğa bakıyorum.

"Ciao, amori miei! Eve dönmeye hazır mısın Romeo?" diye sordum. Çevirisi: Merhaba, aşklarım. Eve gitmeye hazır mısın Romeo?

"Si, mamma." Başını sallıyor.

Enrico uzanıp elini karnımın üzerine koyuyor.

"Ti ho detto che sei bellissima oggi?" diye soruyor.

Tercümesi: Bugün çok güzel görüldüğünü söylemiş miydin?

Kocaman güzel dudaklarını öperken kıkırdıyorum.

"Una o due volte." Çevirisi: Bir ya da iki kez.

Artık evde İtalyanca konuşuyoruz. Romeo'nun ana dili.

Arabaya doğru gidiyoruz.

"Dobbiamo fermarci all'ufficio postale andando verso casa. Pacco'm geldi," diyor Enrico. Çevirisi: Eve giderken postaneye uğramamız gerekiyor. Benim paketim geldi.

Sırıyorum. "Cosa hai comprato?" Çevirisi: Şimdi ne aldın?

Romeo'yu SUV'a bindirirken bana seksi bir göz kırpmıyor.

Enrico hala her şeyi tasarımcıdan alıyor, sadece artık internetten yapıyor.

Avustralya'nın en iyi giyinen kadınıyım.

İtalya'dan adamı çıkarabilirsin.

İnsanın içinden İtalya'yı çıkaramazsınız.

Son.

FERRARA - ÇOK YAKINDA

Giuliano

Enrico Ferrara'nın ofisindeki masada oturuyorum.

Geçen hafta öldürüldü ve buraya neden getirildiğimi bilmiyorum. Annem beni buraya getirttiğİ için gerginim.

Bunun geçen hafta kütüphanede yaptığımız kavgayla bir ilgisi var mı?

Yaşlı bir adam yanımdaki masaya oturuyor, diğİr iki adam da masada oturuyor.

"Benim adım Lorenzo, bunlar da Andrea ve Matteo."

Başımı salladım. "Merhaba."

Lorenzo derin bir nefes verir. "Bilmediğın bazı şeyler var evlat. Şimdiye kadar korundun ama Enrico Ferrara'nın ölümüyle birlikte mirasın sana anlatılmalı."

Kaşlarımı attım.

"Baban-"

"Babamı bu işe karıştıрма," diye ıkıştım.

Sözünü kestiğım için etkilenmemiş bir şekilde bana ters ters bakıyor. "Babanın adı Lindon değildi."

Şimdi kaşlarımı daha sert atıyorum.

"Baban Giuliano Ferrara'ydı."

"Ne?"

Lorenzo ve diğer adamlar endişeli bakışlar atarlar.

"Bu çok karmaşık bir hikaye." Doğru ifadeyi ararken duraksıyor. "Giuliano, baban çifte hayat yaşadı; biri annen ve seninle, diğeri de karısı ve üç çocuğuyla." "Ne? Bu çok saçma!" Alay ettim. "O başka biriyle evli değildi. Yanlış adamı yakaladınız."

"Yok. Bunlar senin iki kardeşin, Giuliano." İki adamı işaret ediyor ve onlar da hüzünle gülümsüyorlar. "Andrea ve Matteo."

Gözlerim üçü arasında gidip geliyor. "Yalan söylüyorsun." Aniden ayağa kalkıyorum.

Lorenzo da ayağa kalkıyor ve beni sandalyeye geri itiyor. "Diğer kardeşin geçen hafta öldürüldü. Adı Enrico Ferrara'ydı."

Kalp atışlarımı kulaklarımda duymaya başladığımda gözlerim açılıyor.

Zemin altımda hareket ediyor.

"Babanızın vasiyeti üzerine Ferrara aile imparatorluğunun yönetimini devralmak size kaldı."

Yüzüm düşüyor. "Sorun yok," diyor Andrea usulca. "Yalnız olmayacaksın, Giuliano."

Lorenzo, "Sizi eğitmek ve geçiş sürecinde size yardımcı olmak için her adımda yanınızda olacağız" diyor.

Duvarlar yaklaşırken ona bakıyorum.

**Bu demek
oluyor ki... O
benim kız
kardeşim.**

SON SÖZ

**Okuduğunuz için çok teşekkür ederim.
Hayallerimi gerçekleştiriyorsun.**

Beni.tlswanauthor.com adresinde bulabilirsiniz.

TEŞEKKÜRLER

Harika ekibime teşekkür etmek için yeterince anlamlı kelimeler yok.

Kitaplarımı tek başıma yazmıyorum. Bir ordum var.
Dünyanın en iyi ordusu.

Kellie, dünyadaki en harika asistan.
İnanılmazsınız. Benim için yaptığınız her şey için teşekkür ederim.

Keeley, sen sadece harika bir kız değilsin, aynı zamanda harika bir çalışansın. Benimle birlikte çalışmak istediğin için teşekkür ederim. Bunun anlamı çok büyük.

Harika beta okuyucularıma: Annem, Vicki, Am, Rachel, Nicole, Lisa K Lisa D, Nadia ve Charlotte. Teşekkür ederim. Çok fazla şeye katlanıyorsunuz ve sizi bir sonraki bölüm için beklettiğimde bile asla sızlanmıyorsunuz. Size sahip olduğum için nasıl bu kadar şanslıyım hayatıma girdiğinizi ve size dostlarım diyebildiğimi asla bilemeyeceğim.

Rena'ya göre, hayatıma taze bir nefes gibi girdin ve bir şekilde beni benimsedin.
Bana inandığın için teşekkür ederim. Sen benim Yang'ımın Ying'i ya da Tang'ımın Ting'isin.

Vic, beni daha iyi yapıyorsun ve arkadaşlığın çok değerli.

Virginia, benim için yaptığın her şey için teşekkür ederim. Çok minnettarım.

Motive olmuş mofoslarıma. Sizi çok seviyorum. Kim olduğunuzu biliyorsunuz.

Linda'ya ve Forward'daki Halkla İlişkiler Ekibime. En başından beri yanımdaydınız ve sonuna kadar benimle olacaksınız. Her şey için teşekkür ederim.

Kuşu Takımı'ndaki ev kızlarıma. Yapabileceğimi hissediyorum
Siz kızlar yanımdayken her şeyi yaparım. Beni her gün güldürdüğünüz için teşekkürler.

Bu yıl listeme yeni birini ekliyorum.
Amazon.

Kitaplarımı hayata geçirmem için bana harika bir platform sağladığınız için teşekkür ederim. Ben kendi işimin patronuyum. Siz olmasaydınız, hayallerimdeki işe sahip olamazdım.

Geçtiğimiz yıl çalışmalarına olan inancınız ve desteğiniz inanılmazdı.

Ve yaşamak için dört nedenime, güzel kocama ve üç çocuğuma.

Senin sevgin benim ilacım, motivasyonum ve çağrım.
Sensiz hiçbir şeyim yok. Yaptığım her şey senin için.

AYRICA T L SWAN TARAFINDAN

Stanton Adore #Stanton kitap 1

Stanton Unconditional #Stanton kitap 2

Stanton Completely #Stanton kitap 3

Stanton Bliss - Sonsöz #Stanton kitap 4 Marx

Girl

Gym Junkie #Marx'ın Adamları

kitap 1 Dr Stanton #Dr Stanton

kitap 1

Dr Stanton Sonsöz #Dr Stanton kitap 2 Bay

Masters #Bay kitap 1

Bay Spencer #Bay kitap 2

Beni Bul Alastar #Alastar kitap 1

Oyun Boyunca

Mola

STANTON ADORE ALINTI

ŞİMDİ MEVCUT - TÜM SERİ TAMAMLANDI

"Evet, uzun bir latte alacağım, duble shot" Joshua gülümsüyor.

"Yağsız kap lütfen." Garson kız not defterine bir şeyler karaladı ve bizi yalnız bıraktı.

Dirseklerini masaya dayıyor ve ellerini çenesinin altında birleştirerek önce benim konuşmamı bekliyor. Gözlerinde muzip bir parıltı var.

"Peki Josh, bana hayatından bahseder misin?"

Omuzlarını silkiyor. "Ne bilmek istiyorsun?" "Zengin olduğunu duydum."

Gülümsüyor. "Bazı şeylerde."

Başımı yana eğiyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Şey, benim param var. Bu sizin zenginlik tanımınıza bağlı."

"Oh, sanırım. Sizin tanımınız nedir?" Şaşırarak sordum.

Yine omuz silkti. "Mutlu bir evlilik, sağlıklı çocuklar."

Garson kız siparişimizle döndü.

Gülümseyerek çenemi bir elime dayıyorum ve kendimi onun ayaklarının dibinde baygınlık geçirirken buluyorum. "Çıkıyor musunuz?" diye soruyorum.

Burnunu kıvırıyor, "Hayatta olmaz." İçkilerimiz geliyor ve garsonun gözleri Bay Orgazmik'in üzerinde biraz uzun süre kalıyor. Ona gözlerimi kısıyorum. Tamam, yeter, çek git.

"Sen." Kaşlarımı çattım.

"Ha?"

"Çıkıyor musunuz?" Ben soruyorum.

"Hayır, hiçbir şey gibi Bu. Anne
söyledi Ben sen vardı bir erkek arkadaş."

I başını sallı a küçük utandım.

"Um, eski erkek arkadaş," Mırıldanıyorum.

"Ne oldu? Neden ayrıldınız?"

Ben gülümserim. O da gülümsüyor.

"Görüyorum ki hâlâ boktan bir yalancısın."

"Umarım bunu duymamışsındır," diye irkildim.

"Ne? Zavallı bir piçin sana evlenme teklif ettiğini ve
senin de onu geri çevirip kışına tekme bastığını mı
duydun?"

Utanç içinde elimi yüzüme götürdüm. "Böyle söyleyince
kulağa soğuk geliyor." Ellerimin arasından bakıp bana
sırıttığını görüyorum.

"Ne oldu?" diye sorar.

"Asla yürütemeyecektik. Hayatımda hiç evlenme teklif
ettiği günkü kadar şok olmamıştım. Korkunçtu."
Başparmağı çenesinin altında ve bakışları benimkine
kilitlenmiş onu dinlerken işaret parmağının kenarını
dudaklarına götürüyor.

"Neden birlikte çalışmadınız?" "Biz
...uyumlu değildik."

Kaşlarını kaldırıyor. "Uyumlu," diye tekrarlıyor.

Bunu neden söyledim ki?

"Cinsel anlamda mı?" Gözleri aşına olduğum bir
duyguyla kararıyor. Uyarılma.

"Diğer şeylerin yanı sıra," diye çabucak ekliyorum.
Birden kendimi çok rahatsız hissettim.

"Neden evli değilsin?" Ağzımdan kaçırdım.

Yavaş ve seksi bir şekilde gülümsüyor. "İş tanımına uyan
birini bulamadım."

"İş tanımı nedir?" Nefes alıyorum.

Gözleri kanımı ısıtan bir yoğunlukla gözlerime bakıyor.
"Bir rahibenin ahlakına sahip, bir sürtük gibi sikişen biri."

Kahvemde boğuldum. Söyleyeceğini düşündüğüm onca şey arasında bu kesinlikle o değildi. İçimi bir tedirginlik duygusunun kapladığını hissediyorum. "Ciddi olamazsın?" Nefes nefese kaldım.

"Kesinlikle." Lattesinden bir yudum alırken başını sallıyor, gözleri benimkilerden ayrılmıyor.

"Bir sürtükle mi evlenmek istiyorsun?"

Tekrar başını sallıyor. "Bu senin sürtük tanımına bağlı. Sence sürtük nedir?" diye soruyor.

"Herkesle yatacak biri," diye cevap veriyorum.

Başını sallıyor ve lattesinden bir yudum daha alıyor. "Bence bir sürtük sevişmeyi seven bir kadındır."

Boğazımdaki büyük yumruyu yutuyorum. Sesi kısık, boğuk bir sese dönüştü, bilinçaltıma bağırarak bir ses. Devam ediyor: "Sevişmeyi benim kadar sevmeyen, pasaklı bir kadınla birlikte olamam. Seks için doyumsuz bir iştahım var." Dudaklarını yalıyor. "Tabiri caizse yüksek bakım." Gözleri bir kez daha içimi yakıyor, sessizce bir şey söylemem için bana meydan okuyor. Gözleri dudaklarıma düşüyor ve midemde arzu havuzları oluşuyor. "Evleneceğim kadın, ben onu dilimle tatmin ederken ve ellerimle becerirken, yatağımıza bağlı, bacaklarını iki yana açmış bir şekilde saatlerce dayanmak zorunda kalacak. Sonra da sürekli olarak daracık amcığının içine

O kadar sert sikeceğim ki benim nerede bitip onun nerede başladığını bilmeyecek. Sürekli olarak. Beni oral.... vajinal ve anal yoldan.... tekrar tekrar almaktan hoşlanmalı." Tekrar bana bakıyor ve ellerini çenesinin altında birleştiriyor.

Tanrı aşkına, ağzım kurudu.

"Siparişini alabilir miyim aşkım?" Sıçradım, kahretsin az önce bunu duydu mu?

"Pastırma ve yumurta lütfen, bir de portakal suyu." Utandım ve kızarıklığımı gizlemek için başımı öne eğdim.

"Ben de aynısından alacağım." Bana seksi bir gülümseme ile sırıtıyor. Lanet olsun.

Tamam, beynim kızardı. Bana anlattıklarını gözümde canlandırırken konuşamıyorum bile. Ağızdan, vajinadan ve analdan..... bok.

Bu tam da bugün yapmak istediğim şeye benziyor. Beni kafamdan atmaya mı çalışıyor? Hiç adil oynamıyor.

**Kitabın tamamını buradan
okuyun [Stanton Adore](#)**

**Stanton Kutu Setinin tamamını buradan
alın [Stanton Kutu Seti](#)**

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.